ESTSELLER BESTSELLER BESTSELLER BESTSELLER BESTSELLER BESTSELLER BESTSE

DENNIS LEHANE

O poveste dură, adevărată și puternică scrisă de un romancier uimitor de bun, unul din cei mai buni scriitori ai noștri.

James Patterson

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URMĂ

PARALELA 45
EDITURA

DENNIS LEHANE

Dispărută fără urmă

Traducere din limba engleză
de Onofre Bouvila

PARALELA 45

Surorii mele Maureen și fraților mei
Michael, Thomas și Gerard.
Vă mulțumesc c-ați fost lângă mine
și că v-ați împăcat cu situația.
Altfel n-ar fi fost prea ușor.
Și lui JCP, care n-a avut niciodată nicio șansă.

Mulțumiri

Redactorului meu, Claire Wachtel, și agentului meu, Ann Rittenberg, care au scos iarăși un manuscris dintr-un haos și m-au făcut să arăt mult mai bine decât aș fi avut dreptul să sper. Mal, Shaile și Sterling au citit ciornele brute și mi-au clarificat toate nelămuririle întâmpinate. De asemenea, îi mulțumesc sergentului Larry Gillis din Departamentul de Relații cu Publicul al Poliției statului Massachusetts și lui Mary Clark de la Biblioteca Publică Thomas Crane din Quincy, și pentru nenumăratele imponderabile pline de grație lui Jennifer Brawer de la Editura William Morrow și Francescăi Liversidge de la Editura Bantam UK.

Nota autorului

Oricine e familiarizat cu Bostonul, Dorchesterul, cu South Bostonul și Quincy, ca și cu carierele din Quincy și cu rezervația Dealurile Albastre își va da seama că mi-am permis nenumărate libertăți în descrierea particularităților geografice și topografice ale acestor locuri. Lucru, de altfel, în întregime intenționat. Deși aceste orașe, localități și zone există realmente, le-am modificat după nevoile istorisirii, dar și după propriile-mi capricii, astfel că ar trebui luate ca fiind pe de-a întregul fictive. În plus, orice asemănări între personajele și evenimentele acestei narații și persoane în viață sau defuncte sunt pe de-a întregul întâmplătoare.

Port Mesa, Texas,
octombrie 1998

Mult înainte ca soarele să întâlnească apele Golfului, vasele pescărești ridică ancora și ies în întuneric. Sunt mai mult din cele care pescuiesc crevete, doar ocazional câte unul care caută marlin sau tarpon, și au la bord aproape exclusiv bărbați. Cele câteva femei care lucrează pe vasele ce pescuiesc crevete sunt mai tot timpul extrem de discrete. Asta e coasta Texasului și pentru că, în două secole de pescuit, atât de mulți bărbați și-au găsit aici tragicul sfârșit, urmașii lor și prietenii ce le-au supraviețuit au sentimentul că și-au câștigat dreptul la prejudecățile lor și la ura față de concurenții vietnamezi și la neîncrederea față de orice femeie care face munca asta murdară și orbecăie prin beznă după cabluri și cârlige ce taie carnea încheieturilor.

Femeile, zicea un pescar în negurile dinaintea zorilor, pe când căpitanul reducea puterea motorului traulerului, până când nu se mai auzea decât un huruit leneș, iar lespedea mării se tulbura, femeile ar trebui să fie aidoma lui Rachel. Aia da femeie.

Aia da femeie, într-adevăr, a răspuns un alt pescar. Da, dom'le, strașnică femeie.

Rachel e o figură destul de nouă în Port Mesa. A apărut în zonă prin iulie cu băiețașul ei într-o camionetă rablagită Dodge, a închiriat o căsuță în nordul orașului și a scos plăcuța pe care scria „ANGAJĂM BARMAN" din vitrina barului Crockett's Last Stand, un local de la debarcader, cocoțat în vârful unor piloni bătrâni, lăsați într-o rână, gata-gata să cadă în mare.

Au trecut câteva luni până să afle cineva numele ei de familie: Smith.

Port Mesa atrage mulți indivizi cu numele Smith. Dar și vreo câțiva cărora le zice Doe. Jumătate din vasele de pescuit crevete sunt manevrate de bărbați care fug de ceva. Dorm când aproape toată lumea e trează și muncesc când mai toți ceilalți dorm. Restul timpului beau în locante în care puțini străini se simt în largul lor; trăiesc în ritmurile anotimpurilor și-a prăzii lor pe care o urmăresc până în Baja spre vest, sau până la Key West înspre sud, și sunt plătiți cu banii jos.

Dalton Voy, patronul barului Crockett's Last Stand, o plătește pe Rachel cu banii jos. Ar plăti-o și în lingouri de aur, dacă ar vrea ea așa. De când a ocupat ea locul din spatele tejghelei, veniturile lui Dalton au sporit cu douăzeci de procente. Și oricât de ciudat ar părea, sunt și mai puține bătăi. De obicei, bărbații coboară de pe vase cu carnea bine coaptă de soare, până în sânge, ceea ce-i face arțăgoși, gata să pună capăt unei dispute cu o lovitură de sticlă în tâmplă sau cu o pălitură cu tacul de biliard. Din experiența lui Dalton, atunci când sunt femei frumoase prin preajmă, ei bine, bărbații devin și mai răi. Da, râd cu mai multă ușurință, dar tot la fel se simt și ofensați.

Și totuși, ceva din felul de-a fi al lui Rachel îi liniștește.

Și-i și avertizează.

E ceva în ochii ei – ceva aprig, ce scapără cu răutate și răceală atunci când cineva întrece măsura, îi atinge încheietura mai mult decât trebuie sau face o glumă deocheată și nesărată. Și acel ceva e și pe chipul ei, în ridurile gravate pe obraz, în frumusețea ofilită devreme, în experiența vieții trăite înainte să ajungă la Port Mesa –, o viață în care a văzut zori mai întunecați și fapte mai cumplite decât cei mai mulți pescari de crevete.

Rachel poartă un pistol în poșetă. Dalton Voy l-a văzut o dată din întâmplare și singurul lucru ce i s-a părut surprinzător a fost că nu l-a surprins deloc. Într-un fel știa de prezența lui acolo. Și, cumva, asemenea lui, știa toată lumea. Nimeni nu se apropie de Rachel în parcare când iese din schimb. Nici nu încearcă s-o convingă să urce cu el în mașină. Și nimeni n-o urmărește până acasă.

Dar atunci când din ochii ei lipsește acel ceva dur, când de pe fața ei se șterge răceala aceea, ei bine, Rachel luminează tot locul. Se mișcă încolo și încoace prin bar cu grația unei dansatoare. Orice sucire ori răsucire a corpului ei, felul cum golește sticlele e lin și fluid. Când râde, râsul îi deschide larg gura, și-i explodează în priviri, și nu-i bărbat în bar să nu caute să spună o glumă nouă, mai bună, numai să simtă iar fiorii pe care i-i dă râsul acela pe șira spinării.

Și-apoi mai e băiețașul ei. Un băiat frumos și blond. N-arată deloc ca ea, însă când zâmbește, știi că-i al lui Rachel. Și poate că-i și puțin schimbător, tot ca ea. Câteodată vezi un avertisment în ochii lui, destul de straniu la un copil așa de crud. Abia dacă-i la vârsta la care învață să meargă în picioare și deja arată lumii o latură care parcă spune: „Nu forța nota".

Bătrâna doamnă Hailey are grijă de el când Rachel e la muncă. Și numai ce-i zice odată lui Dalton Voy că n-ai putea găsi un băiat mai bine-crescut, ori unul care să-și iubească mama la fel de mult. Și mai zice că băiatul are să ajungă cineva, cineva important. Președinte sau așa ceva. Erou de război. Ține minte ce-ți spun, Dalton. Ține minte cuvintele astea.

Într-o seară, pe la apus, în Boyntons Cove, Dalton își făcea plimbarea sa de zi cu zi și dă peste mamă și fiu. Rachel e până la brâu în apa caldă a Golfului și-și ține copilul de subsiori, cufundându-l și scoțându-l din valuri. Apa e aurie, mătăsoasă parcă, în lumina soarelui muribund, iar lui Dalton i se pare că Rachel își purifică fiul în aur, îi pare că ea împlinește un rit străvechi ce va căli carnea băiatului, astfel încât să nu mai poată fi străpunsă, ori sfâșiată.

Râd amândoi în marea de ambră, iar înapoia lor, roșu, soarele se scufundă în valuri. Rachel pupă copilul pe gât și-i proptește gambele pe șoldurile ei, iar el se lasă pe spate în mâinile ei. Și amândoi se uită unul în ochii celuilalt.

Dalton se gândește că s-ar prea putea să nu fi văzut niciodată ceva mai frumos ca imaginea pe care o are înaintea ochilor.

Rachel nu-l vede, iar Dalton nici măcar nu-și flutură mâna către ei. De fapt, se simte de parcă ar fi un intrus. Își pleacă fruntea și se întoarce pe drumul pe care a venit.

Se întâmplă ceva înlăuntrul tău când dai peste o dragoste atât de curată. Te face să te simți mic. Te face să te simți urât. Și rușinat. Și nedemn. Privind la mama aceea și la fiul ei, jucându-se în apa ca de ambră, Dalton Voy a înțeles deodată un adevăr simplu și rece: niciodată, nici măcar o secundă, el n-a iubit cu o dragoste ca aceea.

O dragoste ca aceea? Drace! Pare atât de curată, că ai zice că-i aproape criminală.

Partea întâi

Vară indiană, 1997

1

În fiecare zi în țara asta sunt dați dispăruți două mii trei sute de copii.

Dintre aceștia o mare parte sunt răpiți de un părinte despărțit de celălalt, și, în mai mult de cincizeci la sută din aceste cazuri, nici nu se pune problema locului pe unde-ar putea fi acești copii. Majoritatea lor sunt aduși înapoi în mai puțin de-o săptămână.

O altă parte din cei două mii trei sute de copii sunt fugiți de acasă. Și, la fel, majoritatea lor nu stau departe mult timp. De obicei locurile pe unde se învârt sunt cunoscute imediat, sau sunt ușor de stabilit – casa unui prieten e cea mai obișnuită destinație.

O altă categorie a copiilor dispăruți sunt cei abandonați – cei izgoniți din căminele lor sau cei care fug, iar părinții preferă să nu pună autoritățile pe urmele lor. Cel mai adesea, copiii aceștia umplu adăposturile pentru cei fără locuințe și autogările, sau îi vezi la colț de stradă prin cartierele rău famate și în cele din urmă înfundă pușcăriile.

Din cei peste opt sute de mii de copii dați dispăruți anual în toată țara, numai de la trei mii cinci sute până la patru mii sunt cazuri pe care Departamentul de Justiție le clasifică drept „răpiri non-familiale", sau cazuri în care poliția respinge rapid alternativele răpirii de către unul din părinți, a fugii de la domiciliu, a abandonului familial, ori cazuri în care copilul s-a pierdut sau rănit.

Dintre acestea, anual, trei sute de copii dispar și nu se mai întorc niciodată.

Nimeni – nici părinții, nici prietenii, nici autoritățile sau organizațiile de protecție a copiilor, nici centrele pentru persoane dispărute – nu știe unde se duc copiii aceștia. Posibil în morminte; în beciuri sau în locuințele unor pedofili; sau poate în abis, în găurile din canavaua acestui univers, de unde nu va veni nicio veste de la ei.

Oriunde s-ar duce acești trei sute, ei rămân acolo. Pentru un moment, sau două, soarta lor îi bântuie pe necunoscuții care au auzit de cazul lor; și mai mult îi bântuie pe cei cărora le erau dragi.

Fără un cadavru care să rămână în urma lor, semn al trecerii lor prin această lume, ei nu mor. Dar ne fac atenți la acest abis.

Și rămân dispăruți.

— Sora mea, a zis Lionel McCready măsurând în sus și-n jos biroul nostru din clopotniță, a avut o viață foarte grea.

Lionel era un ins masiv cu carnea feței ușor fleșcăită, ca la dulăi, și umerii largi îi cădeau abrupt din clavicule, de parcă ducea o greutate nevăzută pe ei. Avea un zâmbet chinuit și timid, însă îți strângea mâna ferm cu palma lui bătucită. Purta uniforma maro a angajaților poștei și frământa în mâinile sale vânjoase și cărnoase cozorocul șepcii tot maro de baseball.

— Mama noastră a fost o..., ei bine, să fiu cinstit, o bețivancă. Iar tata ne-a părăsit pe când eram niște țânci amândoi. Când crești în felul ăsta, ajungi să... cred că ajungi să... se poate să strângi multă mânie. Îți trebuie ceva timp să-ți limpezești mințile, să-ți dai seama care ți-e drumul în viață. Nu e vorba doar de Helene. Vreau să zic că și io am avut mari probleme, am trecut printr-o criză serioasă după ce-am făcut douăzeci de ani. N-am fost un înger.

— Lionel, a zis soția lui.

El a întors palma spre ea, de parcă trebuia să scuipe totul atunci, altfel n-ar mai fi făcut-o niciodată.

— Eu am fost norocos. Am întâlnit-o pe Beatrice. Mi-am îndreptat proastele năravuri. Am o viață. Ce vreau să spun, domnule Kenzie și domnișoară Gennaro, e că dacă ți se dă timp, vreo câteva momente de relaxare, atunci crești, te maturizezi. Te scuturi de toate mizeriile. Soră-mea..., ea încă mai crește, asta vreau să vă spun. Poate pentru că viața ei a fost dură și...

— Lionel, a zis soția lui, oprește-te, nu mai inventa scuze pentru Helene.

Beatrice McCready își trecu o mână prin părul ei zmeuriu și scurt și zise:

— Dragule, stai jos. Te rog.

Lionel îi zise:

— Încerc doar să explic că Helene n-a avut o viață ușoară.

— Nici tu n-ai avut, a zis ea, dar tu ești un tată bun.

— Câți copii aveți? întrebă Angie.

Beatrice zâmbi.

— Unul. Matt. Are cinci ani. Acum stă cu fratele meu și cu soția lui până o găsim pe Amanda.

Lionel parcă se mai îndreptă puțin de spate auzind pomenindu-se de fiul lui.

— E un copil deosebit, a zis el și părea aproape rușinat de propria mândrie.

— Și Amanda? am zis.

— Și ea e un copil minunat, a zis Beatrice. Și-i prea mică să umble de una singură prin lume.

Amanda McCready dispăruse din cartier cu trei zile înainte. De-atunci s-ar fi zis că tot Bostonul era preocupat de locul unde s-ar fi putut afla. Poliția dislocase în căutarea ei mai mulți oameni decât cei care îl urmăriseră pe John Salvi[1] după schimbul de focuri de la clinica de avorturi, cu patru ani înainte. Primarul a ținut o conferință de presă în care a dat asigurări că nici o altă problemă comunitară nu avea prioritate înaintea găsirii fetiței dispărute. Felul în care presa informa despre eveniment depășise limitele saturației: prima pagină a fiecăruia din cele două

[1] La 30 decembrie 1994, John Salvi, militant împotriva avorturilor, a atacat două clinici de planificare familială (*n.t.*).

ziare de dimineață; seara, reportajul de cea mai mare însemnătate la fiecare din cele trei televiziuni importante; actualizări ale știrilor la fiecare oră, inserate între seriale și dezbateri televizate.

Și la capătul a trei zile – nimic. Nici măcar o urmă.

Amanda McCready fusese pe pământ vreme de patru ani și șapte luni când a dispărut. Mama ei o pusese în pat duminică seara, mai verificase o dată pe la opt și jumătate, iar a doua zi dimineața, puțin după nouă, se uitase în pătuțul Amandei și n-a văzut decât cearșafurile păstrând încă adâncitura lăsată de trupul fiicei ei.

Hainele pe care Helene McCready le pregătise pentru fiica ei – un tricou roz, pantaloni de doc, ciorapi roz și pantofiori sport albi – dispăruseră, ca și păpușa ei preferată, o replică blondă a unui copil de trei ani care, în mod straniu, semăna cu proprietara ei, și pe care Amanda o botezase Pea[1]. Camera nu prezenta urmele vreunei lupte.

Helene și fiica ei locuiau la al doilea etaj al unui bloc de trei niveluri și, cu toate că era posibil ca Amanda să fi fost răpită de cineva care-ar fi pus o scară sub fereastra dormitorului ei, pe care ar fi deschis-o să poată intra, era prea puțin probabilă această succesiune a evenimentelor. Geamul și apărătoarea de muște nu păreau să fi fost forțate, iar în terenul de la temelia zidului nu se vedeau urme pe care le-ar fi putut lăsa o scară.

Ce era cu mult mai probabil, dacă se lua în considerare faptul că un țânc de patru ani nu hotărăște dintr-odată că vrea să plece de unul singur de-acasă în miez de noapte, era că răpitorul intrase în apartament pe ușă, fără să spargă yala și fără să scoată balamalele din canat, pentru că astfel de acțiuni ar fi fost inutile în fața unei uși neîncuiate.

Helene McCready își luase o papară strașnică în presă atunci când se aflase această informație. La douăzeci și patru de ore de la dispariția fiicei ei, *News*, replica din Boston a tabloidului *New York Post*, afișa pe prima pagină, cu litere de-o șchioapă, următorul titlu:

---

[1] Bob de mazăre (*n.t.*).

HAI, INTRĂ
Mama micuței Amanda a lăsat ușa neîncuiată

Sub titlu erau două fotografii, una a Amandei, cealaltă a intrării în apartament. Ușa era larg deschisă, însă, după declarațiile polițiștilor, nu așa fusese găsită ușa în dimineața descoperirii dispariției micuței. Da, era neîncuiată, dar larg deschisă – nu.

Totuși, majorității locuitorilor orașului nu-i prea păsa de această distincție. Helene McCready își lăsase fiica în vârstă de patru ani singură în apartamentul a cărui ușă era neîncuiată cât timp ea era în vecini, în casa prietenei sale Dottie Mahew. Acolo, ea și Dottie s-au uitat la TV – au urmărit două seriale de comedie și filmul săptămânii: *Her Father's Sins*, cu Suzanne Sommers și Tony Curtis în rolurile principale. După știri s-au uitat și la jumătate din emisiunea *Entertainment Tonight Weekend Edition*, apoi Helene s-a întors acasă.

Cu aproximație, vreme de trei ore și patruzeci și cinci de minute, Amanda McCready fusese lăsată singură într-un apartament cu ușa descuiată. Conform presupunerilor, cândva în acel interval de timp, fetița fie se strecurase afară de una singură, fie fusese răpită.

Eu și Angie urmăriserăm îndeaproape cazul, la fel ca toată lumea din oraș, și ne zăpăcise tot atât cât părea să fi zăpăcit pe toată lumea. Știam că Helene McCready se supusese testului cu poligraful în privința dispariției fiicei ei și că-l trecuse. Poliția nu era în stare să găsească nici o pistă de urmărit; umbla vorba că fuseseră consultați până și mediumi. Vecinii, care ieșiseră pe stradă în acea noapte, o noapte caldă de vară indiană, astfel că mai toate ferestrele fuseseră lăsate deschise, iar pietonii hălăduiseră încoace și-ncolo, au declarat că n-au văzut nimic care să le dea de bănuit și nici n-au auzit ceva care să semene a țipete de copil. Nimeni nu-și amintea să fi văzut vreun țânc de patru ani rătăcind de unul singur prin împrejurimi și nici una ori mai multe persoane suspecte, care să care un copil sau vreun pachet suspect.

Din câte-ar fi putut spune oricine, Amanda McCready dispăruse totalmente, de parcă nici nu s-ar fi născut vreodată.

Mătușa ei, Beatrice McCready, ne chemase în după-amiaza aceea. I-am spus că nu credeam că noi am puteam face mai mult decât făceau deja pentru nepoata ei o sută de polițiști, jumătate din presa bostoniană și mii de oameni obișnuiți.

— Doamnă McCready, i-am zis, păstrați-vă banii.

— Prefer să-mi salvez nepoata, a zis ea.

Când din vânzoleala orei de vârf a traficului din seara aceea de miercuri nu mai rămăseseră decât niște țiuituri îndepărtate de alarme și zgomot de motoare ambalate pe bulevardul de sub ferestrele noastre, eu și Angie stăteam în biroul nostru din clopotnița bisericii Sf. Bartolomeu din Dorchester și-i ascultam pe mătușa și pe unchiul Amandei pledându-i cauza.

— Cine e tatăl Amandei? a zis Angie.

Greutatea aceea invizibilă păru să se lase iarăși pe umerii lui Lionel.

— Nu știm. Eu și Beatrice credem că e un tip pe nume Todd Morgan. A fugit din oraș imediat după ce Helene a rămas gravidă. Nimeni n-a mai auzit de el de-atunci.

— Dar lista posibililor tați e lungă, a zis Beatrice.

Lionel își lăsă ochii în podea.

— Domnule McCready, am zis.

S-a uitat la mine.

— Lionel.

— Lionel, te rog ia loc, am zis.

După un scurt moment de sforțare, s-a înșurubat într-un mic fotoliu aflat de cealaltă parte a mesei de lucru.

— Acest Todd Morgan, a zis Angie de-ndată ce termină de notat numele pe-o foaie. Poliția știe pe unde se află?

— Mannheim, Germania, spuse Beatrice. S-a înrolat în armată și e detașat acolo. Era în cazarmă când a dispărut Amanda.

— Și l-au eliminat de pe lista suspecților? am zis. Nu putea în niciun fel să-și pună vreun prieten s-o facă?

Lionel își drese vocea, apoi își lăsă iar ochii în pământ.

— Poliția ne-a spus că el e jenat de relația sa cu sora mea și că oricum nu crede că e copilul lui.

S-a uitat la mine cu acei ochi disperați, blânzi.

— Ne-au spus că răspunsul său a fost: „Dacă-mi trebuie un broscoi care să se cace și să plângă tot timpul, pot să fac unul nemțesc."

L-am simțit înfiorându-se, rănit și cutremurat că trebuise să-i spună nepoată-sii broscoi, și-am dat din cap, înțelegător.

— Povestește-mi despre Helene, am zis.

Nu erau multe de povestit. Helene McCready era sora mai mică cu patru ani a lui Lionel, avea, adică, douăzeci și opt. Abandonase liceul Monsignor Ryan Memorial chiar din primul an, și încă nu-și luase diploma pe care tot spunea că avea să și-o ia. La șaptesprezece ani a fugit cu un tip cu cincisprezece mai în vârstă decât ea și a trăit șase luni într-o parcare de rulote din New Hampshire, până să se întoarcă acasă cu fața acoperită de vânătăi purpurii, după ce făcuse deja primul din cele trei avorturi. De-atunci își luase fel de fel de slujbe: fusese casieriță la Stop & Shop, funcționară la Chess King, muncitoare într-o spălătorie chimică, recepționeră la poștă, însă nu reușise să-și păstreze niciuna mai mult de optsprezece luni. De când îi dispăruse fiica, își luase liber de la Li'l Peach, unde lucra cu jumătate de normă ca operatoare a automatului de loterie și nu dădea semne c-ar vrea să se întoarcă la muncă.

— A iubit-o pe fetița aceea, totuși, a zis Lionel.

Beatrice părea să aibă o cu totul altă opinie, dar a tăcut.

— Unde-i acum Helene? a zis Angie.

— La noi acasă, a zis Lionel. Avocatul cu care-am luat legătura ne-a spus c-ar trebui s-o ținem departe de ochii lumii, cât putem.

— De ce? am zis.

— De ce? a zis Lionel.

— Mda, vreau să zic că fetița ei e dispărută. N-ar trebui oare să facă apeluri către public? Măcar să împânzească tot cartierul cu afișe.

Lionel a deschis gura, dar apoi a închis-o fără să rostească niciun cuvânt. Se uită în jos la încălțările sale.

— Helene nu e pregătită pentru așa ceva, a zis Beatrice.

— De ce nu? a zis Angie.

— Pentru că... ei bine, pentru că-i Helene, a zis Beatrice.

— Poliția monitorizează telefonul din apartamentul ei în caz că se va cere o răscumpărare?

— Da, a zis Lionel.

— Dar ea nu-i acolo, a zis Angie.

— Pentru ea a fost prea mult, a zis Lionel. Avea nevoie de intimitate.

Și-a dus mâinile înainte, s-a uitat la noi.

— A, intimitatea ei, am zis.

— Desigur, a zis și Angie.

— Uite, Lionel începu să-și frământe iar șapca, știu cum poate să vi se pară. Chiar știu. Dar oamenii își arată îngrijorarea în feluri diferite, nu-i așa?

Am încuviințat din cap, nu prea convins.

— Dacă a făcut trei avorturi, am zis și Lionel s-a cutremurat, ce-a convins-o să o nască pe Amanda?

— Cred c-a decis că e vremea.

Lionel s-a aplecat înainte și fața i s-a luminat.

— De-ați fi văzut ce încântată era în timpul sarcinii. Vreau să zic că viața ei avea un scop, știți? Era sigură că acest copil va face să fie totul mai bine.

— Pentru ea, a zis Angie. Dar pentru copil?

— Exact asta am spus și eu la vremea aceea, a zis Beatrice.

Lionel se întoarse spre cele două femei, cu ochii măriți și iarăși disperați.

— Fiecare era bună pentru cealaltă, a zis el. Eu asta cred.

Beatrice se uită la pantofii ei. Angie se uita pe fereastră.

Lionel se uită iar la mine.

— Erau.

Am dat din cap, iar fața lui de dulău se relaxă, ușurată.

— Lionel, a zis Angie, încă uitându-se pe geam, am citit toate articolele din ziare. Nimeni nu pare să știe cine-ar fi putut-o lua pe Amanda. Poliția pare să fie în încurcătură, iar Helene, conform celor apărute prin presă, zice că ea n-are nicio idee în această privință.

— Știu, Lionel dădea din cap.

— Bun, în regulă, Angie își întoarse fața de la fereastră și se uită la Lionel. Tu ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu știu, a zis el și-și strânse șapca în mâini atât de tare, de credeam c-are s-o rupă în pumnii lui mari. Parc-ar fi fost sorbită în ceruri.

— Helene se întâlnea cu cineva?

Beatrice pufni din vârful buzelor.

— Cineva stabil? am zis.

— Nu, a zis Lionel.

— Presa sugerează că se învârte în compania unor indivizi respingători, spuse Angie.

Lionel ridică din umeri, de parcă ar fi fost obișnuit cu așa ceva.

— Se-nvârte pe la Filmore Tap, a zis Beatrice.

— Aia-i cea mai împuțită speluncă din Dorchester, a zis Angie.

— Și gândiți-vă câte alte baruri concurează pentru onoarea asta, a zis Beatrice.

— Nu-i așa rea, a zis Lionel și se uită la mine cerșindu-mi sprijinul.

Am ridicat mâinile, cu palmele spre el.

— De obicei port pistol la mine, Lionel. Dar când intru în Filmore Tap devin neliniștit.

— Filmore e recunoscut ca bar de drogați, a zis Angie. Se zice că pe-acolo se vântură cocaină și heroină de parc-ar fi aripioare picante. Sora ta are probleme cu drogurile?

— Vrei să zici cu heroina?

— Vrea să zică cu orice fel de drog, a zis Beatrice.

— Fumează nițică iarbă, a zis Lionel.

— Nițică iarbă? am întrebat. Sau multă iarbă?

— Cât înseamnă multă? a zis el.

— Ține pe noptieră vreun bong sau vreo pensă pentru jointuri? a zis Angie.

Lionel îi aruncă o privire furișă.

— Nu e dependentă de niciun drog anume, a zis Beatrice. Atâta că mai degustă.

— Cocaină? am zis.

Beatrice a dat din cap, iar Lionel se uită la ea înmărmurit.

— Pastile?

Beatrice ridică din umeri.

— Ace? am zis.

— O, nu, făcu Lionel.

Beatrice a zis:

— Din câte știu eu, nu.

Se mai gândi puțin și continuă:

— Nu. Am văzut-o amândoi în pantaloni scurți și maieu. Am fi văzut urme.

— Stați, ridică Lionel o mână. Ia stați. Ar trebui să o căutăm pe Amanda, nu să vorbim despre proastele obiceiuri ale soră-mii.

— Trebuie să aflăm tot despre Helene și despre obiceiurile ei și despre prietenii ei, a zis Angie. Atunci când dispare un copil, motivele sunt adesea pe undeva, pe lângă casă.

Lionel se ridică în picioare, iar umbra sa acoperi tăblia biroului.

— Ce vrea să însemne asta?

— Stai jos, i-a zis Beatrice.

— Nu. Trebuie să știu ce vrea să zică asta. Sugerați că sorămea ar putea avea ceva de-a face cu dispariția Amandei?

Angie îl privi neclintită.

— Asta să-mi spui dumneata.

— Nu, a zis el tare. E bine? Nu.

Se uită în jos spre soția sa.

— Nu-i o infractoare, bine? E o femeie care și-a pierdut copilul. Știți asta?

Beatrice se uita în sus la el, cu o expresie de nepătruns pe față.

— Lionel, am zis.

El se uita în jos spre soția sa, apoi s-a uitat spre Angie.

— Lionel, am zis din nou, iar el s-a întors către mine. Tu însuți ai spus că Amanda parcă ar fi fost sorbită în ceruri. În regulă. Cinzeci de polițiști o caută. Poate chiar mai mulți. Voi doi vă ocupați de treaba asta. Vecinii din cartier...

— Mda, a zis. Chiar mulți. Au fost grozavi.

— Bun. Atunci unde-i Amanda?

El s-a uitat la mine de parcă aș fi putut deodată s-o scot din vreun sertar al biroului meu.

— Nu știu.

A închis ochii.

— Nimeni nu știe, am zis. Iar dacă avem să ne ocupăm și noi de treaba asta – nu spun că o vom face...

Beatrice își îndreptă spatele în fotoliu, dar nu se ridică, uitându-se la mine cu o privire grea.

— Dar *dacă* o vom face, atunci va trebui să pornim de la ipoteza că, dacă a fost răpită, atunci cineva din apropiații ei a făcut-o.

Lionel se așeză iarăși.

— Deci credeți c-a fost răpită.

— Dumneata nu crezi? a zis Angie. Un copil de patru ani, dac-ar fi plecat de unul singur, n-ar mai putea fi, după aproape trei zile, tot pe străzi și să nu fie văzut.

— Mda, a zis el de parcă ar fi fost pus în fața unui lucru de care știa că e adevărat, dar pe care, până atunci, îl îndepărtase din mintea sa. Mda, probabil că aveți dreptate.

— Așadar ce facem acum? a zis Beatrice.

— Vreți părerea mea sinceră? am zis.

Și-a înălțat ușor bărbia, cu ochii ațintiți ferm într-ai mei.

— Nu sunt sigură.

— Aveți un băiat care urmează să meargă la școală, așa-i?

Beatrice dădu din cap.

— Păstrați banii pe care ni i-ați fi dat nouă și investiți-i în educația lui.

Beatrice nu și-a mișcat capul, îl ținea tot sus, ușor întors spre dreapta, și pentru o clipă ai fi putut crede c-a fost plesnită peste față.

— Deci nu veți lua cazul acesta, domnule Kenzie?

— Nu sunt convins că are vreun rost.

Vocea lui Beatrice s-a înălțat în biroul nostru strâmt.

— Un copil e...

— Dat dispărut, a zis Angie. Da. Însă o mulțime de oameni o caută. Presa se ocupă pe larg de acest caz. Toată lumea din oraș și probabil majoritatea locuitorilor statului știu cum arată Amanda. Credeți-mă, majoritatea sunt cu ochii în patru și-o caută.

Beatrice se uită către Lionel, care ridică ușurel din umeri. Ea își întoarse privirea de la el și și-o ațintì în ochii mei. Era o femeie mică, nu mai înaltă de cinci picioare și trei inci. Fața ei palidă, stropită de pistrui de aceeași culoare ca cea a părului, avea forma unei inimi și rotunjimi copilărești în nasul mărunțel și-n bărbie, iar pomeții îi erau precum ghinzile. Însă împrejurul ei emana o aură furioasă și puternică, de parcă pentru femeia asta a ceda însemna a muri.

— Am venit la voi pentru că voi găsiți oameni, a zis ea. Asta faceți voi. Acum câțiva ani l-ați găsit pe bărbatul care-a ucis toți oamenii aceia, ați salvat un copil și pe mama lui dintr-un loc de joacă. Voi...

— Doamnă McCready, a zis Angie ridicând o mână.

— Nimeni n-a vrut să vin aici, a zis Beatrice. Nici Helene, nici soțul meu, nici poliția. „Îți risipești banii", mi-au spus toți. „Nici măcar nu-i copilul tău" mi s-a spus.

— Draga mea, a zis Lionel și-și puse mâna peste ale ei.

Beatrice i-a dat-o la o parte, s-a aplecat înainte până când brațele ei s-au proptit în tăblia biroului, iar ochii ei de safir era înfipți într-ai mei.

— Domnule Kenzie, puteți s-o găsiți.

— Nu, am zis moale. Nu dacă e destul de bine ascunsă. Nu dacă o grămadă de oameni, care se pricep la fel de bine ca și noi la treburile astea, n-au fost nici ei în stare să o găsească. Noi n-am fi decât doi oameni în plus, doamnă McCready, nimic mai mult.

— Unde bateți?

Vocea ei era din nou joasă și rece.

— Unde bate? a zis Angie. La ce-ar folosi două perechi de ochi în plus?

— Dar cu ce-ar dăuna? a zis Beatrice. Puteți să-mi spuneți cu ce-ar dăuna?

2

Din punctul de vedere al unui detectiv, odată ce-ai eliminat posibilitatea fugii de la domiciliu sau răpirea de către unul dintre părinți, dispariția unui copil seamănă cu o crimă: dacă în șaptezeci și două de ore nu rezolvi cazul, e puțin probabil să-l mai rezolvi vreodată. Asta nu înseamnă neapărat că acel copil e mort, dar șansele să fie sunt mari. Însă dacă Amanda e în viață, în mod cert e într-o stare mai jalnică decât în momentul dispariției. Asta pentru că motivațiile unui adult care dă peste un copil care nu-i al lui nu prea sunt altele decât: A, îl ajută sau B, îl exploatează. Iar dacă felurile în care-l poate exploata sunt diferite – solicitarea unei răscumpărări, folosirea lui la muncă, abuzarea sexuală de către răpitor și/sau pentru obținerea unor profituri, uciderea lor – totuși, niciunul nu derivă din bunăvoință. Și dacă copilul nu moare și e găsit în cele din urmă, cicatricele cu care rămâne sunt atât de adânci, încât veninul nu mai poate fi eliminat din sânge.

În ultimii patru ani, am ucis doi oameni. I-am văzut pe cel mai vechi prieten al meu și pe o femeie pe care abia o cunoșteam murind sub ochii mei. Am văzut copii batjocoriți în ultimul hal, am întâlnit bărbați și femei pentru care omorul era un gest reflex, am fost martorul unor relații distruse de violența în preajma căreia mă-nvârt de bună voie.

Și mă săturasem de toate astea.

Amanda McCready lipsea de cel puțin șaizeci de ore deja, poate chiar șaptezeci și nu aveam de gând să fiu eu cel care o găsește îndesată într-o cloacă undeva, cu părul năclăit de sânge.

Nu voiam s-o găsesc după șase luni, abandonată lângă vreo șosea, cu privirea goală, abuzată în fața camerei video de vreun distrus care are o listă de pedofili în adresa lui de e-mail. Nu voiam să mă uit în ochii unei fetițe de patru ani și să constat moartea a tot ce a fost pur în ea.

Nu voiam să o găsesc eu pe Amanda McCready. Voiam să o găsească alții.

Dar, poate pentru că în ultimele zile ajunsesem la fel de implicat în cazul acesta ca restul locuitorilor orașului, sau poate pentru că se întâmplase chiar aici, în cartierul meu, ori poate pentru că „dispărut" și „copil de patru ani" nu sunt cuvinte care ar trebui să se acorde în aceeași propoziție, am fost de acord să ne întâlnim cu Beatrice și cu Lionel McCready în apartamentul lui Helene o jumătate de oră mai târziu.

— Veți lua cazul, deci? a zis Beatrice pe când și ea, și Lionel se ridicau de pe scaune.

— Asta trebuie să discutăm între patru ochi, i-am zis.

— Dar...

— Doamnă McCready, a zis Angie, în afacerea asta lucrurile se fac într-un fel anume. Trebuie să ne consultăm între patru ochi înainte să acceptăm un caz.

Lui Beatrice nu-i plăcea, însă și-a dat seama că nu prea avea ce face în această privință.

— O să trecem pe la Helene într-o jumătate de oră, am zis.

— Mulțumim, a zis Lionel și-o trase pe soția sa de mânecă.

— Da, vă mulțumim, a zis și Beatrice, deși nu părea realmente sinceră.

Aveam sentimentul că nimic altceva în afara unui ordin prezidențial pentru implicarea Gărzii Naționale în căutarea nepoatei ei n-ar fi mulțumit-o.

Le-am ascultat amândoi pașii coborând scările clopotniței, apoi i-am privit de la fereastră ieșind din curtea școlii de lângă biserică și îndreptându-se spre un Dodge Aries bătut de vreme. Soarele alunecase spre vest, dincolo de câmpul meu vizual, și cerul acelui început de octombrie avea încă paloarea albă a cerului de vară, deși, prin albeața aceea, pluteau fuioare de rugină. Se auzi o voce de copil strigând: „Vinny, așteaptă-mă. Vinny!",

iar din locul unde mă aflam, la patru etaje deasupra caldarâmului, se simțea o stinghereală în vocea aceea, ceva neterminat parcă. Mașina lui Lionel și-a Beatricei trecu pe bulevard, de pe un sens pe celălalt, iar eu am rămas acolo urmărind fumul eșapamentului, până se pierdu în zare.

— Nu știu, a zis Angie și se lăsă în spătarul scaunului.

Își propti adidașii pe birou și-și dădu de pe tâmple părul lung și des.

— Pur și simplu nu știu ce să zic despre treaba asta.

Angie purta pantaloni din lycra scurți de ciclism, negri, și o bluză largă neagră peste un tricou alb, mulat. Bluza neagră avea în față literele NIN, iar pe spate cuvintele PRETTY HATE MACHINE[1]. Avea bluza aia de vreo opt ani, dar arăta încă de parcă atunci o îmbrăcase pentru prima oară. Erau aproape doi ani de când trăiam cu Angie. Din câte observasem, nu se îngrijea de garderoba ei mai bine decât mine, însă eu aveam cămăși care arătau ca și cum le-aș fi frecat prin motorul unei mașini la jumătate de oră după ce le scoteam eticheta cu prețul, iar Angie mai avea ciorapi de pe când era în liceu tot atât de albi ca pânza de olandă. Nu de puține ori femeile și veșmintele lor mă uimesc în privința asta, însă mi-am dat seama că acesta e un mister pe care n-am să-l rezolv niciodată – tot așa cum n-am să aflu ce i s-a întâmplat cu adevărat Ameliei Earhart[2] sau clopotului care-a fost oarecând în locul unde e acum biroul nostru.

— Nu știi ce să zici despre cazul ăsta? am zis. În ce sens?

— Un copil dispărut, o mamă care, din câte se pare, nu se străduie prea mult să-l caute, o mătușă căpoasă...

— Ți s-a părut că Beatrice e căpoasă?

— Nu mai mult decât un martor al lui Iehova ce și-a proptit piciorul în prag.

— E îngrijorată de soarta puștoaicei. Îngrijorată de și-ar smulge părul din cap.

---

[1] Titlul albumului de debut al formației de rock industrial Nine Inch Nails, prescurtat NIN (*n.t.*).

[2] Amelia Mary Earhart, scriitoare și aviatoare americană. La 2 iulie 1937, a fost dată dispărută în timpul încercărilor de a face ocolul lumii în avion, deasupra insulei Howland din Oceanul Pacific. La 5 ianuarie 1939, a fost oficial declarată decedată (*n.t.*).

— Și pot înțelege de ce, a zis ea și strânse din umeri. Dar tot nu-mi place să fiu împinsă de la spate.

— Așa-i, nu e unul din punctele tale forte.

Angie azvârli spre capul meu cu un creion, care mă nimeri în bărbie. Frecându-mi locul unde mă lovise, căutam creionul să i-l azvârl înapoi.

— Da, e tare amuzant jocul ăsta, până când careva rămâne fără un ochi, am bolborosit pipăind sub scaunul meu după creion.

— Ne merge chiar bine, a zis.

— Așa e.

Creionul nu era sub scaunul meu și nici sub birou, din câte-mi dădeam seama.

— Am câștigat anul ăsta mai mult decât anul trecut.

— Și-i abia octombrie.

Creionul nu era nici pe lângă perete, nici sub micul nostru frigider. Probabil era unde erau și Amelia Earhart și Amanda McCready, și clopotul.

— Abia octombrie, așa-i, fu de acord Angie.

— Vrei să spui că n-avem nevoie de cazul ăsta.

— În linii mari cam asta vreau să zic.

Am renunțat să mai caut creionul și m-am uitat o clipă pe fereastră. Fuioarele ruginii se accentuaseră până ajunseseră roșii ca sângele, iar cerul alb se întuneca treptat, albăstrindu-se. Într-un apartament de la etajul trei de peste drum se aprinsese cel dintâi bec galben al serii. Mireasma aerului ce venea prin plasa de țânțari mă făcu să mă gândesc la începutul adolescenței, când băteam mingea în stradă, la zilele lungi și fără griji ce se scurgeau în nopți lungi și fără griji.

— Nu ești de acord? a zis Angie câteva clipe mai târziu.

Am dat din umeri.

— Vorbește acum sau taci pentru totdeauna, a zis ea încetișor.

Mi-am luat privirea de pe geam și m-am întors spre ea. În fereastra în dreptul căreia stătea, amurgul părea de aur și se juca în părul ei întunecat. Pielea ei ca fagurii de miere era mai întunecată decât de obicei din pricina verii lungi și uscate ce reușise cumva să se prelungească până în toamnă. Mușchii gambelor și-ai

bicepșilor îi erau bine reliefați după lunile în care jucase zilnic baschet pe terenul de sport Ryan.

Din experiențele mele anterioare cu femeile știu că, odată ce-ai ajuns să fii intim cu ele de ceva vreme, frumusețea lor e primul lucru pe care-ncepi să-l treci cu vederea. Rațional știi că-i acolo, însă capacitatea emoțională de-a fi copleșit sau surprins de frumusețe până-ntr-atât încât să te poată îmbăta scade. Însă în fiecare zi tot mai sunt momente în care trag cu ochiul spre Angie și simt o rafală iscată de dulcea durere de-a o privi ce-mi spintecă coșul pieptului.

— Ce-i?

Gura ei largă se despică într-un rânjet.

— Nimic, am zis cu blândețe.

Nu și-a desprins privirea din ochii mei.

— Și eu te iubesc.

— Da...?

— O, da.

— Înfricoșător, nu?

— Mda, câteodată, a zis și ridică din umeri. Câteodată chiar deloc.

Am rămas așa încă un scurt moment, fără să spunem nimic, apoi Angie și-a întors ochii spre fereastra din dreptul ei.

— Numai că nu cred că acum avem nevoie de... pacostea asta.

— Ce pacoste?

— Un copil dispărut. Ba mai rău: un copil cu totul pierdut.

Închise ochii și inspiră aerul adus de briza caldă.

— Îmi place să fiu fericită.

Deschise ochii, iar privirea ei rămase îndreptată tot spre fereastră. Bărbia îi tremura abia vizibil.

— Știi?

Trecuse un an și jumătate de când eu și Angie ajunseserăm să împlinim ceea ce prietenii pretindeau că era o poveste de dragoste ce ținea de câteva decenii. În același timp, aceste optsprezece luni fuseseră cele mai profitabile din câte cunoscuse agenția noastră de detectivi particulari.

Cu ceva mai puțin de doi ani în urmă încheiasem – sau mai bine zis îi supraviețuisem – cazul Gerry Glynn. Primul criminal în serie din Boston cunoscut în ultimii treizeci de ani atrăsese destulă atenție, cum o atrăseserăm și noi, cei creditați cu prinderea lui. Șuvoiul de publicitate ce-a urmat – reportaje în presa națională, reluările nesfârșite din tabloide, două volume despre crime și zvonul despre un al treilea în curs de apariție – ne transformase, pe Angie și pe mine, în doi dintre cei mai cunoscuți anchetatori particulari din oraș.

Vreme de cinci luni după moartea lui Gerry Glynn, am refuzat să mai luăm vreun caz, ceea ce, din câte s-a văzut mai apoi, n-a făcut decât să ațâțe apetitul posibililor clienți. După ce-am dus la capăt ancheta dispariției unei femei pe nume Desiree Stone, am revenit asupra deciziei și am dat publicității faptul că acceptăm iarăși cazuri. Câteva săptămâni după aceea, casa scărilor ce duceau la biroul nostru din clopotniță era înțesată de lume.

Fără să ne înțelegem în prealabil, am refuzat orice caz mirosea a violență ori părea să întredeschidă măcar ușa către cavernele întunecate ale firii umane. Amândoi, cred, simțeam că meritam o pauză, așa că ne-am mulțumit cu cazuri de fraudare a fondurilor de asigurări, de malpraxis al companiilor sau cu simple divorțuri.

În februarie, la rugămintea unei femei în vârstă, chiar am acceptat să-i căutăm iguana dispărută. Numele hidoasei bestii era Puffy, o monstruozitate verde-iridescent de șaptesprezece inci, care, așa cum spunea proprietara, avea „o dispoziție negativă față de umanitate".

L-am găsit pe Puffy în sălbăticia din suburbiile Bostonului făcând o cursă furibundă de-a curmezișul tăpșanului îmbibat cu apă al celui de-al paisprezecelea verde al terenului de golf de la Belmont Hills Country Club; coada lui ascuțită șfichiuia nebunește în timp ce-o apucase spre părerea de soare pe care-o zărise pe limba de verdeață al celui de-al cincisprezecelea traseu. Îi era frig. Nu s-a zbătut. Dar n-a lipsit mult să-l fac curele când s-a ușurat pe bancheta din spate a mașinii companiei noastre, însă proprietara lui a plătit și pentru curățare, în plus peste generoasa recompensă pentru că i l-am redat pe iubitul ei Puffy.

Așa an avusesem. Nu era cel mai bogat în povești de război bune de spus în bar, însă fusese cu totul excepțional pentru contul bancar. Și oricât de jenant ar fi fost să fugărești o șopârlă în scutece de jur împrejurul unui teren de golf, era o ocupație ce-o bătea pe aceea de a fi ținta unor focuri de armă. De fapt o bătea de-o lua dracu'.

— Crezi că ne-am ieșit din ritm? mă întrebase Angie cu puțin timp în urmă.

— Complet, am zis, apoi am zâmbit.

— Și dacă e moartă? a zis Angie pe când coboram scările clopotniței.

— Asta ar fi rău, am zis.

— Ar fi mai rău decât rău, depinde cât de mult ne implicăm în povestea asta.

— Deci vrei să-i refuzăm.

Am deschis ușa care dădea în spate, în curtea școlii.

S-a uitat la mine, cu gura pe jumătate deschisă, de parcă i-ar fi fost frică să pună în cuvinte ceea ce gândea, să le audă vibrând în aer, făcând astfel din sine o persoană care a refuzat să ajute un copil aflat la strâmtoare.

— Încă nu vreau să le spunem că acceptăm, reuși să spună când am ajuns la mașină.

Am dat din cap. Cunoșteam senzația.

— Tot ce are legătură cu dispariția asta pute, a zis Angie pe când conduceam deja în jos pe bulevardul Dorchester înspre apartamentul lui Helene și al Amandei.

— Știu.

— Țâncii de patru ani nu dispar fără să fie ajutați să dispară.

— În mod cert nu.

De-a lungul bulevardului, lumea începuse să iasă din case, acum că masa de seară se terminase. Unii scoseseră șezlonguri pe micile lor verande de la stradă, alții se îndreptau spre baruri sau să joace o partidă de baseball la lumina reflectoarelor. În aer simțeam mirosul de sulf lăsat de o recent detonată minirachetă cu apă, iar seara umedă atârna ca o respirație întreruptă în ceața

vineție, ezitând între albastrul ultramarin și negreala ce-avea să vie fără veste.

Angie își strânse genunchii la piept, rezemându-și bărbia de ei.

— Poate-am ajuns o lașă, dar nu mă deranjează să fugăresc iguane pe terenuri de golf.

Când am cotit de pe Dorchester pe bulevardul Savin Hill, uitându-mă pe geam, am zis:

— Nici pe mine.

Când dispare un copil, locul pe care-l ocupa până atunci se umple imediat de zeci de adulți. Iar acești adulți – rude, prieteni, ofițeri de poliție, reporteri de la ziare și de televiziune – produc multă energie și zgomot, creează un fel de intensitate comună, de dedicare împărtășită și aprigă pentru o misiune.

Dar în mijlocul acelui zgomot, nimic nu răsună mai puternic decât tăcerea copilului absent. E o tăcere înaltă de vreo două picioare și jumătate sau trei și-o simți în dreptul șoldului, o auzi ridicându-se dinspre dușumea, strigând la tine din colțuri și din crăpături, dinspre chipul lipsit de expresie al unei păpuși uitate pe parchet, lângă pat. E o tăcere diferită de aceea de la înmormântări și priveghiuri. Tăcerea celui mort poartă cu sine pecetea sfârșitului, e o tăcere cu care știi că trebuie să te obișnuiești. Însă tăcerea unui copil dispărut nu e ceva cu care să vrei să te obișnuiești, refuzi să o accepți și astfel urlă la tine.

Tăcerea celui mort spune „rămâneți cu bine".

Tăcerea celui dispărut ne poruncește „găsiți-mă".

Ai fi zis că jumătate de cartier și un sfert din Departamentul de Poliție Boston erau în apartamentul de două camere al Helenei McCready. Camera de zi se prelungea printr-un portic deschis în sufragerie și aceste două încăperi erau centrul aproape întregii acțiuni. Poliția instalase cârduri de telefoane pe dușumeaua sufrageriei și toate erau în funcțiune, mai mulți indivizi își foloseau totuși propriile telefoane mobile. Un zdrahon într-un tricou pe care scria MÂNDRU SĂ FIU ȘOBOLAN DE DORCHESTER[1]

[1] *Dot rat*, în original. Denumire dată tinerilor scandalangii albi din Dorchester, Massachusetts (*n.t.*).

își ridică privirea de la teancul de fluturași de pe măsuța de cafea din fața sa și zise:

— Beatrice, Canalul 4 vrea s-o invite pe Helene în emisiunea de la șase seara, mâine.

O femeie acoperi cu palma microfonul mobilului ei.

— Au sunat-o realizatorii emisiunii *Annie dimineața*. Vor ca Helene să meargă la ei dimineață.

— Doamnă McCready, o chemă un polițist din sufragerie, avem nevoie de dumneavoastră aici, un moment.

Beatrice dădu din cap către zdrahon și către femeia cu mobilul, iar nouă ne spuse:

— Dormitorul Amandei e primul pe dreapta.

Am dat din cap, iar ea a tăiat-o prin mulțimea de oameni spre sufragerie.

Ușa dormitorului Amandei era deschisă, iar încăperea aceea era liniștită și întunecoasă, de parcă zgomotele din strada de sub ferestre nu puteau pătrunde până acolo. Se auzi bazinul unei toalete golindu-se și un polițist de patrulă ieși din baie și se uită la noi în timp ce cu dreapta tocmai își încheia fermoarul șlițului.

— Prieteni de-ai familiei? ne întrebă.

— Da.

Dădu din cap.

— Vă rog să nu atingeți nimic.

— N-o să atingem nimic, a zis Angie.

Polițistul dădu iar din cap și o luă pe coridor spre bucătărie.

M-am folosit de cheia de la mașină să apăs pe întrerupător. Știam că de pe fiecare obiect din încăperea aceea fuseseră prelevate deja amprente, însă știam și cât de iritați sunt polițiștii dacă, la locul unei infracțiuni, atingi ceva cu mâinile goale.

Deasupra patului atârna de-un cablu un bec golaș, abajurul de cupru dispăruse, iar firele electrice ițite din tavan erau prăfuite. Tavanul avea mare nevoie de o zugrăveală; zăpușeala verii lucrase asupra posterelor lipite pe pereți. Din câte vedeam fuseseră trei, iar acum zăceau pe lângă pereți răsucite și zdrențuite. Pătrățelele de bandă adezivă dispuse în forme rectangulare neregulate rămăseseră pe perete acolo unde fuseseră posterele.

N-aveam idee de cât timp zăceau acolo, încreţindu-se, acumulând zbârcituri ca nişte vinişoare cât firele de păr.

Planul apartamentului era identic cu al celui în care locuiam eu, şi cu al celor din majoritatea clădirilor de trei niveluri din cartier. Dormitorul Amandei era cel mai mic din cele două, cam cu jumătate din suprafaţă. Am presupus că dormitorul cel mare era al Helenei şi că se afla dincolo de baie, pe dreapta, chiar vizavi de bucătărie, cu ferestrele dând spre veranda din spate şi spre curticica de dedesubt. Dormitorul Amandei avea ferestrele orientate spre clădirea vecină de trei etaje şi, după câte se părea, la amiază era la fel de lipsit de lumină pe cât era şi acum, la opt seara.

Camera era prăfoasă, iar puţina mobilă, împrăştiată ici-colo. Şifonierul din faţa patului părea cumpărat din piaţa de vechituri, iar patul n-avea ramă. Nu era decât o saltea şi-o somieră puse direct pe pardoseală, acoperite cu lenjerie neasortată şi cu o cuvertură cu imprimeuri cu Regele Leu, dată într-o parte, din pricina căldurii probabil.

Lângă pat zăcea o păpuşă ce se uita cu ochii ei goi de păpuşă în tavan, iar un iepuraş de pluş era răsturnat pe-o rână chiar lângă şifonier, pe care era cocoţat un vechi televizor alb-negru. Un radio mic era postat pe noptieră, dar cărţi nu erau de văzut în cameră, nici măcar de colorat.

Am încercat să mi-o închipui pe fetiţa care dormea în camera aceea. În ultimele zile, văzusem destule fotografii de-ale Amandei ca să ştiu cum arăta, însă doar din înfăţişarea ei fizică nu-mi puteam da seama ce expresie lua faţa ei când intra în încăperea aceea, la sfârşitul zilei, sau cu ce expresie se trezea dimineaţa acolo.

Oare încercase să pună afişele alea înapoi pe perete? Oare ceruse şi ea cărţi tridimensionale galbene şi albastre şi cu sclipici cum văzuse prin magazine? În întunericul şi liniştea acelei camere, târziu în noapte, când era trează şi singură, oare se zgâia la singurul cui ce ieşea din peretele din faţa patului sau la pata de-un maro pământiu pe care-o făcuse apa în colţul de est al tavanului, de unde picurase pe pardoseală?

M-am uitat la ochii urâţi şi lucioşi ai păpuşii şi-aş fi vrut să-i închid cu piciorul.

— Domnule Kenzie, domnișoară Gennaro, se auzi vocea Beatricei, chemându-ne din bucătărie.

Am mai aruncat o ultimă privire în dormitor, apoi am stins iarăși lumina, folosindu-mă de cheia mașinii și-am luat-o prin hol spre bucătărie.

Acolo se sprijinea de cuptor un bărbat cu mâinile înfundate în buzunare. Se uită scurt la noi în timp ce ne apropiam și-am înțeles că pe noi ne aștepta. Era cu vreo câțiva inci mai scund decât mine, spătos și rotund ca un butoi de benzină, cu o față de băiețel voios, ușor bronzată de parcă ar fi petrecut mult timp în aer liber. Grumazul lui avea aspectul acela paradoxal, moale și totodată uscat, al celor care se apropie de vârsta pensionării, însă era și o notă de duritate la el, o implacabilitate ce părea să aibă un secol vechime, părea să te poată judeca și să-ți judece toată viața dintr-o singură privire.

— Locotenentul Jack Doyle, a zis și mâna lui țâșni și-o strânse pe-a mea.

I-am scuturat mâna.

— Patrick Kenzie.

Angie s-a prezentat și i-a scuturat mâna, și-am rămas înaintea lui în bucătărioara aceea, iar el ne examina cu o căutătură concentrată. Fața lui era impenetrabilă, însă intensitatea privirii lui avea ceva din atracția magneților, era ceva în ea care te făcea să vrei să o vezi chiar dacă simțeai că ar fi trebuit să te uiți în altă parte.

În ultimele zile, îl văzusem de câteva ori la televizor. Coordona direcția de Crime împotriva Copiilor a Departamentului de Poliție din Boston, și observasem că atunci când își ațintea privirea în obiectivul camerei de filmare și vorbea despre cum avea să o găsească pe Amanda McCready, parcă ți se făcea puțin milă de oricine o fi fost cel care o răpise.

— Locotenentul Doyle voia să vă întâlnească, a zis Beatrice.

— Uite că ne-am întâlnit.

Doyle zâmbi.

— Aveți un minut?

Fără să mai aștepte răspunsul nostru, se-ndreptă spre ușa ce dădea afară, în verandă, o deschise și se uită peste umăr la noi.

— Se pare c-avem, a zis Angie.

Balustrada verandei avea nevoie de vopsea mai ceva decât tavanul din dormitorul Amandei. De fiecare dată când unul dintre noi se rezema de ea, vopseaua scorojită, arsă de soare, trosnea sub antebrațele noastre precum buștenii în foc.

De pe verandă puteam adulmeca mirosul de grătar ce venea de la câteva case depărtare, iar de undeva de la blocul vecin se auzeau zgomotele unei adunări în vreo curte din spate – vocea tare a unei femei ce se plângea că o arsese soarele, un radio ce difuza o piesă a celor de la Mighty Mighty Bosstones[1], un râset atât de brusc și de strident de parcă ar fi fost din cuburi de gheață învârtindu-se într-un pahar. Greu de crezut că era octombrie. Greu de crezut că iarna era aproape.

Greu de crezut că Amanda McCready plutea îndepărtându-se tot mai și tot mai departe undeva în lumea largă, care-și vedea în continuare de-ale ei.

— Deci, începu Doyle, aplecându-se peste balustradă, ați rezolvat deja cazul?

Angie se uită la mine și dădu ochii peste cap.

— Nu, am zis, dar suntem aproape.

Doyle chicoti încetișor, cu ochii la peticul de ciment și iarbă veștedă de sub verandă.

Angie zise și ea:

— Bănuim că i-ați sfătuit pe cei din familia McCready să nu ia legătura cu noi.

— De ce să fi făcut una ca asta?

— Din aceleași motive pentru care aș fi făcut-o eu dacă aș fi fost în locul dumitale, a zis Angie când el își întorcea capul să o privească. Prea mulți maeștri bucătari.

— Ăsta-i unul dintre motive, a dat Doyle din cap.

— Și care-i celălalt? am zis.

Doyle și-a împletit degetele mâinilor, apoi și-a extins brațele înainte până când i-au trosnit încheieturile falangelor.

— Vi se pare că oamenii ăștia învârt o grămadă de mălai? Că au iahturi ori candelabre strălucind de diamante de care eu nu știu?

---

[1] Formație de ska punk din Boston, Massachusetts (*n.t.*).

— Nu.

— Dar de când cu cazul Gerry Glynn aud că voi doi percepeți tarife destul de piperate.

Angie dădu din cap.

— Dar și popririle-s destul de piperate.

Doyle schiță un surâs către ea, apoi se întoarse iar spre balustradă. O apucă ușurel cu amândouă mâinile și se lăsă în spate pe călcâie.

— Când fata asta va fi găsită, Lionel și Beatrice ar putea avea o gaură de o sută de miare. Pe puțin. Iar ei nu sunt decât unchiul și mătușa, însă ca s-o găsească au să cumpere spațiu TV, au să dea anunțuri de câte o pagină în toate ziarele naționale, au să posteze fotografia ei pe panourile de pe autostrăzi, au să angajeze șamani, mediumi, detectivi particulari.

Se uită iar la noi.

— Au s-ajungă faliți. Știți asta?

— Tocmai ăsta e unul din motivele pentru care încercăm să nu luăm cazul, am zis.

— Chiar? a zis Doyle și ridică o sprânceană. Atunci de ce sunteți aici?

— Beatrice e insistentă, a zis Angie.

Doyle se uită înapoia sa spre fereastra bucătăriei.

— Așa-i ea, nu?

— Suntem destul de nelămuriți de ce nu-i la fel și mama Amandei.

Doyle ridică din umeri.

— Ultima oară când am văzut-o era tranchilizată. Prozac, sau ce le-or mai fi dând părinților cărora le dispar copiii zilele astea.

Se întoarse dinspre balustradă cu mâinile desfăcute de-o parte și de alta.

— Oricum, care-i treaba?, nu vreau s-o pornesc cu stângul cu doi oameni care m-ar putea ajuta s-o găsesc pe puștoaică. Fără șmecherii. Vreau doar să mă asigur că: A, nu-mi stați în cale, B, nu spuneți presei cum că ați fost tocmiți pentru că polițiștii-s așa niște capete seci că nu-s în stare să găsească apă stând într-o barcă și C, nu veți exploata îngrijorarea oamenilor

din casa asta ca să stoarceți bani. Asta pentru că se-ntâmplă să-mi placă Beatrice și Lionel, sunt oameni buni.

— Care ziceai că-i punctul B? i-am zis zâmbind.

Angie a zis:

— Locotenente, așa cum am spus, ne străduim să nu luăm acest caz. Am dubii că vom fi atât de mult prin preajmă, încât să-ți stăm în cale.

Doyle se uită lung la ea, cu privirea aceea dură și francă a lui.

— Atunci de ce mai stați de vorbă cu mine, aici, pe veranda asta?

— Deocamdată Beatrice refuză să accepte un refuz.

— Iar voi sperați că atitudinea asta s-ar putea schimba cumva?

Zâmbi moale și clătină din cap.

— Putem spera, am zis.

El clătină iar din cap și se întoarse din nou spre balustradă.

— Mult timp.

— Poftim? a zis Angie.

Ochii lui Doyle au rămas îndreptați spre curte și spre cea aflată imediat dincolo de ea.

— Pentru un copil de patru ani dispărut, oftă el. Mult timp.

— Și n-aveți piste de urmat? întrebă Angie.

— Nimic pentru care mi-aș pune casa zălog.

— Dar ceva pe care-ați miza un apartament luat în rate? a zis ea.

Doyle zâmbi iar și ridică din umeri.

— Iau asta ca pe un „nu chiar", a zis Angie.

El a dat din cap.

— Nu chiar.

Vopseaua uscată se sfărâma ca frunzele uscate în încleștarea mâinilor lui.

— Vă spun cum am intrat în afacerea asta cu găsirea copiilor. Acu vreo douăzeci de ani, știți?, fiică-mea, Shannon. A dispărut. O zi.

S-a întors cu fața spre noi și-a ridicat indexul.

— Nici măcar o zi, de fapt. Adică de pe la vreo patru într-o după-amiază până pe la vreo opt, dimineața următoare. Dar

avea șase ani. Și, ascultați ce vă spun, n-aveți idee cât de lungi pot fi nopțile până când într-una din ele nu vă dispare copilul. Ultima oară când o văzuseră prietenii ei pe Shannon, ea se îndrepta spre casă pe bicicletă, iar vreo câțiva dintre ei au spus că au văzut o mașină care o urmărea foarte încet.

Și-a frecat ochii cu podul palmelor, lăsând să-i iasă printre buze un șuierat iscat de amintiri.

— Am găsit-o a doua zi dimineața într-un canal de scurgere, lângă un parc. I se stricase bicicleta și-și fracturase ambele glezne, a leșinat de durere.

Studie expresiile fețelor noastre și ridică o mână.

— A fost bine, a zis. Două glezne fracturate dor ca naiba, iar pentru o perioadă a fost un copil foarte sperios, dar asta a fost cea mai rea traumă pentru ea, pentru nevastă-mea și pentru mine din toată copilăria ei. Ăsta-i noroc curat. Drace, ăsta-i noroc chior.

Și-a făcut cruce cu gesturi iuți.

— Totuși, ce vreau să zic? Cât a lipsit Shannon, de au căutat-o toți vecinii și toți amicii mei polițiști, iar eu și cu Tricia am fost și cu mașina, și pe jos peste tot, smulgându-ne părul din cap, ne-am oprit să bem o cafea. La Dunkin' Donuts, așteptând cafeaua, m-am uitat la Tricia, ea s-a uitat la mine și amândoi, fără să ne spunem un cuvânt, am știut că, dacă Shannon e moartă, suntem morți și noi. Căsnicia noastră – terminată. Fericirea – distrusă. Viața amândurora avea să fie un lung calvar. Realmente nimic altceva. Orice fusese bun și dătător de speranță, lucrurile pentru care munciserăm, toate astea aveau să moară odată cu fiica noastră.

— Și de aceea te-ai înrolat la Crime împotriva Copiilor? am întrebat.

— De aceea am *făcut* direcția de Crime împotriva Copiilor, mi-a răspuns. E copilul meu. Eu am creat-o. Mi-a luat cinșpe ani, dar am reușit. CIC există pentru că mi-am privit soția în gogoșeria aia și-am știut, acolo, pe loc și absolut fără nicio îndoială, că nimeni nu poate supraviețui pierderii unui copil. Nimeni. Nici voi, nici eu, nici măcar o ratată cum e Helene McCready.

— Helene e-o ratată? a zis Angie.

Doyle sălță o sprânceană.

— Știți de ce s-a dus la prietena ei Dottie și n-a venit Dottie la ea?

Eu și Angie am clătinat din cap.

— Tubul catodic al televizorului ei e defect, așa că imaginea ba-i color, ba alb-negru. Lui Helene nu-i place treaba asta. Așa că și-a părăsit copilul și s-a dus în vecini.

— Să se uite la teve.

Doyle a dat din cap.

— Să se uite la teve.

— Mda, a zis Angie.

Doyle ne-a ațintit cu privirea preț de-un minut întreg, apoi și-a ridicat betelia pantalonilor și-a zis:

— Doi dintre cei mai buni băieți ai mei, Poole și Broussard, au să ia legătura cu voi. Ei au să fie oamenii voștri de legătură. Dacă ne puteți ajuta, n-am să mă opun eu.

Și-a frecat iarăși obrajii cu palmele, a clătinat din cap.

— Căcat. Îs obosit.

— De când n-ai mai dormit? a zis Angie.

— Somnul iepuresc nu se pune la socoteală?

Chicoti încetișor.

— De cel puțin câteva zile.

— Trebuie să fie cineva care să-ți preia atribuțiile, a zis Angie.

— Nu asta-mi trebuie, a zis el. Îmi trebuie copilul ăsta. Și-l vreau întreg. Și-l vreau găsit de ieri.

3

Când am intrat însoțiți de Lionel și Beatrice în casa lor, Helene McCready se privea pe ea însăși la televizor.

Helene cea de pe ecran purta o rochie albastru-deschis și o jachetă asortată pe-al cărei rever era prins un boboc de trandafir alb. Părul îi cădea pe umeri. Obrajii îi erau doar un pic prea machiați și rimelul parcă întins în grabă în jurul ochilor.

Helene cea reală purta un tricou roz cu cuvintele NĂSCUTĂ PENTRU CUMPĂRĂTURI în față și o pereche de pantaloni de supraelastic albi, suflecați până deasupra genunchilor. Părul, prins într-o coadă lejeră la spate, arăta de parcă trecuse prin atât de multe vopsiri de-i uitase până și ea culoarea naturală, ajungând undeva între platinat și nuanța făinii călite în ulei.

Pe aceeași canapea, lângă această Helene reală, stătea o altă femeie, cam de aceeași vârstă, dar mai durdulie și mai palidă. Când și-a dus țigara la buze, aplecându-se înainte, concentrată la ecranul teveului, încrețituri celulitice s-au ivit în carnea albă de sub brațul ei.

— Uite, Dottie, uite, a zis Helene. Uite-i pe Gregor și pe Head Sparks.

— A, da! a zis Dottie arătând spre ecran tocmai când cei doi bărbați au apărut în spatele reporterului ce-o intervievase pe Helene.

Cei doi își fluturară mâinile în semn de salut înspre cameră.

— Ia uite-i, ne salută, zâmbi Helene. Bagabonții.

— Șmecheri, zise Dottie.

Helene duse la gură o cutie de bere Miller cu aceeași mână cu care ținea țigara, iar scrumul lung se curbă spre bărbia ei cât timp bău.

— Helene, a zis Lionel.

— O secundă, o secundă, a zis Helene nedezlipindu-și ochii de la ecran, agitând cutia de bere în direcția lui. Asta-i cea mai tare parte.

Beatrice ne privi și-și dădu ochii peste cap.

Pe ecran, reporterul o întreba pe Helene cine credea că ar fi responsabil de răpirea copilei ei.

— Cum să răspund la o astfel de întrebare? spuse Helene cea de pe ecran. Adică, vreau să zic, cine să fi vrut să-mi ia fetița? În ce scop? Ea n-a făcut nimic nimănui, niciodată. Era doar o fetiță cu un zâmbet frumos. Asta făcea tot timpul, zâmbea.

— Avea un zâmbet frumos, a zis Dottie.

— Are, a zis Beatrice.

Femeile de pe canapea n-au dat semne c-ar fi auzit-o.

— O, a fost..., a zis Helene, a fost perfect. Pur și simplu perfect. Îți rupe inima.

Vocea lui Helene s-a frânt și a pus berea pe măsuța de cafea, smulgând apoi un șervețel Kleenex dintr-o cutie.

Dottie o bătu pe genunchi, cotcodăcind:

— Ei, ei, a zis Dottie, haide, haide.

— Helene, a zis Lionel.

Emisiunii cu Helene îi urmă o înregistrare cu O.J. Simpson, jucând golf undeva, în Florida.

— Nici acum nu pot să cred că tipul a scăpat de acuzații, a zis Helene.

Dottie se întoarse spre ea.

— Da, știiiiu, a zis ea de parcă i s-ar fi luat de pe suflet greutatea unui secret important.

— Dacă n-ar fi negru, a zis Helene, ar fi la închisoare acum.

— Dacă n-ar fi negru, a zis Dottie, ar fi fost condamnat la scaunul electric.

— Dacă n-ar fi negru, a zis Angie, vouă nici nu v-ar păsa.

Amândouă și-au întors capetele să ne privească. Păreau întru câtva surprinse de prezența a patru persoane înapoia lor, de parcă am fi apărut acolo dintr-odată, ca niște magicieni.

— Ce? a zis Dottie, ochii ei bruni sărind de la unul la altul în dreptul piepturilor noastre.

— Helene, a zis Lionel.

Helene se uită drept în fața lui. Rimelul i se întinsese sub ochii umflați.

— Da?

— Ei sunt cei doi detectivi despre care am vorbit, Angie și Patrick.

Helene ne salută fără entuziasm, fluturând Kleenexul umed.

— Sal'tare.

— Bună, a zis Angie.

— Sal'tare, am zis eu.

— Mi-amintesc de tine, i-a zis Dottie lui Angie. Ț-amintești de mine?

Angie zâmbi afabil și clătină din cap.

— Liceul MRM, zise Dottie. Eu eram, cred, boboacă. Tu erai în ultimul an.

Angie se gândi puțin și iar clătină din cap.

— Ei, da, a zis Dottie. Mi-amintesc de tine. Regina balului. Așa-ți ziceam.

Dottie mai sorbi din bere.

— Și? Încă-ți mai place?

— Ce să-mi placă?

— Să te crezi mai bună decât toți ceilalți?

O cerceta pe Angie cu ochii așa de puțin întredeschiși că era greu de zis dacă erau încețoșați sau nu.

— Numai despre tine vorbea toată lumea, tot timpul. Domnișoara Perfecțiune. Domnișoara...

— Helene, Angie s-a întors spre Helene concentrându-și atenția asupră-i. Trebuie să vorbim cu tine despre Amanda.

Ochii lui Helene însă erau ațintiți asupra mea, iar mâna cu țigara îi înțepenise la o jumătate de centimetru de buze.

— Tu semeni cu cineva. Nu seamănă, Dottie?

— Ce?

— Nu seamănă cu cineva?

Helene trase rapid două fumuri din țigară.

— Cu cine? Dottie se zgâia acum la mine.

— Ei, știi tu, a zis Helene. Gagiu' ăla. Gagiu' ăla din emisiunea aia, știi tu care.

— Nu, a zis Dottie și-mi zâmbi fără convingere. Care emisiune?

— Aia, a zis Helene. Nu se poate să nu știi de care zic.

— Nu, nu știu.

— Ba da, știi.

— Ce emisiune? Dottie se întoarse să se uite la Helene. Ce emisiune?

Helene clipi uitându-se la Dottie, apoi se încruntă. Apoi se întoarse iar spre mine.

— Arăți exact ca ăla, mă asigură ea.

— Bun, am zis eu.

Beatrice se sprijini de tocul ușii și închise ochii.

— Helene, a zis iar Lionel. Patrick și Angie trebuie să vorbească cu tine despre Amanda. Între voi doar.

— Da' ce, oi fi vreo ciudată, eu?

— Nu, Dottie, a zis prudent Lionel, n-am spus asta.

— Oi fi vreo ratată de rahat, Lionel? Nu-s destul de bună să fiu alături de cea mai bună prietenă a mea când are mai mare nevoie de mine?

— N-a spus așa ceva, a zis Beatrice, încă ținându-și ochii închiși, iar în tonul vocii ei se auzea lehamitea.

— Totuși..., am început eu să spun.

Dottie își întoarse fața pătată să se uite la mine.

— Helene, a zis iute Angie, ar merge mai repede de-am putea să-ți punem câteva întrebări între patru ochi și dup-aia te-ai mântuit de noi.

Helene se uită la Angie. Apoi la Lionel. Apoi la ecranul televizorului. În cele din urmă își ațintì privirea în ceafa lui Dottie.

Dottie încă se mai uita confuză la mine, încercând să hotărască dacă ar trebui să-și transforme confuzia în mânie sau nu.

— Dottie, a zis Helene cu atitudinea cuiva gata să țină o cuvântare în fața națiunii, e cea mai bună prietenă a mea. Cea mai bună prietenă. Asta înseamnă ceva. Dacă vreți să vorbiți cu mine, vorbiți și cu ea.

Ochii lui Dottie se desprinseră dintr-ai mei și se întoarseră să o privească pe cea mai bună prietenă a ei, iar Helene o înghionti cu cotul în genunchi.

Am tras cu ochiul spre Angie. Lucram împreună de prea mult timp ca să nu pot rezuma expreisa de pe fața ei în trei cuvinte: „Dă-le dracu'!".

Ne-am privit în ochi și-am dat din cap. Viața e prea scurtă să mai petrecem fie și doar o pătrime de secundă cu Dottie sau cu Helene. M-am uitat la Lionel, dar el ridică din umeri. Trupul îi băltea a resemnare.

Am fi ieșit imediat de-acolo – chiar eram gata s-o facem –, dacă Beatrice nu și-ar fi deschis ochii și nu ne-ar fi blocat calea zicând:

— Vă rog.

— Nu, a zis încetișor Angie.

— O oră, a zis Beatrice. Dați-ne doar o oră. Plătim.

— Nu-i vorba de bani, a zis Angie.

— Vă rog, a zis Beatrice și se uită peste umărul lui Angie, fixându-și ochii într-ai mei.

Își trecea greutatea de pe un picior pe altul, iar umerii i se lăsară în jos.

— Încă o oră, am zis. Atât.

Beatrice zâmbi și dădu din cap.

— Patrick, așa-i? a zis Helene, uitându-se iar la mine. Așa te cheamă?

— Da, am zis.

— Crezi că te poți da un pic mai la stânga, Patrick? m-a întrebat ea. Nu văd la televizor.

O jumătate de oră mai târziu nu aflaserăm nimic nou.

După nenumărate lingușeli și îmbunări, Lionel și-a convins sora să închidă televizorul cât timp vorbeam, însă faptul că televizorul nu funcționa părea doar să scadă și mai mult atenția, oricum redusă, a Helenei, și de mai multe ori în timpul conversației noastre ochii ei au fulgerat scurt înapoia mea către ecranul mort, de parcă ar fi sperat să prindă iarăși viață printr-o intervenție supranaturală.

După ce s-a tot miorlăit că ea rămâne alături de cea mai bună prietenă a sa, Dottie a ieșit din cameră imediat ce-am stins televizorul. O auzeam trântind lucruri prin bucătărie, deschizând frigiderul să-și mai ia o bere, scotocind prin dulapuri după scrumieră.

Lionel stătea pe canapea lângă soră-sa. Angie și cu mine ne-am pus pe dușumea cu spatele spre centrul divertismentului. Beatrice s-a așezat în capătul canapelei, cât mai departe posibil de Helene. Și-a întins un picior înainte, iar pe celălalt îl ținea între mâini de sub genunchi.

I-am cerut Helenei să ne spună absolut tot despre ziua în care dispăruse fiica ei, am întrebat-o dacă a fost orice fel de dispută între ele două și dacă ea, Helene, enervase pe cineva care ar fi putut astfel avea un motiv să-i răpească fiica drept răzbunare.

Vocea Helenei avea ceea ce părea un ton constant de exasperare, explicându-ne că nu s-a certat niciodată cu fiica ei. Cum ai fi putut să te certi cu cineva care zâmbea tot timpul? Printre toate zâmbetele acelea, s-ar fi zis, Amanda nu făcea altceva decât să-și iubească mama și să fie iubită de ea, și-și petreceau timpul iubindu-se și zâmbind și tot zâmbind. Helene nu-și putea închipui c-ar fi putut enerva pe cineva și, cum spusese și poliției, chiar de-ar fi făcut-o, cine să-i fi răpit copilul ca să-i ceară răscumpărare? Cu copiii trebuie să muncești, ne-a zis. Trebuie să-i hrănești, ne-a asigurat ea. Trebuie să-i îndopi. Câteodată trebuie să te și joci cu ei.

Și de-aci, toate zâmbetele.

Una peste alta, nu ne-a spus nimic din ce nu știam deja, fie din buletinele de știri, fie de la Beatrice ori Lionel.

Cât despre Helene – cu cât eram mai mult timp în compania ei, cu atât mai puțin voiam să fiu în aceeași cameră cu ea. Discutând dispariția copilului ei, ne-a adus la cunoștință faptul că-și ura viața. Era singură; nu mai erau de găsit bărbați buni; ar fi trebuit să împrejmuiască Mexicul cu garduri ca să-i țină acolo pe toți mexicanii care, se pare, luau toate slujbele bune, aci, în Boston. Era sigură că liberalii aveau un plan de pervertire a fiecărui american decent, dar nu putea detalia acest plan, știa doar că-i afecta ei capacitatea de a fi fericită și că putea să le

asigure negrilor banii de șomaj. Sigur, și ea trăia din bani de șomaj, însă în ultimii șapte ani se străduise din răsputeri să schimbe această situație.

Despre Amanda, Helene vorbea așa cum ar fi vorbit altcineva despre o mașină furată sau despre un animal de casă rătăcit – lucrul acesta părea mai degrabă s-o irite; copilul ei dispăruse, dar, măiculiță!, asta i-a futut ei viața.

Se părea că Dumnezeu a uns-o pe Helene McCready drept Cea Mai Mare Victimă a Vieții. Noi ceilalți puteam să ne retragem, concursul se încheiase.

— Helene, am zis, către sfârșitul discuției, ai să ne spui ceva ce-ai fi putut uita să spui poliției?

Helene se uită la telecomanda de pe măsuța de cafea.

— Poftim? a zis ea.

Am repetat întrebarea.

— E greu, știi? a zis.

— Ce? am zis.

— Să crești un copil.

Și-a ridicat privirea spre mine, iar ochii ei anoști s-au lărgit, de parcă era gata să ne împărtășească ceva din marea-i înțelepciune.

— E greu. Nu-i deloc ca-n reclame.

Când am ieșit din sufragerie, Helene a pornit televizorul, iar Dottie, de parcă i s-ar fi dat un consemn, s-a strecurat pe lângă noi cu două beri în mâini.

— Are niște probleme emoționale, ne-a spus Lionel, odată ce ne-am făcut comozi în bucătărie.

— Mda, a zis Beatrice. E-o pizdă.

Și-a turnat cafea în cană.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a zis Lionel, nu mai rosti cuvântul ăsta.

Beatrice i-a turnat și lui Angie cafea în ceașcă, apoi s-a uitat spre mine. I-am arătat cutia de Coke.

— Lionel, a zis Angie, sora ta nu pare prea preocupată de dispariția Amandei.

— Ba da, e preocupată, a zis Lionel. Noaptea trecută a plâns. Toată noaptea. Cred că acum și-a plâns toate lacrimile. Cred că-ncearcă să-și tempereze... suferința, știți.

— Lionel, i-am zis, ți-o spun cu tot respectul, eu văd autocompătimire, nu suferință.

— Nu, nu, chiar o doare, a zis Lionel clipind des și se uită la nevastă-sa. Suferă. Serios.

Angie a zis:

— Știu c-am mai spus asta înainte, dar chiar nu văd ce am putea face noi ce nu face poliția deja.

— Știu, oftă Lionel. Știu.

— Poate mai târziu, am zis.

— Sigur, aprobă Lionel.

— Dacă poliția se împotmolește complet și renunță la caz, a zis Angie, atunci poate...

— Mda.

Lionel, care până atunci stătuse rezemat de perete, veni spre mine și întinse mâna.

— Uite, mulțam c-ați venit pe-aici. Mulțam pentru... tot.

— Oricând, am zis și m-am îndreptat spre el să-i strâng mâna.

Vocea lui Beatrice, colțoasă, însă clară, m-a oprit în loc.

— Are patru ani.

M-am uitat la ea.

— Are patru ani, a zis ea cu ochii în tavan. Și-i acolo, afară, undeva. Pierdută, probabil. De nu chiar mai rău.

— Dragă, a zis Lionel.

Beatrice clătină încet din cap. Se uită la cana ei, apoi, cu ochii închiși, a ridicat capul și a dat toată cafeaua ce-i mai rămăsese pe gât. Când cana rămase goală, o împinse pe masă și se aplecă înainte, cu mâinile încleștate una într-alta.

— Doamnă McCready, am zis, dar ea m-a oprit cu un gest al mâinii.

— Fiecare secundă în care nu încearcă nimeni s-o găsească e un chin pe care ea îl îndură.

Și-a ridicat capul cu ochii deschiși.

— Dragă, a zis Lionel.

— Nu-mi mai spune așa.

Beatrice se uită la Angie.

— Amandei i-e frică. E dispărută. Iar curva de soră a lui Lionel stă în sufrageria mea cu prietena ei grasă, suge bere și se admiră la teve. Dar pentru Amanda cine vorbește?

Se uită la soțul ei. Apoi se uită la Angie și la mine. Apoi se uită în pământ.

— Cine-i arată fetiței ăleia că-i pasă cuiva dacă moare sau dacă trăiește?

Un minut întreg unicul zgomot din bucătăria aia a fost bâzâitul frigiderului.

Apoi, cu multă blândețe, Angie a vorbit:

— Cred că noi.

M-am uitat la ea cu sprâncenele ridicate. A strâns din umeri.

O combinație ciudată de râs și suspin i-a scăpat lui Beatrice printre buze, uitându-se la Angie cu ochi care se umpleau de lacrimi ce refuzau să cadă.

4

Pe vremuri, porțiunea bulevardului Dorchester ce traversează cartierul unde locuiesc era mai înțesată de baruri irlandeze decât oricare altă stradă din afara Dublinului. Când eram mai tânăr, tata obișnuia să participe la un maraton de băut din crâșmă-n crâșmă ca să strângă bani pentru operele de caritate locale. Două halbe și-un păhăruț de tărie în fiecare bar, apoi bărbații se mutau în următorul. Începeau din Fields Corner, imediat în cartierul învecinat, și urcau bulevardul spre nord. Schepsisul era să vadă care bărbat era în stare să rămână în picioare destul cât să treacă linia ce despărțea cartierul nostru de South Boston, aflat la mai puțin de două mile spre miazănoapte.

Tata era un bărbat dat dracului, cum erau majoritatea celor ce se înscriau în marșul din bar în bar, însă atâta vreme cât s-a ținut maratonul, niciun bărbat n-a reușit vreodată să ajungă în Southie.

Majoritatea acelor baruri au dispărut, fiind înlocuite de restaurante vietnameze și de magazine de cartier. Cunoscută acum drept calea Ho Chi Minh, această porțiune de patru cvartale din bulevard are de fapt mai mult farmec decât par să-i găsească majoritatea vecinilor mei albi. Dacă o pornești de dimineață în mașină, adesea ai ocazia să vezi pe trotuar bătrâni conducând alți cetățeni venerabili și ghidându-le exercițiile de *tai chi*, sau oameni în costumul tradițional compus dintr-o pijama de mătase de culoare închisă și pălărie largă de paie. Am auzit de presupusele găști, numite *tongs*, care-și fac afacerile în zonă, dar n-am văzut niciodată vreuna; văd mai mult puști vietnamezi cu părul

năclăit de gel, cu frizuri șmechere și cu ochelari de soare marca Gargoyle, pierzând vremea și străduindu-se să pară mișto, sau duri, și nu găsesc c-ar fi diferiți de cum eram eu la vârsta lor.

Dintre vechile baruri care au supraviețuit ultimului val de imigranți în zona noastră, cele trei cu vad la bulevard sunt niște crâșme foarte bune. Și proprietarii lor, și clientela au adoptat o atitudine îngăduitoare față de vietnamezi, iar aceștia îi tratează cu aceeași monedă pe cei dintâi. Niciuna din civilizații nu pare în mod special interesată de cealaltă, iar asta le convine de minune și unora, și celorlalți.

În afara acestora trei, mai era un singur bar apropiat de calea Ho Chi Minh, mai retras de la bulevard, aflat la capătul unui drum de pământ lăsat în paragină de când primăria orașului rămăsese fără fondurile necesare ca să-l mai termine, pe la mijlocul anilor '40. Aleea aceea nu văzuse lumina soarelui niciodată. Garajul unei companii de transporturi rutiere, mare cât un depozit, se înălța deasupra ei din sud. Din nord o bloca un grup dens de blocuri de trei etaje. În capătul acestei alei era Filmore Tap, la fel de prăfuit, din câte se părea, și de uitat de mușterii precum drumul lepădat pe care își avea adresa.

Pe vremea turului crâșmelor de pe bulevardul Dorchester, nici bărbații de aceeași teapă cu tata – scandalagii și bețivănari unul și unul – nu mergeau la Filmore Tap. Era șters de pe harta maratonului barurilor ca și cum n-ar fi existat, și-n toată viața mea nu cunoscusem pe nimeni care să frecventeze localul în mod regulat.

E o diferență între un bar al clasei muncitoare și dure și unul jegos al scursurilor albe, iar Filmore Tap era definiția ultimei variante. În barurile clasei muncitoare, bătăile izbucneau destul de des, dar de obicei se foloseau pumnii și, câteodată, în cele mai rele cazuri, se mai spărgea câte o sticlă de bere în capul cuiva. La Filmore Tap, începeau tot cam la a doua halbă și de obicei apăreau și bricegele. Era ceva în localul acela ce atrăgea bărbații care pierduseră cam tot ce i-ar fi putut interesa cu mult, mult timp în urmă. Se strângeau acolo să-și moșească dependența de droguri și alcoolismul și ura. Și, cu toate că n-ai fi zis

c-ar fi mulți cei care ardeau de nerăbdare să intre în bomba lor, nu se uitau frumos la posibilii candidați.

Barmanul ne-a luat la ochi de cum am intrat din soarele după-amiezii de joi, încercând să ne adaptăm vederea la ambianța de un verde bolnăvicios a localului. Patru bărbați erau înghesuiți împrejurul celui mai apropiat de ușă colț al tejghelei și s-au întors alene, unul după altul, să se uite la noi.

— Unde-i Lee Marvin[1] când ți-ar fi de ajutor? i-am zis lui Angie.

— Sau Eastwood, a zis Angie. L-aș lua pe Clint de data asta.

Doi tipi jucau biliard în spate. Jucau de parcă ar fi tras cu pușca. Și cumva, intrând noi acolo, le-am stricat jocul, iar unul din ei și-a luat privirea de la masă și s-a încruntat.

Barmanul ne-a întors spatele. Se holba la televizorul de deasupra sa, prefăcându-se concentrat la un episod din *Gilligan's Island*[2]. Căpitanul îl lovea pe Gilligan cu bereta în cap. Profesorul încerca să-i despartă. Familia Howell râdea. Maryann și Ginger nu erau de găsit. Probabil că avea vreo legătură cu intriga.

Angie și cu mine ne-am așezat pe scaunele de la bar în colțul cel mai îndepărtat, chiar lângă barman, și am așteptat să ne bage în seamă.

Căpitanul îl tot lovea pe Gilligan. Se părea că era mânios dintr-o pricină ce implica o maimuțică.

— Ăsta-i un episod grozav, i-am zis lui Angie. Aproape c-au plecat de pe insulă.

— Chiar? Angie și-a aprins o țigară. Rogu-te, spune-mi ce-i împiedică.

— Căpitanul își mărturisește dragostea pentru Little Buddy[3] și toți ajung să se amestece în pregătirile de nuntă, iar maimuțica le fură barca și toate nucile de cocos.

---

[1] Lee Marvin (1924-1987), actor american distribuit mai ales în roluri de răufăcători sau soldați (*n.t.*).

[2] Serial de comedie american difuzat în anii '60, în care șapte personaje (Căpitanul, Gilligan, Thurston Howell și soția sa, Ginger Grant, Profesorul și Mary Ann Summers) se străduiesc să supraviețuiască pe insula pe care naufragiaseră (*n.t.*).

[3] Poreclă dată personajului Gilligan din serialul menționat (*n.t.*).

— Da, a zis Angie. Acuma îmi amintesc episodul ăsta.

Barmanul s-a întors și s-a uitat la noi.

— Ce?

— O pintă din a mai bună bere, am zis.

— Două, a zis Angie.

— Bun, a zis barmanul. Da' dup-aia tăceți până se termină episodu'. Unii dintre noi nu l-au văzut pe ăsta.

După *Gilligan*, televizorul barului a fost pus pe un episod din *Inamicii Publici*, un serial despre fel de fel de infracțiuni, bazat pe fapte reale, în care peripețiile unor infractori căutați de poliție erau reconstituite de niște actori așa de proști că pe lângă ei Van Damme și Seagal păreau Olivier și Gielgud[1]. Episodul acela era despre un bărbat care-și molestase sexual copiii și-i tăiase cu un cuțit, undeva, în Montana, apoi ucisese un polițist comunitar în Dakota de Nord și, în genere, se părea că-și petrecuse toată viața asigurându-se că oricine-l întâlnește avea parte de-o zi nasoală rău.

— Dacă mă-ntrebați pe mine, ne-a zis Dave Barosanu Strand, tocmai când pe ecran era o secvență cu fața infractorului, cu gagiu' ăsta ar trebui voi să vorbiți. Nu să-mi deranjați clienții.

Dave Barosanu Strand era patron și barman-șef la Filmore Tap. Era, corespunzător poreclei, barosan, cel puțin șase picioare și patru inci, cu un corp masiv care arăta ca și cum carnea groasă îi fusese înfășurată straturi-straturi pe oase și nu că ar fi crescut firesc odată cu corpul. Dave Barosanu avea o tufă de barbă și o mustață împrejurul buzelor. În plus, pe ambii bicepși avea tatuaje în cerneală verde-închis, cum se fac la pârnaie. Cel de pe brațul stâng reprezenta un revolver, iar sub el stătea scris TE. Cel de pe dreptul, părea să fie un glonț în momentul impactului cu o țeastă, iar sub el scria FUT.

Oricât ar părea de ciudat, n-am dat niciodată de Dave Barosanu la biserică.

---

[1] Lawrence Olivier (1907-1989) și Arthur John Gielgud (1904-2000), cunoscuți actori englezi (*n.t.*).

— Am cunoscut gagii ca ăsta la pârnaie, ne-a zis Dave.

Și-a umplut de la dozator încă o pintă de bere Piel.

— Niște ciudați. Îi țineau separați de restu' populației, pentru că știau ce le-am fi făcut. Știau.

A dat pe gât jumătate de pintă, se uită iar la TV și râgâi.

Din nu știu ce motiv, în bar mirosea a lapte bătut. Și a sudoare. Și a bere. Și a cocoși dați prin unt, care erau puși în coșulețe pe tejghea, tot la al patrulea scaun. Dușumeaua era acoperită cu linoleu, iar Dave Barosanu ținea un furtun în spatele barului. După cum arăta, trecuseră câteva zile de când nu mai dăduse cu furtunul. Chiștoace de țigări și floricele de porumb erau strivite și lipite de linoleu. În plus, eram destul de sigur că micile mișcări pe care le-am reperat datorită umbrelor de sub una dintre mese erau ale șoarecilor ce ronțăiau ceva de pe jos.

I-am întrebat pe toți cei patru bărbați de la bar despre Helene McCready, dar niciunul nu ne-a fost de cine știe ce ajutor. Erau oameni ceva mai în vârstă, cel mai tânăr pe la vreo treizeci și cinci de ani, dar părând cu un deceniu mai bătrân. Toți o măsurau pe Angie din cap până-n picioare de parcă ar fi fost atârnată goală în vitrina unui măcelar. Nu erau voit ostili, dar nici nu erau binevoitori. Toți o știau pe Helene, dar n-aveau niciun fel de sentimente pentru ea. Toți știau că fiica ei e dată dispărută, dar nici asta nu părea să le stârnească cine știe ce simțiri. Unul din ei, tot numai vine roșii și piele gălbejită, pe nume Lenny, zise:

— Copila-i dispărută. Ei și? S-a întoarce. Întotdeauna se întorc.

— Ți-ai pierdut copiii cândva? a zis Angie.

Lenny a dat din cap.

— Au venit înapoi.

— Unde-s acuma? am zis.

— Unu-i în pușcărie, unu-n Alaska sau undeva.

Lenny îl bătu pe umăr pe bărbatul de alături ce dădea și el din cap.

— Ăsta de-aci e prâslea.

Fiul lui Lenny, un gagiu palid și slăbănog, cu doi ochi învinețiți bine, zise:

— Voi sunteți ai naibii, după care capul îi căzu pe brațele rezemate de tejgheaua barului.

— Am trecut deja prin chestia asta cu polițiștii, ne-a zis Dave Barosanu. Le-am zis: Mda, Helene vine pe-aci; nu, nu și-aduce puștoaica cu ea; mda, îi place berea; nu, nu și-a vândut copila ca să-și plătească datoria la dealer.

Ochii i se-ngustară ațintindu-ne cu privirea.

— Cel puțin nu cuiva de-aci.

Unul din jucătorii de biliard veni la bar. Un gagiu subțire cu capul ras, cu tatuaje ieftine de pârnăiaș pe brațe, dar niciunul făcut cu atenție la detalii și cu rezonabilul simț estetic cu care fuseseră făcute cele ale lui Dave Barosanu. Se aplecă între mine și Angie, deși în dreapta noastră era loc cât să parchezi vreo câteva mașini. Comandă încă două halbe și se holbă la sânii lui Angie.

— Ai vreo problemă? a zis Angie.

— Nicio problemă, a zis tipul. N-am nicio problemă.

— Lipsit de probleme, el, am zis eu.

Tipul continua să se holbeze la sânii lui Angie cu niște ochi ce păreau c-ar fi fost pârjoliți de fulger și secătuiți de viață.

Dave îi aduse berea, iar gagiul ridică halbele.

— Ăștia doi întreabă de Helene, i-a spus Dave Barosanu.

— Da?

Vocea tipului era așa de neutră că era greu să spui și dacă avea puls. A ridicat halbele între capetele noastre, iar pe cea din mâna stângă a scuturat-o cât să-mi cadă pe pantof câțiva stropi de bere.

M-am uitat la pantof, apoi iarăși în ochii lui. Răsuflarea lui duhnea ca șosetele unui atlet. Aștepta să reacționez. Cum n-am făcut-o, s-a uitat la halbele pe care le ținea în mâini, iar degetele i s-au încleștat pe torți. S-a uitat iar la mine; ochii aceia sterpi erau niște găuri negre.

— Io n-am vreo problemă, mi-a zis. Poate ai tu.

Mi-am mutat ușurel greutatea corpului în scaun, astfel încât cotul meu să se proptească mai bine în tejghea, în caz că trebuia să eschivez o lovitură sau să mă răsucesc dintr-odată. Am așteptat ca gagiul să pună în practică orice idee canceroasă o fi avut în creier.

S-a uitat iar în jos la mâinile lui.

— Poate că tu ai, repetă cu glas tare, apoi se trase îndărăt.

L-am urmărit și eu, și Angie întorcându-se la amicul lui de la masa de biliard. Amicul și-a luat berea, iar gagiul cu țeasta rasă gesticulă în direcția noastră.

— Helene avea probleme mari cu drogurile? îl întrebă Angie pe Dave Barosanu.

— Io de unde pula mea să știu? zise el. Bați apropouri?

— Dave, am zis.

— Barosanu Dave, m-a corectat.

— Cum zici, am spus. Nu-mi pasă dacă ții droguri cu chilele sub bar. Și nu-mi pasă dacă-i vinzi zilnic lui Helene McCready. Tot ce vrem să știm noi este dacă are probleme suficient de mari încât să fie îndatorată până-n gât cuiva.

Vreo treizeci de secunde ne-am privit ochi în ochi, destul cât să-mi dau seama ce mare căcănar era. Apoi el s-a uitat iar la televizor.

— Barosane, a zis Angie.

El a întors spre ea capul lui de bizon.

— Helene e dependentă?

— Știi, a zis Dave Barosanu, tu ești destul de bună. Dacă vreodată ți se face chef de câteva numere cu un bărbat adevărat, dă-mi telefon.

Angie a zis:

— Știi tu vreunul?

Dave Barosanu ridică iar privirea spre televizor.

Eu și cu Angie ne-am uitat cu coada ochiului unul spre celălalt. Ea a ridicat din umeri. Am ridicat și eu. Deficitul de atenție ce-i afecta pe Helene și pe prietenii ei era, după câte se părea, suficient de răspândit printre ei cât să umpli sala de așteptare a unui psihiatru.

— N-avea datorii mari, zise Dave Barosanu. Mie are să-mi dea vreo șaizeci de dolari. Dac-ar fi avut de dat și altcuiva pentru niște favoruri... private, aș fi auzit.

— Hei, Barosane, strigă unul dintre bărbații din celălalt capăt al tejghelei, ai întrebat-o dac-o suge?

Dave Barosanu depărtă mâinile de corp și ridică din umeri.

— Da-ntreab-o tu!

— Hei, păpușă, strigă tipul, păpușă!

— Dar gagii?

Angie își ținea privirile ațintite asupra lui Dave, vorbind cu glas netulburat, de parcă orice-ar fi zis căcănarii ăia n-avea nimic de-a face cu ea.

— Se-ntâlnea cu cineva care s-ar putea să fie supărat pe ea?

— Păpușă! strigă iar același individ. Uită-te la mine! Uită-te-ncoa'! Hei, păpușă!

Dave Barosanu chicoti și se-ntoarse spre cei patru din colțul barului atâta cât să-și mai pună un deget de bere proaspătă.

— Sunt tipese care te-nnebunesc și tipese pentru care-ai sări la bătaie.

Îi zâmbi lui Angie peste halba lui.

— Tu de exemplu.

— Dar Helene? am zis eu.

Dave Barosanu îmi aruncă un rânjet de parcă avansurile pe care i le făcea lui Angie m-ar fi îngrijorat. S-a uitat iar la cei patru gagii care stăteau la bar și-a tras cu ochiul.

— Dar Helene? am repetat întrebarea.

— Ai văzut-o. Arată binișor. Ar merge-o tură, cred. Dar ajunge să te uiți o dată la ea să știi că nu face multe parale.

S-a aplecat peste bar în fața lui Angie.

— Ei, da' tu, pun pariu c-ai futut bărbați pân-au rămas mai mult morți. Corect, dulceață?

Angie a clătinat din cap, chicotind abia auzit.

Toți cei patru indivizi de la bar erau complet treji acum. Ne urmăreau cu ochi sticlind de razele speranței.

Fiul lui Lenny coborî de pe scaunul înalt de bar și se duse la ușă.

Angie plecă ochii spre tăblia tejghelei, jucându-se cu suportul jegos de pahare.

— Uită-te la mine când vorbesc cu tine, a zis Dave Barosanu.

Vocea îi era ceva mai groasă decât înainte de parcă gâtlejul îi era năclăit de flegme.

Angie ridică ochii și se uită la el.

— Așa-i mai bine.

Dave Barosanu se aplecă mai aproape de ea. Își strecură mâna stângă sub bar și o întinse după ceva aflat acolo.

S-a auzit o plesnitură zgomotoasă: fiul lui Lenny trăsese zăvorul ușii din față.

Ei bine, da, așa se întâmplă lucrurile astea. O femeie inteligentă, mândră și frumoasă intră într-o locantă ca aceea, iar mușterii bărbați întrezăresc în ea o fărâmă din tot ce nu au și nu vor avea niciodată. Astfel sunt siliți în primul rând să-și măsoare carențele personalității care i-au adus într-o bombă ca aceea. Ură, invidie și remușcări, toate se izbesc pe dată una într-alta în creierele lor pipernicite. Și hotărăsc s-o facă și pe ea să regrete – să-și regrete inteligența, să-și regrete frumusețea, dar mai ales să-și înghită mândria. Se hotărăsc să i-o bage pe gât: țintuiesc femeia de bar, vomită și se-nfruptă.

M-am uitat la carcasa de sticlă a automatului de țigări. Mi-am văzut imaginea reflectată, dar și pe a celor doi indivizi din spatele meu. Se apropiau dinspre masa de biliard, cu tacurile în mână, cel chel în față.

— Helene McCready, a zis Dave Barosanu, cu ochii încă ațintiți la Angie, e un nimic. O ratată. Ceea ce-nseamnă că și copila ei tot o ratată ar fi ajuns. Așa că orice i s-ar fi întâmplat puștoaicei, îi e mai bine așa. Da' ce nu-mi place mie este să-mi vină gagiii în bar și să bată apropouri, cum c-aș fi vreun traficant. Să facă gargară de parc-ar fi mai deștepți decât mine.

Fiul lui Lenny se propti în ușă și-și încrucișă brațele pe piept.

— Dave, am zis.

— Barosanu Dave, a zis el printre dinții încleștați fără să-și ia ochii de la Angie.

— Dave, am zis, nu fii căcănar acuma.

— L-ai auzit, Barosane? l-a întrebat Angie, iar în vocea ei era un tremur ușor. Nu fi tâmpit.

Eu am zis:

— Uită-te la mine, Dave.

Dave trase cu ochiul spre mine, mai mult să vadă unde ajunseseră cei doi jucători de biliard ce se apropiau din spatele meu, decât ca reacție la ce spusesem, dar capul îi înțepeni în

poziția aceea când zări Coltul Commander calibru 45 mm de la brâul meu.

Îl mutasem acolo din hamul de la spate în clipa în care fiul lui Lenny se dusese la ușă s-o blocheze. Dave ridică ochii de la brâul meu la fața mea și-și dădu repede seama care e diferența dintre cineva care doar face paradă cu arma pe care-o are și cineva care-o scoate la vedere ca să o folosească.

— Dacă vreunul din ăia doi din spatele meu mai face-un pas, i-am spus lui Dave Barosanu, începe războiul nuclear.

Dave se uită scurt peste umărul meu și scutură iute din cap.

— Zi-i căcănarului să se dea din ușă, a zis Angie.

— Ray, strigă Dave Barosanu, stai jos.

— De ce? întrebă Ray. Ce pula mea, Barosane? E-o țară liberă, ce căcat!

Cu unghia indexului băteam în patul Coltului.

— Ray, a zis iar Barosanu, cu ochii într-ai mei de-acuma. Dă-te din ușă sau îți bag capu' prin ea,-n căcat!

— Bun, a zis Ray. Bun, bine. Maică, Barosane. Vreau să zic... ce căcat, măiculiță!

Ray clătină din cap, dar în loc să se întoarcă la locul lui, deblocă ușa și ieși din bar.

— Un adevărat orator, Ray ăsta, am zis.

— Hai să mergem, a zis Angie.

— Sigur.

Am împins scaunul de sub mine cu piciorul, cât mai departe.

Cei doi tipi care jucaseră biliard stăteau în picioare chiar în dreapta mea, când m-am întors spre ușă. L-am privit cu coada ochiului pe cel ce-mi vărsase bere pe pantof. Ținea tacul cu ambele mâini, cu vârful în jos și cu mânerul rezemat pe umăr. Era destul de tâmpit ca să rămână acolo, pe loc, dar nu într-atât încât să încerce să se apropie.

— Acuma, i-am zis, tu ai o problemă.

S-a uitat iute la tacul din mâinile lui, la sudoarea ce umezise lemnul în palmele lui.

— Lasă-l jos, i-am zis.

A apreciat distanța dintre noi. S-a uitat bine la patul Coltului și la mâna mea dreaptă poziționată la o jumate de inci de el. S-a

uitat la mine, drept în față. Apoi s-a aplecat și a pus tacul la picioare. S-a dat înapoi, tocmai când tacul amicului lui a căzut zdrăngănind pe podea.

M-am întors și am făcut cinci pași pe lângă bar, apoi m-am oprit. M-am uitat înapoi către Dave Barosanu.

— Ce? am zis.

— Poftim? a zis Dave urmărindu-mi mâinile din priviri.

— Am crezut c-ai zis ceva.

— Io n-am zis nimic.

— Mi s-a părut c-ai zis că poate nu ne-ai spus tot ce-ai fi putut să ne spui despre Helene McCready.

— Nu, nu, a zis Dave Barosanu și-și ridică mâinile. N-am zis nimic.

— Angie, am zis. Tu crezi că Dave Barosanu ne-a spus tot ce știe?

Angie se oprise lângă ușă ținând revolverul ei calibru 38 la vedere, în mâna stângă. Se rezemase de tocul ușii.

— Neee!

— Noi credem că ne ascunzi ceva, Dave, am zis ridicând din umeri. Avem o impresie, așa.

— V-am spus tot. Acuma cred că voi doi ar trebui să...

— Ne-ntoarcem diseară când închizi? i-am luat vorba din gură. Ei, da, asta-i o idee excelentă, Dave bătrâne. Așa rămâne. Bun, atunci, ne-ntoarcem.

Dave Barosanu clătină din cap de mai multe ori.

— Nu, nu.

— Să zicem pe la două, două și-un sfert? eu dădeam din cap. Ne vedem atunci, Dave.

M-am întors și-am făcut ultimii pași până în capătul barului. Niciunul din clienți nu îndrăznea să mă privească-n ochi. Toți se uitau în halbele lor.

— N-a fost acasă la prietena aia a ei, Dottie, a zis Dave Barosanu.

Ne-am întors, și eu, și Angie și ne-am uitat la el. Se aplecase peste chiuveta barului și, dând drumul robinetului cu furtunul, și-a aruncat un jet de apă pe față.

— Pune mâinile pe bar, la vedere, i-a zis Angie.

El și-a ridicat capul, clipind încă să-și limpezească ochii de apă. A pus palmele desfăcute pe tăblia tejghelei.

— Helene, a zis Dave. N-a fost la Dottie. A fost aici.

— Cu cine? am zis.

— Cu Dottie, a zis el. Și cu băiatu' lu' Lenny, cu Ray.

Lenny și-a ridicat capul din halba lui și-a zis:

— Taci în pula mea, Dave.

— Scârbosu' ala care-a închis ușa? a zis Angie. Ăla-i Ray?

Barosanu Dave a dat din cap.

— Și ce-au făcut aici? am zis.

— Să nu mai spui niciun cuvânt, a zis Lenny.

Dave Barosanu i-a aruncat o privire disperată, apoi s-a uitat la noi.

— Au băut, nimic altceva. În primul rând că Helene știa că părea destul de nașpa că-și lăsase copila acasă, singură. Dacă presa sau sticleții ar afla că de fapt era la un bar, la zece cvartale depărtare de casă și nu vizavi, ar părea și mai nașpa în ochii lumii.

— Ce relație are cu Ray?

— Și-o trag din când în când, cred, a zis Dave ridicând din umeri.

— Care-i numele de familie al lui Ray?

— David, zise Lenny. David, taci dra...

— Likanski, a zis Dave. Stă în Harvest.

Înghiți o gură de aer.

— Ești un căcat, i-a zis Lenny. Asta ești, și asta o să fii în veci. Și asta o să fie și nenorociții tăi de plozi retardați. Și tot ce atingi. Căcat.

— Lenny, am zis.

Lenny a rămas cu spatele la mine.

— Dacă crezi c-am să-ți spun fie și-un cuvințel, băiete, atunci cred c-ai luat praf de îngeri[1]. Poate că mă uit în berea mea, da' știu că ai un pistol și mai știu că și fata aia are unul. Și ce pizda mă-sii-i cu asta? Împușcă-mă sau cară-te!

---

[1] În text: *angel dust*. Nume colocvial pentru fenciclidină, drog cu efecte halucinogene (*n.t.*).

De afară se auzea deja, tot mai aproape, sirena unei mașini de poliție.

Lenny își întoarse capul și un rânjet îi tăie fața în două.

— Pare-se că vin după voi, nu?

Rânjetul i se sparse într-un râs amar și zgomotos, care-i dezgoli gingiile roșii, aproape fără niciun dinte.

Îmi făcu cu mâna când sirena se auzea atât de tare încât am știut că polițiștii ajunseseră pe alee.

— Adio acuma. Spălați-vă pe cap cu ei.

Râsul lui amar izbucni și mai tare a doua oară și părea mai degrabă tusea cuiva cu plămânii distruși. După câteva secunde, decrepiții lui prieteni i s-au alăturat, râzând cam nervos întâi, dar tot mai veseli după ce, de-afară, s-au auzit portierele mașinii de poliție deschizându-se.

Când am ieșit noi pe ușă, ai fi zis că-i o petrecere acolo, înăuntru.

5

Când să ieșim din bar pe alee, am dat în masca unui Ford Taurus, parcat la câțiva inci de ușa barului. Cel mai tânăr dintre cei doi detectivi de poliție, un tip mare radiind un zâmbet de băiețaș, se aplecă în mașină prin geamul lăsat din dreptul șoferului și opri sirena.

Partenerul lui stătea cu picioarele încrucișate pe capota mașinii, afișând un zâmbet rece pe fața lui rotundă și făcea: „Uuuu! Uuuu! Uuuu!". Ridicase în sus indexul mâinii și, rotind mâna din încheietură, făcu iarăși „Uuuu! Uuuu! Uuuu!".

— Înfricoșător de real, am zis.

— Nu?

Își plesni palmele și se lăsă să alunece pe capotă până când tălpile i se proptiră în masca mașinii, astfel că genunchii lui aproape că-mi atingeau picioarele.

— Tu ar trebui să fii Pat Kenzie.

Întinse brusc palma deschisă în dreptul pieptului meu.

— Bucuros de cunoștință.

— Patrick, am zis și i-am strâns mâna.

Mi-a scuturat-o zdravăn de două ori.

— Detectiv-sergent Nick Raftopoulos. Zi-mi Poole. Așa-mi zice toată lumea.

Fața lui fină, de elf, se întoarse iute spre Angie.

— Tu trebuie să fii Angela.

Ea îi scutură mâna.

— Angie, a zis ea.

— E-o plăcere să te întâlnesc, Angie. Ți-a spus cineva vreodată că ai ochii tatălui tău?

Angie își duse o mână deasupra sprâncenelor și făcu un pas către Nick Raftopoulos.

— L-ați cunoscut pe tata?

Poole își puse palmele pe genunchi.

— În treacăt. În calitate de membri ai unor echipe concurente. Mi-a plăcut omul, domnișoară. Avea realmente clasă. Ca să-ți spun adevărul, i-am deplâns... trecerea în neființă, dacă asta-i expresia potrivită. Bărbatul acela era o raritate.

Angie îi zâmbi cu căldură.

— E frumos să spuneți asta.

Ușa barului se deschise în spatele nostru și-am simțit iar damful de whisky stătut.

Polițistul mai tânăr se uită la cine-o fi fost cel care stătea în spatele nostru.

— Marș înapoi, boule. Știu pe cineva care are mandat să-ți umfle curu'.

Duhoarea de whisky stătut se risipi în aer, iar ușa se închise în spatele nostru.

Poole arătă peste umăr cu policarul.

— Bărbatul acela tânăr cu o așa de simpatică dispoziție e partenerul meu, detectiv Remy Broussard.

L-am salutat cu o mișcare a capului pe Broussard, iar el ne răspunse în același fel. Dacă te uitai mai bine, era mai în vârstă decât părea la prima vedere. Aș zice pe la vreo patruzeci și trei, patruzeci și patru de ani. Mai înainte, când ieșisem din bar îl crezusem cam de vârsta mea, din pricina inocenței à la Tom Sawyer ce se citea în rânjetul lui, însă urmele de laba gâștei din coada ochilor, liniile schițate în scobiturile obrajilor și griul intens ca de cositor cu care-i era vârstat părul cârlionțat blond-murdar, te făcea să mai pui un deceniu la a doua privire. Avea însă constituția unui bărbat care trăgea de fiare de cel puțin patru ori pe săptămână, un fizic alcătuit dintr-o masă musculară solidă și voluminoasă ale cărei linii erau atenuate de costumul italian de culoarea măslinei, la două rânduri, pe care-l purta cu o cravată Bill Blass albastră cu auriu, căreia îi slăbise nodul, și cu o cămașă cu dunguliță, cu nasturele de la guler desfăcut.

Când și-a periat marginea pantofului stâng, marca Florsheim, mi-am zis: Gagiu-i metrosexual, genul de tip care probabil că nu trece prin dreptul unei oglinzi fără să-și arunce o scurtă privire plină de jind. Însă când s-a sprijinit de portiera deschisă a mașinii, privindu-ne cercetător, am simțit în el prezența unei chibzuințe pătrunzătoare, a unei inteligențe remarcabile. Probabil că se oprea în dreptul oglinzilor, însă mă îndoiesc că-i scăpa neobservat ce se întâmpla în spatele lui în momentele acelea.

— Dragul nostru locotenent Jack, împătimitul Doyle, ne-a zis c-ar trebui să vă căutăm, zise Poole. Așa că iată-ne.

— Iată-vă, am zis.

— Venind în sus pe bulevard, către biroul vostru, continuă Poole, l-am văzut pe Ray Slăbănogu Likanski ieșind în fugă de pe aleea asta. Știți, eu și cu bătrânul lui Ray, regele ciripitorilor, avem o lungă istorie comună. Sergentul Broussard nu face diferența între Slăbănogu Ray și Zaharisitu Ray, da' io îi zic: „Oprește drosca, Remy. Plebeul cela nu-i nimeni altul decât Slăbănogu Ray Likanski și pare să aibă ceva pe suflet."

Poole zâmbea și bătea cu degetele în rotulele genunchilor.

— Ray strigă că cineva agită un pistol în locanta asta selectă.

Ridică sprânceana, uitându-se la mine.

— Un pistol? i-am zis sergentului Broussard. Într-un club de veritabili domni ca Filmore Tap? Ei bine, eu unul niciodată...

M-am uitat la Broussard. Rezemat de portiera de pe partea șoferului, cu brațele încrucișate pe piept, ridică din umeri de parc-ar fi zis „mare figură parteneru' ăsta al meu".

Poole bătu tare în capota Taurusului, o singură dată, cât să-mi atragă atenția. M-am uitat iar la el, mi-a zâmbit cu fața aceea de elf ostenit. Avea probabil șaizeci de ani, sau foarte puțin până să-i împlinească. Părul îi era tuns aproape de scalp și avea nuanța scrumului de țigară. Își frecă perii de pe țeastă și se chiorî spre soarele de după-amiază târzie.

— S-ar putea presupune că menționatul pistol ar fi acel Colt Commander pe care se pare că-l văd la șoldul dumitale drept, domnule Kenzie?

— Așa s-ar putea presupune, am zis.

Poole zâmbi și se uită la local.

— Și al nostru domn Dave Barosanu Strand – e încă într-o singură bucată, acolo, înăuntru?

— Așa era când am verificat ultima oară.

— Pe voi doi ar trebui să vă arestăm pentru atac armat? a zis Broussard extrăgând o lamă de gumă dintr-un pachet Wrigley's pe care și-o aruncă în gură.

— Ar trebui să ne reclame.

— Și voi credeți c-are s-o facă? a zis Poole.

— Suntem destul de siguri că nu, a zis Angie.

Poole ne privi cu o sprânceană ridicată. Întoarse capul și se uită la partenerul său. Broussard ridică din umeri, după care amândoi afișară niște rânjete largi.

— Ei drăcie, nu-i asta absolut fantastic? zise Poole.

— Să înțeleg că Dave Barosanu și-a încercat stilul *charmant* pe tine? a întrebat-o Broussard pe Angie.

— Încercat – ăsta-i cuvântul-cheie, a zis Angie.

Broussard își mesteca guma, zâmbind după răspunsul ei, apoi își îndreptă spinarea, arătându-ne cât era de înalt, cu ochii ațintiți asupra lui Angie de parcă ar fi cântărit-o din priviri.

— Acuma vorbind cât se poate de serios, a zis Poole, dar cu același ton lejer, vreunul din voi a tras vreun foc de armă înăuntru?

— Nu, am zis.

Poole ridică o mână și pocni din degete.

Mi-am scos pistolul de la brâu și i l-am întins.

A lăsat să-i cadă în palmă glonțul din butoiaș. A scos glisiera, apoi a tras cu ochiul în cameră să se asigure că era goală, înainte să amușineze țeava. Dădu din cap, așa, pentru sine. Mi-a pus cartușul în mâna stângă, iar pistolul mi l-a pus în dreapta.

Mi-am băgat pistolul înapoi în hamul de la șale, iar cartușul l-am lăsat să cadă în buzunarul hainei.

— Și legitimațiile voastre? a zis Broussard.

— La zi și-n portofele, a zis Angie.

Poole și Broussard își rânjiră iarăși unul altuia. Apoi s-au uitat lung la noi, până ne-am dat seama ce anume așteptau.

Fiecare am dat la iveală legitimațiile și le-am înmânat lui Poole peste capota mașinii. Poole se uită fugitiv și mai cu coada ochiului prin ele, apoi ni le dădu înapoi.

— Oare ar trebui să-i interogăm pe patroni, Poole?

Poole se uită la Broussard.

— Mi-e foame.

— Mda, parc-aș putea mânca și io ceva, zise Broussard.

Poole ridică iarăși o sprânceană înspre noi.

— Dar voi? Sunteți flămânzi?

— Nu foarte, am zis.

— E-n regulă. Oricum la localul ăla la care mă gândesc, zise Poole și mă luă delicat de sub cot, mâncarea-i groaznică. Da' au o apă de nu-ți vine să crezi. Cea mai bună de pe zonă. Direct de la robinet.

Bufetul Victoria e în cartierul Roxbury, imediat dincolo de linia care-l desparte de cartierul meu. Iar mâncarea e de fapt excelentă. Nick Raftopoulos și-a comandat cotlete de porc. Remy Broussard și-a luat un copan de curcan.

Eu și Angie beam cafea.

— Așadar n-ajungeți nicăieri, a zis Angie.

Poole încinse o bucățică de cotlet în sosul de mere.

— Cu-adevărat nu.

Broussard își șterse buzele cu șervetul.

— Niciunul din noi n-am mai lucrat la un caz căruia să i se facă atât de multă publicitate, pentru atât de mult timp și care să nu se încheie prost.

— Deci nu credeți că Helene e implicată? am zis.

— La început așa am crezut, a zis Poole. Ipoteza mea de lucru a fost că a vândut-o pe copilă sau, o altă ipoteză, că vreun traficant căruia-i era datoare a răpit fetița.

— Și ce v-a făcut să vă răzgândiți? a zis Angie.

Poole mestecă îmbucătura și-l coti pe Broussard să răspundă.

— Poligraful. A trecut testul cu brio. Și-n plus, îl vezi pe gagiu' ăsta care-nfulecă cotlete? Uită-te și la mine. E greu al naibii să ne minți dacă te lucrăm amândoi împreună. Adică, să nu mă-nțelegi greșit, Helene minte, dar nu în privința dispariției fiicei ei. Realmente nu știe ce i s-a întâmplat.

— Dar despre perindările Helenei din noaptea în care a dispărut Amanda?

Sendvișul lui Broussard se bloca la jumatea drumului spre gură.

— Ce-i cu ele?

— Ați luat de bună povestea pe care-a spus-o presei? a zis Angie.

— Ar fi motive să n-o credem? a zis Poole, încingând furculița în sosul de mere.

— Dave Barosanu ne-a spus cu totul altă poveste.

Poole se lăsă pe spate în scaun și, plesnind din palme, și le scutură de firimituri.

— Și care-ar fi povestea?

— Ați crezut sau n-ați crezut povestea Helenei? a întrebat Angie.

— Nu cu totul, a zis Broussard. După rezultatele poligrafului, a fost cu Dottie, dar probabil nu în apartamentul acesteia. Ea se ține de minciuna asta, totuși.

— Dar unde-a fost? a zis Poole.

— Din ce zice Dave Barosanu, a fost la Filmore Tap.

Poole și Broussard s-au uitat unul la altul, apoi și-au îndreptat privirile spre noi.

— Deci, a zis tărăgănat Broussard, chiar ne-a turnat gogoși.

— N-am vrut să-i stricăm alea cinșpe secunde la care-avea dreptul, a zis Poole.

— Care cinșpe secunde?

— În lumina reflectoarelor, a zis Poole. Pe vremuri erau minute, în zilele noastre, sunt secunde. Oftă și continuă: La teve, jucând rolul mamei îndurerate în rochia ei albastră și drăguță. Vă mai amintiți de brazilianca aia din Allston, al cărei băiețel a dispărut acuma vreo opt luni?

— Și care n-a fost găsit niciodată, zise Angie, dând din cap.

— Corect. Totuși, știți care-i chestia cu mama aceea, cu pielea ei întunecată, care nu se îmbrăca bine și care părea mereu cam turtită în fața camerelor? După o vreme publicul larg chiar n-a mai dat niciun rahat pe băiețelul ei dispărut, pentru că-i displăcea mama lui atât de mult.

— Dar Helene McCready, a zis Broussard, e albă. Și s-a pus la punct; dă bine la cameră. N-o fi ea, poate, cel mai strălucitor glob din cutie, dar e plăcută.

— Nu, nu este, a zis Angie.

— O, vorbești de persoană? clătină Broussard din cap. În persoană e la fel de plăcută ca o cutie cu păduchi. Dar la cameră? Când vorbește toate cele cinșpe secunde? O iubește obiectivul, o iubește publicul. Că-și lasă copila singură vreme de aproape patru ore, da, se iscă nițică indignare, dar cei mai mulți spun: „Ia lăsați-o mai moale! Toți facem greșeli."

— Și probabil că-n viața ei n-a fost așa de iubită, a zis Poole. Și de îndată ce Amanda va fi găsită, sau, să zicem, se-ntâmplă ceva care să scoată acest caz de pe prima pagină, iar ceva de genul ăsta se-ntâmplă mereu, atunci Helene se întoarce la viața ei dinainte. Însă deocamdată, așa zic eu, se ține bine de alea cinșpe secunde.

— Dar tu crezi că la atât se rezumă minciuna despre locul unde era? am zis.

— Poate, a zis Broussard.

Își șterse colțurile gurii cu șervetul și împinse farfuria din fața sa.

— Să nu mă înțelegeți greșit. O să trecem pe la frate-său pe-acasă peste câteva minute și-o să-i mai facem tipei o gaură-n cur pentru că ne-a mințit. Și dacă mai are ceva de zis, o să aflăm.

Își îndreptă o palmă spre noi.

— Mulțumită vouă.

— De când vă ocupați de cazul ăsta? a întrebat Poole.

Angie se uită la ceas.

— Din seara asta, târziu.

— Și deja ați aflat ceva ce nouă ne-a scăpat, chicoti Poole. Voi doi trebuie că sunteți exact pe-atât de capabili pe cât am auzit că sunteți.

Angie bătu des din gene.

— Oh, Doamne!

Broussard zâmbi.

— Am ieșit de câteva ori cu Oscar Lee. Amândoi am fost prin poliția de proximitate, acu vreun milion de ani. După ce

Gerry Glynn a fost culcat la pământ pe terenul acela de joacă, cu vreo doi ani în urmă, l-am întrebat pe Oscar despre voi doi. Vreți să știți ce-a zis?

Am ridicat din umeri.

— După cum îl știu pe Oscar, probabil c-a spus ceva fără niciun dumnezeu.

Broussard a dat din cap.

— A zis că voi doi, în cele mai multe aspecte ale vieților voastre, sunteți niște ratați clasa întâi.

— Da, sună a ceva ce-ar fi putut spune Oscar, a zis Angie.

— Dar a mai zis că, odată ce vouă vă intră-n cap să duceți la capăt un caz, nici chiar Dumnezeu nu vă mai poate face să vă răzgândiți.

— Oscar ăsta, am zis eu, e-o bomboană... o bomboană de băiat.

— Ei și-acuma vă ocupați de același caz de care ne ocupăm și noi.

Poole își împachetă grijuliu șervetul și-l așeză pe farfurie.

— Vă deranjează? a zis Angie.

Poole se uită la Broussard. Broussard ridică din umeri.

— În principiu, nu ne deranjează, a zis Poole.

— Dar, a zis Broussard, o să ne trebuiască câteva reguli de bază.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi..., începu Poole și scoase la iveală un pachet de țigări.

Îl desfăcu încet din celofan, trase de învelitoarea de staniol și scoase o țigară Camel fără filtru. O adulmecă, inhalând adânc aroma de tutun, lăsând capul pe spate și închizând ochii. Apoi se aplecă înainte și îngropă țigara neaprinsă în scrumieră, până când țigara plezni și se frânse în două. Apoi puse pachetul înapoi în buzunar.

Broussard ne zâmbea cu sprânceana stângă ițită-n sus.

Poole băgă de seamă că ne holbam la el.

— Vă cer scuze. M-am lăsat.

— Când? a zis Angie.

— Acum doi ani. Însă tot mai am nevoie de ritual, zâmbi el. Ritualul e important.

Angie își bagă mâna în geanta ei.

— Te deranjează dacă fumez?

— O, măiculiță, chiar te rog, vrei? a zis Poole.

O privi pe Angie aprinzându-și țigara; apoi își întoarse foarte puțin capul, iar ochii lui, acum limpeziți, îi întâlniră pe-ai mei, părând capabili să-mi sfredelească până-n miezul creierului sau al sufletului meu, într-o clipită.

— Regulile de bază, zise. Nu ne permitem nicio scurgere de informații către presă. Voi sunteți prieteni cu Richie Colgan de la *Trib*.

Am dat din cap.

— Colgan nu e un prieten al poliției, a zis Broussard.

Angie a zis:

— Meseria lui nu-i să fie prieten. Meseria lui e aceea de reporter.

— Și n-am de gând să contest asta, a zis Poole. Dar nu-mi pot permite ca cineva din presă să știe despre ancheta asta lucruri pe care nu vrem să le știe. De acord?

M-am uitat la Angie. Ea l-a studiat pe Poole prin fumul țigării. În cele din urmă, a încuviințat și ea. Eu am zis:

— De acord.

— Magic! a zis Poole cu accent scoțian.

— De unde l-ai scos pe gagiu' ăsta? l-a întrebat Angie pe Broussard.

— Mi se plătește o sută-n plus pe săptămână ca să lucrez cu el. Spor de risc.

Poole se aplecă în direcția în care o lua fumul din țigara lui Angie, adulmecându-l.

— A doua, a zis el. Voi doi sunteți excentrici. Asta-i în regulă. Dar nu ne putem asocia în cazul ăsta și dup-aia să aflăm că fluturați armele la vedere sau că obțineți informații amenințând oameni, cum ați făcut cu Dave Barosanu Strand.

Angie a zis:

— Dave Barosanu Strand era gata să mă violeze, sergent Raftopoulos.

— Înțeleg, a zis Poole.

— Nu, nu înțelegi, a zis Angie. N-ai nici cea mai vagă idee măcar.

Poole abrobă.

— Îmi cer scuze. Totuși, dați-ne asigurări că ceea ce s-a întâmplat în după-amiaza asta cu Dave Barosanu a fost o situație neobișnuită. Una care nu se va mai repeta.

— Da, aveți cuvântul nostru: nu se va repeta, a zis Angie.

— Bun, am să vă cred pe cuvânt. Cum vi se par condițiile noastre până acum?

— Dacă suntem de acord să nu pasăm informații presei ceea ce, credeți-mă, va tensiona relația noastră cu Richie Colgan, atunci trebuie să ne țineți la curent. Dacă o să ni se pară că ne tratați așa cum tratați presa, atunci Richie Colgan o să primească un telefon.

Broussard a dat din cap.

— Nu văd nicio problemă în privința asta. Poole?

Poole ridică din umeri cu ochii la mine.

Angie a zis:

— Mi se pare greu de crezut că o puștoaică de patru ani poate să dispară completamente într-o noapte caldă fără s-o vadă cineva.

Broussard își învârtea verigheta pe deget cu câte o jumătate de rotație la fiecare mișcare.

— Și mie.

— Deci, ce-aveți? a zis Angie. După trei zile trebuie să aveți ceva ce nu-i de găsit în ziare.

— Avem douăsprezece confesiuni care merg de la „Am luat fata și-am mâncat-o" până la „Am luat fata și-am vândut-o sectei Moon[1]", care se pare că plătesc bani serioși pentru așa ceva.

Ne-a zâmbit trist.

— Nici una din cele douăsprezece confesiuni nu s-a verificat. Dispunem de mediumi care ne spun ba că fetița e în Connecticut, ba că-i în California, ba că e încă între granițele statului, însă într-o regiune împădurită. I-am interogat pe Lionel

[1] Biserica Unificării a fost înființată de Sun Myung Moon, în Seul, Koreea de Sud, în 1954. Mișcarea religioasă și-a racolat inițial cei mai mulți adepți din Koreea și Japonia, însă s-a extins și în țările vorbitoare de limbă engleză și, după 1989, în țări din fostul bloc sovietic (*n.t.*).

și pe Beatrice McCready, însă alibiurile lor sunt ermetice. Am verificat conductele canalizării. Am interogat fiecare vecin de pe stradă, în casele lor, nu doar ca să aflăm ce-ar fi putut vedea sau auzi în noaptea aceea, dar și ca să cercetăm, ca din întâmplare, dacă nu dăm de vreo probă a trecerii fetiței prin căminele lor. Acuma știm care din ei prizează cocaină, care are probleme cu alcoolul, care-și bate nevasta și care soțul, dar n-am găsit nimic care să-l lege pe vreunul din ei de dispariția Amandei McCready.

— Zero, am zis. Chiar n-aveți nimic.

Broussard își întoarse încet capul și se uită la Poole.

După ce m-a privit fix peste masă, vreme de vreun minut, timp în care-și tot mișcă limba, împingând-o în buza de jos, Poole își băgă mâna în servieta hărtănită de pe scaunul de lângă el de unde scoase vreo câteva fotografii lucioase. Ne-o întinse peste masă pe prima din ele.

Era un prim-plan, în alb-negru, al unui bărbat de aproape șaizeci de ani, cu o față ce arăta de parcă pielea îi fusese atât de tare trasă în spate încât i se lipise de os, apoi adunată mănunchi, capsată și prinsă cu o clemă metalică în ceafă. Ochii îi erau bulbucați, ieșiți din orbite, iar gura lui mică aproape că dispărea sub umbra nasului coroiat ca o gheară. Obrajii scofâlciți îi erau atât de zbârciți că s-ar fi putut foarte bine să fi supt o lămâie când fusese fotografiat. Zece sau douăsprezece șuvițe de păr argintiu erau date cu mâna peste pielea dezgolită din creștetul capului său țuguiat.

— L-ați văzut vreodată? a întrebat Broussard.

Și eu, și Angie am clătinat din cap.

— Îi zice Leon Trett. Pedofil condamnat. A luat trei sentințe. Prima i-a adus izolarea într-o clinică de psihopați, ultimele două, condamnări la pârnaie. Și-a isprăvit ultima bucățică din condamnare acum vreo doi ani și jumătate, a ieșit din Bridgewater și-a dispărut.

Poole ne întinse o a doua fotografie, de data asta instantaneul color și în întregime al unei femei imense, cu umeri lați cât pereții seifului unei bănci, cu o talie largă și cu o coamă brună și călțoasă ca de Saint-Bernard ridicat pe picioarele de dinapoi.

— Dumnezeule mare! a zis Angie.

— Roberta Trett, a zis Poole. Adorabila doamnă al mai-nainte pomenitului Leon. Poza asta a fost făcută acum zece ani, așa că poate s-o mai fi schimbat între timp, dar mă-ndoiesc că s-a dezumflat. Roberta este o foarte bună grădinăreasă. În mod obișnuit se întreține, pe sine și pe preaiubitul ei soț, lucrând ca florăreasă. Acum doi ani și jumătate și-a părăsit slujba și s-a mutat din apartamentul din Roslindale unde locuia. Nimeni nu i-a mai văzut pe niciunul de-atunci.

— Dar..., a zis Angie.

Poole ne întinse cea de-a treia și ultima fotografie, una făcută la poliție, a unui bărbat mic de statură, cu pielea caramelizată parcă, strabic de ochiul drept și cu trăsături amestecate și confuze. Se uita în obiectivul aparatului foto de parcă l-ar fi căutat într-o cameră întunecoasă, fața lui exprimând un amestec de furie neputincioasă și uluire nervoasă.

— Corwin Earle, a zis Poole. Și el tot pedofil condamnat. A fost eliberat acum o săptămână de la Bridgewater. Nu se cunoaște zona în care-și face veacul.

— Dar are legătură cu cei doi Trett, am zis.

Broussard încuviință.

— A împărțit celula cu Leon la Bridgewater. După ce Leon s-a reîntors în lume, colegul de celulă al lui Corwin Earle s-a nimerit să fie un tâlhar din Dorchester, pe nume Bobby Minton, care, pe lângă faptul că-l stâlcea de se căca pe el pentru că era pedofil, mai avea parte și de cugetările intime ale retardatului ăstuia. După cum zice Minton, Corwin avea o fantezie preferată pentru când avea să fie eliberat din închisoare. Avea să-l caute pe vechiul său coleg de celulă, Leon, și pe minunata lui soție, Roberta, și aveau să trăiască toți împreună ca o mare și fericită familie. Dar Corwin n-avea să apară la ușă fără să le ducă un cadou. În stare proastă, cred. Iar, după câte spunea Bobby Minton, cadoul nu avea să fie o sticlă de Cutty pentru Leon și o duzină de trandafiri pentru Roberta. Avea să fie un țânc. De vârstă mică, ne-a zis Bobby. Lui Corwin și lui Leon le plac mici. Nu mai mari de nouă ani.

— Bobby Minton ăsta, v-a sunat el pe voi? a zis Angie.

Poole a dat din cap.

— Imediat ce-a auzit de dispariția Amandei McCready. Se pare că domnul Minton îl zeflemisea constant pe Corwin Earle, cu descrieri vii ale chestiilor pe care le fac oamenii de bine din Dorchester violatorilor de copii. Îi povestea cum n-ar fi putut face nici măcar zece pași pe bulevardul Dorchester fără să se-aleagă cu scula tăiată și-ndesată-n gură. Domnul Minton crede că în mod cert Corwin Earle va alege Dorchesterul ca loc de unde să-și ia cadoul de întoarcere acasă pentru familia Trett. Pentru ca astfel să-i dea cu tifla lui Bobby Minton.

— Și unde-i acuma Corwin Earle? am întrebat.

— Dispărut. Evaporat. Am pus sub supraveghere casa părinților lui, în Marshfield, dar până acum n-am obținut nimic. A plecat de la închisoare într-un taxi care l-a dus până la un club de striptease în Stoughton și acolo a fost văzut pentru ultima oară.

— Și telefonul ăsta, sau ce-o fi fost, de la Bobby Minton... e tot ce-aveți ca să-i legați pe Earle și pe cei doi Trett de Amanda?

— Cam subțire, nu? a zis Broussard. V-am zis că n-avem prea multe. Chestia-i că Earle n-are tupeul să răpească pur și simplu un copil dintr-un cartier necunoscut. În dosarul lui nimic nu indică o astfel de acțiune. Copiii molestați de el erau puști din taberele în care a lucrat în urmă cu șapte ani. Nu recurgea la violență și nici nu-i ținea captivi cu forța. Poate că doar a exagerat să-l audă colegul de celulă.

— Dar despre familia Trett? a zis Angie.

— Ei bine, Roberta e curată. A fost condamnată pentru o singură infracțiune, „complicitate la comiterea infracțiunii", într-un jaf la un magazin de băuturi din Lynn, pe la sfârșitul anilor șaptezeci. A făcut un an de pușcărie, și-a încheiat perioada de eliberare condiționată și n-a mai petrecut nici măcar o noapte în pârnaie de-atunci.

— Dar Leon?

— Leon, a zis Broussard ridicând sprâncenele înspre Poole și fluierând. Leon e rău. Rău-rău. Condamnat de trei ori, pus sub acuzare de douăzeci de ori. Cele mai multe plângeri au fost anulate când victimele au refuzat să depună mărturie. Și nu știu

dacă sunteți familiarizați cu inferențele ce se fac referitor la violatorii de copii. Sunt aceleași care se fac în privința șobolanilor și-a gândacilor: dacă vezi unul, atunci mai sunt o sută pe-aproape. Dacă prinzi un monstru molestând un pușți, poți să pui pariu că mai sunt treizeci pentru care n-a fost niciodată înfundat, dacă-i cât de cât deștept. Așa că, după aprecierile noastre precaute, Leon a violat pe puțin cinzeci de pușți. Și locuia în Randolph, iar mai târziu Holbrook, când pușții dispăreau de-a binelea, astfel că agenții federali și poliția locală l-au pus în capul listelor cu suspecți în cazurile uciderii pușților acelora. Să vă mai clarific un aspect al firii lui Leon – ultima oară când l-au umflat, cei de la Departamentul de Poliție din Kingston au găsit căcălău de arme automate îngropate în apropierea casei sale.

— A luat vreo condamnare pentru ele? a întrebat Angie.

Broussard a clătinat din cap.

— A fost destul de deștept să le îngroape pe proprietatea vecinului său. Poliția din Kingston știa că porcăriile alea erau ale lui – toată casa îi era burdușită de comunicate ale NRA[1], de manuale de utilizare a armelor, de *Jurnalele lui Turner*[2], toate porcăriile obișnuite ale unui paranoic înarmat până-n dinți –, dar n-au putut s-o dovedească. Puține se leagă de Leon. Un tip foarte atent, care știe cum să nu dea de bănuit.

— Așa s-ar părea, a zis Angie cu o undă de amăreală în voce.

Poole își puse cu delicatețe o mână pe-a ei.

— Păstrați fotografiile. Studiați-le. Și căscați ochii, poate-l vedeți pe vreunul din ei. Mă-ndoiesc că sunt implicați – nimic nu duce către ei, în afara ipotezei unui pârnăiaș –, însă în prezent sunt cei mai periculoși violatori de copii din zonă.

---

[1] National Rifle Association, organizație nonguvernamentală care apără dreptul fiecărui cetățean american de a deține arme, drept prevăzut de al doilea amendament al Constituției SUA (*n.t.*).

[2] Roman al unui fost lider al mișcării rasiste National Alliance, semnat Andrew Mcdonald, în care e descrisă o revoluție ce duce la răsturnarea guvernului federal american și la un război nuclear de exterminare a raselor non-albe (*n.t.*).

Angie îi zâmbi lui Poole ca răspuns la gestul său.

— OK.

Broussard își ridică cravata de mătase și culese o scamă de pe ea.

— Cu cine a fost Helene McCready la Filmore, duminică seara?

— Dottie Mahew, a zis Angie.

— Atât?

Nici eu, nici Angie n-am răspuns imediat.

— Amintiți-vă, a zis Broussard, toate cărțile pe masă.

— Ray Slăbănogu Likanski, am zis.

Broussard se întoarse spre Poole.

— Spune-mi mai multe despre gagiu' ăsta, tovarășe.

— Nenorocitul, zise Poole. Și când te gândești că am avut-o în mână pe Subțirimea Sa, acu nici o oră.

Clătină din cap.

— Asta da scăpare.

— Cum așa? am zis.

— Ray Slăbănogu e-o scursură de profesie. A-nvățat de la tăticu' lui. Probabil că știa că-l vom căuta, așa că a șters-o. Pentru o vreme, măcar. Probabil că unicul motiv pentru care ne-a spus că voi doi vă fluturați armele la vedere în Filmore a fost tocmai ca să-i dăm pace, să câștige timp să iasă din Dodge. Familia Likanski are rubedenii în Allegheny, Rem. Poate tu ai putea...

— Am să sun la poliția de-acolo, a zis Broussard. Putem să-l agățăm cu ceva?

Poole clătină din cap.

— N-a primit nicio condamnare de cinci ani. Nu iese în evidență. Nu are ofițer de supraveghere. E cuminte.

Poole bătea în masă cu unghia degetului arătător.

— Până la urmă tot are să iasă la vedere. Așa-i orice boală.

— Gata? a întrebat Broussard văzând că se apropie chelnerița.

Poole plăti nota și toți patru am ieșit din local în seara tot mai întunecată.

— Dac-ar fi să puneți un pariu pe oameni, a zis Angie, pe ce soartă a Amandei McCready ați paria?

Broussard își luă o altă lamă de gumă, și-o aruncă în gură și o mestecă alene. Poole își îndreptă cravata și-și studie imaginea în parbrizul de pe partea stângă a mașinii lor.

— Aș zice, începu Poole, că nu poate ieși nimic bun când un țânc de patru ani lipsește de mai mult de optzeci de ore.

— Detective Broussard? a zis Angie.

— Aș zice că-i moartă, domnișoară Gennaro.

Înconjură mașina până ajunse la portiera de pe partea șoferului și-o deschise.

— Lumea asta e-o lume rea. Și n-a fost niciodată blândă cu copiii.

6

În parcul Savin Hill, pe-nserate, echipa Astros juca împotriva celor de la Orioles și ambele echipe păreau să aibă ceva probleme cu organizarea jocului. Când jucătorul celor de la Astros aflat la bătaie a trimis o minge până la linia celei de-a treia baze, jucătorul de-acolo al celor de la Orioles n-a reușit s-o prindă, pentru că era mult prea ocupat să smulgă o buruiană de la picioarele sale. Astfel că alergătorul de pe bază de la Astros a cules mingea și-a fugit către casă cu ea. Chiar înainte să ajungă la placă, a aruncat cumva mingea înspre aruncător, care-a luat-o și-a aruncat-o spre prima bază. Omul de la prima bază a prins-o, dar în loc să puncteze, s-a întors și a aruncat-o afară din teren. Mijlocașul și aripa dreaptă s-au întâlnit amândoi la minge și s-au placat unul pe altul. Aripa stângă îi făcea cu mâna mamei sale.

Liga de T-ball[1] din North Dorchester pentru copii între patru și șase ani se întrunea o dată pe săptămână în parcul Savin Hill și jucau pe cel mai mic dintre terenuri, aflat la vreo 50 de yarzi de șoseaua de sud-est și împrejmuit cu un gard de plasă de sârmă. De pe Savin Hill se vedea șoseaua și un mic golf cunoscut drept plaja Malibu; acolo, cei din clubul de iahting Dorchester își amarează ambarcațiunile. Am trăit în acest cartier toată viața mea și n-am văzut niciodată un iaht adevărat aruncând ancora undeva prin apropiere, dar, cine știe, poate că întotdeauna mă nimeresc în zonă în zilele nepotrivite.

---

[1] Variantă mult simplificată de baseball pentru copii (*n.t.*).

Când aveam și eu între patru și șase ani, țâncii de vârsta mea și cu mine jucam baseball, pentru că pe-atunci nu exista o ligă de T-ball. Aveam antrenori și părinți care strigau și ne ordonau să ne concentrăm, eram puști care fuseserăm deja învățați cum să culcăm sau să eschivăm mingea aruncată de omul de la baza a doua și aveam tați care ne puneau la-ncercare cu lovituri iuți și cu efect din tribună. Jucam meciuri de șapte servicii și aveam rivalități dure cu cei din alte echipe, iar la vremea când am intrat în liga mică, pe la șapte-opt ani, echipele St. Bart's, St. William's și St. Anthony's din North Dorchester erau în mod justificat temute.

Stând lângă tribune cu Angie, urmărind vreo treizeci de băieței și fetițe alergând ca niște spasmofilici și pierzând mingile pentru că-și îndesaseră prea mult șepcile pe ochi sau pentru că erau prea ocupați să se zgâiască la soarele ce apunea, eram destul de sigur că metoda folosită pe când eram eu de vârsta lor îi pregătea mai bine pe copii pentru rigorile jocului adevărat de baseball, însă copiii din liga de T-ball păreau să se distreze mult mai bine.

În primul rând, din câte mi-am dat seama, nu erau eliminați. Fiecare membru din lotul unei echipe lovea prin rotație. Odată ce toți cei vreo cinsprezece puști loviseră, și toți loveau, pentru că nu exista ceva care să se numească eliminare, schimbau bâtele pe mănuși cu cei din echipa adversă. Nimeni nu ținea scorul. Dacă un puști era realmente într-atât de alert încât să și prindă mingea, dar să și elimine alergătorul, ambii erau călduros felicitați de antrenorul principal, iar alergătorul rămânea la bază.

Unii dintre părinți strigau: „Ridică mingea, pentru numele lui Dumnezeu, Andra" sau „Fugi, Eddie, fugi! Nu! Nu pe-acolo! În cealaltă parte!", însă majoritatea timpului atât părinții, cât și antrenorii aplaudau la fiecare lovitură care făcea mingea să se rostogolească mai mult de patru pași, la fiecare minge culcată și aruncată înapoi într-o zonă care avea măcar același cod poștal cu parcul, la fiecare alergare fructuoasă de la baza întâi la a treia, chiar dacă puștiul trecea prin zona aruncătorului ca să ajungă acolo.

Amanda McCready jucase și ea în liga asta. Fusese înscrisă și adusă la meciuri de Lionel și Beatrice, fusese în echipa Orioles, iar antrenorul ei ne-a spus că de obicei juca la baza a doua și putea prinde mingea cu destulă ușurință, când nu era hipnotizată de pasărea imprimată pe propriul ei tricou.

— A ratat câteva mingi în felul ăsta, ne-a spus Sonya Garabedian, zâmbind și clătinând din cap. Era pe teren exact acolo unde e Aaron acum, și tot trăgea de tricoul ei, uitându-se lung la pasăre, vorbind cu ea din când în când. Iar dacă venea o minge pe direcția ei – ei bine, trebuia să aștepte până se sătura ea să se uite la drăguța de păsăruică.

Băiatul ce stătea în T, dolofan și cam mare pentru vârsta lui, plesni mingea departe în stânga și toți jucătorii din teren, dar și cei din afara lui au alergat după ea. Când ocoli baza a doua, puștiul cel mare se hotărî: ce naiba, ia să încerce s-o și culce, și o tuli în afara terenului alăturându-se distracției, căci puștii se placau și se rostogoleau și se bușeau unul de altul ca mașinuțele electrice.

— Pe Amanda n-ai fi văzut-o niciodată făcând așa ceva, zise Sonya Garabedian.

— Să facă un tur complet? a zis Angie.

Sonya clătină din cap.

— Mda, nici asta. Dar nu, nu la asta mă refeream. Vedeți grămada de colo? Dacă nu merge cineva să-i pună capăt, se-apucă să joace Regele colinei și uită de ce-au venit aci.

În timp ce doi părinți intrară pe teren îndreptându-se spre meleu, iar puștii făceau salturi cu șurub din grămadă precum acrobații de circ, Sonya ne arătă o fetiță roșcată de la baza a treia. Să fi avut vreo cinci ani. Era mai micuță decât aproape toți membrii celor două echipe. Tricoul inscripționat cu însemnele echipei îi atârna până la fluierele picioarelor. Se uită la îngrămădeala veselă din afara terenului, în vreme ce alți doi pici alergau într-acolo, apoi se lăsă în genunchi și începu să scurme pământul cu o piatră.

— Ea e Kerry, a zis Sonya. Indiferent ce s-ar întâmpla – dac-ar veni un elefant pe teren și i-ar lăsa pe toți copilașii să i se joace cu trompa –, Kerry nu s-ar băga. Pur și simplu nu i-ar trece prin căpșor.

— Să fie chiar atât de timidă? am zis.

— Asta-i doar o parte a explicației, dădu Sonya din cap. Dar mai mult decât atât, ea pur și simplu nu reacționează la ceea ce, în mod predictibil, reacționează ceilalți copii. Nu-i niciodată tristă de-a binelea, dar nu-i nici tocmai fericită. Înțelegeți?

Pentru o clipă, Kerry își ridică privirea din pământ și pistruii de pe obrajii ei scânteiară în lumina soarelui muribund. Apoi se apucă iar să scormonească pământul.

— În privința asta, Amanda e ca și Kerry, a zis Sonya. Nu răspunde bine și nici prea des la stimulii imediați.

— E introvertită, a zis Angie.

— Într-o oarecare măsură, dar nu într-atât încât să te facă să crezi că înapoia ochilor ei se întâmplă la fel de multe lucruri. Nu înseamnă că e izolată în lumea ei micuță, doar că nu vede prea multe lucruri care s-o intereseze nici pe lumea asta.

Sonya își întoarse fața și se uită la mine, era ceva dur și trist în încleștarea fălcilor ei, în privirea ei lipsită de expresie.

— Ați cunoscut-o pe Helene?

— Da.

— Și ce credeți?

Am ridicat din umeri.

Ea a zâmbit.

— Mda, cam asta-i reacția pe care-o stârnește-n oameni: să ridice din umeri, nu?

— Venea la meciuri? a întrebat Angie.

— O singură dată, a zis Sonya. O singură dată și era beată. Era cu Dottie Mahew și-amândouă erau cherchelite și foarte zgomotoase. Cred că Amanda era jenată. Mă tot întreba când se termină meciul.

Sonya a clătinat din cap.

— Copiii de vârsta ei nu au același mod de a simți timpul ca și noi. Nu simt decât că e lung sau scurt. În ziua aceea, probabil că meciul i s-a părut foarte lung Amandei.

Mai mulți părinți și antrenori intraseră deja pe teren și-i despărțiseră pe aproape toți cei din echipa Astros. Câțiva puști încă se mai îmbrânceau în grămadă, însă tot pe-atâția se despărțiseră în grupuri separate, jucând mâță, aruncând unii în alții cu mănușile sau doar rostogolindu-se în iarbă ca focile.

— Domnișoară Garabedian, ați observat vreodată indivizi necunoscuți pândind copiii la meciurile astea?

Angie i-a arătat fotografiile lui Corwin Earle, a lui Leon și-a Robertei Trett.

Sonya se uită la ele, clipi incredulă când văzu dimensiunile Robertei, dar în cele din urmă scuturã capul.

— Îl vedeți pe tipul ăla mare de lângă grămadă? Sonya arătă spre un gagiu înalt și masiv la vreo patruzeci de ani, cu părul tuns scurt, milităreste. El e Matthew Hoagland. E paznic de profesie. A fost Mister Massachussets vreo doi ani la rând, pe vremuri. Un tip foarte simpatic. Și-și iubește copiii. Anul trecut a venit un tip soios rău și s-a uitat la meci vreo câteva minute. Niciunuia dintre noi nu i-a plăcut căutătura lui. Așa că Matthew l-a făcut să plece. N-am idee ce i-a spus, dar individul s-a albit la față și-a șters-o repejor. De-atunci n-a mai venit niciunul ca el. Poate că... o persoană de felul ăsta e parte dintr-o rețea și-a răspândit vestea, sau ceva de genul. N-am de unde știi. Dar nu vin străini la meciurile astea.

S-a uitat la noi.

— Adică până să veniți voi.

Mi-am atins cochet părul cu degetele.

— Și soioșenia mea cum e?

Sonya chicoti.

— Câțiva dintre noi v-am recunoscut, domnule Kenzie. Ne mai amintim că ați salvat un copil la terenul de joacă. Așa că oricare dintre noi vă lăsăm copiii în grijă oricând vreți.

Angie îmi trase un ghiont.

— O, eroule!

— Mai taci, i-am zis.

Au fost necesare alte zece minute până să se restabilească ordinea pe teren și să se reia meciul, așa cum era el.

Între timp, Sonya Garabedian ne-a prezentat câtorva dintre părinții care rămăseseră în tribune. Câțiva le cunoșteau pe Amanda și pe Helene, astfel că atât cât a mai durat meciul ne-am petrecut timpul discutând cu ei. Ce-a ieșit din conversațiile astea – pe lângă o întărire a imaginii pe care ne-o făcuserăm despre Helene McCready, de creatură dedicată egocentrismului – a fost un portret mai deplin al Amandei.

În contradicție cu descrierea pe care i-o făcuse Helene, de păpușă de serial mitologic, ce trăia doar ca să zâmbească și să tot zâmbească, oamenii cu care am vorbit observau, cam toți, cât de puțin zâmbea micuța Amanda, cât de apatică era, în general, și de mult prea tăcută pentru o puștoaică de patru ani.

— Jessica mea? a zis Frances Neagley. De când avea doi ani și până la cinci, dărâma pereții. Și-ntrebările! Toate erau cam așa: „Mami, de ce animalele nu vorbesc ca noi? Cum se face că am degete mari la picioare? Cum de este apă care-i rece și apă care-i caldă?".

Frances ne zâmbi obosită.

— Vreau să zic că așa era mereu. Și fiecare mamă pe care-o cunosc vorbește de cât de exasperant poate fi un copil de patru ani. Au patru ani, nu? Lumea-i uimește la fiecare zece secunde.

— Și Amanda? a zis Angie.

Frances Neagley se lăsă pe spate și se uită împrejur prin parc; umbrele se-ndeseau și se lungeau peste copiii de pe teren, făcându-i parcă și mai mici.

— Am avut grijă de ea de câteva ori. Niciodată ceva aranjat dinainte. Helene doar trecea pe la noi, zicea „Poți să te uiți după ea un minut?" Șase sau șapte ore mai târziu venea s-o ia. Vreau să zic, ce-ar fi trebuit să fac? Să zic nu?

Își aprinse o țigară.

— Amanda era așa de liniștită. Nu-mi făcea niciun fel de probleme. Nici măcar o dată. Dar, pe bune, cine se așteaptă la așa ceva de la un copil de patru ani? Stătea oriunde o puneai și se holba la pereți sau la televizor sau ce-o fi fost pe-acolo. Nu răscolea prin jucăriile copiilor mei, nu trăgea pisica de coadă sau așa ceva. Doar stătea acolo, ca un butuc și nu întreba niciodată când avea să se întoarcă maică-sa s-o ia.

— Are vreun handicap mental? am zis. O fi autistă?

Frances scutură din cap.

— Nu, dacă vorbeai cu ea, răspundea politicos. Părea mereu puțin uimită, dar era drăguță, vorbea foarte bine pentru vârsta ei. Nu, e un copil deștept. Doar că nu e foarte vioaie.

— Și asta părea nefiresc, a zis Angie.

Frances ridică din umeri.

— Mda, așa cred. Știți care cred eu că e problema? A fost obișnuită să fie ignorată.

Un porumbel coborî în zbor spre zona aruncătorului, iar un puștiulică aruncă cu mănușa după el, dar îl rată. Frances ne zâmbi vlăguită.

— Și cred că-i naspa chestia asta.

Ne întoarse spatele când fiica ei se îndreptă spre placă cu bâta în mâini, ținând-o într-un fel ciudat, cântărind din priviri mingea și T-ul din fața ei.

— Dă-i să iasă din parc, iubito! strigă Frances. Hai că poți!

Fiica ei se întoarse și o privi. Îi zâmbi. Apoi dădu din cap de câteva ori și azvârli bâta în afara terenului.

7

După meci ne-am oprit la Ashmont Grille să mâncăm ceva și să bem o bere. Acolo, Angie a avut ce nu pot numi altfel decât o reacție întârziată de stres față de ceea ce se întâmplase la Filmore Tap.

La Ashmont Grille se servea mâncare cum obișnuia să facă mama mea – chiftele, cartofi și mult sos de roșii –, așa se purtau și chelnerițele: ca niște mame. Dacă nu-ți lăsai farfuria curată, te-ntrebau dacă erai de părere că pruncii înfometați din China ar risipi mâncarea. Întotdeauna când dădeam pe-acolo mă cam așteptam să mi se spună că nu puteam să mă ridic de la masă până nu înghițeam și ultima îmbucătură.

Dacă așa s-ar fi petrecut lucrurile, Angie ar fi rămas acolo până săptămâna următoare, după cum ciugulea din puiul Marsala pe care și-l comandase. Pentru o persoană atât de mărunțică și de subțire, Angie putea să mănânce mai mult chiar și decât șoferii de tir abia coborâți din cabina camioanelor lor. Însă în seara aceea, răsucea linguini pe furculiță, apoi s-ar fi zis că uita de ele. Lăsa furculița să cadă în farfurie, sorbea din bere și se holba nicăieri de parc-ar fi fost Helene McCready uitându-se la televizor.

Când a ajuns la cam a patra îmbucătură, eu îmi terminasem porția. Ceea ce Angie interpretă ca un semnal că cina e gata și își împinse farfuria spre mijlocul mesei.

— Niciodată nu-i poți cunoaște pe oameni, spuse cu ochii plecați spre masă. Poți? Să-i înțelegi? Nu-i cu putință. Nu poți... să-ți închipui ce-i împinge să facă ceea ce fac, să gândească așa

cum gândesc. Dacă nu seamănă cu felul tău propriu de a gândi, atunci nu are niciun sens. Sau are?

Își ridică privirea și se uită la mine, iar ochii ei erau roșii și umezi.

— Vorbești despre Helene?

— Helene, a zis și și-a dres glasul, Helene și Barosanu Dave, și indivizii ăia din bar și oricine-o fi răpit-o pe Amanda. Nu par să aibă logică. Ei nu...

O lacrimă îi căzu pe obraz, iar ea și-o șterse cu dosul palmei.

— Căcat.

I-am luat mâna. Ea-și rodea lăuntrul obrajilor și se uita la ventilatorul de deasupra ei.

— Angie, am zis, indivizii ăia din Filmore sunt niște deșeuri umane. Nu merită să te gândești nici măcar o clipă la ei.

— Aham.

Respiră adânc pe gură și i-am auzit aerul hârâind în gâtlej, făcându-și drum prin mucoasa lichidă.

— Mda.

— Hai, am zis.

I-am dezmierdat antebrațul cu palma.

— Serios. Ăia-s nimic. Ăia-s...

— M-ar fi violat, Patrick. Sunt sigură de asta.

S-a uitat la mine, iar gura ei tremura spastic, ciudat, până când, preț de-o clipă, îngheță într-un surâs, unul din cele mai stranii din câte-am văzut vreodată. M-a mângâiat cu palma pe mână, iar mușchii dimprejurul gurii ei căzură, pierzându-și elasticitatea, iar apoi toată fața urmă aceeași mișcare. Lacrimile țâșniră din ochii ei, iar Angie se strădui să păstreze surâsul acela și să-mi mângâie mâna.

O cunoșteam pe femeia asta de când mă născusem și puteam număra pe degetele de la o mână de câte ori plânsese în prezența mea. În clipa aceea nu înțelegeam realmente ce stârnise acea reacție – o văzusem pe Angie înfruntând situații mult mai cumplite decât cea în care ne aflaserăm în bar în ziua aceea, din care ieșise ridicând din umeri –, dar oricare ar fi fost cauza, suferința ei era reală, iar faptul că recunoșteam suferința pe chipul ei și în trupul ei mă ucidea pur și simplu.

M-am ridicat de pe bancheta separeului și, în ciuda faptului că ea mi-a făcut semn cu mâna, m-am strecurat totuși lângă ea, iar Angie s-a ghemuit în mine. Mi-a strâns cămașa în pumni și a plâns neauzită pe umărul meu. I-am netezit părul, i l-am sărutat, am ținut-o în brațe. Îi puteam simți sângele curgând în vine prin tot trupul ei, într-atât de tare se zguduia în brațele mele.

— Sunt așa o neghioabă, a zis Angie.

— Nu fi ridicolă, i-am zis.

Plecaserăm de la Ashmont Grille, iar Angie mi-a cerut să ne oprim în parcul Columbia din South Boston. O potcoavă de bănci prinse în granit înconjurau aleea prăfoasă în capătul parcului. Luaserăm șase cutii de bere și le-am dus cu noi acolo; înainte să ne așezăm am șters cu mâna niște aschii de pe una dintre bănci.

Parcul Columbia e locul sacru al lui Angie. Tatăl ei, Jimmy, a dispărut într-un atac al mafiei în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, iar maică-sa găsise de cuviință să le spună lui Angie și soră-sii că tatăl lor murise în parc, chiar dacă nu-i fusese găsit cadavrul. Angie se întoarce în parc din când în când, în nopțile când deprimarea n-o lăsa să doarmă și în capul ei apar fel de fel de fantome, târându-se tot mai aproape.

La cincizeci de yarzi în dreapta noastră era oceanul și briza ce venea dinspre el era suficient de răcoroasă cât să ne facă să ne culcușim unul într-altul să nu ne ia tremuriciul.

Angie se aplecă înainte, uitându-se spre alee și spre întinderea verde și bine tunsă a parcului de dincolo de ea.

— Știi care-i treaba.

— Spune-mi.

— Nu-i înțeleg pe cei care aleg să-i facă pe alții să sufere.

S-a întors pe bancă până când am fost față în față.

— Nu vorbesc de oamenii care *răspund* violent la violență. Adică, în privința asta, suntem la fel de vinovați ca oricine altcineva. Vorbesc de cei care rănesc alți oameni fără să fie provocați. De cei care se bucură de urâțenie. De cei care se coboară la a-i târî și pe alții în căcat odată cu ei.

— Gagiii din bar.

— Mda. M-ar fi violat. Vi-o-lat.

Gura îi rămase deschisă o clipă, de parcă consecințele acelui gând o izbeau realmente abia atunci.

— Dup-aia s-ar fi dus acasă și-ar fi sărbătorit. Nu, nu, stai.

Și-a ridicat antebrațele în dreptul feței.

— Nu, nu-i așa. N-ar fi sărbătorit. Nu-i ăsta cel mai groaznic lucru. Cel mai groaznic e că nici măcar nu s-ar fi gândit mult la asta. Mi-ar fi deschis trupul, m-ar fi violat în toate felurile scrântite care le-ar fi trecut prin cap, iar după ce-ar fi isprăvit și-ar fi amintit de treaba asta cum ți-ai aminti tu de o ceașcă de cafea. Nu ca de ceva ce merită să fie sărbătorit, ci ca de un lucru oarecare ce ți s-a întâmplat într-o zi obișnuită.

N-am zis nimic. Nu era nimic de zis. Am continuat să mă uit în ochii ei, așteptând să vorbească mai departe.

— Iar Helene, a zis ea, e aproape la fel de rea ca și gagiii ăia, Patrick.

— Cu tot respectul, Ange, e prea mult spus.

Ea scutură din cap, cu ochii larg deschiși.

— Nu, nu este. Violul e violență imediată. Îți pârjolește și-ți răscolește lăuntrul și te reduce la nimic în timpul cât îi ia unui căcănar să-și vâre ștoiul în tine. Dar ce face Helene cu copilul ei...

Aruncă o privire spre aleea ce se desfășura sub locul unde ne aflam, luă o înghițitură de bere.

— Ai auzit ce spuneau mamele celorlalți puști. Ai văzut ce atitudine are ea față de dispariția fetiței ei. Pun pariu că o violentează pe Amanda în fiecare zi, nu violând-o, nu fiind realmente violentă, ci prin nepăsare. A ars-o pe dinăuntru pe fetița aceea, puțin câte puțin, ca arsenicul. Asta face Helene. Ea e arsenicul.

A dat din cap pentru sine și-a repetat șoptit:

— Ea e arsenicul.

I-am luat mâinile într-ale mele.

— Pot da un telefon din mașină și renunțăm la cazul ăsta. Chiar acum.

— Nu.

A clătinat din cap.

— Nici pomeneală. Oamenii ăștia, oamenii ăștia egoiști și futuți – ca Dave și ca Helene – infestează lumea. Și știu că ce seamănă, aia culeg. Și încă din plin. Dar n-am de gând să renunț până nu găsim copila asta. Beatrice are dreptate. Fetița e singură. Și nimeni nu vorbește în numele ei.

— În afară de noi.

— În afară de noi, a zis dând din cap. O să găsesc fetița asta, Patrick.

În ochii ei era o strălucire obsesivă pe care nu o mai văzusem lucind atât de intens înainte.

— Bine, Ange, am zis. Bine.

— Bine.

Ciocni cutia ei de bere de-a mea.

— Dar dacă-i moartă deja? am zis.

— Nu este, a zis Angie. Simt că nu-i moartă.

— Dar dacă este?

— Nu este.

Își goli berea dintr-o înghițitură și aruncă cutia în punga de la picioarele mele.

— Pur și simplu nu-i moartă, a zis uitându-se la mine. Înțelegi?

— Sigur, am zis.

Când am ajuns acasă, în apartament, toată înflăcărarea și energia ei se scurseră dintr-odată din ea și adormi imediat, fără să reușească să se mai strecoare sub păturile de pe pat. Le-am tras încetișor de sub ea, am acoperit-o, am stins lumina în cameră.

Stăteam la masa din bucătărie. Am scris „Amanda McCready" pe coperta unui dosar și-am scris în grabă câteva pagini de însemnări referitoare la ultimele douăzeci și patru de ore: la discuțiile cu familia McCready, cu cei de la Filmore Tap și cu părinții de la meciul de T-ball. Când am terminat, m-am ridicat, am luat o bere din frigider. Am rămas în mijlocul bucătăriei bând în picioare. Nu lăsasem jaluzelele în ferestre și de fiecare dată când mă uitam la un ochi de geam întunecat, fața lui Gerry Glynn se uita răutăcios la mine, părul-i mustea de benzină, obrazu-i era stropit de sângele ultimei victime, Phil Dimassi.

Am tras jaluzelele.

Patrick, murmura Gerry Glynn din coșul pieptului meu, *te aștept.*

Când Angie, Oscar, Devin, Phil Dimassi și cu mine ne ațineam pe urmele lui Gerry Glynn și ale lui Evandro Arujo, partenerul său, și-ale unui psihopat închis, pe nume Alec Hardiman, nu cred că vreunul din noi și-a dat seama ce sacrificii aveau să urmeze. Gerry și Evandro își eviscerau victimele, le decapitau și le goleau de măruntaie și le răstigneau, poate doar din amuzament, ori în semn de sfidare, ori pentru că Gerry era mânios pe Dumnezeu, sau poate doar așa. N-am înțeles niciodată pe de-a întregul motivele acestor acte. Nu-s sigur c-ar putea cineva înțelege. Mai devreme sau mai târziu motivele pălesc puse în fața acțiunilor pe care le generează.

Aveam adesea coșmaruri cu Gerry. Numai cu Gerry. Niciodată cu Evandro sau cu Alec Hardiman. Doar Gerry. Probabil pentru că-l cunoscusem toată viața mea, de pe când fusese polițist și-și făcea rondul prin zonă, nouă, puștilor de pe-atunci, zâmbindu-ne mereu și ciufulindu-ne prietenește părul. Apoi, după ce s-a pensionat, l-am știut ca patron și barman la Smaraldul Negru. Beam cu Gerry, discutam până noapeta târziu cu Gerry, mă simțeam în largul meu în prezența lui, aveam încredere în el. Și-n tot timpul acela, vreme de treizeci de ani, omora copii fugiți de-acasă. O întreagă populație nebăgată în seamă, copiii pe care nu-i căuta nimeni și cărora nimeni nu le simțea lipsa.

Coșmarurile mele era diferite unul de altul. De obicei Gerry îl ucidea pe Phil. Sub ochii mei. De fapt, nu-l văzusem tăindu-i gâtlejul lui Phil, deși nu fusesem decât la opt picioare depărtare. Eram pe dușumeaua barului lui Gerry, încercând să mă feresc de ciobănescul lui german, să nu-și înfigă colții în ochiul meu, însă l-am auzit pe Phil țipând. Îl auzisem zicând „Nu, Gerry, nu!" Și l-am ținut pe genunchii mei cât a durat agonia.

Phil Dimassi a fost soțul lui Angie vreme de doisprezece ani. Până la nunta lor, fusese și cel mai bun prieten al meu. După ce Angie a înaintat cererea de divorț, Phil s-a lăsat de

băut, a devenit iarăși un angajat cu venituri bunicele și era pe drumul spre un fel de mântuire, cred. Însă Gerry a spulberat toate astea.

Gerry îi trăsese lui Angie un glonț în abdomen. Gerry îmi crestase pielea obrajilor cu un brici. Gerry a pus umărul să închei relația pe care o aveam cu o femeie pe nume Grace Cole și cu fiica acesteia, Mae.

Gerry, cu jumătatea stângă a corpului în flăcări, ținea o pușcă îndreptată spre fața mea, când Oscar l-a împușcat de trei ori din spate.

Gerry, fir-ar al naibii, aproape că ne-a distrus pe toți.

Și te aștept aici, jos, Patrick. Te aștept.

Nu aveam niciun motiv rațional să cred că această căutare a Amandei McCready avea să ducă la un carnagiu asemănător cu cel la care dusese înfruntarea mea cu Gerry Glynn și tovarășii săi. Absolut niciun motiv rațional. O fi noaptea asta, mi-am zis, prima noapte răcoroasă din ultimele săptămâni, senzația de lespede rece pe care mi-o dădeau toate astea. De-ar fi fost ca noaptea dinainte, umedă și îmbâlsămată, nu m-aș fi simțit așa.

Și totuși...

Ceea ce învățaserăm, fără nicio îndoială, în timpul cât l-am urmărit pe Gerry Glynn, era exact ceea ce spusese Angie în noaptea aceea – rareori îi poți înțelege pe oameni. Suntem ființe alunecoase, impulsurile noastre sunt guvernate de-o diversitate de forțe, cele mai multe dintre ele de neînțeles chiar și pentru noi înșine.

De ce-ar răpi-o cineva pe Amanda McCready?

Habar n-aveam.

De ce-ar vrea un bărbat – de fapt vreo câțiva, nu unul singur – să violeze o femeie?

Iarăși, n-aveam habar.

Am rămas o vreme cu ochii închiși, încercând s-o văd pe Amanda McCready, să conjur cumva intuiția concretă, reală a faptului că era vie; sau că nu era. Însă îndărătul pleoapelor mele nu era decât întunericul.

Mi-am terminat berea și m-am dus să văd ce face Angie.

Dormea pe burtă, pe mijlocul patului, cu o mână răsturnată pe perna de pe partea mea, iar cu cealaltă făcută pumn în dreptul gâtului. Voiam să mă pun lângă ea și s-o țin în brațe până când ceea ce se întâmplase la Filmore Tap ar fi încetat să mai revină în mintea ei, până când frica ar fi dispărut, până când Gerry Glynn ar fi dispărut, până când lumea și toată urâțenia ei ar fi trecut peste trupurile noastre și-ar fi luat drumul vântului de noapte, dispărând din viețile noastre.

Am rămas mult timp în prag, veghindu-i somnul, nutrind speranțele astea prostuțe.

8

După ce s-a înstrăinat de Phil și înainte ca ea și cu mine să ajungem iubiți, Angie ieșea cu un producător de la canalul de știri New England, o televiziune prin cablu. L-am întâlnit pe tip o dată și n-am fost cine știe ce impresionat, deși îmi amintesc că își alegea cravatele călăuzit de un gust foarte sigur. Își dădea totuși cu prea multă apă de colonie. Și cu gel. Și se întâlnea cu Angie. Așa că șansele ca el și cu mine să ne întâlnim pentru o noapte lungă de jocuri Nintendo sau pentru un meci de softball, sâmbătă seara, erau destul de firave de la bun început.

Totuși, tipul s-a dovedit folositor după ce s-a despărțit de Angie, pentru că mai ținea legătura și pentru că, uneori, când aveam nevoie, ne încredința înregistrări video ale jurnalelor de știri locale. Întotdeauna mă uimea felul în care reușea Angie să facă chestia asta: să păstreze legătura, să rămână prieteni, să facă un tip pe care-l părăsise cu doi ani înainte să-i facă o favoare. Eu unul aș fi norocos dacă, sunând vreo fostă, mi-aș recăpăta toasterul. Cred că mai trebuie să-mi rafinez strategia de despărțire.

Dimineața următoare, cât timp Angie a fost la duș, am coborât din apartament și i-am semnat tipului de la FedEx pentru primirea cutiei de la Joel Calzada de la NECN. Orașul ăsta are opt posturi de știri: filiale ale rețelelor de televiziune importante, Patru, Cinci și Șapte, UPN, WB și Fox, NECN și încă un mic canal independent. Aceste opt stații TV au jurnale de știri de prânz și la orele 18, trei au și la 17, două la 17:30, patru au știri la 10 seara, iar alte patru închid ziua de muncă la

11 noaptea. Toate difuzează știri la ore diferite în timpul dimineții, începând cu ora cinci, și fiecare din ele are actualizări ale informațiilor difuzate în calupuri de câte un minut în momente diferite pe durata întregii zile.

Pentru că i-o ceruse Angie, Joel reușise să pună mâna pe fiecare înregistrare a fiecărei stații TV referitoare la dispariția Amandei, începând cu noaptea în care dispăruse. Nu mă-ntrebați cum a reușit el să tragă sforile. Poate că producătorii fac troc cu benzile video tot timpul. Poate că Angie știe să-i vorbească dulce celui mai bun dintre ei. Poate că erau legăturile lui Joel.

Noaptea dinainte, îmi trecusem câteva ore recitind toate articolele din ziare despre Amanda și nu găsisem nimic nou. Atâta doar că-mi mânjisem în așa hal mâinile cu cerneală tipografică încât, înainte să merg să mă culc, am făcut un colaj de amprente pe o coală ministerială. Când un caz pare atât de dens și de impenetrabil în privința tainelor sale, de parc-ar fi de piatră, singurul lucru pe care-l poți face e să încerci o abordare nouă, sau cel puțin una care să pară nouă. Cam asta era și-acum ideea – să urmărim înregistrările, să vedem ce ne sare în ochi.

Am scos opt benzi VHS din cutia primită prin FedEx și le-am pus grămadă pe parchet în camera de zi, lângă TV. Angie și cu mine am luat micul dejun pe măsuța de cafea, comparând însemnările asupra cazului și încercând să facem un plan de bătaie pentru ziua aceea. În afară de a încerca să dăm de urma lui Ray Slăbănogu Likanski și de-a-i lua iar la întrebări pe Helene, pe Beatrice și pe Lionel McCready, cu speranța disperată că și-ar putea aminti ceva foarte important de care uitaseră până atunci, ceva referitor la noaptea în care dispăruse Amanda, foarte puține alte lucruri ne-au trecut prin minte.

Angie se lăsă pe spate pe speteaza canapelei, iar eu i-am luat farfuria goală din față.

— Și apoi, a zis ea, sunt vremuri în care îți zici: o slujbă la o companie de electricitate... de ce nu mi-aș lua eu o slujbă ca asta?

Se uită la mine cum puneam farfuria ei peste-a mea.

— Venituri foarte bune.

— Ratele pentru pensie excelente.

Am dus farfuriile în bucătărie și le-am pus în mașina de spălat.

— Program fix, strigă Angie din camera de zi, de unde-am auzit și păcănitul brichetei BIC, căci tocmai își aprindea prima țigară în dimineața aceea. Asigurare medicală și stomatologică astronomică.

Am făcut câte o ceașcă de cafea pentru fiecare și m-am întors în camera unde era Angie. Părul des îi era încă umed după duș, iar combinația de pantaloni de trening bărbătești și tricou pe care o purta de obicei dimneața o făcea să pară și mai mică și mai puțin importantă decât era de fapt.

— Merci.

Și-a luat ceașca din mâna mea fără să se uite la ea și întoarse o pagină din carnetul ei de însemnări.

— Chestiile alea o să te omoare, i-am zis.

Își luă țigara din scrumieră, fără să-și ia ochii de la însemnări.

— Fumez de la șaișpe ani.

— De mult timp.

Mai întoarse o pagină.

— De-atunci și pân-acum nu mi-ai venit cu porcării de-astea.

— Corpul tău, mintea ta, faci ce vrei, am zis.

A dat din cap.

— Dar acuma că ne culcăm împreună e întru câtva și corpul tău, despre asta-i vorba?

În ultimele șase luni mă familiarizasem cu capriciile ei de dimineață. Adesea era înnebunitor de plină de energie – până să mă trezesc eu, ea se întorsese de la aerobic și făcea o plimbare pe malul insulei Castle –, dar chiar și în momentele ei bune, nu se putea spune nicidecum că era o cață dimineața. Iar dacă simțea că, într-un fel sau altul, în seara dinainte, dezvăluise o parte din sinele ei, arătându-se vulnerabilă sau slabă, ceea ce-n mintea ei era unul și-același lucru, se învăluia într-un abur subțire, rece, ca ceața ce se ridică în zori din pământ. O vedeai, știai că e în preajmă, dar apoi, dacă-ți întorceai privirea de la ea fie și pentru o clipă, dispărea, de parcă s-ar fi retras înapoia vălătucilor de ceață albă și nu mai voia să iasă de-acolo o vreme.

— Sunt cicălitor? am zis.

Se uită la mine; zâmbea rece.

— Un pic.

Sorbi din cafea și se uită iar la notele ei.

— Nu-i nimic aici.

— Răbdare.

Am pornit televizorul și-am băgat prima casetă în aparatul video.

Numărătoarea inversă de la începutul casetei porni de la 7, cifrele erau negre și ușor neclare, pe un fundal albastru. Apoi, într-o clipire, se văzu data dispariției Amandei, după care dintr-odată eram în studio cu prezentatorii speciali ai Canalului Cinci, Gordon Taylor și Tanya Biloskirka. Gordon părea să aibă întotdeauna probleme cu părul său brunet care-i tot cădea pe frunte, lucru neobișnuit în această epocă a prezentatorilor cu capete înghețate și uscate. Însă avea ochi pătrunzători, privire francă, iar în glas avea un tremur constant de indignare, fapt ce făcea să nici nu-i iei în seamă părul, nici de-ar fi vorbit despre iluminatul pomilor de Crăciun sau despre răpirea de către extratereștri a familiei Barney. Tanya, al cărei nume de familie era imposibil de pronunțat, purta ochelari doar ca să-i dea un aer intelectual, însă toți tipii pe care-i cunoșteam spuneau despre ea că-i o păpușă, și cred că exact așa stătea treaba.

Gordon își aranja manșetele cămășii, iar Tanya tot făcea chestia aia mișto cu foitul în scaun, să se așeze cât mai confortabil, mâinile ei amestecând câteva coli de hârtie. Se pregătea să citească de pe teleprompter. Cuvitele COPIL DISPĂRUT au apărut în imagine în caseta de titlu de deasupra capetelor lor.

— Un copil e dat dispărut în Dorchester, zise grav Gordon. Tanya!

— Mulțumesc, Gordon.

Camera se mișcă pentru un cadru strâns.

— Dispariția unei fetițe de patru ani din Dorchester a dat poliția peste cap, îngrijorând locuitorii cartierului. Totul s-a petrecut în urmă cu doar câteva ore. Micuța Amanda McCready a dispărut din locuința mamei ei din strada Sagamore, fără să lase, după cum declară poliția – aici Tanya s-a lăsat înainte pe-o

distanță cât grosimea unui fir de păr; iar vocea ei coborî cu o octavă –, nicio urmă.

Camera s-a mutat iarăși la Gordon, care nu se aștepta la asta. Mâna îi înghețase la jumătatea frunții, o șuviță enervantă de păr ieșind dintre degetele sale.

— Pentru mai multe detalii despre această sfâșietoare poveste, intrăm acum în direct cu Gert Broderick. Gert, ai legătura.

Strada era înțesată de vecini și de trecători curioși, ce se vedeau în spatele lui Gert, care stătea cu microfonul în mână și repeta informațiile pe care Gordon și Tanya abia ce le dăduseră. La vreo șapte-opt yarzi înapoia lui Gert, de cealaltă parte a dungii galbene a benzii de avertizare și a șirului de polițiști în uniformă, o Helene isterizată era reținută de Lionel pe veranda din față. Urla ceva greu de înțeles peste rumoarea mulțimii, a bâzâitului generatoarelor de lumină a carelor de reportaj, a cuvintelor întretăiate ale lui Gert.

— ... asta este ceea ce se pare că știe poliția până acum – extrem de puțin.

Gert se holba în obiectivul camerei, căznindu-se să nu clipească.

Vocea lui Gordon interveni în transmisiunea directă.

— Gert.

Gert își duse ușurel mâna la urechea stângă.

— Da, Gordon. Gordon?

— Gert.

— Da, Gordon. Te aud.

— Femeia de pe veranda din spatele tău e mama fetiței?

Obiectivul camerei focaliză în spatele reporteriței, spre verandă, și se opri când Helene și Lionel ajunseră în prim-plan. Helene era cu gura deschisă și pe obraji îi șiroiau lacrimi. Capul ei tresălta ciudat în sus și-n jos, de parcă-și pierduse sprijinul mușchilor gâtului, asemeni capului unui copil nou-născut.

Gert spuse:

— *Credem* că aceea e mama Amandei, deși acest fapt nu ne-a fost confirmat oficial până în acest moment.

Pumnii lui Helene loveau în pieptul lui Lionel, ochii ei se deschiseră brusc. Urlă, iar mâna ei stângă țâșni pe după umărul

lui Lionel, arătând cu indexul ceva ce nu era prins în cadru. Transmisiunea în direct ne făcea martori ai unei prăbușiri, ai invaziei în miezul intimității suferinței.

— Pare furioasă, zise Gordon.

Gordon ăsta! Nimic nu-i scăpa!

— Da – Tanya era de acord cu el.

— Și pentru că timpul e esențial în anchetă, reluă Gert, poliția solicită informații de la toți cei care ar fi putut-o vedea pe micuța Amanda...

— *Micuța* Amanda? a zis Angie, clătinând din cap. Da' cum ar fi vrut să fie la cei patru ani ai ei – enormisimă? Matură?

— ... oricine are *orice* informație despre această fetiță...

Fotografia Amandei a apărut pe tot ecranul.

— ... sunt rugați să sune la numărul din josul ecranului.

Numărul direcției de Crime împotriva Copiilor clipi în partea de jos a fotografiei Amandei câteva momente, apoi programul se reluă din studioul de știri. În locul titlului Copil Dispărut, în caseta dintre cei doi prezentatori, erau inserate imaginile în direct, iar o Gert Broderick mai mică strângea microfonul la piept și se uita în cameră cu o privire goală, ușor debusolată pe figura ei inexpresivă, în timp ce Helene își continua isteria pe verandă, iar Beatrice i se alăturase lui Lionel în încercarea de a o ține pe loc.

— Gert, a zis Tanya, ai reușit până acum să vorbești cu mama fetiței?

Zâmbetul reținut al lui Gert reuși să mascheze o sclipire de enervare ce-i încețoșase pentru o clipă privirea.

— Nu, Tanya. Până acum poliția nu ne-a permis să trecem dincolo de banda de siguranță pe care o vedeți în spatele meu, astfel că, o spun iarăși, nu mi s-a confirmat încă faptul că într-adevăr femeia isterizată pe care o vedeți pe veranda din spatele meu este Helene McCready.

— O tragedie, zise Gordon, în momentul în care Helene se ivise iarăși de după Lionel și țipă atât de ascuțit încât Gert își strânse umerii, tresărind.

— Da, o tragedie, aprobă Tanya, tocmai când fața Amandei și numărul de telefon al direcției de Crime împotriva Copiilor acoperi iarăși ecranul pentru încă o jumătate de secundă.

— O altă știre de ultimă oră, spuse Gordon când transmisiunea se mută în studio. În Lowell, cel puțin douăsprezece persoane au murit și alte trei au fost rănite în urma unui schimb de focuri. Pentru mai multe informații o avem acum în direct pe Martha Torsney, aflată la fața locului în Lowell. Martha?

Martha era în direct. O pală de zăpadă spulberată de vânt trecu prin dreptul camerei pentru o fracțiune de secundă ca apoi să fie urmată pentru un foarte scurt moment de întunecarea completă a ecranului. Ne-am pregătit să vizionăm restul casetei, încrezători că Gordon și Tanya au să fie cu noi să ne spună ce sentimente să încercăm față de evenimentele ce se desfășurau înaintea noastră, să ne ajute să completăm chestionarul de emoții.

Opt casete sau nouăzeci de minute mai târziu, nu ne-am ales decât cu mușchi înțepeniți și cu o perspectivă și mai prăpădită, și mai deprimantă asupra jurnalismului de știri decât avusesem înainte. În afara unghiurilor camerelor de filmat nimic nu deosebea un reportaj de altul. În timp ce căutarea Amandei continua în ritm de melc, buletinele de știri difuzau filmări confuzant de asemănătoare ale casei unde locuia Helene, ale lui Helene răspunzând la întrebările puse de jurnaliști, ale lui Broussard sau Poole dând comunicate de presă, ale vecinilor ce împrăștiaseră kile-ntregi de fluturași pe trotuare, ale polițiștilor aplecați peste capote de mașini cu lanternele aprinse deasupra hărților cartierului sau conducând câini dresați în căutarea urmelor. Și toate reportajele erau însoțite de aceleași comentarii concise, cinic de sentimentaloide, de aceeași tristețe mimată, de aceleași moralizatoare clătinări ale capului – se vedeau în ochii și pe frunțile și în fălcile încleștate ale reporterilor și prezentatorilor. *Și acum ne întoarcem la programul nostru...*

— Ei bine, a zis Angie și s-a întins așa de viguros de i-am auzit vertebrele trosnind de parcă erau alune lovite cu o toporișcă, în afară de faptul c-am văzut la teve o grămadă de oameni pe care-i știm din cartier, ce-am realizat noi în dimineața asta?

M-am tras pe marginea canapelei, trosnindu-mi la rândul meu oasele gâtului – nu-mi lipsea mult să compun o melodie.

— Nu mare lucru. Am văzut-o pe Lauren Smythe. Tot timpul ăsta am crezut că s-a mutat.

Am ridicat din umeri.

— Cred că mă ocolește.

— Asta-i gagica aia care-a sărit cu cuțitul la tine?

— Foarfece, am zis. Și-mi place să cred că ăla era preludiul. Atâta că nu se prea pricepea.

Angie m-a lovit cu dosul palmei peste umăr.

— Ia să vedem. Le-am văzut pe April Norton și pe Susan Siersma, pe care nu le-am mai văzut din generală. Și pe Billy Boran și pe Mike O'Connor, care-a pierdut o grămadă de păr, nu ți se pare?

— A pierdut și-o grămadă de osânză, am dat eu din cap.

— Cui îi pasă? E chel.

— Câteodată am impresia că ești mai superficială decât mine.

Ea a ridicat din umeri și-și aprinse o țigară.

— Pe cine altcineva am mai văzut?

— Pe Danielle Genter, am zis. Pe Babs Kerins. Și spurcatu' de Chris Mullen era nelipsit.

— Și eu am băgat de seamă. În filmările făcute imediat după dispariție.

Am sorbit o înghițitură de cafea rece.

— Ha?

— În filmările imediat de după dispariție. Era tot timpul prin preajmă, mai pe la marginea mulțimii, în filmările de la începutul anchetei, niciodată în cele de mai târziu.

Am căscat.

— Ei, bătrânu' Chris e un marginal.

Am luat ceașca ei goală și-am agățat-o de toartă cu același deget cu care-o țineam și pe-a mea.

— Altceva.

Clătină din cap.

Am mers în bucătărie. Ceașca ei am pus-o pe chiuvetă. Mie mi-am turnat încă o porție de cafea. Angie veni și ea în bucătărie, tocmai când deschisesem frigiderul să scot frișca.

— Când l-ai văzut tu ultima oară pe Chris Mullen prin cartier?

Am închis frigiderul și m-am uitat la ea.

— Da' când i-ai văzut tu ultima oară pe jumătate din cei pe care i-am văzut pe casetele astea?

Clătină din cap.

— Uită-i pe toți ceilalți. Vreau să zic, ăia erau aici. Da' Chris? S-a mutat în centru. Și-a luat un apartament în turnurile Devonshire, cam prin op'ze'șapte.

Am ridicat din umeri.

— Iarăși zic, ce-i cu asta?

— Da' ce face Chris Mullen, adică ce muncește el?

Am pus cutia de frișcă pe masă lângă ceașca mea de cafea.

— Lucrează pentru Cheese Olamon.

— Care se-ntâmplă că-i la-nchisoare.

— Ce mai surpriză!

— Pentru ce?

— Ce pentru ce?

— Pentru ce-i Cheese la-nchisoare?

Am ridicat iarăși cutia de frișcă.

— Pentru ce altceva?

Mă-ntorceam spre frigider când mi-am auzit cuvintele și-am lăsat cutia de frișcă să-mi atârne pe lângă coapsă.

— Trafic de droguri.

— A naibii de multă dreptate ai.

9

Amanda McCready nu zâmbea. Se zgâia cu ochi placizi și goi. Părul blond-cenușiu îi cădea inert de-o parte și de alta a feței, de parcă fusese lipit de tâmple cu palma udă. Avea bărbia ezitantă a mamei ei, prea pătrată și prea mică pentru ovalul feței, iar obrajii supți și pământii te făceau să te întrebi dacă nu cumva e subalimentată.

Nu era încruntată, nici nu părea să fie mânioasă, ori tristă. Pur și simplu era *acolo*, de parcă pentru ea reacțiile nu se diferențiau în funcție de calitatea stimulilor pe care-i primea din afară: să i se facă o fotografie nu era altfel decât să mănânce, să se îmbrace, să facă o plimbare cu mama ei sau să stea cu orele în fața televizorului. Fiecare experiență a vieții ei de până atunci, s-ar fi zis, se înșiruise pe o linie dreaptă, fără suișuri sau coborâșuri, fără să lase nicio urmă.

Fotografia ei era ușor descentrată pe coala ministerială, albă. Sub fotografie erau datele ei, inclusiv cele antropometrice. Imediat sub acestea erau cuvintele: DACĂ O VEDEȚI PE AMANDA, VĂ RUGĂM SUNAȚI LA, după care urmau numele unchiului și al mătușii ei și numărul lor de telefon. Numărul următor era al secției CIC, Crime împotriva Copiilor, iar locotenentul Jack Doyle era dat drept persoana de contact. Dedesubt era numărul 911. Iar la coada listei era numele și numărul Helenei.

Teancul de foi volante era pe tejgheaua din bucătăria casei lui Lionel, unde îl lăsase după ce se întorsese acasă în dimineața aceea. Lionel fusese toată noaptea pe străzi, lipindu-le pe stâlpii de iluminat, pe stâlpii de rezistență din stațiile de metrou, pe

gardurile provizorii dimprejurul șantierelor și pe construcțiile neterminate. El se ocupase de sudul Bostonului și de Cambridge, iar Beatrice și mai mult de treizeci de vecini își împărțiseră restul zonei metropolitane extinse. Până în zori afișaseră fețișoara Amandei în toate locurile posibile, legale ori nu, pe care le găsiseră pe o rază de douăzeci de mile de jur împrejurul Bostonului.

Când am intrat noi, Beatrice era în camera de zi, făcându-și rutina obișnuită de dimineață: suna la poliție și la toate carele de reportaj care se ocupau de caz, întrebând dacă nu apăruseră indicii ce-ar putea aduce un progres în anchetă. După aceea suna iarăși la spitale. Apoi suna în toate localurile unde li se refuzase afișarea foii volante cu fotografia Amandei, în bufete și restaurante, și întreba proprietarii care erau motivele refuzului lor.

Habar n-am când sau dacă dormea.

Helene era cu noi în bucătărie. Stătea la masă și mânca musli Apple Jacks dintr-un bol și-și curarisea mahmureala. Lionel și Beatrice, probabil intuind un motiv serios al venirii mele și-a lui Angie în același timp cu a lui Poole și Broussard, au venit și ei să fie de față. Lionel avea încă părul ud de la duș, pete de umezeală îi împestrițau uniforma de poștaș UPS. Fața mică a lui Beatrice avea ceva din osteneala unui refugiat din calea războiului.

— Cheese Olamon, a zis încet Helene.

— Cheese Olamon, a zis Angie. Da.

Helene se scărpină pe gât în dreptul unei vinișoare ce pulsa de parcă ar fi avut un gândăcel prins sub piele.

— Nu știu.

— Ce nu știi? a zis Broussard.

— Adică numele parcă mi-i cumva cunoscut.

Se uită în sus la mine și-și făcu de lucru cu o protuberanță de pe tăblia de plastic a mesei.

— Cumva cunoscut? a zis Poole. Cumva cunoscut, pot să vă citez, domnișoară McCready, când o fi să dăm informația asta?

— Poftim? Helene își trecu degetele prin părul ei firav. Poftim? Am zis că-mi pare că-l știu.

— Un nume precum Cheese Olamon, a zis Angie, nu pare-n niciun fel. Ori îl știi, ori nu.

— Să mă gândesc.

Helene își atinse ușurel nasul, apoi își depărtă mâna și se uită lung la degete.

Poole își trase un scaun și picioarele lui scrâșniră pe dușumea. Îl puse în fața lui Helene și se așeză.

— Da sau nu, astea-s răspunsurile, domnișoară McCready. Da sau nu?

— Da sau nu ce?

Broussard oftă sonor și-și învârti verigheta pe deget. Talpa pantofului său bătea nerăbdător în dușumea.

— Îl cunoașteți pe Cheese Olamon? vocea șoptită a lui Poole sună de parcă ar fi trecut prin pietriș și sticlă spartă.

— Eu nu...

— Helene! în vocea lui Angie era o notă atât de acută că până și eu am tresărit.

Helene privi în sus la ea, iar gândăcelul din gâtul ei încetă să se mai zbată sub piele. Helene încercă să o înfrunte cu privirea pe Angie, însă nu rezistă mai mult de-o zecime de secundă și plecă fruntea. Părul îi căzu peste obraji și dindărătul lui se auzi un zgomot hârșâit, tocmai când își puse una peste alta labele goale ale picioarelor. Mușchii gambelor i se contractară.

— L-am cunoscut pe Cheese, a zis ea. Un pic.

— Un pic mai puțin sau un pic mai mult?

Broussard scoase o lamă de gumă. Când i-a rupt folia de staniol mi s-a părut că-mi curg fiori reci pe șira spinării.

Helene ridică din umeri.

— L-am cunoscut.

De când intraserăm în bucătăria lor, Lionel și Beatrice rămaseseră rezemați de perete și abia atunci s-au mișcat de-acolo, ea către cuptorul ce era între mine și Broussard, el către un scaun din colț, de cealaltă parte a mesei de sora lui. Beatrice luă de pe aragaz un ceainic de culoarea fierului și-l puse în chiuvetă sub robinet.

— Cine-i Cheese Olamon? Lionel s-a întins peste masă, luându-i soră-sii mâna dreaptă din dreptul feței. Helene? Cine-i Cheese Olamon?

Beatrice întoarse fața spre mine.

— Vreun traficant de droguri sau așa ceva, nu?

Vorbise atât de încet încât din pricina susurului jetului de apă n-o mai auzise nimeni în afară de mine și de Broussard.

Mi-am ridicat mâinile cu palmele în sus și-am dat din umeri.

Beatrice își făcu iarăși de lucru la chiuvetă.

— Helene, a zis iar Lionel și-n vocea lui se auzi o notă stridentă, falsă.

— Lionel, nu-i decât un gagiu oarecare, a zis Helene, iar vocea ei era obosită și monotonă și parcă răzbătuse până la noi cale de-un milion de ani.

Lionel se uită la noi, ceilalți.

Și eu, și Angie ne-am ferit privirile.

— Cheese Olamon, a zis Remi Broussard, dregându-și glasul, e, printre altele, traficant de droguri, domnule McCready.

— Și ce altceva? pe fața lui Lionel era ceva din curiozitatea dezamăgită a unui copil.

— Poftim?

— Ați spus „printre altele". Care altele?

Beatrice plecă de la chiuvetă, puse ceainicul pe ochiul aragazului pe care-l aprinse.

— Helene, de ce nu răspunzi la-ntrebarea fratelui tău?

Părul răvășit al lui Helene încă-i acoperea obrazul, iar glasul ei tot de la milionul de ani distanță venea.

— Sugi pula la negri, Bea.

Pumnul lui Lionel izbi masa așa de tare încât o crăpă, iar fisura se întinse șerpuind în tăblia ei ieftină ca un torent într-un defileu.

Helene dădu reflex capul înapoi și părul îi descoperi fața.

— Ascultă-mă bine, a zis Lionel și-o ațintì pe Helene cu un deget tremurător la nici un inci de nasul ei. Tu să n-o insulți pe soția mea și nu-mi veni cu porcăriile rasiste la mine-n casă.

— Lionel...

— Nu-n casă la mine! a zis el, izbind iar cu pumnul în masă. Auzi, Helene?

Vocea asta nu i-o mai auzisem înainte. Îl auzisem pe Lionel ridicând vocea prima oară în biroul nostru, dar cu tonul acela

eram familiarizat. Acum însă era altceva. Ca un trăsnet. Ceva care putea face să crape cimentul și să se cutremure stejarul.

— Cine, a zis Lionel și cealaltă mână a lui se încleștă pe colțul mesei, este Cheese Olamon?

— Un traficant de droguri, domnule McCready, Poole se căuta în buzunare de unde scoase un pachet de țigări. Și producător de pornoșaguri. Și pește.

Scoase o țigară din pachet și o puse pe masă la vedere, în poziție verticală, apoi se aplecă să o adulmece.

— Și evazionist fiscal, dacă vă vine să credeți.

Lionel, care se părea că până atunci nu-l mai văzuse pe Poole executând ritualul tutunului, rămase perplex preț de o clipă din cauza a ceea ce-i era dat să vadă. Apoi clipi și se concentră iarăși asupra lui Helene.

— Ești în cârdășie cu un pește?

— Eu...

— Un pornograf, Helene?

Helene nu-l mai privi și-și rezemă brațul drept pe masă. Se uita undeva în bucătărie ocolind privirile noastre, ale tuturor.

— Ce făceai pentru el? a zis Broussard.

— Cărăușie, din când în când...

Helene își aprinse o țigară, protejând cu palma chibritul pe care-l stinse apoi cu mișcarea cu care dai vârful tacului cu cretă.

— Cărăușie, a zis Poole.

Ea a dat din cap.

— De unde până unde? a întrebat Angie.

— De aici la Providence. Sau Philly[1]. În funcție de marfă.

Ridică din umeri.

— Sau de cerere.

— Și pentru treaba asta ce primeai? a zis Broussard.

— Ceva praf, sau bani, a zis Helene și iar a ridicat din umeri.

— Heroină? a zis Lionel.

Ea a întors capul și s-a uitat la el. Țigara îi juca între degete. Corpul parcă i se relaxase, ba chiar parcă îi băltea, fleșcăit.

---

[1] Prescurtare pentru Philadelphia (*n.t.*).

— Da, Lionel. Câteodată. Câteodată cocaină, câteodată Ex[1] și câteodată – a clătinat din cap și l-a întors iarăși spre locul pe care-l fixase înainte –, câteodată orice mă-sa se nimerea!

— Urme de-nțepături, a zis Beatrice. Am fi văzut urmele înțepăturilor.

Poole o bătu ușurel cu palma pe genunchi pe Helene.

— A tras-o pe nas, a zis Poole, apoi și-a dilatat nările și s-a aplecat iarăși peste țigară. Așa-i?

Helene a dat din cap.

— În felul ăsta e mai puțin probabil să provoace dependență.

Poole zâmbi.

— Da, sigur că da.

Helene îi dădu la o parte mâna de pe genunchi și se ridică. Se duse la frigider și scoase o cutie de bere Miller. Când o deschise, capacul plesni zgomotos, berea ieși spumegând prin fantă, iar Helene o sorbi.

M-am uitat la ceas: zece și jumătate dimineața.

Broussard vorbi la telefon cu doi detectivi CIC și le ordonă să-l localizeze pe Chris Mullen și să înceapă, imediat ce-l găseau, operațiunea de supraveghere. Pe lângă detectivii care o căutau pe Amanda de la începutul anchetei și a celor care aveau misiunea să-l găsească pe Ray Likanski, întreaga secție CIC se ocupa doar de acest caz, chiar și-n orele suplimentare.

— Despre chestia asta va ști numai cine și când trebuie, a spus el în telefon. Adică, deocamdată, numai eu voi ști ce faceți voi doi. Clar?

Când a închis telefonul, am urmat-o cu toții pe Helene și berea ei de dimineață pe veranda din spatele casei fratelui ei. Nori plați de cobalt pluteau în derivă, iar dimineața se făcuse vâscoasă și cenușie. Aerul era greu de umezeală, ca de promisiunea ploii de după-amiază.

Berea păru să-i dea lui Helene o putere de concentrare care-i lipsea de obicei. Se sprijini de balustrada verandei și ne

[1] Prescurtare pentru ecstacy (*n.t.*).

înfruntă privirile fără teamă și fără să cerșească milă. Ne-a răspuns la întrebările despre Cheese Olamon și despre mâna dreaptă a acestuia, Chris Mullen.

— De cât timp îl cunoști pe Cheese Olamon? a întrebat Poole.

Ea a ridicat din umeri.

— De zece, poate doisprezece ani. De prin cartier.

— Pe Chris Mullen?

— Cam tot de-atunci.

— Unde a început asocierea voastră?

Helene lăsă mâna în care ținea berea în jos.

— Ce?

— Unde l-ai întâlnit pe Cheese ăsta? a zis Beatrice.

— La Filmore.

A tras o dușcă din cutie.

— Când ai început să lucrezi pentru el? a întrebat Angie.

Helene ridică iar din umeri.

— Am făcut vreo câteva chestii mărunte de-a lungul anilor. Acum vreo patru ani aveam nevoie de mai mulți bani ca să am grijă de Amanda...

— Doamne, a zis Lionel.

Helene îi aruncă o privire, apoi se uită iar la Poole și la Broussard.

— ... așa că m-a trimis pe mine să fac câteva achiziții. Cu greu s-ar putea zice că mi-a dat vreodată chestii importante.

— Cu greu, ha? a zis Poole.

Ea clipi și dădu iute din cap.

Poole întoarse capul, limba lui împingea dinăuntru în buza de jos. Broussard se uită în ochii lui și scoase o altă lamă de gumă din buzunar.

Poole chicoti molcom.

— Domnișoară McCready. Știți în ce secție lucram eu și detectivul Broussard înainte să ni se ceară să intrăm la Crime împotriva Copiilor?

Helene făcu o grimasă.

— Da'-mi pasă?

Broussard își aruncă guma în gură.

— Într-adevăr, n-ați avea niciun motiv. Dar, numai așa, ca să știți...

— La Narcotice, a zis Poole.

— CIC e o secție destul de mică, nu-i cine știe ce tovărășie, a zis Broussard, așa că de cele mai multe ori ieșim cu băieții de la Narcotice.

— Ca să ne ținem la zi cu situațiunea, a zie Poole.

Helene îl privi chiorâș pe Poole, încercând să-și dea seama încotro se îndrepta discuția aceea.

— Spuneați că transportați droguri pe coridorul Philadelphia, a zis Broussard.

— Îhî.

— Cui?

Ea clătină din cap.

— Domnișoară McCready, a zis Poole, nu suntem aici pentru o anchetă a secției Narcotice. Dați-ne un nume ca să putem verifica dacă într-adevăr făceați cărăușie pentru Cheese Ol...

— Rick Lembo.

— Ricky Puță, a zis Broussard zâmbind.

— Unde se făceau tranzacțiile?

— La Ramada, lângă aeroport.

Poole dădu din cap către Broussard.

— Ați dus ceva și în New Hampshire?

Helene trase încă o dușcă din bere, apoi clătină din cap.

— Nu? a zis Broussard, arcuind sprâncenele. Nimic pe calea către Nashua, nicio afacere la botul calului cu găștile de motoriști?

Helene clătină iarăși din cap.

— Nu, eu nu.

— De cât l-ați făcut pe Cheese, domnișoară McCready?

— Poftim? a zis Helene.

— Cheese nu și-a respectat termenii eliberării condiționate. Asta se-ntâmpla acum vreo trei luni. O să fie poprit între zece și doișpe ani.

Broussard își scuipă guma peste balustradă.

— Cât ați luat de pe el când ați auzit c-a fost săltat?

— Nimic.

Helene își fixă privirea pe picioarele ei goale.

— Rahat.

Poole făcu un pas spre Helene și, delicat, îi luă cutia de bere din mână. Se aplecă apoi peste balustradă, întoarse cutia cu gura-n jos și goli berea pe aleea din spatele casei.

— Domnișoară McCready, a zis el, zvonul pe care l-am auzit în stradă în ultimele luni e că Cheese Olamon a trimis o straiță de bunătăți la niște motocicliști, la un motel din Nashua cu puțin timp înainte de arestare. Straița a fost recuperată la o razie, dar banii, nu. De vreme ce motoriștii, toți niște flăcăi vânjoși, încă nu-mpărțiseră marfa din sacoșă, prietenii noștri din forțele de ordine de-acolo, din nord, cred că afacerea s-a încheiat cu doar câteva minute înainte de razie. Și mulți dintre ei mai cred că cel care a făcut livrarea a șters-o cu banii. Ceea ce, din ce zice azi folclorul urban, era o noutate pentru cei din tabăra lui Cheese Olamon.

— Unde-s banii? a zis Broussard.

— Nu știu despre ce vorbiți.

— Ce-ați zice de un test cu poligraful?

— Am făcut deja unul.

Helene se întoarse cu fața către balustradă, uitându-se spre o parcare mică, asfaltată și spre copacii desfrunziți de dincolo de ea.

— Cât, domnișoară McCready? vocea lui Poole era blândă, fără nicio urmă de amenințare ori de grabă.

— Două sute de mii.

Pe verandă se lăsă tăcerea vreme de-un minut întreg.

— Cine v-a asigurat spatele? a zis Broussard în cele din urmă.

— Ray Likanski.

— Unde-s banii?

Mușchii spatelui costeliv al lui Helene se contractară.

— Nu știu.

— Mincinoasa, a zis Poole. Min-ci-noa-sa.

Ea s-a întors spre el.

— Nu știu. Jur pe viul Dumnezeu.

— Jură pe viul Dumnezeu, mi-a zis Poole și-a tras cu ochiul.

— Ei, păi dacă-i așa, a zis Broussard, mă gândesc că trebuie s-o credem.

— Domnișoară McCready, Poole își trase manșetele cămășii de sub mânecile hainei și le netezi împrejurul încheieturilor; în vocea lui era o notă sprințară, aproape muzicală.

— Uitați, eu...

— Unde-s banii?

Cu cât mai sprințar și mai melodios rostea cuvintele, cu atât Poole părea mai amenințător.

— Eu nu...

Helene își trecu palma peste față și se lăsă cu toată greutatea corpului pe balustradă.

— Eram zobită, bun? Am ieșit din motel, două secunde mai târziu toți polițiștii din New Hampshire fugeau prin parcare. Ray m-a îmbrățișat și am trecut pur și simplu printre ei. Amanda plângea, așa că probabil c-au crezut că suntem o familie pornită la drum lung.

— Amanda era cu voi acolo? a zis Beatrice. Helene!

— Da' ce, a zis Helene, trebuia s-o las în mașină?

— Bun. Deci ați plecat cu mașina, a zis Poole. Erai zobită. Și dup-aia?

— Ray a oprit acasă la prietenul lui. Am stat acolo, cred, vreo oră.

— Și unde era Amanda? a zis Beatrice.

Helene se uită furioasă la ea.

— Cum pizda mă-sii să știu, Bea? În mașină sau în casă cu noi. Una din două. Ți-am zis, eram drogată.

— Banii erau la voi când ați ieșit de-acolo? a întrebat Poole.

— Nu cred.

Broussard își deschise cu un bobârnac carnetul de însemnări.

— Unde era casa asta?

— Pe o alee.

Broussard închise ochii preț de-o clipă.

— Unde se află, în ce loc? Adresa, domnișoară McCready.

— V-am spus, eram zobită. Eu...

— Atunci, în căcat, în ce *zonă*, măcar.

Fălcile lui Broussard se încleștaseră.

— Charlestown, a zis ea.

Helene ridică fruntea și se mai gândi.

— Mda, sunt destul de sigură. Sau Everett.

— Sau Everett, a zis Angie. Așa se restrânge zona de căutare.

— Charlestown e cel cu monumentul ăla mare, Helene, am zis și i-am zâmbit încurajator. Nu se poate să nu-l știi. Arată ca monumentul Washington, doar că-i pe dealul Bunker.

— Își bate joc de mine? l-a întrebat Helene pe Poole.

— Nici nu-ndrăznesc să-ncerc să ghicesc, a zis Poole. Dar domul Kenzie zice el ceva. Dacă ați fi fost în Charlestown, v-ați aminti dac-ați fi văzut monumentul, nu?

Urmă iarăși o lungă tăcere, timp în care Helene își scormoni prin ceea ce-i mai rămăsese din creier. Eu mi-am pus întrebarea de n-ar fi trebuit să merg degrabă să-i mai aduc o bere, poate c-ar fi făcut procesul mai rapid.

— Mda, a zis ea alene. Când am plecat, mașina a trecut peste dealul ăla mare pe lângă monument.

— Deci casa, a zis Broussard, e în partea de est a orașului.

— În est? a zis Helene.

— Erați mai aproape de complexul Bunker Hill și de strada Medford și de bulevardul Bunker Hill decât de străzile Warren sau de Principală.

— Dacă ziceți.

Broussard își ridică brusc capul, își trecu încetișor dosul palmei peste mirișteа de țepi de pe obraz. Respiră scurt de câteva ori.

— Domnișoară McCready, a zis Poole, pe lângă faptul că locuința asta era la capătul unei alei, vă mai amintiți și altceva despre ea? Era o casă pentru o singură familie sau era un duplex?

— Era foarte mică.

— Atunci să zicem că era pentru o singură familie.

Poole mâzgăli ceva în carnețel.

— Culoare?

— Albi.

— Ce?

— Prietenii lui Ray. O femeie și-un gagiu. Amândoi albi.

— Perfect, a zis Poole. Dar casa? Asta ce culoare-avea?

Helene ridică din umeri.

— Nu-mi amintesc.

— Hai să-l căutăm pe Likanski, a zis Broussard. Mergem până-n Pennsylvania, conduc eu, ce naiba!

Poole ridică o mână.

— Mai lasă-ne un minut, domnule detectiv. Domnișoară McCready, vă rog, străduiți-vă să vă mai amintiți ceva. Amintiți-vă noaptea aceea. Mirosurile. Muzica pe care-a pus-o Ray Likanski în stereo. Orice v-ar ajuta să vă întoarceți înapoi în mașina aia. Ați mers cu ea din Nashua în Charlestown. Adică vreo oră de condus, poate ceva mai puțin. V-ați zobit. Ați tras mașina pe aleea aia, apoi ați...

— N-am tras.

— Ce?

— N-am parcat pe alee, am parcat în stradă pentru că pe alee era o mașină veche pe butuci. A trebuit să ne-nvârtim cu mașina vreo douăzeci de minute până să găsim un loc de parcare. Zona aia-i nasoală dacă trebuie să parchezi undeva.

Poole dădea din cap.

— Mașina asta pe butuci, de pe alee, să fi fost ceva demn de remarcat la ea?

Ea clătină din cap.

— Era doar o rablă, urcată pe cărămizi. N-avea roți, nimic.

— Deci cărămizile, a zis Poole. Nimic altceva?

Helene era gata să clatine iarăși din cap, dar își înfrână impulsul și începu să chicotească.

— Ce-ați zice să spuneți în fața clasei de ce râdeți? a zis Poole.

Ea se uita la el, zâmbind încă.

— Ce?

— De ce râdeți, domnișoară McCready?

— Garfield.

— James A.? Al douăzecilea dintre președinții noștri?

— Ha? a zis Helene cu ochii cât cepele. Nu. Motanul.

Ne-am holbat toți la ea.

— Motanul, a zis ea și-a ridicat palmele în sus. Din desene animate.

— A-ha, am zis eu.

— V-amintiți cum, într-o vreme, toată lumea avea un abțibild cu Garfield pe parbrizul din spate? Ei, și mașina asta avea unul la fel. De-aia am știut că stă acolo de-o veșnicie. Adică, cine-și mai pune azi abțibilduri cu Garfield pe mașină?

— Chiar așa, a zis Poole. Chiar așa.

10

Când Winthrop[1] și cei dintâi coloniști au ajuns în Lumea Nouă, au ales să se așeze pe-o limbă de pământ de vreo milă pătrată, deluroasă în bună parte, pe care-au botezat-o Boston, după numele târgului englez din care plecaseră. În timpul iernii grele pe care pelerinii lui Winthrop au petrecut-o acolo, au descoperit că apa era inexplicabil de sălcie, așa că s-au mutat peste canal, luând numele Boston cu ei și lăsând, pentru o vreme, ceea ce avea să devină Charlestown și fără nume, și fără rost.

De-atunci încă, Charlestownul s-a ținut tare, câștigându-și renumele de avanpost. Ocupat în mod tradițional de irlandezi, baștină a zeci de generații de pescari, negustori pe mări și muncitori în docuri, Charlestown are o reputație proastă datorită codului tăcerii și a încăpățânării locuitorilor lui de a nu comunica cu poliția, ceea ce i-a adus o rată a criminalității care, chiar și când e scăzută, depășește cu mult cele mai mari procentaje de cazuri nesoluționate din toată țara. Hotărârea asta de a-și ține gura e valabilă și când trebuie să dea cele mai simple indicații: întrebați un localnic cum se ajunge în cutare sau cutare stradă și veți vedea cum i se îngustează ochii, privindu-vă.

„Ce mă-ta faci aci dacă nu știi unde treb'e s-ajungi?" ar fi răspunsul politicos, după care v-ar arăta degetul mijlociu, asta doar dacă-ntr-adevăr îi sunteți simpatic.

Uite-așa se face că Charlestown e un locșor unde-i simplu să fii derutat. Plăcuțele cu numele străzilor dispar mereu, iar

---

[1] John Winthrop (1587-1649), unul din fondatorii coloniei din golful Massachusetts, a doua colonie engleză pe continentul american (*n.t.*).

casele sunt în multe locuri așa de-nghesuite unele într-altele, încât adesea ascund alei înguste care dau în altele, aflate în dosul celor dintâi. Străzile ce urcă pe deal dau în fundături sau îl forțează în alte feluri pe șoferul care se încumetă să le străbată să se întoarcă în direcția opusă celei în care se îndrepta.

Și-apoi, trecând dintr-un sector într-altul al Charlestownului, peisajul se schimbă cu o viteză năucitoare. În funcție de direcția în care o apuci, complexul de locuințe Mishawum te conduce spre zona îmburghezită de case vechi, ce-mprejmuiește ca o potcoavă parcul Edwards; iar drumurile ce trec printre grandioasele case de cărămidă roșie și cu văruială albă în stil colonial din fața Pieței Monumentului cad fără avertizare ori respect față de legea gravitației în griurile sumbre ale complexului Bunker Hill, una din cele mai lovite de sărăcie zone locuite de albi de prin părțile astea ale Virginiei de Vest.

Însă ai putea găsi aici, împestrițând toată zona, un fior al vremilor apuse pe care ți l-ar putea da cărămida și mortarul, acoperișurile de țiglă și macadamul, tavernele datând dinainte de Războiul de Independență ori cartierele marinărești ridicate după Tratatul de la Versailles. Așa ceva e greu de reprodus în aproape orice altă parte a Americii.

Dar de condus pe-acolo tot nasol este.

Și exact asta făceam de-o oră, urmărindu-i pe Poole și Broussard, însoțiți de Helene pe bancheta din spate a Taurusului lor: ne-nvârteam în sus și-n jos, și-mprejurul și de-a lungul ori de-a latul Charlestownului. Zigzagaserăm pe deal, ocoliserăm cele două complexe de locuințe, înaintaserăm sincopat, în coloane bară la bară, prin enclavele locuite de tineri cu perspective de primprejurul Monumentului de la Bunker Hill[1] ori din capul străzii Warren. Trecuserăm pe lângă docuri dintr-un capăt în altul, și pe lângă Old Ironsides, și pe lângă șantierele navale și cândva mizerabilele depozite și hangare unde se reparau petrolierele, clădiri ce fuseseră între timp transformate în apartamente scumpuțe, ne-am hâțânat pe străzile ciuruite de gropi ce

[1] Monument ce comemorează bătălia de la Bunker Hill, o înălțime din apropierea Charlestownului, care s-a dat între revoluționarii americani și trupele engleze, la 17 iunie 1775, în timpul Războiului de Independență (*n.t.*).

mărgineau zona de ruine arse ale demult uitatelor pescării, aflată chiar pe buza continentului, locuri unde nu doar un singur șmecheraș contemplase pentru ultima oară panorama luminii lunii scăldând apele râului Mystic exact în clipa când un glonț păcănea în culată și-i intra în țeastă.

Ne-am ținut de coada Taurusului de-a lungul străzii Principale și pe bulevardul Rutherford, l-am urmat în sus pe strada Înaltă și-n jos pe bulevardul Bunker Hill și dincolo de el, pe strada Medford, și-am cercetat fiecare străduță dintre ele, rămânând să privim lung aleile ce apăreau deodată la periferia câmpului nostru vizual. Căutând o mașină pe butuci. Căutând două sute de miare. Căutându-l pe Garfield.

— Mai devreme sau mai târziu, zise Angie, o să rămânem fără benzină.

— Sau răbdare, am zis tocmai când Helene arătă ceva cu mâna dincolo de parbrizul Taurusului.

Am călcat frâna și încă o dată Taurusul a oprit în fața noastră, iar Broussard a ieșit urmat de Helene și au luat-o pe o alee, cercetând-o. Brousard a întrebat-o ceva, iar Helene a clătinat din cap. S-au întors la mașină, iar eu am luat piciorul de pe frână.

— Da', încă o dată, de ce căutăm banii? m-a întrebat Angie câteva minute mai târziu, când trecuserăm de cealaltă parte a dealului, iar botul Crownului Victoria pe care-l conduceam era îndreptat în jos.

Frânele pocneau, iar pedala îmi împingea-n talpă.

Am ridicat din umeri.

— Poate pentru că A, asta-i cea mai bună pistă pe care o au în ultima vreme către ce-o fi să fie, și B, poate pentru că Broussard și Poole și-au dat seama acum că asta-i o răpire ce-are a face cu traficul de droguri.

— Dar unde-i cererea de răscumpărare? Cum se face că nici Chris Mullen, nici Cheese Olamon, ori vreunul din băieții lor, n-au contactat-o pe Helene încă?

— Poate că așteaptă să-și dea ea seama.

— Asta-nseamnă să ai așteptări mari din partea cuiva ca Helene.

— Nici Chris Mullen, nici Cheese nu-s experți în aeronautică.

— Adevărat, dar...

Ne-am oprit iar, de data asta Helene ieși din mașină înaintea lui Borussard, gesticulând surescitată în direcția unui camion Dumpster al unei echipe de constructori, tras pe trotuar. Muncitorii ce lucrau la casa de peste drum nu erau de văzut nicăieri, era limpede totuși că sunt pe undeva prin apropiere și de-ar fi fost să judec numai după schelele ridicate pe fațada clădirii.

Am tras frâna de mână și-am ieșit din mașină. Nu mult după aceea am văzut motivul pentru care Helene era atât de surescitată. Dumpsterul, la vreo cinci picioare de-nalt și patru de lat, ne obturase vederea aleii de dinapoia lui. Acolo, pe alee, era un Grand Torino de pe la sfârșitul anilor șaptezeci, pe butuci, cu un motan gras și portocaliu prins cu ventuze pe parbrizul din spate, cu lăbuțele mult depărtate, rânjind idiot prin sticla murdară.

Era imposibil să parchezi lângă celelalte mașini de pe stradă fără s-o blochezi complet, așa că am pierdut încă cinci minute căutând locuri de parcare, înapoi și-n sus pe deal, pe strada Bartlett. Apoi ne-am întors toți cinci pe alee. Echipa de muncitori se întorsese între timp și se învârteau împrejurul schelelor, dotați cu răcitoare și litri întregi de Mountain Dew. Când ne-au văzut coborând dealul s-au pus să fluiere după Helene și Angie.

Poole l-a salutat pe unul dintre ei când ne-am apropiat de alee, iar gagiul și-a întors rapid privirea în altă parte.

— Domnule Fred Griffin, a zis Poole. Încă vă mai plac amfetaminele?

Fred Griffin a clătinat din cap.

— Scuze, a zis iar Poole pe tonul acela melodios și amenințător al lui, tocmai când o apucă pe alee.

Fred își drese vocea.

— Scuzați-ne, doamnelor.

Helene i-a arătat degetul mijlociu, iar restul echipei de muncitori se porni să huiduie.

Angie și cu mine tândăleam în urma celorlalți trei, iar ea îmi trase un ghiont:

— Nu ți se pare că-n spatele zâmbetului lui larg, Poole ascunde o rană cam adâncă?

— Io unul, am zis, nu mi-aș face de cap cu el. Da' io-s un cacă-frică.

— Ăsta rămâne secretul nostru, scumpete.

Mi-a ars una peste fund când intram pe alee, fapt ce-a provocat o altă serie de huiduieli dincolo de stradă.

Acel Grand Torino nu mai fusese mișcat din loc de ceva vreme. Helene avusese dreptate în privința asta. Bănuți de rugină și pete de-un galben pământiu pătau bolțarii de sub mașină. Pe geamuri se strânsese atâta praf că era de minune că-l putuseră distinge pe Garfield prin el. Pe bord zăcea un ziar ce avea pe prima pagină un titlu ce dădea detalii despre misiunea de pace a prințesei Diana în Bosnia[1].

Aleea era pavată cu piatră, spartă ici-colo, măcinată de tot pe-alocuri, lăsând să se vadă pământul gri-roz de dedesubt. Din două tomberoane de plastic, gunoiul dădea pe dinafară, sub un contor de gaze înfășurat în pânze de păianjen. Aleea era atât de strâmtorată între două clădiri de trei etaje că era uimitor cum de reușise cineva să tragă Grand Torinoul acolo.

În capătul aleii, la vreo zece yarzi de stradă, era o casă cât o cutie cu un singur nivel, construită prin anii patruzeci-cincizeci, judecând după cât de săracă fusese imaginația proiectanților. Ar fi putut fi baraca maistrului de pe un șantier, sau o mică stație de radio. Probabil că n-ar fi ieșit într-atâta în evidență de-ar fi fost amplasată într-un cartier cu o arhitectură mai puțin elegantă. Te zgâria pe ochi oricum. Casa n-avea trepte la intrare, iar ușa strâmbă se ridica la vreun inci deasupra fundației; șindrila de pe casă era acoperită cu catran, ca și cum proprietarul ar fi vrut s-o acopere cu tablă de aluminiu, la care a renunțat înainte să-i fie livrată.

— Îți amintești numele chiriașilor? a întrebat-o Poole pe Helene, tocmai când desfăcu dintr-un bobârnac, capsa hamului în care-și ținea pistolul.

---

[1] Vizita prințesei Diana în Bosnia a avut loc în august 1997 (*n.t.*).

— Nu.

— Bineînțeles că nu, a zis Broussard, cercetând cu atenție cele patru ferestre ce dădeau spre alee, toate cu jaluzelele soioase trase până la pervaz. Ziceai că sunt doi?

— Mda, un gagiu cu prietena lui.

Helene se uită în sus și împrejur la clădirile de trei nivele ce-și lăsau umbrele peste noi.

Undeva în spatele nostru s-a deschis cu zgomot o fereastră, ceea ce ne-a făcut să ne întoarcem într-acolo.

— Isuse Cristoase, a zis Helene.

O femeie la vreo șaizeci de ani scoase capul la o fereastră de la etajul doi și ne privi cu luare-aminte. Într-o mână avea o lingură de lemn de pe care se scurse un fir de linguini, căzând pe alee.

— Voi sunteți ăia cu animalele?

— Ce spuneți, doamnă? a zis Poole uitându-se chiondorâș la ea.

— Protecția animalelor, zise femeia, agitând lingura de lemn. De-acolo sunteți?

— Toți cinci? a zis Angie.

— Am tot sunat, a zis femeia. Am tot sunat.

— În ce problemă? am întrebat.

— În problema nenorocitelor ălora de mâțe, deșteptule. Nu mi-i de-ajuns că-ntr-o ureche-mi guiță nepotu-meu, Jeffrey, și-n cealaltă-mi toarnă porcării bărbată-miu? Ți se pare că mai am o ureche-n ceafă cu care să le-aud pe-mpuțitele alea de mâțe?

— Nu, doamnă, a zis Poole. Eu unul nu văd nicio altă ureche.

Broussard își drese glasul.

— Da', acuma, de unde suntem noi, nu vă vedem decât din față, doamnă.

Angie tuși cu pumnul la gură, iar Poole își plecă ochii, uitându-se la pantofi.

— Sunteți sticleți, îmi dau seama, a zis femeia.

— Ce ne-a dat de gol? a întrebat Broussard.

— Lipsa de respect pentru oamenii care muncesc.

Femeia trânti fereastra atât de tare că-i zăngăniră geamurile.

— Nu vă vedem decât din față, chicotea Poole.

— Ți-a plăcut, nu? a zis Broussard și-a ciocănit în ușa căsuței.

M-am uitat la tomberoanele suprapline de sub contorul de gaz, unde erau de văzut cel puțin zece cutii mici de mâncare pentru pisici.

Broussard bătu iar în ușă.

— Io respect oamenii care muncesc, a zis el, dar nu cuiva anume.

— Da, de cele mai multe ori, aprobă Poole.

M-am uitat la Helene; oare de ce n-o lăsaseră Poole și Broussard în mașină?

Broussard ciocăni și-a treia oară și dinăuntru se auzi o pisică miorlăind.

Broussard se trase îndărăt din prag.

— Domnișoară McCready?

— Da.

El i-a arătat ușa.

— Sunteți așa de amabilă să apăsați clanța?

Helene îl privi cu reproș, dar făcu ce-i ceruse, iar ușa se deschise spre interior.

Broussard îi zâmbi.

— Vreți să faceți un pas înăuntru?

Helene făcu iarăși ce-i ceruse detectivul.

— Excelent, i-a zis Poole. Vedeți ceva?

Ea se uită la noi.

— E-ntuneric. Dar miroase ciudat.

Broussard mâzgăli în carnețel, vorbind cu glas tare.

— Un cetățean declară că din locuință se simte un miros suspect.

Puse capacul la stilou.

— Bun. Puteți ieși, doamnișoară McCready.

Eu și Angie ne-am uitat unul la altul clătinând din cap. Ce era al lor era al lor, trebuia să recunoaștem: punând-o pe Helene să deschidă ușa și să intre prima în locuință erau scutiți să mai ceară mandat de pecheziție. „Mirosul suspect" era motiv suficient pentru acțiunea lor, iar de vreme ce Helene deschisese ușa, aproape oricine putea intra în locuință în mod legal.

Helene păși afară pe dalele aleii și se uită iar spre fereastra de unde ieșise femeia care se plânsese de pisici.

Una din ele, un specimen tărcat cu pete portocalii și așa de slăbănoagă de i se vedeau coastele ascuțite, trecu ca glonțul pe lângă Broussard, îmi dădu ocol, țâșni în sus și ateriză în vârful unuia din tomberoane, vârându-și capul în grămada de cutii de tablă pe care le văzusem.

— Hei, oameni buni, am zis.

Broussard și Poole se răsuciră spre mine din pragul ușii.

— Labele pisicii. Are sânge uscat pe ele.

— Ce porcărie, a zis Helene.

Broussard o ațintì cu degetul.

— Rămâneți aici. Nu vă clintiți de-aci până nu vă chemăm noi.

Ea se scotoci prin buzunare după o țigară.

— Nu-i nevoie să-mi spuneți de două ori.

Poole își băgă capul prin golul ușii, adulmecând aerul dinăuntru. Se întoarse apoi spre Broussard, încruntat și dând din cap.

Angie și cu mine ne-am apropiat de ei.

— Umflați, a zis Broussard. Aveți careva parfum sau apă de colonie?

Eu și cu Angie am clătinat din cap. Poole scoase la iveală din buzunar un flaconaș de Aramis. Până în momentul acela nu știusem că încă se mai producea așa ceva.

— Aramis? l-am întrebat. Da' ce, au epuizat stocul de Brut?

Poole ridică iute și repetat din sprâncene.

— Ba și pe cel de Old Spice, din nefericire.

Dădu sticluța mai departe și fiecare ne-am dat din gros pe sub nas. Angie și-a îmbibat și batista cu parfum. Oricât de nasol ar fi mirosit parfumul ce-mi scociora golul nărilor, tot era de preferat decât să simți miasma dinăuntru fără niciun paleativ.

„Umflați" e termenul pe care-l folosesc unii polițiști, medicii legiști și cei de la urgențe referitor la cadavrele celor morți de ceva vreme. Gazele și acizii se acumulează într-un ritm crescător în cadavru, imediat ce dispare starea de rigor mortis, astfel că trupul decedatului se umflă și se balonează și mai face tot felul de alte chestii tare apetisante.

Am intrat și ne-am pomenit pe o verandă de lățimea mașinii mele. Niște cizme de iarnă cu pete de sare stăteau țepene pe-o gazetă din februarie trecut, lângă o cazma cu crestături adânci în coadă, un brasero ruginit și o pungă cu doze goale de bere. Mocheta subțire, verde era găurită în mai multe locuri, iar sângele de pe labele mai multor pisici se impregnase în materialul ei.

Următoarea încăpere în care am intrat era camera de zi; lumina ce venea dinspre ferestre se amesteca cu scânteierea argintie a ecranului unui televizor cu volumul lăsat la minim. Restul casei era cufundat în întuneric, doar o lumină cenușie venea dinspre ferestrele laterale, umplând camerele cu o ceață plumburie care nu îmbunătățea cine știe cât aspectul lor jalnic. Covoarele de pe parchet, mițoase, nu se potriveau unele cu altele, fiind parcă asortate după gustul unui dependent de droguri. Din loc în loc, acolo unde fuseseră tăiate bucăți din covoare ca să poată fi așezate unele lângă altele, smocurile rămase formau creste. Pereții camerei erau placați cu furnir deschis la culoare, iar din tavan se desprindeau fulgi de vopsea albă. Dată la perete, o canapea plușată, zdrențuită. Cum stăteam în mijlocul camerei, așteptând ca ochii să ni se obișnuiască cu lumina ei cenușie, am zărit mai multe perechi de ochi scânteind viu prin materialul sfâșiat al canapelei.

Un sfârâit molcom, electric, asemănător țârâitului de greieri din preajma unui generator, se revărsa dinspre canapea, iar perechile acelea de ochi se mișcau pe traiectorii zigzagate.

Apoi au atacat.

Sau cel puțin așa mi s-a părut la-nceput. Vreo duzină de miorlăituri sfâșietoare a precedat exodul sincopat de gheare zgrepțănând și patinând, căci pisicile – siameze, portocalii, tărcate și chiar o hemingway[1] – au țâșnit din canapea, peste măsuța de cafea, au aterizat care pe unde, pe bucățile de covor, s-au năpustit printre picioarele noastre, izbindu-se de temelia pereților în drumul lor spre ușă.

— Sfântă Născătoare, a zis Poole sărind într-un picior.

---

[1] Rasă de pisici polidactile (*n.t.*).

M-am lipit de peretele soios, iar Angie mi s-a alăturat. Un gogoloi de blană groasă mi s-a prelins peste laba piciorului.

Broussard sări în dreapta sa, apoi spre stânga, plesnindu-se peste poalele sacoului.

Pisicile însă nu ne vânau pe noi. Nu voiau decât să iasă la lumina soarelui.

Când mâțele au ieșit buluc afară prin ușa rămasă deschisă, Helene a țipat.

— Sfinte Sisoe! Ajutor!

— V-am zis io? se auzi o voce strigând și pe care-am recunoscut-o ca fiind a doamnei între două vârste de la al doilea etaj al casei de-alături. O pacoste! Asta-i! O păcătoasă de pacoste-n buric de Charlestown!

În casă era dintr-odată atâta liniște că se putea auzi ticăitul ceasului venind dinspre bucătărie.

— Mâțele astea, a zis Poole pe-un ton greu de dezgust, și-și șterse sprâncenele cu batista.

Broussard se aplecă să-și verifice tivul pantalonilor și dădu un bobârnac unui fir de păr de pisică de pe pantof.

— Pisicile-s animale inteligente, a zis Angie, dezlipindu-se de perete. Mai deștepte decât câinii.

— Da' totuși, dacă n-ai chef să te miști, câinii ți-aduc ziarul, am zis.

— Și-n plus câinii nu zgârie canapelele de le ia dracu', a zis Broussard.

— Și câinii nu halesc din cadavrele proprietarilor lor dacă li-i foame, adăugă Poole. Pisicile, da.

— A, a reușit să spună Angie, apoi totuși continuă: Asta nu-i adevărat, așa-i?

Am intrat încetișor în bucătărie.

De-ndată ce-am intrat, a trebuit să mă opresc o clipă să-mi trag suflul și să aspir mirosul de parfum de pe buza de sus cu nările dilatate.

— Căcat, a zis Angie și și-a îngropat fața în batistă.

Un bărbat gol era legat de un scaun. O femeie era în genunchi pe dușumea la câțiva pași distanță, cu bărbia-n piept, cu bretelele neglijeului ei alb și pătat de sânge atârnând mai jos de

coate, și cu încheieturile și gleznele, strâns legate unele de altele, la spate. Ambele cadavre erau umflate de gaze și căpătaseră nuanța albicioasă a cenușii vulcanice, după ce sângele se oprise în vinele lor.

Bărbatul încasase o explozie grozavă-n piept, care-i surpase sternul și partea de sus a cutiei toracice. După mărimea găurii, am presupus că explozia fusese provocată de un glonț de pușcă de vânătoare, tras de la mică distanță. Din nefericire, Poole avusese dreptate în privința obiceiurilor gastronomice și a loialității discutabile a felinelor. Și nu doar în rana făcută de alice roseseră din carnea gagiului. Din combinația acțiunii împușcăturii, a timpului și-a pisicilor, partea de sus a pieptului său arăta de parcă ar fi fost deschisă cu foarfeci chirurgicale, dar dinlăuntru în afară.

— Ăia nu-s ce cred eu că sunt, a zis Angie cu ochii la gaura căscată.

— Îmi pare rău să te-anunț, a zis Poole, dar ăia-s plămânii gagiului.

— Vă informez oficial, a zis Angie. Mi-e greață.

Cu un pix Poole sălță în sus bărbia tipului. Se trase un pas înapoi.

— Ei, ei, salutare, David.

— Martin? a întrebat Broussard și s-a apropiat cu încă un pas de cadavru.

— Chiar el.

Poole a lăsat bărbia să cadă și a atins părul negru al bărbatului.

— David, arăți destul de rău.

Broussard se întoarse spre noi.

— David Martin. Cunoscut și drept Piticu David.

Angie tuși în batistă.

— Mie-mi pare destul de înalt.

— N-are-a face cu înălțimea.

Angie se uită furiș spre zona inghinală a tipului.

— Aha.

— Asta trebuie să fie Kimmie, a zis Poole și păși peste o baltă de sânge uscat spre tipa în neglijeu.

Îi ridică bărbia cu pixul și exclamă:

— Dumnezeule atotputernic.

O rană neagră tăia o vale dintr-o parte în alta a gâtului ei. Bărbia și pomeții îi erau împestrițate de pete negre de sânge, iar ochii ei înțepeniseră privind în sus, de parcă ar fi cerut eliberarea, sau ajutor, sau dovada că era ceva, orice, ce-o aștepta după ce scăpa din bucătăria aceea.

Pe brațe avea mai multe răni adânci, late și pline de sânge negru. Alte găuri, pe care le-am recunoscut tot ca arsuri cu țigara, punctau pielea de pe umeri și omoplați.

— Au torturat-o.

Broussard a dat din cap.

— În fața prietenului ei: „Zi-mi unde-i sau o tai pe fată iarăși." Chestii de-astea.

Clătină din cap și adăugă:

— Tare-mputită treabă. Kimmie era o fată faină pentru o cocainomană.

Poole se dădu înapoi de lângă cadavrul lui Kimmie.

— Pisicile nu s-au atins de ea.

— Ce? a zis Angie.

El arătă spre Piticu David.

— După cum vezi s-au ospătat din domnul Martin. Din Kimmie, nu, totuși.

— Unde bați? am zis.

Ridică din umeri.

— Pe Kimmie au plăcut-o. Nu l-au plăcut pe Piticu David. Păcat că ucigașii n-au împărtășit aceleași sentimente.

Broussard se apropie de partenerul său.

— Crezi că Piticu a dat bunătățile?

Poole lăsă încetișor capul lui Kimmie înapoi în piept, țâțâind a dezacord.

— Ăsta era un ticălos zgârcit.

Se uită peste umăr la noi.

— Despre morți numai' de bine, da'..., și iar ridică din umeri. Acu vreo doi ani, Piticu David și o altă gagică de-a lui au dat iama într-o farmacie, au ras locu' de Demerol, Darvon, Valium, tot ce-au găsit. În fine, vine poliția și Piticu cu gagica ies pe ușa

din spate. Însă trebuie să sară de pe scara de incendiu, cam de pe la etajul doi, într-o alee. Fata își luxează genunchiul. Piticu o iubește așa de mult încât o ușurează de marfă și-o lasă acolo.

Întâi David Barosanu Strand. Acuma David Piticu Martin. Cred că-i vremea să nu le mai dăm copiilor noștri numele de David.

M-am uitat împrejur, prin bucătărie. Dalele pardoselii, sparte, rafturile cămării, complet golite de alimente; grămezi de conserve și pungi goale de cartofi prăjiți acopereau dușumeaua. Panourile tavanului fals fuseseră demontate și zăceau grămadă, acoperite de un praf alb, lângă masă. Cuptorul și frigiderul erau trase de la perete. Ușile dulapului rămăseseră deschise.

Oricine i-o fi ucis pe Kimmie și pe Piticu David se părea că fuseseră minuțioși.

— Vrei să raportăm? a zis Broussard.

Poole a ridicat din umeri.

— De ce să nu dăm un ochi pe-aici înainte?

Poole scoase din buzunar mai multe perechi de mănuși de latex. Le puse două câte două și ne dădu fiecăruia câte o pereche: lui Broussard, lui Angie și mie.

— Ăsta-i locul infracțiunii, ne-a zis Broussard mie și lui Angie. Nu-l futeți!

Dormitorul și baia erau în același hal de deranj ca și camera de zi și bucătăria. Toate cele fuseseră răsturnate, sfâșiate, desfăcute, golite pe jos. După câte alte locuințe de dependenți de droguri văzusem, pot spune că asta nu era mult mai jalnică decât majoritatea.

— Teveul, a zis Angie.

Mi-am scos capul pe ușa dormitorului exact când Poole ieșea din bucătărie, iar Broussard din baie. Ne-am alăturat toți trei lui Angie, împrejurul televizorului.

— Nu s-a gândit nimeni să-l atingă.

— Probabil pentru că-i pornit, a zis Poole.

— Ei și?

— Destul de greu s-ascunzi două sute de miare în el și să-i mai rămână toate piesele intacte, a zis Broussard. Nu crezi?

Angie strânse umerii și se uită la ecran, urmărind cum unul din invitații lui Jerry Springer era cu greu potolit de oamenii de

ordine. I-a pornit sonorul. Una din invitații lui Jerry Springer îi spuse alteia că-i o curvă, iar unui bărbat care se amuza i-a zis porc de câine.

Broussard oftă.

— Aduc o șurubelniță.

Jerry Springer se uită cu subînțeles la audiență; spectatorii se apucară de huiduit. Multe cuvinte erau înlocuite de bipuri.

Din spatele nostru Helene a zis:

— Ua, mișto! Emisiunea lu Springer.

Broussard ieși din baie cu o șurubelniță micuță cu mâner roșu de cauciuc.

— Doamnă McCready, a zis el, trebuie să așteptați afară.

Helene se instalase pe marginea canapelei matlasate, cu ochii la TV.

— Femeia aia urla din cauza mâțelor. A zis c-o să cheme poliția.

— I-ați spus că *noi* suntem poliția?

Helene zâmbi rece când una din tipesele invitate la Springer îi arse alteia o scatoalcă.

— I-am spus. Zicea c-o să-i cheme oricum.

Broussard învârti șmecherește șurubelnița între degete și-i făcu lui Angie semn cu capul, iar ea opri televizorul taman în mijlocul unui bip.

— La dracu, a zis Helene, apoi adulmecă aerul. Da' ce pute-aici!

— Vreți niște apă de colonie?

Ea scutură din cap.

— Rulota fostului meu gagiu putea și mai rău. Avea obiceiul să-și lase ciorapii murdari la-nmuiat în chiuvetă. Apoi să te ții putoare, dacă-mi dați voie să vă spun.

Poole înălță capul ca și cum era pe punctul de-a spune ceva, dar se răzgândi și nu făcu altceva decât să se uite cu coada ochiului la Helene. Răsuflă zgomotos, un oftat resemnat.

Broussard desfăcu din șuruburi partea din spate a televizorului, iar eu l-am ajutat să scoată capacul. Ne-am chiorât înăuntru.

— E ceva acolo? a zis Poole.

— Cabluri, sârme, boxele, un motoraș, tubul catodic, a zis Broussard.

Am lăsat capacul să alunece înapoi în locașurile sale.

— Împușcați-mă, a zis Angie. Dar n-a fost asta cea mai proastă idee pe ziua de azi.

— Ah, nu, a zis Poole ridicând mâinile cu palmele spre ea.

— Da' nici cea mai inteligentă, a zis Broussard din colțul gurii.

— Ce? a zis Angie.

Broussard îi zâmbi, zâmbetul lui de-un milion de dolari.

— Hm? Ce?

— Puteți să-l porniți iar? a zis Helene.

Poole se uită la ea cu ochi nu mai mari decât două fante și clătină din cap.

— Patrick? a zis.

— Mda.

— E-o curte aci, în spate. Poți s-o conduci acolo pe domnișoara McCready până terminăm noi ce-avem de făcut aci?

— Da' cu emisiunea cum rămâne? a zis Helene.

— Vă spun eu cum continuă, am zis. Curvă, am zis. Porc de câine, am zis. Biip, am zis.

Când i-am întins mâna, Helene ridică ochii spre mine.

— Nu prea are șir ce zici.

— Huoo-huoo! am zis.

Pe când ne apropiam de bucătărie, Poole i-a zis:

— Închideți ochii, domnișoară McCready!

— Ce? a zis Helene, rămânând un pas în urma lui încercând să-nțeleagă ce i se cerea.

— Nu vreți să vedeți ce-i acolo.

Înainte ca vreunul dintre noi s-o poată opri, Helene se aplecă înainte și lungi gâtul peste umărul lui.

Lui Poole i-au căzut obrajii, s-a dat într-o parte.

Helen a intrat în bucătărie și a înțepenit. Eram chiar în spatele ei, așteptându-mă să urle ori să leșine ori să se prăbușească în genunchi ori să fugă înapoi în camera de zi.

— Sunt morți? a zis.

— Mda, i-am zis. Foarte.

Făcu câțiva pași în bucătărie, îndreptându-se spre ușa ce dădea în spate. M-am uitat la Poole care doar cât a ridicat o sprânceană.

Helene trecu pe lângă Piticu David și se opri să se uite la pieptul lui.

— E ca-n filmul ăla, a zis.

— Care?

— Ăla cu extraterestrul ăla care iese din piepturile oamenilor și care-n loc de sânge are acizi în vene. Cum îi zice?

— *Extraterestrul*[1], am zis.

— Exact. Ăsta iese din pieptul oamenilor. Da' cum îi zice la film?

Angie a dat o tură până la Dunkin' Donuts din zonă, apoi, câteva minute mai târziu, ni se alătură, mie și lui Helene, în curtea din spate, câtă vreme Broussard și Poole au trecut prin casă dintr-o parte în alta cu carnețelele în mână și cu camere foto.

Curtea n-avea mai mult de un metru lățime. Dulapul din dormitorul meu era mai spațios. Piticu David și Kimmie scoseseră acolo o masă de metal ruginită și niște scaune, așa că pe când ziua se scurgea în după-amiaza târzie, iar aerul devenea mai răcoros, ne-am așezat și-am ascultat rumoarea cartierului – mame care-și strigau copiii, echipa de constructori și perforatoarele lor de cealaltă parte a casei, un meci de *whiffle-ball*[2] în desfășurare la vreo câteva cvartale mai departe.

Helene își sorbea Coca-Cola prin pai.

— Mare păcat. Păreau niște tipi drăguți.

Am luat o înghițitură de cafea.

— De câte ori te-ai întâlnit cu ei?

— Numai de data aia.

Angie a întrebat:

— Îți amintești ceva, orice, neobișnuit despre noaptea aia?

Helene a supt prin pai încă o înghițitură de Cola, gândindu-se la întrebare.

---

[1] E vorba desigur de *Alien* (*n.t.*).

[2] O altă variantă pentru copii a jocului de baseball (*n.t.*).

— Pisicile alea. Parcă erau peste tot. Una din ele a zgâriat-o pe mână pe Amanda, curvișteina, a zis ea zâmbind. Adică de pisică vorbesc.

— Deci Amanda era cu voi în casă.

— Cred că da, a zis Helene ridicând din umeri. Da, sigur.

— Întreb pentru că mai devreme nu erai sigură dacă o lăsaseși sau nu în mașină.

Helene ridică iarăși din umeri. Eu mi-am stăpânit pornirea imperioasă de-a întinde ambele mâini să-i împing umerii în jos.

— Nu prea eram, nu? Ei, până nu mi-am amintit că a zgâriat-o pisica, nu eram sigură. Nu, Amanda era în casă.

— Îți mai amintești și altceva? degetele lui Angie băteau darabana în tăblia mesei.

— Ea era drăguță.

— Cine, Kimmie?

Helene împunse cu degetul în direcția mea, zâmbind.

— Da, ăsta era numele: Kimmie. Ne-a luat pe mine și pe Amanda în dormitorul ei și ne-a arătat fotografii cu ea la Disney World. Amanda era cam obsedată. Tot drumul până acasă n-a întrebat altceva decât: „Mami, putem merge să-i vedem pe Mickey și pe Minnie? Putem merge și noi la Disney World?"

Helene pufni.

— Copiii. Ca și cum aș avea bani.

— Aveați două sute de mii de dolari când ați intrat în casa aia.

— Da, era afacerea lui Ray. Vreau să zic că nu l-aș șmecheri de una singură pe un țăcănit ca Cheese Olamon. Ray zicea că o să-mi facă și mie parte la un moment dat. Nu mă mințise niciodată înainte, așa că m-am gândit că dacă-i afacerea lui, o să fie fix problema lui dacă afla Cheese.

Și iar ridică din umeri.

— Eu și Cheese ne știm de mult, am zis.

— Chiar așa?

Am dat din cap.

— Și cu Chris Mullen. Jucam baseball împreună, toți ne credeam Babe Ruth[1], pierdeam vremea pe zonă, de-astea.

---

[1] George Herman Ruth Jr., celebru jucător de baseball din anii '20-'30 ai secolului trecut (*n.t.*).

Helene înălță sprâncenele.

— Nu mă-nnebuni! Chiar?

Am ridicat palma.

— Jur în fața lui Dumnezeu. Și-a lui Cheese. Helene, știi ce-ar face dac-ar bănui că cineva l-a făcut de bani?

Ea își luă în mână paharul de Cola, apoi îl puse înapoi pe masă.

— Uite, v-am zis, a fost Ray. Eu n-am făcut nimic altceva decât să intru în camera aia de motel cu...

— Într-o seară, Cheese, și asta se-ntâmpla pe când era puști de vreo cinșpe ani, poate, și-a văzut gagica trăgând cu ochiul la alt gagiu. Cheese a spart o sticlă de bere de-un stâlp și i-a tăiat fetei fața. I-a tăiat nasul de tot, Helene. Așa era Cheese la cinșpe ani. Cum crezi tu că-i acuma?

Helene a supt din pai până când aerul absorbit prin el făcu să zornăie gheața de pe fundul paharului.

— A fost Ray cu...

— Crezi că n-o să mai poată dormi dacă-ți omoară fiica, Helene? a zis Angie și s-a întins peste masă și-a apucat-o de încheietura osoasă a mâinii. Chiar crezi așa ceva?

— Cheese? a zis Helene și vocea i s-a frânt. Credeți că are de-a face cu dispariția Amandei?

Angie s-a uitat fix la Helene treizeci de secunde numărate înainte să-și ia mâna de pe încheietura ei, scuturând din cap.

— Helene, dă-mi voie să te-ntreb ceva.

Helene își frecă încheietura și se uită iar la paharul de Cola.

— Ce?

— Tu de pe ce mama mă-sii de planetă ești mai exact?

O vreme, Helene n-a mai zis nimic după întrebarea asta.

De jur împrejurul nostru toamna murea în tehnicolor. Galbenuri vii și roșuri aprinse, portocaliuri strălucitoare și verzuiuri ruginite pictau frunzele ce cădeau plutind din crengi ca să se adune în iarbă. Mireasma vibrantă a lucrurilor muribunde, așa de specifică toamnei, îndulcea mușcătura aerului rece ce răzbea prin hainele noastre, făcând să ni se contracte mușchii și să ni se mărească ochii. Nicăieri moartea nu vine la fel de spectaculos și de mândră ca-n New England, în octombrie.

Soarele, eliberat dintre norii de furtună care amenințaseră în dimineața aceea, umplu de lumină ochiurile de geam ale ferestrelor pătrate și spăla casele de cărămidă ce înconjurau curtea aceea minusculă într-o cerneală sfumato, ce se asorta cu frunzele mai întunecate.

Moartea, mi-am zis, nu-i asta. Moartea e chiar în spatele nostru. Moartea e bucătăria slinoasă a lui Piticu David și-a lui Kimmie. Moartea e sângele înnegrit și pisicile trădătoare care-ar mânca orice.

— Helene, am zis.

— Da?

— Cât ai fost tu în cameră cu Kimmie să te uiți la pozele de la Disney World, unde erau Piticu David și Ray?

Gura ei se întredeschise nițel.

— Repede, i-am zis. Ce-ți vine-n minte prima oară. Nu te gândi.

— În curtea din spate, a zis ea.

— Curtea din spate, a zis Angie arătând cu degetul în jos. Aici.

Helene dădea din cap.

— Ai putut să vezi curtea din dormitorul lui Kimmie? am întrebat.

— Nu. Erau lăsate jaluzelele.

— Atunci de unde știi că ei au fost aici? am întrebat iar.

— Pantofii lui Ray erau plini de nămol când am plecat, a zis ea încet. Ray i-un nătăfleț în multe chestii.

Helene se întinse și-mi atinse brațul de parcă era gata să-mi împărtășească cine știe ce secret foarte intim.

— Da', mamă, câtă grijă are de pantofi!

11

MiDouă Sute + Stăpânire de sine = Copil

— Midouă sute? a zis Angie.

— Două sute de miare, a zis liniștit Broussard.

— Unde-ai găsit biletul ăsta? am zis.

El se uită peste umăr în casă.

— Împăturit bine și-nfipt în betelia chiloților de dantelă ai lui Kimmie. Un mod de-a capta atenția, cred.

Eram cu toții în picioare, în curtea din spate.

— Aici sunt, a zis Angie și arătă spre o moviliță de lângă trunchiul uscat și desfrunzit al unui ulm.

Se săpase recent în locul acela, moviliță fiind singura ridicătură de pământ pe bucata aceea de teren, altfel plată ca o monedă.

— Sunt de acord, domnișoară Gennaro, a zis Broussard. Ei, și-acuma ce facem?

— Scoateți-i, am zis eu.

— Și să-i confiscăm și să informăm publicul despre descoperire, a zis Poole. Și, prin intermediul presei, s-o legăm de dispariția Amandei McCready.

M-am uitat împrejur la frunzele grena răsucite pe firele de iarbă uscată.

— Locul ăsta n-a fost atins de nimeni de ceva vreme.

Poole a dat din cap.

— Și, care-i concluzia ta?

— Dacă banii *sunt* îngropați aci, am arătat spre moviliță, atunci Piticu David a păstrat secretul ăsta pentru sine chiar și când au torturat-o pe gagică-sa sub ochii lui.

— Nu l-a acuzat nimeni pe Piticu David c-ar fi candidat pentru Peace Corps[1], a zis Broussard.

Poole merse lângă ulm, puse câte un picior de-o parte și de alta a moviliței și se uită în jos la ea.

În casă, Helene stătea în camera de zi, la nici cincisprezece picioare de două cadavre ce se împuțiseră și se uita la televizor. Springer îi lăsase locul lui Geraldo ori lui Sally sau vreunui alt stăpân al arenei sunând din talangă începutul celei mai noi defilări de ciudați. „Terapia" confesiunii în public, continua diluare a cuvântului „traumă", un șir neîntrerupt de idioți urlând în pustiu de pe podium.

Lui Helene nu părea să-i pese. Nu se plânse decât de duhoare, ne întrebă dacă nu putea deschide o fereastră. Nimeni n-a găsit un motiv bun pentru care n-am fi putut-o deschide și, după ce-am deschis-o, am lăsat-o acolo, cu fața scăldată de pâlpâirile argintii ale ecranului.

— Deci am isprăvit-o cu asta, a zis Angie, cu o notă de calmă și tristă surprindere în glas, trădând brusca realizare a nonsensului ce survine atunci când un caz se încheie pe neașteptate.

M-am gândit la ce-a spus. De-acum era un caz de răpire, cu tot cu bilet de răscumpărare și suspecți care aveau și motive. FBI-ul avea să preia cazul, iar noi puteam să-i urmărim desfășurarea la știri ca orice alți cartofi de canapea din stat și să așteptăm ca Helene să apară la Jerry Springer alături de alți părinți care-și rătăciseră copiii.

I-am întins mâna lui Broussard.

— Angie are dreptate. A fost o plăcere să lucrez cu voi.

Broussard mi-a scuturat mâna, dând din cap, dar n-a spus niciun cuvânt. S-a uitat la Poole.

Poole râcâia cu vârful pantofului în grămada de pământ cu ochii la Angie.

---

[1] Program de schimb intercultural și de asistență tehnică desfășurat de Guvernul SUA, realizat cu ajutorul voluntarilor (*n.t.*).

— Noi ne retragem din afacerea asta, a zis Angie, nu?

Poole o mai privi în ochi o clipită, apoi se uită iarăși la movilița de pământ.

Vreo câteva minute nimeni n-a zis nimic. Știam c-ar trebui să plecăm. Angie știa c-ar trebui să plecăm. Totuși, am rămas, țintuiți pe loc, s-ar fi zis, în curticica aceea cu ulmul uscat.

Am întors capul spre casa urâtă din spatele nostru; din locul unde mă aflam vedeam capul lui Piticu David și spătarul scaunului de care fusese imobilizat. Oare sesizase senzația omoplaților lui goi lipiți de mușamaua ieftină a tapițeriei scaunului? Oare să fi fost aceea ultima senzație percepută înainte ca împușcătura să-i desfacă coșul pieptului de parcă oasele și carnea lui ar fi fost făcute din hârtie de șervețele? Ori să fi fost aceea a sângelui ce i se scurgea pe încheieturile legate cu sfoară, ori a degetelor amorțite, albăstrindu-se?

Indivizii care intraseră în casa aceea în ultima zi sau noapte a vieții sale știau că-i vor ucide pe Kimmie și pe Piticu David. În bucătăria aceea avusese loc o execuție profesionistă. Lui Kimmie îi tăiaseră gâtul ca ultimă încercare de a-l convinge pe Piticu David să vorbească, dar folosiseră cuțitul și din precauție.

Aproape în fiecare caz, vecinii identifică un singur foc de armă cu altceva – cu explozia țevii de eșapament a unei mașini, sau, dacă e vorba de bubuitul unei pușți, cu explozia unui motor sau cu prăbușirea unui dulap de porțelanuri. Cu atât mai mult dacă zgomotul se aude din casa unor traficanți sau consumatori de droguri, indivizi despre care vecinii știu că fac zgomote ciudate la orice oră din noapte.

Nimeni nu vrea să creadă că ceea ce a auzit este realmente un foc de armă, că este realmente martorul, fie și doar auditiv, al unei crime.

Așadar asasinii au ucis-o pe Kimmie rapid și silențios, probabil fără niciun avertisment. Însă cu Piticu David – trebuie că pușca aia a fost ațintită asupra lui o vreme. Au vrut ca el să vadă degetul chircindu-se pe trăgaci, să audă percutorul lovind cartușul și țăcănitul ce-a declanșat explozia prafului de pușcă.

Iar indivizii ăștia erau cei care puseseră gheara pe Amanda McCready.

— Vreți să dați la schimb astea două sute de mii pe Amanda, a zis Angie.

Asta era. Ceea ce știusem tot timpul în ultimele cinci minute. Ceea ce Poole și Broussard se codeau să pună în cuvinte. O încălcare colosală a regulamentelor poliției.

Poole se uita scrutător la trunchiul copacului uscat. Broussard ridică cu vârful pantofului o frunză roșie din iarba verde.

— Așa este? a zis Angie.

Poole oftă.

— Aș prefera ca răpitorii să nu deschidă o valiză plină de ziare sau de bani marcați și s-o omoare pe copilă înainte să punem mâna pe ei.

— Vi s-a mai întâmplat așa ceva? a zis Angie.

— S-a întâmplat în cazuri pe care le-am lăsat în seama FBI-ului, a zis Poole. Ne confruntăm cu aceeași posibilitate și-n cazul ăsta, domnișoară Gennaro. Răpirea este o infracțiune federală.

— Dacă agenții federali preiau cazul, a zis Broussard, banii ajung în dulapul cu probe, iar ei fac negocierile și au șansa să arate cât sunt de deștepți.

Angie se uită împrejur prin curtea cea mică, la petalele violetelor muribunde ce creșteau de partea cealaltă a gardului și se împletiseră printre ochiurile plasei de sârmă.

— Vreți să negociați cu răpitorii fără știrea federalilor.

Poole își vârî mâinile în buzunare.

— Am găsit prea mulți copii morți prin dulapuri, domnișoară Gennaro.

Ea s-a uitat la Broussard.

— Și tu?

El zâmbi.

— Îi urăsc pe federali.

Am zis:

— Dacă treaba se termină prost, pierdeți pensia, băieți. Poate chiar mai mult.

De partea cealaltă a curții, un bărbat scoase un covor la geamul de la etajul trei și-ncepu să-l bată cu o crosă de hochei fără lamă. Praful se ridica din covor în nori mânioși și efemeri, iar bărbatul continua să-l bată fără să pară că ne-ar fi văzut.

Poole se lăsă pe vine și smulse un fir de iarbă ca o lamă din moviliță.

— Vă mai amintiți cazul Jeannie Minnelli, de-acu vreo doi ani?

Și eu, și Angie am ridicat din umeri. Trist cât de multe lucruri oribile uităm.

— O fetiță de nouă ani, a zis Broussard. Se dădea pe bicicletă în Somerville când a dispărut.

Am dat din cap, începeam să-mi amintesc.

— Am găsit-o, domnule Kenzie și domnișoară Gennaro.

Poole trăgea de capetele firului de iarbă, făcându-l să plesnească.

— Într-un butoi. Îngropată în ciment. Cimentul nu se întărise încă pentru că tâmpiții care-au omorât-o puseseră prea multă apă în mixtură.

Și-a plesnit palmele una de alta, să și le curețe de praf sau polen, sau poate că doar așa, degeaba.

— Am găsit cadavrul unui copil de nouă ani scufundat într-un butoi de ciment apătos.

S-a ridicat în picioare.

— Vă sună plăcut?

M-am uitat spre Broussard. Amintindu-și cazul acela, fața i se albise. Un tremur ușor i se scurse repetat prin brațe până când își băgă mâinile în buzunare și-și adună coatele pe lângă coaste.

— Nu, am zis eu, dar dacă treaba asta iese prost o să...

— Ce? a zis Poole. O să-mi pierd beneficiile? Ies curând la pensie, domnule Kenzie. Ai văzut vreodată ce le face sindicatul nostru celor care-ncearcă să confiște pensia unui ofițer decorat și cu treizeci de ani de serviciu?

Poole ațintì un deget spre noi, scuturându-l amenințător.

— Sunt ca dulăii înfometați care găsesc carne atârnată de coaiele unui bărbat. Nu-i o priveliște drăguță.

Angie chicoti.

— Tu ești altfel, Poole.

El îi puse o mână pe umăr.

— Sunt un bătrân distrus cu trei foste neveste, domnișoară Gennaro. Sunt un nimeni. Dar mi-ar plăcea să ies învingător

din ultimul meu caz. Dacă am noroc, cât timp mă mai ocup de el, l-aș putea scoate din circuit pe Chris Mullen și l-aș putea înfunda pentru și mai mult timp pe Cheese Olamon.

Angie se uită cu coada ochiului la mâna lui, apoi îl privi în față.

— Și dac-o zbârcești?

— Atunci o să beau până crăp, a zis Poole și-și luă mâna de pe umărul ei, trecându-și-o peste perii aspri de pe cap. Numai vodcă ieftină. E tot ce mi-aș putea permite dintr-o pensie de polițist. Îți sună OK?

Angie zâmbi.

— Sună bine, Poole. Sună bine.

Poole se uită scurt peste umăr la tipul care bătea covorul, apoi își ațintì privirea asupra noastră.

— Domnule Kenzie, ați remarcat hârletul acela de grădinărit de pe verandă?

Am dat din cap.

Poole zâmbi.

— Aha, bine, am zis.

Am trecut prin casă și-am luat hârletul. Când mă întorceam prin camera de zi, Helene m-a întrebat:

— O-ntindem curând de-acilea?

— Destul de curând.

Ea s-a uitat la hârlet și la mănușile de cauciuc de pe mâinile mele.

— Ați găsit banii?

Am ridicat din umeri.

— Poate.

Ea a dat din cap și a întors iarăși ochii spre televizor.

Făcusem câțiva pași spre ieșire când vocea ei m-a oprit în pragul bucătăriei.

— Domnule Kenzie.

— Da.

În lucoarea ecranului, ochii ei aveau o sclipire ce-mi amintea de ochii pisicilor.

— N-au să-i facă nimic rău, așa-i?

— Te referi la Chris Mullen și la restul găștii lui Cheese Olamon?

A dat din cap.

La televizor, o femeie îi zicea alteia „s-o lași-n pace pe fiică-mea, linge-pizdă". Asistența huiduia.

— Așa-i? a zis iar Helene fără să-și ia ochii de la televizor.

— Ba da, am zis.

Și-a întors iute capul spre mine.

— Nu.

Clătina din cap de parcă astfel dorința ei s-ar fi putut împlini.

Ar fi trebuit să-i spun că glumisem. Că Amanda o să fie bine. Că-i va fi înapoiată și că lucrurile vor reintra în normal și că ea, Helene, ar fi putut să se drogheze iarăși cu TV și cu pileală și cu heroină și cu orice altceva mai folosea ca să se izoleze și să se plângă apoi de cât de rea putea fi lumea.

Însă fiica ei era acolo afară, undeva, singură și îngrozită, legată cu cătușe de-un calorifer sau de piciorul unui pat, cu bandă izolatoare pe gură ca să nu scoată niciun zgomot. Sau era moartă. Iar una din cauzele situației ăsteia era delăsarea lui Helene, alegerea ei de a se purta cum îi venea la socoteală pentru că oricum n-aveau să fie cine știe ce urmări, n-avea să stârnească nicio reacție adversă.

— Helene, am zis.

Și-a aprins o țigară, dar capul chibritului a jucat de câteva ori pe lângă țintă până să aprindă tutunul.

— Ce?

— Fiica ta a fost răpită. Din cauză că tu ai furat. Indivizii care au pus mâna pe ea nu dau niciun căcat pe Amanda. Și s-ar putea să nu ți-o dea înapoi.

Două lacrimi s-au rostogolit pe obrajii lui Helene, iar ea le-a șters cu dosul încheieturii.

— Știu asta, a zis, însă atenția ei se fixase iarăși la TV. Nu-s tâmpită.

— Ba da, ești, i-am zis și am ieșit în curte.

Stând roată împrejurul moviliței de pământ, încercam să blocăm eventualele priviri curioase ale vecinilor din casele dimprejurul curții. Broussard înfipse hârletul în pământ și-l răsturnă

într-o parte. A repetat mișcarea asta de câteva ori până când am putut vedea ivindu-se o bucată mototolită dintr-o pungă de plastic verde.

Broussard a continuat să sape, apoi Poole s-a uitat împrejur și s-a aplecat înainte, a apucat punga și-a smuls-o din groapă.

Nici măcar nu legaseră gura pungii, cei care-o puseseră acolo. Doar cât o răsuciseră de câteva ori. Poole o lăsă să se învârtă; plasticul verde foșnea în timp ce punga se dezrăsucea și se desfăcea, umflându-se tot mai mult. Poole o lăsă să cadă pe pământ și gura pungii se desfăcu.

Privirile ni s-au abătut asupra unei grămezi de bancnote, nelegate; majoritatea lor erau de-o sută și de cinzeci, vechi și noi.

— Acolo-i o sumă frumușică, a zis Angie.

Poole clătină din cap.

— Acolo, domnișoară Gennaro, e Amanda McCready.

Înainte ca Poole și Broussard să cheme criminaliștii și medicul legist, am oprit televizorul din camera de zi și-am pus-o pe Helene la curent cu situația.

— O să dați banii în schimbul Amandei, a zis ea.

Poole a dat din cap.

— Și o să fie vie.

— Așa sperăm.

— Și eu ce trebuie să fac? Mai spuneți-mi o dată.

Broussard se lăsă pe vine în fața ei.

— Nu trebuie să *faceți* nimic, domnișoară McCready. Trebuie doar să alegeți chiar acum. Noi, ăștia patru – făcu un gest arătându-ne pe noi, ceilalți –, credem că aceasta ar fi cea mai bună metodă. Dar dacă șefii mei află că am de gând să fac așa ceva, am să fiu suspendat sau concediat. Înțelegeți?

Helene a dat foarte puțin din cap.

— Dacă spuneți cuiva, șefii mei vor vrea să-l arestăm pe Chris Mullen.

Broussard dădea din cap.

— Asta e o posibilitate. Dar s-ar putea, după cum credem, ca FBI-ul să pună înaintea siguranței fiicei dumneavoastră, capturarea răpitorului.

Helene a dat iarăși așa de ușor din cap, de parcă bărbia ei ar fi întâmpinat un obstacol la jumătatea drumului în jos.

Poole a spus iarăși:

— Domnișoară McCready, una peste alta, e decizia dumitale. Dacă asta vrei, o să informăm imediat poliția despre ce s-a întâmplat aici, predăm banii și lăsăm profesioniștii să se ocupe.

— Alți oameni?

Helene se uita la Broussard.

— Da, a zis el și-i atinse mâna.

— Nu vreau alți oameni. Nu vreau...

S-a ridicat în picioare, destul de nesigură pe ele.

— Ce trebuie să fac dacă merg pe mâna voastră?

— Să păstrați tăcerea.

Broussard se ridică și el din poziția în care stătuse până atunci.

— Nu vorbiți nici cu presa, nici cu poliția despre treaba asta. Nu le spuneți nici măcar lui Lionel sau lui Beatrice ce se întâmplă.

— O să vorbiți cu Cheese?

— Mda, am zis eu, probabil că asta-i următoarea noastră mișcare.

— Se pare că domnul Olamon deține atuurile în acest moment, a zis Broussard.

— Dar dacă, nu știu, l-ați urmări pe Chris Mullen? Poate că fără să-și dea seama v-ar duce la Amanda.

— Vom face și asta, a zis Poole. Dar părerea mea este că se așteaptă la așa ceva. Sunt sigur că au ascuns-o bine pe Amanda.

— Să-i spuneți că-mi pare rău!

— Cui?

— Lui Cheese. Spuneți-i că n-am avut niciun gând rău. Doar îmi vreau copilașul înapoi. Spuneți-i să nu-i facă rău. Puteți face asta?

Helene se uita la Broussard.

— Sigur.

— Mi-e foame, a zis ea.

— Vă conducem acasă...

Ea a clătinat din cap spre Poole și-a zis:

— Nu mie. Nu mie. Așa a zis Amanda.

— Poftim? Când?

— Când am dus-o la culcare în seara aceea. E ultimul lucru pe care mi l-a spus: Mami, mi-e foame.

Helene zâmbea, dar ochii îi erau înlăcrimați.

— I-am zis: „Nu-i nimic, puiule. O să mănânci dimineață."

Nimeni n-a spus nimic. Am așteptat să vedem dacă Helene se prăbușește sau nu.

— Vreau să zic că cei care au luat-o ar trebui să-i fi dat ceva de mâncare, nu?

Încă mai zâmbea, deși lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Acum nu-i mai e foame, nu? Helene s-a uitat la mine. Nu-i așa?

— Nu știu, i-am zis.

12

Cheese Olamon era un scandinav cu părul galben de șase picioare și doi inci și patru sute și treizeci de livre, care, cine știe din ce cauză, nutrea impresia falsă că-i negru.

Deși tremura carnea pe el când pășea, iar gusturile sale în materie de modă înclinau mai degrabă spre flanelă și bluze groase din bumbac, veșmintele preferate de bărbații grași de pretutindeni, ar fi fost o mare greșeală să-l confunzi pe Cheese Olamon cu un grăsun voios ori să crezi că muntele acela de om era lipsit de viteză.

Cheese Olamon zâmbea adesea, iar în prezența anumitor oameni părea să fie stăpânit de o bucurie autentică. Și cu toată crisparea pe care limbajul lui demodat, pseudoargotic putea s-o provoace cuiva, trebuie spus că era totuși ceva înduioșător și contagios în el. Ascultându-l, te pomeneai întrebându-te dacă adoptarea unui jargon pe care foarte puțini oameni – albi sau negri – îl mai vorbiseră vreodată realmente după filmele lui Fred Williamson și Antonio Fargas[1] nu era cumva simptomul unei aberante afecțiuni pentru cultura ghetourilor negre, sau semn de rasism scrântit, sau și pentru una, și pentru alta. Oricum ar fi fost, putea fi al naibii de amăgitor.

Însă eu eram familiarizat și cu acel Cheese care într-o seară îi trăgea cu ochiul unui gagiu cu atâta deliberată rea voință încât

---

[1] Fred Williamson și Antonio Fargas, actori de culoare americani din anii '70, faimoși pentru rolurile lor în filme despre gangsterii din ghetourile afro-americane, destinate în special audienței de culoare (*n.t.*).

știai pe dată că speranța de viață a gagiului acela a scăzut la cam un minut și jumătate. Îl știam și pe acel Cheese care angaja fete atât de subțiri și de slăbănoage că s-ar fi putut face nevăzute și după o bâtă de baseball, de la care lua teancuri de bancnote când ele se aplecau la geamul mașinii lui și pe care le bătea pe dosurile lor ciolănoase trimițându-le înapoi la treabă.

Și toate rândurile de băutură cu care făcea cinste, și bancnotele de cinci sau de zece dolari pe care le îndesa în palmele bețivanilor distruși pe care-i ducea apoi cu mașina să-și cumpere mâncare chinezească cu ei, toți curcanii pe care-i împărțea de Crăciun săracilor din cartier nu puteau șterge cu buretele drogații morți prin ganguri cu acele înfipte încă în antebrațe, sau tinerele femei care se transformau parcă peste noapte în cotoroanțe cu gingii însângerate cerșind la metrou bani pentru tratamente împotriva SIDA, și nici numele pe care el personal le elimina din cartea de telefon pe anul următor.

Un ciudat și prin naștere, și prin educație, Cheese fusese mic și bolnăvicios mai tot timpul cât am fost în gimnaziu; prin tricourile lui albe, ieftine i se vedeau coastele ca degetele unui bătrân; uneori îl apucau accese de tuse atât de violente încât ajungea să vomite. Rareori vorbea. Nu avea prieteni de care să-mi amintesc și-n vreme ce majoritatea dintre noi ne luam prânzul de la Adam-12 sau din cutii de gustări Barbie, el și-l aducea pe-al său într-o pungă de hârtie maro pe care-o împăturea cu atenție după ce mânca și pe care o ducea înapoi acasă ca s-o refolosească.

În primii câțiva ani, în fiecare dimineață, ambii părinți îl conduceau până la poarta curții școlii. Îi vorbeau într-o limbă străină și, până să-l lase să plece, vocile lor răstite se auzeau peste curtea școlii în timp ce-și făceau de lucru cu părul sau fularul lui și-i încheiau nasturii de la șuba grea. Apoi părinții lui o luau înapoi pe bulevard – uriași, amândoi –, domnul Olamon purtând o pălărie fedora de satin, cu o pană portocalie pleoștită înfiptă în panglică, care nu se mai purta de cel puțin cincisprezece ani, cu capul ușor într-o parte, de parcă se aștepta ca lui și soției sale să li se arunce în cap gunoaie sau injurii de la balcoanele de deasupra. Cheese rămânea să-i urmărească cu privirea până dispăreau și tresărea dacă maică-sa se oprea să-și tragă până deasupra gleznei groase un ciorap căzut.

Din nu știu ce motiv, amintirile mele despre Cheese și despre părinții lui par pentru totdeauna prinse în lumina ca de sabie oțelită a începutului de iarnă: instantanee cu un băiețel urât la marginea curții școlii acoperite de bălți pe jumătate înghețate, urmărindu-și giganticii părinți pășind cu umerii strânși pe sub copaci negri și tremurători.

Cheese a trebuit să-nghită nenumărate mizerii și a luat destule bătăi din pricina ușorului său accent și a celui mult mai apăsat al părinților săi, din pricina hainelor lui țărănești și a pielii lui care avea o tentă săpunoasă, gălbejită care le amintea puștilor de brânza stricată. De-aci i se trăgea porecla.

În timpul celui de-al șaptelea an al lui Cheese la St. Bart, tatăl lui, om de serviciu la o școală gimnazială exclusivistă din Brookline, a fost pus sub acuzare pentru vătămarea corporală a unui elev de zece ani care scuipase pe pardoseală. Copilul, fiul unui neurochirurg de la spitalul Mass General și profesor detașat la Harvard, se alesese cu o mână ruptă și cu nasul spart în cele câteva secunde ale atacului neașteptat din partea domnului Olamon, și ca atare pedeapsa, se spunea, avea să fie severă. În același an, Cheese a crescut cu zece inci în cinci luni.

Anul următor – anul în care tatăl său a fost condamnat, sentința fiind de închisoare de la trei la șase ani – Cheese a pus pe el.

Paisprezece ani de șicane s-au transformat în masă musculară, paisprezece ani în care a fost batjocorit și i s-a maimuțărit accentul, paisprezece ani de umilințe și de mânie frustrată s-au transformat într-o ghiulea fierbinte și calcinată de fiere ce-i rosese stomacul.

Vara aceea dintre clasa a opta și liceu a fost pentru Cheese vara răzbunării. Și câți puști nu s-au pomenit împiedicându-se când să treacă de colțul unei clădiri și când se uitau în sus de pe trotuar nu mai vedeau decât talpa pantofului mărimea 12 al lui Cheese izbind în coastele lor. S-au ales cu mâini rupte și nasuri sparte, iar Carl Cox – unul din cei mai vechi și mai nemiloși torționari ai lui Cheese – s-a pomenit că de pe acoperișul unei clădiri de trei etaje îi cade un bolovan în cap, care printre altele i-a sfâșiat o ureche și l-a făcut să vorbească împleticit pentru tot restul vieții.

Pe de altă parte, nu numai băieții de-a opta de la Saint Bart au încasat-o; câteva fete de paișpe ani și-au petrecut vara aceea cu nasurile bandajate sau făcând vizite la dentist ca să-și repare dantura spartă.

Totuși, chiar și pe vremea aceea, Cheese știa cum să-și aleagă victimele. Cei despre care intuia în mod corect că erau prea timizi sau prea neînsemnați ca să riposteze îi puteau vedea fața când le-o făcea. Dar cei pe care se răzbuna cel mai crunt – adică cei care cel mai probabil ar fi apelat la poliție sau ar fi spus totul părinților – nu vedeau nimic niciodată.

Printre cei care scăpaseră de răzbunarea lui Cheese ne număram eu, Phil și Angie, căci nu-l chinuisem niciodată, fie și numai pentru că fiecare dintre noi aveam la rândul nostru cel puțin un părinte imigrant și prost îmbrăcat.

Cheese i-a dat pace și lui Bubba Rogowski. Nu mai țin minte dacă Bubba s-a luat vreodată de Cheese sau nu, dar și de-a făcut-o, Cheese a fost destul de deștept să priceapă că de-ar fi deschis ostilitățile, el ar fi fost armata germană, dar Bubba ar fi fost iarna rusească. Așa că Cheese s-a concentrat pe fronturile și la bătăliile pe care știa că poate să le câștige.

Indiferent cât de mare și de abil se făcuse, indiferent ce psihopat periculos devenise de-a lungul anilor, în preajma lui Bubba, Cheese afișa o atitudine aproape lingușitoare, ajungând până acolo încât îi hrănea și-i îngrijea personal câinii când Bubba era plecat peste mări și țări să achiziționeze arme.

Ăsta-i Bubba. Gagiii care vă-nspăimântă pe voi și pe mine lui îi hrănesc câinii.

— Mama a fost închisă când inculpatul avea șaptesprezece ani, citea Broussard din dosarul lui Cheese tocmai când mașina, pe care-o conducea Poole, trecea de Rezervația Naturală Iazul Walden, îndreptându-se spre închisoarea din Concord. Tatăl său a fost eliberat din Norfolk un an mai târziu și-a dispărut.

— Umbla zvonul că l-ar fi omorât Cheese, am zis.

M-am întins pe bancheta din spate, rezemând capul de parbriz, copacii glorioși ai orașului Concord trecând lent prin fața ochilor mei ca să rămână în urmă.

După ce Poole și Broussard au anunțat omorul dublu de-acasă de la Piticu David, eu și Angie am luat geanta cu bani și am dus-o pe Helene cu mașina înapoi la Lionel acasă. Am lăsat-o acolo, apoi ne-am continuat drumul către depozitul unde locuia Bubba.

Pentru Bubba, ora două după-amiaza semnifică apogeul somnului său, astfel că la ușă ne-a întâmpinat cu priveliștea chimonoului său roșu ca focul și cu o privire întru câtva iritată pe fața lui de heruvim.

— De ce sunt treaz? a zis.

— Trebuie să ne folosim de seiful tău, a zis Angie.

— Și voi aveți seif.

Ochii lui scăpărau ațintindu-mă.

M-am uitat drept în ochii lui scăpărători.

— Pe-al nostru nu-l protejează un teren minat.

A întins mâna, iar Angie i-a pus geanta în ea.

— Conține...? a zis Bubba.

— Două sute de bătrâne.

Bubba a dat din cap de parc-am fi vorbit despre moștenirea de la străbunica. La fel de bine i-am fi putut spune că în geantă erau dovezile existenței extratereștrilor, reacția sa ar fi fost aceeași. Dacă nu-i vorba să-i aranjezi o întâlnire cu Jane Seymour, Bubba e destul de greu de impresionat.

Angie a scos din geanta ei fotografiile cu Corwin Earle și Leon și Roberta Trett și le flutură pe dinaintea feței adormite a lui Bubba.

— Îl știi pe vreunul din ăștia?

— Maica lui Dumnezeu, apără-ne și ne păzește! a zis el.

— Îi știi? a zis Angie.

— Hă?

Bubba a clătinat din cap.

— Nu. Da' aia-i o curv-a dracului de mare și de păroasă. Umblă-n două picioare și-alte alea?

Angie oftă și puse fotografiile înapoi în poșetă.

— Ăilalți doi au fost pușcăriași, a zis Bubba. Nu că i-aș fi-ntâlnit vreodată, da' se vede cu ochiul liber.

A căscat, a dat din cap și-apoi ne-a trântit ușa-n nas.

— Nu prezența lui mi-a lipsit cât a fost la pârnaie, a zis Angie.

— Ci debitul ăsta verbal, teribil de pasionant, am zis eu.

Angie m-a lăsat la apartamentul meu, unde am așteptat să apară Poole și Broussard, timp în care ea a condus până la clădirea de apartamente de lux unde stătea Chris Mullen ca să-nceapă filajul. A ales sarcina asta pentru că n-a fost niciodată prea doritoare să intre într-o închisoare de bărbați. În plus, Cheese se purta cam ciudățel în preajma ei, roșea și-o întreaba cu ce gagiu iese. Am ales să fac drumul acela cu Poole și Broussard pornind de la premisa că eram o figură familiară pentru Cheese, gagiul fiind renumit că nu cooperează cu oamenii în albastru.

— Suspectat de moartea unui anume Jo Jo McDaniel, în 1986, a zis Broussard pe când treceam pe Șoseaua 2.

— Mentorul lui Cheese în comerțul cu droguri, am zis.

Broussard a dat din cap.

— Suspect în dispariția și presupusa moarte a lui Daniel Caleb, în 1991.

— De ăsta n-am mai auzit.

— Contabil, a zis Broussard și-a întors pagina. Se bănuiește c-a periat catastifurile câtorva personaje dezagreabile.

— Cheese l-a prins în flagrant.

— Așa se pare.

Poole mă privi drept în ochi în oglinda retrovizoare.

— Fainã asociere cu elementele criminale, Patrick.

M-am îndreptat pe banchetă.

— Vai de mine, Poole, dar oare ce-oi fi vrând să insinuezi?

— Prieten cu Cheese Olamon și Chris Mullen, a zis Broussard.

— Nu-mi sunt prieteni. Doar niște gagii cu care-am crescut.

— Da' n-ai copilărit și cu răposatul Kevin Hurlihy?

Poole intră pe banda stângă și staționă, așteptând o întrerupere a traficului din sens opus ca să poată traversa Șoseaua 2 și să intre pe aleea închisorii.

— Ultima oară când am auzit de povestea asta, am zis, Kevin era doar dat dispărut.

Broussard se întoarse și-mi zâmbi peste spătarul scaunului.

— Și să nu-l uităm pe infamul domn Rogowski.

Am ridicat din umeri. Mă obișnuisem să văd că asocierea mea cu Bubba face sprâncenele să se ridice a mirare. Mai ales sprâncenele polițiștilor.

— Bubba mi-e prieten, am zis.

— Al dracu' prieten, a zis Broussard. E adevărat că un etaj al depozitului lui e minat?

Am ridicat iar din umeri.

— Fă-i o vizită cândva și vezi cu ochii tăi, am zis.

Poole chicoti.

— Halal cartier, ăla-n care-ai crescut, Patrick. Nu zic mai mult: halal cartier.

— Noi, ăia de-acolo, suntem niște ne-nțeleși, i-am zis. Dar fiecare din noi are-o inimă de aur.

Când am ieșit din mașină, Broussard s-a întins și-a spus:

— Oscar Lee mi-a zis că nu te simți în largul tău când trebuie să judeci.

— Când ce? am zis privind în sus spre zidurile închisorii – așa de tipice pentru orașul Concord, până și închisoarea părea ospitalieră[1].

— Când judeci, a zis Broussard. Oscar zice că detești să judeci oamenii.

Urmăream cu privirea spirala de sârmă ghimpată de pe coama zidului. Dintr-odată locul părea mai puțin primitor.

— Zice că de-aia-ți faci veacul cu un psihopat ca Rogowski și păstrezi relații cu indivizi de teapa lui Cheese Olamon.

Soarele strălucitor mă făcu să-ngustez pleoapele.

— Nu, am zis, nu-s prea tare când trebuie să judec oamenii. Dar din când în când a trebuit.

— Și?

Am ridicat din umeri.

— Am rămas cu un gust amar în gură.

---

[1] Orașul Concord din statul Massachusetts și împrejurimile sale au fost, în secolul al XIX-lea, reședința unor mari scriitori americani, printre care Emerson, Hawthorne, Melville sau Thoreau. Mai sus menționatul Iaz Walden este cel care a inspirat titlul unui volum al lui Henry David Thoreau apărut în 1854, *Walden sau Viața în pădure* (*n.t.*).

— Deci ai judecat prost? a zis Poole încetișor.

Cu numai două ore în urmă, mi-am amintit, îi spusesem că-i tâmpită lui Helene; m-am gândit că acel cuvânt păru și să o micească, și s-o rănească. Am clătinat din cap.

— Nu, judecata mea a fost corectă. Doar că mi-a lăsat un gust amar. Pur și simplu.

Mi-am băgat mâinile în buzunare și-am luat-o spre intrarea principală a închisorii, înainte ca Poole și Broussard să se mai gândească să pună și alte întrebări despre caracterul meu sau despre lipsa lui.

Gardianul-șef pusese câte un om la fiecare din porțile care duceau spre sau în afara micii curți de vizite a închisorii din Concord, în plus plantoanele din foișoare și-au îndreptat atenția asupra noastră. Cheese era deja acolo când am ajuns. Era singurul deținut din curte, căci Poole și Broussard solicitaseră cât mai multă discreție cu putință.

— Băi, Patrick, cum mere treaba? strigă Cheese când ne văzu traversând curtea.

Stătea în picioare lângă o țâșnitoare și, în comparație cu orca blondă care era el, chestia asta arăta ca un băț de semnalizare de golf.

— Nu prea rău, Cheese. E-o zi frumoasă.

— Futu-i, îs de acord cu asta, frățioare.

Pumnul lui a lovit în partea de sus a pumnului meu.

— O zi ca asta-i ca pizda bună cu Jack Daniels și-un pachet de Kool[1] împachetate toate-mpreună. Știi ce zic?

Nu știam, dar am zâmbit. Așa mergeau lucrurile cu Cheese. Dădeai din cap, zâmbeai și te-ntrebai oare când o să-nceapă să spună ceva care să aibă sens.

— Drace! a zis Cheese lăsându-se pe călcâie. Ț-ai adus și legea cu tine? Invitatul serii e-n platou! a strigat. În platou. Poole și... – pocni din degete – și Broussard, nu? Credeam că băieții-au plecat de la Narcotice.

Poole zâmbi înspre soare.

— Da, domnule Cheese, conașule. În mod cert am plecat.

---

[1] Marcă de țigări mentolate (*n.t.*).

Împunse cu degetul spre o cicatrice lungă și întunecată de pe bărbia lui Cheese. Arăta ca o tăietură lăsată de-o lamă zimțată.

— V-ați făcut dușmani pe-aci?

— Asta? Căcat.

Cheese dădu ochii peste cap, uitându-se la mine.

— Încă nu s-a născut pulărău' să-l răpună pe Cheese.

Broussard râse în barbă, înfigând vârful pantofului stâng în pământ.

— Mda, sigur, Cheese. Oi fi vorbit în stilul ăsta de rapper negru-al tău și-ai iritat vreun frate căruia nu-i plac gagiii albi cu un simț al identității confuzat. Asta a fost?

— Băi, Poole, a zis Cheese, ce face-un mârtan rece ca-nghețata ca tine c-un pulărău mână moartă, amețit de nu și-ar găsi nici curu' cu-o hartă-n mână ca ăsta?

— Dăm raite-n mahalale, a zis Poole și-un zâmbet subțire întinse colțurile gurii lui Broussard.

— Am auzit c-ai pierdut o geantă de cași, a zis Broussard.

— Zău? a zis Cheese, frecându-și bărbia. Hm, nu-mi amintesc prea bine, domnule ofițer, dar dacă ai o geantă cu bani de care vrei să scapi, ei bine, sunt bucuros să ți-o iau din cârcă. Dă-i-o tovarășului meu Patrick, o ține el până ies de-aci.

— Ua, Cheese, am zis eu, m-am emoționat!

— E-n regulă, frate, că *știu* că tu nu umbli cu căcaturi. Cum mai e fratele Rogowski?

— Binișor.

— Pulărău' a făcut un an la Plymouth! Pârnăiașii de-acolo încă mai țâțâie de frica lui. Se tem că se-ntoarce după cât de mult se pare că i-a plăcut.

— Nu se mai întoarce, am zis. A pierdut un an de TV și-ncă se străduie să recupereze.

— Și câinii cum îs? a zis Cheese în șoaptă de parcă ar fi fost un secret.

— A murit Belker acum o lună.

Vestea asta l-a descumpănit pentru o clipă pe Cheese. S-a uitat în sus, spre cer; o briză ușoară îi mângâie pleoapele.

S-a uitat la mine.

— Cum a murit? Otrăvit?

Am clătinat din cap.

— Lovit de-o mașină.

— Intenționat?

Iar am clătinat din cap.

— Șoferița era o bătrânică. Belker a tăiat-o pur și simplu în bulevard.

— Și Bubba cum a suportat?

— În luna dinainte l-a dus pe Belker la jugănit, am zis ridicând din umeri. E destul de convins c-a fost o sinucidere.

— Se leagă, a dat Cheese din cap. Sigur.

— Banii, Cheese, Broussard i-a fluturat o mână pe dinaintea ochilor. Banii.

— Nu-mi lipsește niciun sfanț, ofițere. Nu ți-am zis?

Cheese ridică din umeri și îi întoarse spatele lui Broussard. Se duse la masa de picnic și se așeză pe tăblia ei, așteptând să ne dăm lângă el.

— Cheese, am zis și m-am așezat lângă el. O fetiță din cartier e dată dispărută. Poate ai auzit ceva despre asta.

Cheese ridică un fir de iarbă ce i se prinsese de șiret și-l răsuci între degetele lui grăsuțe.

— Am auzit ceva. Amanda nu-știu-cum, nu?

— McCready, a zis Poole.

Cheese făcu gura pungă, vrând să dea impresia că se gândește la asta preț de-o milisecundă, apoi ridică din umeri.

— Nu-mi sună cunoscut. Da' care-i treaba cu geanta asta de bani?

Broussard chicoti încetișor, clătinând din cap.

— Hai să ne gândim la o situație ipotetică, a zis Poole.

Cheese își împreună palmele și și le puse între coapse, uitându-se la Poole cu o expresie de băiețel pofticios pe fața lui ca untul.

— Hai.

Poole ridică un picior pe banca de lângă Cheese.

— Hai să zicem, de dragul discuției...

— De dragul discuției, repetă Cheese entuziast.

— ... că cineva a furat niște bani de la un domn, în exact aceeași zi în care acesta a fost închis de autoritățile statului pentru nerespectarea termenilor eliberării condiționate.

— Povestea asta are și vreo țâță-n ea? a întrebat Cheese. Lui Cheese îi place câte-o poveste cu țâțe.

— Ajung și la asta, a zis Poole. Promit.

Cheese mă-nghionti cu cotul, îmi rânji larg, apoi se-ntoarse iar spre Poole. Broussard se lăsă pe călcâie, uitându-se la foișoare.

— Ei bine, această persoană – care de fapt chiar are sâni – fură de la un bărbat de la care n-ar trebui să fure. Și câteva luni mai târziu, copilul ei dispare.

— Păcat, a zis Cheese. Dacă-ntrebi pe Cheese a' dracului de mare păcat.

— Da, a zis Poole. Păcat. Ei, și-acuma, un cunoscut partener de afaceri al bărbatului pe care l-a supărat femeia asta...

— De la care a furat, a zis Cheese.

— Scuză-mă, a zis Poole ridicându-și de pe cap o pălărie imaginară. Un cunoscut partener de afaceri al bărbatului de la care a furat femeia asta a fost văzut în mulțimea de curioși adunați în fața casei tipei ăsteia în noaptea în care a dispărut fiica ei.

Cheese își frecă bărbia.

— Interesant.

— Iar individul ăsta lucrează pentru dumneavoastră, domnule Olamon.

Cheese ridică din sprâncene.

— Pe cuvânt? Nu-mi umbli cu rahaturi?

— Îhî.

— Ai zis că era o mulțime de curioși în fața casei?

— Așa am zis.

— Păi uite-aci, io pui pariu că o-ncărcătură din gagiii care stăteau acolo *nu* lucrează pentru mine.

— Adevărat.

— O să-i interoghezi și p-ăia?

— Mama copilei nu i-a ușurat de bani, am zis.

Cheese întoarse capul spre mine.

— De unde știi? O curvă destul de tâmpită să ia de la Cheese, poa' să ușureze de bani tot fututu' ăla de *cartier*. Am dreptate, frate?

— Deci admiți c-a furat de la tine? a zis Broussard.

Cheese se uită la mine și arătă cu degetul mare-n direcția lui Broussard.

— Parcă zicea că-i o situație ipotetică.

— Sigur, Broussard și-a ridicat palmele. Scuzați-mă, brânzimea voastră.

— Uite care-i înțelegerea, a zis Poole.

— Oooo, a zis Cheese. O înțelegere.

— Domnule Olamon, o să fim discreți. Rămâne doar între noi ce vorbim aici.

— Doar între noi, a zis Cheese și și-a dat ochii peste cap așa fel încât să-l văd eu.

— Vrem ca fetița să se întoarcă acasă întreagă.

Cheese se uită îndelung la el, iar pe față i se lățea tot mai mult un zâmbet.

— Fă-mă să-nțeleg mai bine. Zici că tu – invitatul emisiunii – o să-l lași pe ipoteticul meu asociat să ridice banii ăștia ipotetici în schimbul unui copil ipotetic și dup-aia ne despărțim prieteni? Căcaturi de-astea vrei să-mi vinzi, ofițere?

— Detectiv-sergent, a zis Poole.

— Cum zici tu, pufni Cheese și-și scoase mâinile dintre pulpe și le-ntinse înainte.

— Cunoașteți legea, domnule Olamon. Numai propunându-vă înțelegerea asta, nu vă întindem o cursă. În mod legal, puteți face ce credeți de cuviință cu oferta asta și nu vi se vor aduce niciun fel de acuzații.

— Căcat.

— Nu, deloc, a zis Poole.

— Cheese, am zis, cine are de suferit din înțelegerea asta?

— Ce?

— Pe bune. Cineva își primește banii-napoi. Altcineva își primește înapoi copilul. Toată lumea iese mulțumită din înțelegerea asta.

M-a avertizat cu arătătorul.

— Patrick, fratele meu, să nu-ncerci să faci carieră-n vânzări. Cine are de suferit? Asta-ntrebi? Cine,-n pula mea, are de suferit?

— Mda. Spune-mi.

— Pulărău' care-a fost jecmănit, ăla are de suferit.

Și-a ridicat brațele-n sus și s-a plesnit cu palmele pe pulpele enorme, și-a aplecat capul spre-al meu până ce aproape că ne atingeam.

— Pulărău' ăla are de suferit. Pulărău' ăla și-o ia-n cur, în pula mea. Da' ce, ar trebui să aibă-ncredere în invitatu' serii? În omu' ăsta și-n înțelegerea lui?

Și-a pus o mână pe ceafa mea și m-a strâns.

— Futu-i, cioroiule, fumezi iarbă,-n pula mea?

— Domnule Olamon, cum vă putem convinge că suntem oameni de cuvânt?

Cheese și-a luat mâna din ceafa mea.

— N-aveți cum. Voi toți o lăsați moartă, poate lăsați lucrurile să se-așeze un pic, lăsați oamenii să-și rezolve căcaturile-ntre ei.

Cu arătătorul lui gros îl avertiză pe Poole.

— Poate dup-aia o să fie toată lumea fericită.

Poole desfăcu brațele cu palmele în sus.

— Nu putem face așa ceva, domnule Olamon. Trebuie să știți asta.

— OK, OK, Cheese dădea iute din cap. Poate că cineva ar trebui să-i propună unui anume pulărău, celui potrivit, un fel de reducere a pedepsei pentru ajutorul dat în facilitarea încheierii unei anumite tranzacții. Ce zici de-asta?

— Asta ar însemna să-l implicăm pe procurorul general, a zis Poole.

— Și?

— Poate n-ați fost atent când am spus că vrem să acționăm cu discreție, a zis Broussard. Să aducem fata înapoi și să ne vedem veseli de drum.

— Bun, păi, atunci, omul vostru ipotetic, dacă face așa o afacere, i-un nătăfleț. Un futut de căcănar ipotetic și prost, asta-i a' dracului de clar.

— Nu vrem decât s-o găsim pe Amanda McCready, a zis Broussard, punându-și palma pe ceafă și frământându-i carnea. Vie.

Cheese se lăsă pe spate, ridică capul în bătaia soarelui și inspiră adânc prin nările lui atât de largi c-ar fi putut aspira fișicuri întregi de-un sfert de dolar de pe covor.

Poole se depărtă de masă, își încrucișă brațele pe piept în așteptare.

— Țineam o cățea-n staul pe nume McCready, a zis Cheese în cele din urmă. Pentru negustorie când și când, nu tot timpul. N-arăta cine știe ce, dar dacă-i dădeai partea ce i se cuvenea, fata aia *făcea* treabă. Știi ce zic?

— Staul? a zis Broussard, apropiindu-se de masă. Vrei să spui c-ai exploatat-o pe Helene McCready în scopuri de proxenetism, șmecher brânzatic?

Cheese se aplecă înainte și izbucni în râs:

— S-s-s-scopuri de p-p-p-proxenetism. Măi să fie, da' asta sună chiar fain, nu? Îmi fac formație și-i zic Scopuri de Proxenetism. S-a-nghesui lumea-n cluburi să ne vadă sau ce pula mea?

Broussard își suci încheietura mâinii și-l plesni pe Cheese cu dosul palmei drept în puntea nasului. N-a fost o palmă amicală, nicidecum. Cheese își duse mâinile la nas și sângele i se prelinse imediat printre degete. Broussard păși între picioarele depărtate ale uriașului și-l apucă de urechea dreaptă și i-o storcoși pân-am auzit cartilajul pârâind.

— Ascultă-mă, jigodie. M-asculți?

Cheese scoase un sunet ce părea să fie o încuviințare.

— Nu dau niciun căcat pe Helene McCready și nici nu-mi pasă dac-ai scos-o la mezat în duminica de Paște într-o cameră plină de popi. Nu-mi pasă de rahaturile tale de afaceri cu heroină pe care le controlezi de după zidurile-astea. Îmi pasă de Amanda McCready, Broussard s-a aplecat spre urechea lui, răsucindu-i-o ca-ntr-un clește. Auzi numele ăsta? Amanda McCready. Și dacă nu-mi spui unde-i, băi, căcat care te crezi Richard Roundtree[1], o să aflu numele celor mai zdraveni bivoli africani din pușcăria asta, care s-ar da cu ură la curu' tău alb, și-o să mă asigur c-o să petreacă o noapte-n izolator cu tine. Numai tu, pulele lor goale și-o brichetă Zippo. Mă urmărești sau treb'e să-ți mai ard una?

---

[1] Richard Roundtree, actor de culoare american, interpretul detectivului John Shaft din filmul *Shaft* (1971) (*n.t.*).

Broussard l-a lăsat de ureche și s-a dat înapoi.

Sudoarea i-a întunecat cu un ton părul lui Cheese. Horcăitul gros ce se auzea de după palmele adunate căuș la nas era același pe care-l făcea între accesele de tuse când era copil, adesea chiar înainte să vomite.

Broussard mi-l arătă pe Cheese cu palma deschisă, uitându-se drept în ochii mei.

— Judecată, mi-a zis și și-a șters palma de pantaloni.

Cheese își luă mâinile de la nas și se întinse pe masă; sângele îi șiroia pe buza de sus, în gură. Inspiră adânc de câteva ori fără să-l slăbească din ochi pe Broussard.

Gardienii din foișoare se uitau la cer. Cei doi care păzeau porțile își studiau pantofii de parcă fiecare ar fi primit o pereche nouă taman în dimineața aia.

Am auzit un clinchet îndepărtat de parcă cineva ar fi făcut forță înăuntrul zidurilor închisorii. O păsăruică trecu în zbor pe deasupra curții de vizite. Era foarte mică și se mișca atât de iute, încât nici n-am apucat să-mi dau seama ce culoare avea, apoi a țâșnit în sus pe deasupra zidului și-a spiralei de sârmă și-a dispărut.

Broussard stătea departe de masa de picnic, cu picioarele depărtate, fixându-l cu privirea pe Cheese. Căutătura lui era așa de goală de orice emoție, de viață c-ai fi putut crede că studiază scoarța unui copac. Era un cu totul alt Broussard, unul pe care nu-l mai văzusem până atunci.

Ca parteneri de investigație, eu și Angie fuseserăm până atunci tratați de Broussard cu un respect profesionist și chiar fermecător. Sunt sigur că majoritatea cunoscuților lui îl știau pe acest Broussard – detectivul arătos, articulat, cu o ținută fără cusur și cu un zâmbet de star de cinema. Însă în închisoarea din Concord, îl vedeam pe polițistul de stradă, pe bătăușul din aleile dosnice, pe interogatorul cu pulan. Când și-a ațintit privirea sumbră spre Cheese, am văzut amenințarea îndreptățită, hotărâtă să câștige cu orice preț a unui luptător de gherilă, a unui războinic din junglă.

Cheese scuipă un amestec gros de flegmă și sânge în iarbă.

— Băi, Mark Fuhrman[1], a zis, să-mi pupi curu' negru.

Broussard țâșni spre el, dar Poole îl apucă de spatele hainei tocmai când Cheese se dădu de-a bușilea înapoi și-și rostogoli corpul enorm de pe masă.

— Ăștia-s niște poponari jalnici, Patrick, ăștia cu care-o arzi.

— Băi jigodie, a strigat Broussard. O să-ți amintești de mine-n noaptea aia la izolator! Te-ai prins?

— Am în celulă o fotografie cu nevastă-ta trăgându-și-o cu-o șleahtă de pitici. Asta am prins. Vrei să vii s-o vezi?

Broussard se azvârli iar spre Cheese și Poole îl cuprinse cu ambele brațe de piept, îl ridică în sus, deși era mai mic decât el, și se răsuci cu el în brațe.

Cheese o apucase spre poarta pe unde ieșeau deținuții, iar eu am tropăit după el ca să-l ajung din urmă.

— Cheese.

S-a uitat peste umăr spre mine fără să se oprească.

— Cheese, pentru numele lui Dumnezeu, n-are decât patru ani.

Cheese merse mai departe.

— Îmi pare foarte rău de chestia asta. Zi-i gagiului că mai are de lucrat la competențele sociale.

Gardianul m-a oprit la poartă când Cheese a trecut dincolo de ea. Gardianul avea ochelari de soare cu lentile ca de oglindă și mi-am văzut în fiecare din ele imaginea deformată ca-ntr-o casă a oglinzilor când m-a împins înapoi. Două replici tremurătoare ale mele, cu aceeași privire toantă și exasperată pe față.

— Hai, mă, Cheese. Hai, mă, omule.

Cheese s-a întors cu fața spre gard, a apucat plasa cu degetele și s-a uitat lung la mine.

— Nu pot să te-ajut, Patrick. OK?

Am arătat peste umăr, spre Poole și Broussard.

— Propunerea lor rămâne valabilă.

---

[1] Mark Fuhrman, fost detectiv în Departamentul de Poliție din Los Angeles, acuzat de avocații lui O.J. Simpson că ar fi plasat probe incriminatorii la locuința celui din urmă, în cursul anchetei morții lui Nicole Brown Simpson, soția fostului jucător de fotbal american, și a prietenului acesteia, Ronald Goldman (*n.t.*).

Cheese a clătinat încet din cap.

— Căcat. Patrick, polițaii-s ca pârnăiașii, omule. Pulărăii au mereu variante.

— Au să se-ntoarcă c-o armată, Cheese. Știi cum e treaba. Au în palmă un cartof fierbinte și-s iritați.

— Iar io nu știu niciun căcat.

— Ba da, știi.

A zâmbit larg. Sângele începuse să se îngroașe și să i se închege pe buza de sus.

— Dovedește-o, mi-a zis și s-a întors ca s-o apuce pe cărarea lungă de pietriș ce dădea într-o peluză scurtă și, de-acolo, înapoi în clădirea închisorii.

Am luat-o înapoi spre poarta de acces a vizitatorilor, trecând pe lângă Broussard și Poole.

— Fainâ judecată, am zis. Perfectă ca-ntr-un futai de poză.

13

Broussard m-a ajuns din urmă pe când străbăteam coridoarele spre biroul de primire. Mâna lui m-a apucat din spate de cot, silindu-mă să mă întorc spre el.

— Te deranjează metodele mele, domnule Kenzie?

— Asta-i metodă, futu-i? am zis și mi-am smuls brațul din strânsoarea lui. Așa-i zice la ce-ai făcut tu acolo?

Poole și gardianul au ajuns lângă noi, iar Poole a zis:

— Nu aici, domnilor. Avem niște aparențe de păstrat.

Poole ne-a călăuzit mai departe pe coridoare, prin detectoarele de metale și dincolo de poartă. Sergentul cu șuvițe care i se revărsau din vârful capului în mănunchiuri mici și strânse ne-a returnat armele, apoi ne-am văzut mai departe de drum, spre parcare.

Broussard s-a încins de îndată ce-am pus piciorul pe pietrișul parcării.

— Mai exact cât rahat voiai să mai înghiți de la puturosul ăla, domnule Kenzie? Ha? Ia spune!

— Oricât trebuia ca să...

— Poate vreți să vă întoarceți să mai discutați despre sinucideri canine și...

— ... ca să obținem o-nțelegere, detectiv Broussard! Asta-i ce-am...

— ... și cât de pe felie ești cu omul dumitale, Cheese.

— Domnilor.

Poole s-a băgat între noi.

Vocile noastre răsunau aspre în parcare. Fețele ne erau roșii de cât urlasem. Pe gâtul lui Broussard, vinele pulsau ca funiile întinse la maximum. Simțeam adrenalina făcându-mi sângele să clocotească.

— Metodele mele erau în regulă, a zis Broussard.

— Metodele tale, am zis eu, erau de căcat.

Poole și-a pus o mână-n pieptul lui Broussard. Broussard s-a uitat la mâna aceea și-a rămas o clipă cu ochii la ea; mușchii fălcilor lui zvâcneau sub piele.

Am traversat parcarea, simțind adrenalina condensându-mi-se în gambe; pietrișul scrâșnea sub pași. Dinspre iazul Walden, am auzit țipătul ascuțit al unei păsări tăind aerul, am văzut lumina soarelui muribund, înmuindu-se și răspândindu-se pe trunchiurile copacilor. M-am rezemat de portbagajul Taurusului, cu un picior sus, pe apărătoare. Cu mâna încă în pieptul lui Broussard, Poole vorbea cu el, cu buzele aproape de urechea bărbatului mai tânăr.

Lăsând la o parte urletele, adevăratul meu temperament nu se arătase încă. Dacă sunt realmente furios, dacă-n capul meu se declanșează întrerupătorul acela, tonul vocii mele ajunge o linie constantă, mort și monoton, o bilă de lumină roșie îmi perforează țeasta și șterge orice teamă, ultima fărâmă de minte și de compasiune. Și cu cât mai fierbinte scapără bila aceea roșie, cu atât mi se răcește sângele, până devine albastru ca metalul, iar din vocea mea monotonă nu mai rămâne decât un susur.

Susurul acela – rareori cu vreun avertisment pentru mine sau pentru oricine altcineva – se întrerupe apoi printr-o zvâcnire a mâinii, o lovitură de picior, prin furia unui mușchi extins într-o clipită din acel rezervor de sânge ca de marmură roșie și metal înghețat.

E temperamentul tatei.

Astfel că, dinainte să știu că-l am, îi cunoscusem proprietățile. I-am simțit mâna.

Diferența capitală dintre mine și tatăl meu – sper – a fost întotdeauna chestiunea acțiunii. El acționa mânat de furia lui, oricând și oriunde îl copleșea. Temperamentul lui îi era stăpân, așa cum alcoolul sau mândria sau vanitatea sunt stăpânii altor bărbați.

La o vârstă foarte fragedă, așa cum copilul unui alcoolic se jură că n-o să bea niciodată, am jurat să mă păzesc să nu fiu copleșit de marmura roșie, de răceala sângelui, de tendința aceea spre monotonie. Alegerea, am crezut întotdeauna, e tot ceea ce ne diferențiază de animale. O maimuță nu poate alege să-și stăpânească pofta. Un om, da. Tatăl meu, în anumite momente oribile, era un animal. Eu refuz să fiu.

Astfel că, deși înțelegeam furia lui Broussard, dorința lui disperată de-a o găsi pe Amanda McCready și faptul că-l pocnise pe Cheese Olamon ca răspuns la refuzul acestuia de-a ne lua în serios, refuzam să i le scuz. Pentru că nu duceau nicăieri. N-o duceau pe Amanda nicăieri – poate doar și mai adânc în gaura în care zăcea deja și cu atât mai departe de noi.

Pantofii lui Broussard au apărut pe pietriș sub apărătoarea mașinii. Am simțit că umbra lui îmi ia soarele ce-mi încălzise până atunci obrazul.

— Nu pot să mai fac așa ceva.

Vocea-i era așa de blândă că aproape se pierdea în adierea vântului.

— Ce-anume? am zis.

— Să las scursurile alea să-i facă pe copii să sufere și să scape nepedepsiți, să creadă că-s șmecheri. Nu pot.

— Atunci, lasă-te de meserie.

— Avem banii lui. Trebuie să trateze cu noi și să dea fetița la schimb ca să pună mâna pe ei.

M-am uitat drept în fața lui, am zărit frica și speranța nebună că nu va mai fi pus în situația de-a vedea încă un copil mort sau mutilat fără șanse de recuperare.

— Și dacă nu-i pasă de bani? am zis.

Broussard și-a întors privirea.

Poole se apropiase de mașină și își sprijinise mâna de portbagaj; dar nu părea atât de sigur de ceea ce spunea, totuși.

— O, îi pasă!

— Cheese are bani căcălău, am zis.

— Știi cum sunt tipii ăștia, a zis Poole, în timp ce Broussard rămase foarte liniștit, cu o expresie înghețată de curiozitate pe față. Niciodată nu li-s de-ajuns banii. Mereu vor mai mulți.

— Două sute de miare nu-s chiar bani de buzunar pentru Cheese, am zis, dar nici banii cu care să țină casa. Sunt mărunțișul de mită și pentru taxele pe proprietate. Pe un an. Dar dacă vrea să demonstreze un principiu moral?

Broussard clătină din cap.

— Cheese Olamon nu știe ce-i morala.

— Ba da, știe.

Am lovit apărătoarea cu tocul pantofului, mai surprins decât oricine, cred, de vehemența tonului meu. Ceva mai potolit, am zis iar:

— Ba da, știe. Iar primul principiu moral din lumea lui este: nu te pune cu Cheese.

Poole a dat din cap.

— Iar Helene s-a pus.

— Fir-ar a dracului, da, s-a pus.

— Iar dacă Cheese e destul de iritat, crezi că va omorî fetița și va zice „dă-i în pula mea de bani", doar ca să transmită un mesaj.

Am dat din cap.

— Și-o să doarmă liniștit toată noaptea.

Fața lui Poole căpătă o nuanță gri când păși în umbra dintre Broussard și mine. Părea dintr-odată foarte bătrân, nu mai părea întru câtva înspăimântător, ci întru câtva înspăimântat, iar expresia aceea de spiriduș zurbagiu dispăru de pe fața lui.

— Dar dacă, a zis el atât de încet c-a trebuit să mă aplec înainte ca să-l aud, Cheese ar vrea și să demonstreze o chestiune morală, și să scoată un profit?

— Să ne-arunce-o momeală și să ne lase cu buza umflată? a zis Broussard.

Poole își îndesă mâinile-n buzunare și-și înțepeni spatele și umerii împotriva neașteptatei mușcături a vântului de după-amiază târzie.

— S-ar putea să ne fi dat de gol acolo.

— Cum așa?

— Acuma Cheese știe că suntem așa de disperați să aducem copila înapoi încât suntem gata să-ncălcăm regulile, să ne lăsăm legitimațiile acasă și să ne băgăm într-o schemă gen bani contra copil fără autorizarea oficială.

— Iar dacă Cheese vrea să iasă învingător din afacere...

— Atunci nu mai iese nimeni deloc, a zis Poole.

— Trebuie să ajungem la Chris Mullen, am zis. Să vedem la cine ne duce. Înainte să aibă loc schimbul.

Poole și Broussard au dat din cap.

— Domnule Kenzie, Broussard mi-a întins mâna. Mi-am pierdut cumpătul adineaori. L-am lăsat pe urâtul ăla să mă scoată din fire și-aș fi putut s-o zbârcesc în ce privește relația noastră.

I-am strâns mâna.

— O s-o aducem acasă.

Mi-a strâns mâna mai tare.

— Vie.

— Vie, am zis.

— Crezi că Broussard clachează când e sub presiune? a zis Angie.

Stăteam în mașină, pe strada Devonshire, la marginea districtului financiar, supraveghind ieșirea din spate a turnului de apartamente din piața cu același nume, unde locuia Chris Mullen. Detectivii CIC care-l urmăriseră pe Mullen până acolo se trăseseră pe la casele lor când s-a lăsat noaptea. Mai multe echipe de câte doi oameni se ocupau de toți ceilalți membri importanți ai bandei lui Cheese, în timp ce noi eram cu ochii pe Mullen. Broussard și Poole supravegheau ieșirea din față a clădirii, cea care dădea în strada Washington. Abia trecuse de miezul nopții. Mullen era înăuntru de trei ore.

Am ridicat din umeri.

— Ai văzut fața lui Broussard când Poole a povestit cum a găsit cadavrul lui Jeannie Minnelli într-un butoi cu ciment?

Angie a clătinat din cap.

— Arăta mai rău decât a lui Poole. Arăta de parcă era gata să aibă o cădere nervoasă numai auzind povestea aceea. Îi tremurau mâinile, fața îi era albă, asudată. Omul n-arăta bine deloc.

M-am uitat în sus la cele trei pătrate galbene de la etajul cincisprezece, pe care le identificaserăm ca fiind ferestrele apartamentului lui Mullen, tocmai când unul din ele se întunecă.

— Poate că-ntr-adevăr își pierde cumpătul. În chestia asta cu Cheese a sărit calul, asta-i cert.

Angie și-a aprins o țigară, a lăsat nițel geamul în jos. Strada era tăcută. Strânsă ca un pârâu în canionul de fațade de stuc alb și de zgârie-nori de sticlă albastră licăritoare, ai fi zis că era un platou de filmare noaptea, modelul la scară enormă al unei lumi ce nu era locuită de oameni adevărați. Ziua, Devonshire era ticsit de mulțimile îmbulzite, vag vesele, vag violente, de pietoni și curtieri, avocați și secretare, de curieri pe biciclete, de camioane și taxiuri, toate claxonând, de serviete și cravate și mobile. Însă în jur de nouă, toate astea dispăreau, astfel că, cum stăteam acolo în mașina parcată între mostrele acelea de arhitectură pustie și colosală, aveam impresia că nu suntem altceva decât un alt exponat într-un muzeu uriaș, după ce s-au stins luminile, iar oamenii de pază au părăsit încăperea.

— Ț-amintești noaptea-n care m-a-mpușcat Glynn? a zis Angie.

— Mda.

— Chiar înainte să se-ntâmple, mi-amintesc că ne luptam, cu tine și cu Evandro, în întuneric, și toate lumânările din dormitorul meu pâlpâiau ca niște ochi și mi-am zis: Nu mai pot face chestia asta. Nu pot să mai investesc nimic din mine – nici măcar încă o bucățică – în toată violența și... rahatu' ăsta.

S-a răsucit în scaun.

— Poate că asta simte și Broussard. Vreau să zic... câți copii vârâți în butoaie cu ciment ești în stare să găsești?

M-am gândit la nimicul desăvârșit pe care-l văzusem urcând în ochii lui Broussard după ce-l plesnise pe Cheese. Un nimic atât de desăvârșit încât îi copleșise până și furia.

Angie avea dreptate: câți copii morți erai în stare să găsești?

— Dacă ar crede că asta l-ar duce la Amanda, am zis, ar da foc orașului.

Angie a dat din cap.

— Amândoi ar face-o.

— Și s-ar putea să fie deja moartă.

Angie a scuturat scrumul peste marginea de sus a parbrizului.

— Nu spune asta.

— Nu mă pot abține. E o posibilitate validă. O știi și tu la fel de bine ca mine.

Liniștea înaltă a străzii pustii s-a prelins în mașină pentru o clipită.

— Cheese detestă martorii, a zis în cele din urmă Angie.

— Da, îi detestă, am încuviințat.

— Dacă fetița e moartă, a zis Angie și și-a dres glasul, atunci, în mod cert, Broussard, și foarte probabil și Poole, își vor pierde cumpătul.

Am dat din cap.

— Și să-i ajute Dumnezeu pe ăia, oricine-ar fi ei, pe care-i vor bănui ei doi că sunt implicați în afacerea asta.

— Crezi că Dumnezeu o să-i ajute?

— Hă?

— Dumnezeu, a zis ea și strivi mucul în scrumieră, crezi c-o să-i apere pe răpitorii Amandei mai mult decât a apărat-o pe ea?

— Probabil că nu.

— Păi și-atunci...

Angie se uită afară.

— Ce?

— Dacă Amanda e moartă, iar Broussard o ia razna și-i omoară pe răpitori, poate că Dumnezeu chiar se implică.

— Al dracului de ciudat Dumnezeu.

Angie ridică din umeri.

— Te mulțumești cu ce găsești, a zis.

14

Auzisem de programul de lucru ca de bancher al lui Chris Mullen, de hotărârea sa de a conduce o afacere nocturnă în faptul zilei, astfel că-n dimineața următoare, la fix 8:55, a ieșit din Turnurile Devonshire și-a cotit-o la dreapta pe strada Washington.

Parcasem pe Washington la jumătate de cvartal mai sus de turnurile de apartamente și, când l-am ginit pe Mullen în oglinda retrovizoare, mergând spre strada State, am apăsat butonul de transmisie al walkie-talkie-ului de pe scaunul de lângă mine și-am zis:

— Tocmai a ieșit pe ușa din față.

De la postul ei din strada Devonshire, unde parcarea și chiar staționarea erau interzise dimineața, Angie a zis:

— Recepționat.

Îmbrăcat în tricou gri, pantaloni de flanelă negri și jachetă de trening cu dungi albe și albastru închis, Broussard stătea de cealaltă parte a străzii, în dreptul aleii Pi. Bea cafea cu înghițituri mici dintr-un pahar de plastic și citea pagina de sport ca un alergător care abia își terminase alergarea de dimineață. Cuplase un set de căști la un dispozitiv de recepție pe care și-l prinsese la betelia pantalonilor și vopsise atât căștile, cât și dispozitivul de recepție în galben și negru, așa fel încât să pară un discman portabil. Ba chiar, cu cinci minute înainte, își stropise tricoul cu apă pe piept ca să pară că-i transpirat. Gagiii ăștia care-au trecut pe la Moravuri și Narcotice îs niște maeștri ai micilor detalii când se deghizează.

Când Mullen, ajuns la standul de flori din față de la Old State House, a luat-o la dreapta, Broussard a traversat Washington și l-a urmat. L-am văzut ridicând cafeaua la gură, iar buzele i s-au mișcat, semn că vorbea în microfonul prins sub cureaua ceasului.

— Merge spre est, pe State. L-am reperat. Să-nceapă balul, copii.

Am oprit walkie-talkie-ul și l-am vârât în buzunarul hainei, unde-avea să rămână până-mi jucam rolul. Respectând tema de travestire a zilei, eram îmbrăcat într-un trenci într-atât de jegos că aproape ar fi putut concura cu al oricărui cerșetor de la metrou, unde mai pui că-l și mânjisem în dimineața aceea cu gălbenuș de ou și cu Pepsi. Tricoul slinos pe care-l purtam era sfâșiat pe piept, iar blugii și pantofii erau stropiți cu vopsea și noroi. La vârfuri, talpa pantofilor era dezlipită și clefăiau moale în mers, iar degetele mari își iteau unghiile afară. Îmi pieptănasem părul drept în sus deasupra frunții și-l uscasem cu foenul să-l fac să semene cu al lui Don King, iar cu ce-mi rămăsese din oul cu care-mi mânjisem trenciul mi-am frecat barba.

Chestie de stil.

Împleticindu-mă pe strada Washington, mi-am desfăcut fermoarul șlițului și mi-am vărsat ce mai rămăsese din cafeaua de dimineață pe piept. Trecătorii care mă vedeau venind se trăgeau din calea pașilor mei nesiguri și-a brațelor ce-mi bănănăiau în toate părțile; mormăind un șir neîntrerupt de cuvinte pe care nu le-am învățat de la maică-mea, am împins ușile aurite pe margini de la intrarea din față a turnurilor Devonshire.

Frate, da' siderat s-a mai uitat paznicul la mine.

Și tot așa s-au uitat și cele trei persoane care-au ieșit din lift și-au trasat o curbă largă împrejurul meu, pe marmura pardoselii. M-am uitat cu jind la cele două femei din trio, rânjind la vederea liniei gambelor lor ce ieșeau de sub tivul costumelor Anne Klein.

— Veniți cu mine la o pizza? am întrebat.

Afaceristul cu care erau le-a condus chiar mai departe de mine, tocmai când omul de pază a zis:

— Hei! Hei, bă!

Când m-am întors spre el, tocmai ieșea din spatele biroului strălucitor și negru, în formă de potcoavă, al recepției. Era tânăr și slăbănog și-și îndreptase nepoliticos un deget spre mine.

Afaceristul le-a împins pe cele două femei afară din clădire, și-a scos celularul din buzunarul interior, i-a întins antena, trăgând-o cu dinții, continuându-și drumul pe strada Washington.

— Hai, a spus omul de pază. Întoarce-te și ieși pe unde-ai intrat, chiar acum. Hai.

M-am bălăngănit înaintea lui și mi-am lins barba, dând cu limba de o coajă de ou. O molfăiam cu gura deschisă, simțind cum îmi scrâșnește în dinți.

Paznicul se proțăpi înaintea mea cu mâna pe baston.

— Tu, mi-a zis de parcă ar fi vorbit cu un câine. Du-te!

— Uh-ha, am mormăit bălăngănindu-mă nițel.

Dinspre casa liftului se auzi un clinchet când o altă cabină ajunse în holul de la parter. Paznicul se întinse să mă prindă de cot, însă am făcut o piruetă, iar degetele lui n-au apucat decât aerul.

Mi-am băgat mâna în buzunar.

— Am ceva să-ți arăt.

Paznicul își scoase bastonul din ham.

— Hei. Ține-ți mâinile unde le pot vedea...

— O, Doamne, a zis cineva din grupul care tocmai ieșea din lift, când am scos o banană din trenci și-am ațintit-o spre polițaiul de-mprumut.

— Isuse Cristoase, are-o banană!

De data asta, vocea se auzise dinapoia mea. Era Angie.

Întotdeauna improvizam. Nu mă puteam ține de scenariul stabilit.

Grupul ce ieșise din lift încerca să traverseze holul și să evite să mă privească în ochi, dar simultan și să vadă destul din desfășurarea incidentului astfel încât să aibă de spus cea mai bună poveste a zilei lângă răcitorul de apă de la birou.

— Domnule, a zis paznicul, străduindu-se să vorbească pe un ton autoritar și, în același timp, politicos, acum că mai mulți locatari erau martori, puneți banana jos.

Am ațintit banana spre el.

— O am de la văru-meu urangutanul.

— N-ar trebui să cheme cineva poliția? a întrebat o femeie.

— Doamnă, a zis paznicul ușor disperat, am situația sub control.

Am aruncat banana spre el. A scăpat bastonul și-a sărit înapoi de parcă ar fi fost împușcat.

Cineva din grup a țipat și alți câțiva s-au repezit spre ieșire.

Ajunsă în fața ușilor liftului, Angie se uită drept în ochii mei și făcu semn spre părul meu. „Foarte tare!", i-am citit pe buze. S-a strecurat în lift și ușile s-au închis.

Paznicul și-a luat bastonul de jos, dar a lăsat banana. Părea gata să se năpustească asupra mea. Nu știam câți oameni mai rămăseseră în spatele meu – trei, poate –, dar cel puțin unul s-ar fi putut gândi să alunge în mod eroic un vagabond.

M-am sucit în așa fel încât spatele să-mi fie spre recepția în formă de potcoavă și spre lifturi. Doar doi bărbați, o femeie și paznicul mai rămăseseră în hol. Ambii bărbați se apropiau încetișor de ieșire. Femeia însă părea fascinată. Gura îi era deschisă, iar o mână și-o ținea apăsată la baza gâtului.

— Ce s-o mai fi întâmplat cu Men at Work? am întrebat-o.

— Ce?

Paznicul mai făcu un pas spre mine.

— Trupa aia australiană.

Am întors capul și l-am fixat pe paznic cu o privire blândă și curioasă.

— Foarte la modă pe la-nceputul anilor optzeci. Trupă mare. Știi ce s-a mai întâmplat cu ei?

— Ce? Nu.

Tot fixându-l cu privirea, am ridicat capul și mi-am scărpinat tâmpla. Un lung moment, nimeni din hol n-a mișcat, s-ar fi zis că nici nu suflau.

— Aha, am zis în cele din urmă. Am ridicat din umeri. Greșeala mea. Păstrează banana.

Am păşit peste ea în drum spre ieşire şi cei doi bărbaţi s-au lipit de perete.

I-am tras cu ochiul unuia din ei.

— V-aţi găsit un paznic prima-ntâi. De nu era el, răscoleam tot blocul.

Am deschis uşile ce dădeau în strada Washington.

Printr-un semn discret, eram pe punctul de a-i transmite că totul e în regulă lui Poole, care stătea în Taurus, la intersecţia străzii Şcolii cu Washington, când, cu podurile palmelor, cineva m-a izbit în umeri de m-a azvârlit în perete.

— Dă-te din calea mea, căzătură!

Am întors capul exact la timp ca să-l văd pe Chris Mullen intrând pe uşile batante, arătându-mă paznicului cu un semn şi continuând să meargă spre casa liftului.

M-am făcut dispărut rapid în fluxul de pieţoni ce umpleau strada, am scos walkie-talkie-ul din buzunar şi l-am pornit.

— Poole, Mullen s-a întors.

— Aşa este, domnule Kenzie. Broussard ia legătura cu domnişoara Gennaro chiar acum. Întoarce-te la maşina dumitale. Nu cumva să strici aranjamentul.

Prin parbrizul Taurusului, l-am văzut mişcând buzele, apoi aruncând walkie-talkie-ul pe scaunul gol. Se uita la mine.

M-am pierdut în mulţime.

O femeie cu ochelari de culoarea coca-colei şi cu părul prins foarte strâns la spate, lăsându-i fruntea descoperită, fapt ce făcea ca figura să-i arate ca de insectă, se uită lung la mine.

— Tu eşti poliţist sau aşa ceva?

Mi-am ridicat indexul la buze.

— Ssst!

Am pus walkie-talkie-ul în buzunarul trenciului şi, lăsând-o înţepenită şi cu gura căscată pe tipă, am mers la maşină.

Când am deschis portbagajul, l-am văzut pe Broussard rezemându-se de geamul de la Eddie Bauer. Îşi ţinea o mână în dreptul urechii şi vorbea cu buzele apropiate de încheietură.

Am reglat walkie-talkie-ul pe lungimea lui de undă şi m-am aplecat sub capacul portbagajului.

— ... repet, domnișoară Gennaro, obiectivul e în drum spre apartament. Renunță imediat.

Mi-am țesălat cojile de ou din barbă și mi-am pus o șapcă pe cap.

— Spun iar, șopti Broussard. Renunță. Terminat.

Am aruncat trenciul în portbagaj, de unde mi-am scos jacheta de piele neagră, am pus walkie-talkie-ul în buzunar și mi-am încheiat jacheta cât să nu mi se vadă tricoul soios. Am închis portbagajul și-am luat-o înapoi prin mulțime spre Eddie Bauer, uitându-mă la manechinele din vitrină.

— A răspuns?

— Nu, a zis Broussard.

— Walkie-talkie-ul ei funcționează?

— N-am putut să-mi dau seama. Trebuie să presupunem că m-a auzit și că l-a scos din funcțiune ca că nu-l audă Mullen.

— Urcăm, am zis.

— Dacă faci o mișcare-n direcția turnurilor, îți zbor piciorul ăla din genunchi.

— Dar ea-i în pericol acolo. Dacă walkie-talkie-ul era bruiat și nu te-a auzit...

— N-am să permit să distrugi filajul doar pentru că te culci cu ea.

S-a desprins de vitrină și-a trecut pe lângă mine în pas lejer, sprinten, ca de după alergare.

— Tipa-i profesionistă. Tu când o să-ncepi să te comporți ca atare?

A luat-o în sus pe stradă. M-am uitat la ceas. 9:15.

Mullen era înăuntru de patru minute. Dar de ce se-ntorsese întâi și-ntâi? Oare Broussard și-o fi bulit deghizarea?

Nu. Broussard era prea bun. Eu îl reperasem doar pentru că știam încotro să mă uit după el și, chiar și-așa, atât de bine se amestecase în mulțime că-l trecusem o dată cu vederea înainte să-l ginesc.

M-am uitat iarăși la ceas. 9:16.

Dacă Angie primise mesajul lui Broussard imediat ce el își dăduse seama că Mullen se înapoia la Turnurile Devonshire, era posibil ca ea să fi fost în lift atunci sau poate că ajunsese cel

mult până-n fața ușii apartamentului. S-ar fi putut întoarce și s-o apuce spre casa scărilor. Ar fi ajuns jos deja.

9:17

Eram cu ochii pe intrarea în Turnurile Devonshire. O pereche de curtieri au ieșit în lucioasele lor costume Hugo Boss, cu pantofi Gucci și cravate Geoffrey Beene, cu părul așa de năclăit de gel că le-ar fi trebuit o rindea să-l descâlcească. S-au dat într-o parte să-i facă loc unei femei suple în costum de afaceri ultramarin la care asortase o pereche de ochelari de soare Revos subțiri cât o napolitană, și i-au cântărit dosul din priviri când ea s-a urcat într-un taxi.

9:18

Singurul motiv pentru care Angie ar mai fi fost sus era acela că fusese silită să se ascundă în apartamentul lui Mullen; sau poate că o surprinsese, înăuntru sau la ușa apartamentului.

9:19

Nici pomeneală să fi fost atât de tâmpită încât să sară iarăși în lift, dacă-ntr-adevăr a primit mesajul lui Broussard. Să stea-n lift și să se pomenească, în clipa-n care s-ar fi deschis ușile, cu Chris Mullen în față.

Hei, Ange, nu te-am mai văzut de mult.

Nici eu pe tine, Chris.

Ce te-aduce-n blocul în care locuiesc?

O vizită la un prieten.

Da? Nu lucrezi la cazul dispariției fetiței ăleia?

De ce ții pistolul ațintit spre mine, Chris?

9:20

Am tras cu ochiul peste drum de Washington, la colțul cu strada Școlii.

Poole mi-a surprins privirea și-a clătinat din cap cât se poate de grăitor.

Poate că ajunsese în hol doar că dăduse peste paznic, care-o luase la-ntrebări.

Domnișoară, opriți-vă. Nu-mi amintesc să vă mai fi văzut pe-aci.

Sunt o locatară nouă.

Nu prea cred.

El pune mâna pe telefon, formează 911...

Dar în timpul ăsta ea ar fi afară din clădire.

9:22

Am făcut un pas spre turnuri. Apoi încă unul. Apoi m-am oprit.

Dacă nimic nu mersese rău, dacă Angie își închisese pur și simplu walkie-talkie-ul ca fâșâitul lui să nu-i trădeze prezența, și, în timp ce eu eram unde eram, ea era de cealaltă parte a ieșirii de urgență de la etajul 15, supraveghind ușa apartamentului lui Mullen prin pătratul mic de sticlă, iar eu ajungeam în fața clădirii tocmai când Mullen ar fi ieșit și m-ar fi recunoscut...

M-am rezemat cu spatele de zid.

9:24

Paisprezece minute de când Mullen mă azvârlise-n perete și intrase-n clădire.

Walkie-talkie-ul din jachetă sfârâi în dreptul pieptului meu. L-am scos și s-a auzit un behăit, rapid și grav, urmat de: „Coboară iarăși".

Vocea lui Angie.

— Unde ești?

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru televizoarele cu diagonala de cinzeci de inci, atâta zic!

— Ești înăuntru? a zis Broussard.

— Da, sigur. Mișto apartament, da-ncuietoarele sunt nasoale, oameni buni. Zău.

— Ce l-a făcut să se-ntoarcă?

— Costumul. Poveste lungă. Vă spun mai târziu. Ar trebui să ajungă în stradă dintr-o clipă-n alta.

Mullen ieși din clădire îmbrăcat într-un costum albastru în locul celui negru pe care-l purta când a intrat. Și cravata era alta. Mă holbam la nodul ei când capul de deasupra se învârti în direcția mea și am plecat ochii spre pantofi fără să mișc capul. Mișcările repezi sunt primele pe care le observă în mulțime traficanții de droguri paranoici, așa că nu trebuia cu niciun chip să mă fi întors cu spatele.

Am numărat descrescător de la zece, foarte încet, am redus volumul walkie-talkie-ului din buzunar, astfel că abia l-am auzit pe Broussard spunând:

— A luat-o din loc. Sunt pe el.

Am ridicat privirea exact când umerii lui Mullen au trecut prin fața unei fetișcane într-o jachetă năucitor de galbenă; mi-am întors nițeluș capul și l-am reperat pe Broussard strecurându-se prin mulțime acolo unde strada Tribunalului devine strada State, tocmai când, înainte de Old State House, Mullen coti la dreapta și-o tăie pe-o alee.

Mi-am întors privirea spre vitrina de la Eddie Bauer, mi-am văzut reflexia.

Am răsuflat ușurat.

— *Fiiiu*, am zis.

15

O oră mai târziu, Angie deschise portiera dinspre scaunul pasagerului și zise:

— Cablat pentru sunet, omule. Cablat pentru sunet.

Am mutat mașina la nivelul patru al garajului de pe aleea Pi cu fața spre Turnurile Devonshire.

— Ai pus microfoane-n fiecare cameră?

Și-a aprins o țigară.

— Și la telefoane.

M-am uitat la ceas. Fusese în apartament o oră-n cap.

— Da' ce ești tu? CIA?

Buzele i se-ntinseră a zâmbet de-o parte și de alta a țigării.

— Dacă-ți spun, dragoste, mai târziu s-ar putea să trebuiască să te ucid.

— Și care-a fost treaba cu costumul?

În ochii ațintiți fix dincolo de parbriz, la fațada Turnurilor Devonshire, avea o privire detașată. A clătinat încetișor din cap.

— Costumele. Chiar. Tipul vorbește singur.

— Mullen?

A dat din cap.

— La persoana a treia.

— S-o fi molipsit de la Cheese.

— Când a ajuns la ușă zicea: „Fainã alegere,-n pula mea, Mullen. Costum negru vinerea. Ești dus cu pluta,-n pula mea?" Cam așa ceva.

— Dă-mi superstiții năroade de trei sute, Alex.

Angie chicoti.

— Exact. Așa că dup-aia merge-n dormitor și răscolește totul acolo, smulge costumul de pe el, izbește umerașele din dulap unele de altele și chestii de-astea. În orice caz, i-a luat câteva minute, apoi alege un alt costum, îl îmbracă, iar eu îmi zic: „Bun, o șterge", pentru că deja eram toată înțepenită îndărătul teveului, cu toate cablurile alea ca șerpii acolo...

— Și?

În situații de-astea, Angie o poate lua alături de subiect, așa că din când în când o îmboldire delicată o ajută să se țină de firul poveștii.

S-a încruntat la mine.

— Ia te uită cine era domnul Treci-la-subiect! Ei și... dintr-odată îl aud vorbind iar. Zice: „Căcănar tâmpit! Băi, căcănar tâmpit! Da, băi, tu!"

— Ce? am zis aplecându-mă înainte.

— Nu-i așa că-i iarăși interesant? Angie mi-a tras cu ochiul: Ei bine, da, așa că-mi zic că m-a ginit. Mă gândesc că m-a înghesuit la colț. C-am fript-o. Nu?

Ochii ei bruni și mari se măriseră până s-au făcut imenși.

— Ba da.

A tras un fum din țigară.

— Nu. Iar vorbea cu sine însuși.

— Își zice „căcănar tâmpit".

— Când îl lovește strechea, pare-se. „Hei, căcănar cretin, o să porți cravată galbenă la costumul *ăsta*? Asta-i bună! Asta-i chiar culmea, băi, muie!"

— Muie?

— Jur pe Dumnezeu. Un vocabular cam limitat, dacă mă-ntrebi pe mine. Așa că iar face dormitorul vraiște căutând altă cravată. Și-o pune la gât, bombănind tot timpul ăsta. Iar eu îmi zic: „Nimerește cravata, face jumate de drum până la ușă și-o să-și dea seama că nu-i bună cămașa. O să-nțepenesc în așa hal aci că o să trebuiască să fiu tractată ca să pot ieși de după teveu' ăsta."

— Și?

— A plecat. V-am sunat apoi. Și-a zvârlit țigara pe geam: Sfârșitul programului.

— Când Broussard ți-a transmis că se-ntoarce, erai în apartament?

— Eram la ușă cu șperaclul în mână.

— Glumești?

— De ce?

— Ai intrat *după* ce-ai aflat că se-ntoarce?

A strâns din umeri.

— M-a luat valul.

— Ești țăcănită.

Mi-a râs languros, drept răspuns.

— Destul de țăcănită încât să-ți par interesantă, Șmechere. Asta-i tot ce-mi trebuie.

Nu mă puteam hotărî dacă s-o sărut ori s-o sugrum.

Dintre noi, de pe scaun, walkie-talkie-ul cârâi și în difuzor păcăni vocea lui Broussard.

— Poole, ești cu el?

— Afirmativ. Taxiul merge spre sud pe Purchase, se-ndreaptă spre autostradă.

— Kenzie.

— Da.

— Domnișoara Gennaro e cu tine?

— Afirmativ, am zis cu cea mai groasă voce a mea; Angie mi-a tras un ghiont în braț.

— Rămâneți pe loc să vedem încotro merge. Pornesc acuma înapoi, pe jos.

Vreun minut sau mai mult n-am auzit decât tăcerea moartă a zgomotului de fond. Apoi l-am auzit pe Poole.

— E pe autostradă și se îndreaptă spre sud. Domnișoară Gennaro?

— Da, Poole.

— Toți prietenii noștri-s pe poziții?

— Până la unul.

— Porniți receptoarele și părăsiți poziția. Luați-l și pe Broussard și apucați-o spre sud.

— Am priceput. Detectiv Broussard?

— Merg spre vest pe Strada Mare.

Am dat în marșarier.

— Ne-ntâlnim la colț cu Batterymarch.

— Am înțeles.

Când am ieșit din garaj, Angie a pornit receptorul portabil pătrățos de pe bancheta din spate și i-a potrivit volumul până când am auzit sfârâitul lejer al tăcerii din apartamentul lui Mullen. Am tăiat-o pe rampa parcării de sub Turnurile Devonshire, am făcut stânga pe Water, am trecut pe lângă piețele Poștei și Libertății și l-am găsit pe Broussard rezemând un stâlp de iluminat public în fața unui bistro.

A sărit în mașină taman când din walkie-talkie se auzi vocea lui Poole:

— Iese de pe autostradă în Dorchester, pe lângă mallul South Bay.

— Se-ntoarce în cartierul unde-a copilărit, a zis Broussard. Voi, puștii din Dorchester, chiar nu puteți sta departe de el.

— E ca un magnet, l-am asigurat.

— Uitați ce-am spus adineaori, a zis Poole. A făcut stânga pe strada Boston și se-ndreaptă spre Southie.

Eu am zis:

— Nu unul foarte puternic, totuși.

Zece minute mai târziu am trecut pe lângă Taurusul gol al lui Poole parcat pe strada Gavin, în miezul cartierului Colonia Veche din Bostonul de Sud. Am parcat la o jumătate de cvartal mai sus. La ultima sa transmisie, Poole ne informase că-l urmărea pe Mullen pe jos în Colonia Veche. Până nu lua iarăși legătura cu noi nu era mare lucru de făcut: doar să stăm, să așteptăm și să ne uităm la cartier.

Nici nu-i o priveliște de lepădat, de fapt. Străzile sunt curate și cu copaci de-o parte și de alta, croind curbe grațioase printre clădiri de cărămidă roșie cu mulurile vopsite de curând. Garduri vii scunde și peluze pătrate se întind pe sub majoritatea ferestrelor de la primul nivel, iar gardurile ce-nconjoară grădina sunt încă drepte, bine proptite-n pământ și fără urme de rugină. Printre complexurile astea de locuințe, Colonia Veche e unul din cele mai mulțumitoare din punct de vedere estetic din câte se pot găsi în țara asta.

Totuși, are o mică problemă cu heroina. Și una cu suicidurile adolescenților, care probabil e altoită pe aia cu heroina. Iar aia cu heroina probabil că lăstărește din faptul că și dacă crești în cel mai simpatic complex de locuințe din lume, tot complex de locuințe este și tu acolo crești, și heroina n-o fi ea mare lucru, dar tot e mai bună decât să te holbezi la aceiași pereți și la aceleași cărămizi și la aceleași garduri toată viața.

— Aici am crescut, a zis Broussard de pe bancheta din spate.

Privea pe geam cu luare-aminte, de parcă se aștepta să se micșoreze ori să crească înaintea lui.

— Cu numele tău? a zis Angie. Nu vorbești serios, așa-i?

El îi zâmbi și ridică ușurel din umeri.

— Tata era marinar pe-un vas comercial din New Orleans, sau Nawlins, cum îi zicea el. A intrat într-o belea acolo și-a ajuns să lucreze la docuri în Charlestown și dup-aia în Southie.

A făcut semn cu capul spre clădirile de cărămidă.

— Ne-am stabilit aci. Pe fiecare-al treilea puști îl chema Frankie O'Brien, iar restul erau Sullivan și Shea și Caroll și Connelly. Iar dacă prenumele nu era Frankie, atunci era Mike sau Sean sau Pat[1].

A ridicat sprâncenele privindu-mă.

— Hopa, am zis ridicând palmele.

— Așa că, numele Remy Broussard... mda, aș zice că m-a călit.

Zâmbetul i se lăți, se uită la casele de pe stradă, fluieră încetișor.

— Ehei, om bun, că veni vorba de-ntoarcerea acasă.

— Nu mai locuiești în Southie? a întrebat Angie.

El scutură din cap.

— Nu, de când a murit tata.

— Îți lipsește cartierul?

Și-a strâns buzele pungă, a privit pe sub sprâncene la niște puști care-au trecut pe lângă noi în fugă, pe trotuar. Țipau și, fără vreun motiv aparent, aruncau unul în altul cu ceea ce păreau a fi dopuri de sticlă.

---

[1] Nume și prenume specific irlandeze (*n.t.*).

— Nu, nu prea. Întotdeauna m-am simțit ca un băiat de la țară mutat din greșeală la oraș. Chiar și în New Orleans. A ridicat din umeri: Îmi plac copacii.

A răsucit potențiometrul de frecvențe al walkie-talkie-ului, l-a ridicat la gură.

— Detectiv Pasquale, aici Broussard. Terminat.

Pasquale era unul din detectivii CIC însărcinați să supravegheze închisoarea din Concord și să înregistreze numele vizitatorilor lui Cheese.

— Aici Pasquale.

— Vreo veste?

— Nimic. Niciun vizitator până ieri când ați venit voi.

— Telefoane?

— Negativ. Olamon și-a pierdut dreptul la telefoane de când s-a băgat într-o scărmăneală în curte, luna trecută.

— OK. Broussard terminat.

A lăsat walkie-talkie-ul pe scaun. A ridicat scurt capul și a urmărit cu privirea un automobil care urca strada în direcția noastră.

— Ce-avem aici?

Un Lexus RX 300 fumuriu cu plăcuța de înmatriculare pe care scria PHARO a trecut pe lângă noi și mai rulă încă vreo douăzeci, treizeci de yarzi, înainte să întoarcă scrâșnind cu 180 de grade și să parcheze la bordură, blocând o alee. Era o mașină sport de cincizeci de mii de dolari construită pentru curse pe teren accidentat și pentru ocazionalele safariuri prin junglă, care-au ajuns să se țină și prin părțile astea, și fiecare inci pătrat al ei lucea de parc-ar fi fost lustruită cu perini de mătase. Se potrivea perfect cu Escorturile, Golfurile și Geosurile parcate de-a lungul străzii și cu Buick-ul de la-nceputul anilor optzeci, care, peste parbrizul spart din spate, avea saci menajeri verzi lipiți cu bandă.

— RX 300, a zis Broussard pe tonul grav al unui prezentator de spoturi publicitare. Confort desăvârșit pentru traficanții de droguri care nu-și permit să fie opriți din drum de furtuni de zăpadă și de șosele proaste.

S-a aplecat înainte, între noi, punând mâinile pe spătarele scaunelor, cu ochii la oglinda retrovizoare.

— Doamnelor și domnilor, vi-l prezint pe Pharaoh Gutierrez, Înalt Stăpân al orașului Lowell.

Un bărbat subțirel, hispanic ieși din Lexus. Purta pantaloni negri de in și o cămașă ca lămâia verde, încheiată la gât cu o capsă neagră, pe sub un frac de mătase neagră ale cărui coade îi cădeau până la scobitura genunchilor.

— Un gagiu îmbrăcat ultimul răcnet, a zis Angie.

— Nu-i așa? a zis Broussard. Și încă azi e îmbrăcat într-un stil conservator. Ar trebui să-l vezi când iese prin cluburi.

Pharaoh Gutierrez și-a îndreptat coadele fracului și și-a netezit pantalonii pe coapse.

— Ce mă-sa face-aici? a zis Broussard încetișor.

— Cine-i tipul?

— El se ocupă de afacerile lui Cheese în Lowell și Lawrence, în vechile și ispititoarele orașe industriale. Umblă vorba că e singurul care poate negocia transporturi ilegale cu pescarii ăia nebuni din New Bedford.

— Ei, păi atunci e de înțeles, a zis Angie.

Ochii lui Broussard au rămas fixați în oglinda retrovizoare.

— Ce anume?

— De ce se întâlnește cu Chris Mullen.

Broussard clătină din cap.

— Nu, nu, nu. Mullen și Pharaoh se disprețuiesc unul pe celălalt. O poveste cu o femeie, din câte-am auzit. O poveste veche de zece ani. De-aia Gutierrez a fost exilat în mahalalele de pe șoseaua de centură 495, iar Mullen a rămas în mijlocul orașului. Chestia asta n-are niciun înțeles.

Gutierrez se uita în sus și-n jos la stradă, ținându-se cu amândouă mâinile de reverele fracului său de gală, de parcă era judecător. Își ridicase puțin bărbia, iar nasul său lung și subțire adulmeca aerul. Era ceva recalcitrant și ilogic în ținuta lui bățoasă, nu se potrivea cu constituția sa firavă. Își compusese figura unui tip care nu tolera nicio jignire, însă părea să aștepte să i se aducă una în orice moment. Arăta așa de nesigur c-ar fi făcut moarte de om să demonstreze că nu era cum arăta.

Mi-a amintit de câțiva tipi pe care-i cunoscusem – gagii mai scunzi de obicei, sau cu constituții firave, dar așa de feroci și hotărâți să demonstreze că pot fi și ei la fel de periculoși caăia bine făcuți că nu mai pridideau cu bătăile, nu se opreau nici să respire și mâncau pe-apucate. Bărbații de felul ăsta pe care-i cunoscusem ajunseseră fie polițiști, fie infractori. S-ar fi zis că nu prea aveau alte opțiuni. Și cel mai adesea mureau devreme, de tineri, cu o întrebare mânioasă înghețată pe fețe.

— Pare genul care-ți dă bătăi de cap, am zis.

Brousard și-a pus mâinile pe spătarele scaunelor din față rezemându-și bărbia pe ele.

— Mda, asta cam spune totul despre el. Are prea multe de dovedit, dar nu destul timp s-o dovedească. Mereu m-am gândit că el o să fie primul care-o să clacheze, că probabil, într-o bună zi, o să dea peste Chris Mullen și-o să-i bage-un glonț în frunte și să-l ia dracu' pe Cheese Olamon.

— Poate că azi e ziua aia, a zis Angie.

— Poate, a zis Broussard.

Gutierrez s-a învârtit în jurul Lexusului și s-a sprijinit cu spatele de portiera din față a mașinii. Se uită în lungul aleii pe care-o blocase, apoi la ceas.

— Mullen vine spre voi, s-a auzit vocea lui Poole, o șoaptă abia, în walkie-talkie.

— A treia parte dușmănoasă chiar în fața noastră. Rămâi în urmă, băiete.

— Am înțeles.

Angie a întins mâna și a înclinat încă puțin spre dreapta oglinda retrovizoare astfel încât să avem o panoramă completă a lui Gutierrez, a Lexusului și a marginii aleii.

Mullen venea din celălalt capăt al aleii. Își trecu palma în jos peste cravată și, preț de-o clipă, se uită calm la Gutierrez și la Lexusul ce-i bloca drumul.

Broussard se lăsă în spate, scoase Glockul de la brâu și-l armă.

— Dacă iese prost nu vă mișcați din mașină. Sunați la 911.

Mullen ridică o servietă îngustă și neagră și zâmbi.

Gutierrez dădea din cap.

Broussard se aplecă jos pe banchetă și agăță cu degetele piedica portierei.

Mullen întinse mâna liberă și, după un moment, Gutierrez i-o strânse. Apoi cei doi s-au îmbrățișat, bătându-se unul pe celălalt cu pumnii pe spate.

Broussard își luă mâna de pe piedica portierei.

— Oho, interesant.

Când și-au dat drumul din îmbrățișare, servieta era în mâna lui Gutierrez. S-a întors spre Lexus, a deschis portiera făcând o scurtă reverență fantezistă, iar Mullen a urcat pe locul din dreapta. Apoi Gutierrez a înconjurat mașina spre locul șoferului, a urcat și-a pornit motorul.

— Poole, a zis Broussard în walkie-talkie, i-am văzut pe Pharaoh Gutierrez și pe Chris Mullen purtându-se ca niște frați ce-au fost despărțiți multă vreme.

— Lovește-te peste gură.

— Mă jur, omule!

Lexusul se desprinse de bordură și trecu pe lângă noi. În timp ce-și continua drumul în susul străzii, Broussard ridică walkie-talkie-ul la gură.

— În regulă, Poole. Ne ținem în coada unui SUV Lexus fumuriu, condus de Gutierrez și cu Mullen pe locul din dreapta. Se îndreaptă spre ieșirea din complex.

Când am trecut prin dreptul celei de-a doua alei, Poole ieși de-acolo în fugă. Purta un deghizament de vagabond asemănător cu cel la care recursesem eu, doar că el îi adăugase ceva în plus: o bandană albastru-închis. Și-a scos-o când a traversat strada în spatele nostru, tropăind spre Taurus. Noi am refăcut, pe urmele Lexusului, traseul spre strada Boston. Gutierrez a cotit la dreapta și l-am urmat în scuarul Andrew, apoi pe drumul adiacent paralel cu autostrada.

— Și dacă Gutierrez și Mullen sunt prieteni acuma, a zis Angie, asta ce-nseamnă?

— Căcălău de veşti proaste pentru Cheese Olamon.

— Cheese e la-nchisoare, iar cei doi locotenenți ai lui – presupuși dușmani de moarte – se aliază împotriva lui, despre asta vorbim?

Broussard a dat din cap.
— Să cucerească imperiul.
— Și asta unde-o plasează pe Amanda? am zis.
Broussard ridică din umeri.
— Undeva în centru.
— În centru? am zis. Centrul cătării?

16

Una din chestiile care ți se-ntâmplă când trebuie să urmărești interlopi încoace și-ncolo e aceea că-ncepi să-i invidiezi puțin pentru stilul lor de viață.

O, nu mă refer la chestiile mari – mașinile de șaizeci de mii de dolari, apartamentele de-un milion, locuri în tribună la linia de cincizeci de yarzi la meciurile Patrioților din Boston –, nu astea te seacă realmente, deși pot și astea să te roadă. Mă refer la această *carte blanche* de care pare să beneficieze un bun traficant de droguri, chestie simplă, zilnică, dar care-l face să ne pară realmente extraterestru nouă, oamenilor muncii.

De exemplu, tot timpul cât am fost cu ochii pe ei, rareori i-am văzut pe Chris Mullen și pe Pharaoh Gutierrez respectând semnele de circulație. Roșul semafoarelor, se pare, era valabil doar pentru pișolcoși, iar stopurile, strict pentru muiști. Limită de viteză de 55 de mile la oră pe autostradă? Păi unde-am ajunge? De ce să mergi cu cinșcinci de mile când cu nouăzeci ajungi mult mai repede? Sau de ce să folosești banda de viteză când aia de urgență e perfect liberă?

Și-apoi chestia cu locul de parcare. Un loc de parcare în Boston e o priveliște la fel de familiară ca o pârtie de schi în Sahara. Bunicuțe cu stole de nurcă au dus lupte armate pentru cucerirea unui loc de parcare. Pe la mijlocul anilor optzeci, chiar s-a găsit un imbecil care a plătit un sfert de milion de dolari pentru contractarea unui locșor de parcare într-un garaj din Beacon Hill și în preț nu erau incluse și taxele lunare de întreținere.

Boston: suntem amărâți, ni-i frig, dar facem moarte de om pentru un loc bun de parcare. Vă rugăm, poftiți! Veniți cu familia!

Gutierrez și Mullen și alți vreo câțiva acoliți de-ai lor pe care i-am urmărit în următoarele câteva zile n-aveau problema asta. Pur și simplu dublau mașinile deja parcate: oriunde și oricând le venea pofta și pentru exact atât timp cât pofteau.

O dată, pe bulevardul Columb în South End, Chris Mullen și-a isprăvit prânzul și-a ieșit de la Hammersleys ca să dea de un extrem de nervos artist, cu tot cu ciocul marcă înregistrată și cele vreo trei clipsuri prinse-n ureche, care-l aștepta. Chris blocase Civicul hodorogit al artistului cu Benzul său negru și strălucitor. Artistul era cu iubita lui, așa că trebuia să facă scandal. De unde eram noi, lâncezind la vreo jumătate de cvartal mai sus, pe cealaltă parte a străzii, n-am putut auzi ce-și spuneau, dar am priceput esențialul. Artistul și prietena lui strigau și arătau cu degetele. Apropiindu-se de ei, Chris și-a aranjat eșarfa de cașmir sub pardesiul negru Armani, și-a netezit cravata și i-a tras artistului un șut în rotula genunchiului cu atâta precizie și iuțeală că gagiul a căzut grămadă înainte ca prietena lui să fi terminat ce-ncepuse să spună. Chris stătea așa de aproape de tipă c-ai fi putut crede că erau o pereche de îndrăgostiți. El și-a pus arătătorul pe fruntea tipei cu policarul ridicat și l-a ținut așa pentru ceea ce ei i s-o fi părut ore întregi. Apoi a făcut un gest ca și cum ar fi tras cu o armă. Și-a luat degetul de la capul tipei și-a suflat pe deasupra lui. I-a zâmbit. S-a aplecat spre ea și a pupat-o repede pe obraz.

Apoi Chris a dat ocol mașinii sale, a urcat și-a luat-o din loc, iar tipa a rămas holbându-se în urma lui, încremenită, nedându-și încă seama, cred, că prietenul ei urla de durere și că se zvârcolea pe trotuar ca o pisică cu coloana fracturată.

Pe lângă noi doi și Broussard și Poole, mai erau câțiva polițiști de la secția CIC care lucrau la urmărire și, în afară de Gutierrez și Mullen, țineau sub observație o galerie întreagă de tâlhari dintre oamenii lui Cheese Olamon. Printre ei, Carlos Orlando zis Ciob care superviza operațiunile de zi cu zi în complexurile de locuințe și căra cu el un teanc de benzi desenate oriunde

mergea. Mai era JJ McNally care răzbătuse în poziția de pește-șef peste toate târfele non-vietnameze din Dorchesterul de Nord, dar care se-ntâlnea și-o învinețea pe-o vietnameză care nu părea să aibă mai mult de cinșpe ani. Joel Green și Hicky Vister se ocupau de cămătărie și pariuri dintr-un separeu în Elsinore's, un bar din Lower Mills, al cărui proprietar era Cheese, iar Buddy Perry și Brian Box – doi tipi așa de tâmpiți că le trebuia hartă în propriile case – erau cu mușchii.

Chiar și la cea mai rapidă ochire, ăsta nu era un grup de savanți. Cheese înaintase în rang plătindu-și datoriile, arătând respect, aducând omagii oricui ar fi putut să-i facă rău și ridicându-se ori de câte ori apărea un vid de putere. Cea mai mare acțiune de acest fel se petrecuse cu câțiva ani înainte când Jack Rouse, nașul mafiei irlandeze din Dorchester și Southie, a dispărut împreună cu omul lui de încredere, Kevin Hurlihy, un tip care-avea un cuib de viespi în loc de creier și acid industrial în loc de sânge. Când ăștia doi au dispărut, Cheese și-a anunțat participarea la o licitație asupra Dorchesterului de sus și-a trecut la fapte. Cheese era deștept, Chris Mullen, doar pe jumătate, iar Pharaoh Gutierrez părea să fie și el pe felie. Ceilalți oameni ai lui Cheese, totuși, erau pe potriva politicii sale de-a nu năimi niciodată pe cineva care, pe lângă c-ar fi fost lacom (lucru pe care Cheese îl considera o calitate în afaceri), ar fi fost și destul de deștept ca să poată să facă ceva să-și satisfacă lăcomia.

Așa că tocmea idioți și dependenți de adrenalină și tipi care-și țineau banii în suluri legate cu elastic și care vorbeau ca James Caan[1] și se fuduleau cu chestia asta, dar care, dincolo de toate astea, aveau prea puține ambiții.

De fiecare dată când Chris Mullen sau Gutierrez intrau undeva – în vreun apartament ori depozit, ori într-o clădire de birouri –, locul era imediat desemnat pentru supraveghere și-n următoarele trei zile era ținut sub observație douăzeci și patru din douăzeci și patru, iar dacă era posibil, era infiltrat de către ofițerii secției CIC.

Microfoanele pe care le montaserăm în apartamentul lui Mullen ne-au permis să aflăm că-și suna mama în fiecare seară

[1] James Caan, actor american, cunoscut pentru rolul său în *Nașul* (*n.t.*).

la ora șapte și că trebuia să-i răspundă la aceleași întrebări: de ce nu era căsătorit, de ce era așa de egoist și nu-i făcea maică-sii nepoți, de ce nu se întâlnea cu fete drăguțe și cum se face că era mereu așa de palid, deși avea o slujbă așa de bună la Ocolul Silvic. Și-n fiecare seară la șapte jumătate se uita la „Știi și câștigi" și răspundea la întrebări cu voce tare, contabilizând cam trei sute de puncte. Le avea cu geografia, dar când venea vorba de artiști francezi din secolul XVIII era pur și simplu de tot rahatul.

L-am auzit vorbind cu vreo câteva gagici, sau porcării despre mașini și filme și despre Bruins[1] cu Gutierrez, dar, ca pe mulți alți infractori, părea să-l încerce un sănătos dezgust când venea vorba să discute afaceri la telefon.

Căutarea Amandei dăduse greș pe toate celelalte fronturi, iar polițiștii în uniformă implicați în căutarea ei au fost treptat reorientați dinspre CIC spre alte secții.

În a patra zi de supraveghere, Broussard și Poole au primit un telefon de la locotenentul Doyle, care le cerea să ajungă la secție într-o jumătate de oră și să se asigure că suntem și noi cu ei.

— Chestia asta îmi pare nasoală, a zis Poole când eram pe drum spre centrul orașului.

— Dar de ce și noi? a zis Angie.

— La asta mă refeream când am zis „nasoală", a zis Poole zâmbindu-i lui Angie care-i scoase limba.

Nu s-ar fi zis că Doyle ar fi avut o zi bună. Pielea îi era cenușie, iar sub ochi avea pungi negre. Tot corpul îi mirosea a cafea rece.

— Închide ușa, i-a zis lui Poole îndată ce-am intrat.

Până când Poole a închis ușa în urma noastră, ne-am așezat în scaune în fața biroului lui Doyle.

Doyle a zis:

— Când am pus pe picioare CIC și căutam detectivi buni, am adus de peste tot, dar nu și de la Moravuri și Narcotice. Întrebarea-i de ce-am procedat așa, detectiv Broussard.

---

[1] Numele echipei de hochei pe gheață din Boston (*n.t.*).

Broussard se juca cu cravata.

— Pentru că tuturor le e teamă să lucreze cu cei de la Moravuri și Narcotice, domnule.

— Și de ce le e teamă, sergent Raftopoulos?

Poole a zâmbit.

— Pentru că suntem așa de frumușei, domnule.

Doyle făcu un gest din mână ca și cum ar fi zis „zi-i înainte" și dădu din cap ca pentru sine de câteva ori.

— Pentru că, a zis el în cele din urmă, detectivii de la Moravuri sunt cowboy. Nebuni. Le plac bișt arii, le plac paralele, le place-adrenalina. Le place să facă lucrurile-n felul lor.

Poole a dat din cap.

— Adesea, acestea sunt regretabilele efecte colaterale ale misiunilor noastre, așa este, domnule.

— Dar locotenentul vostru de la zero-șase mi-a dat asigurări că voi doi sunteți gagii cu coloană vertebrală, extrem de eficienți și de ca la carte. Este?

— Era doar un zvon, domnule, a zis Broussard.

Doyle îi zâmbi strâmb.

— Tu ești detectiv clasa întâi de anul trecut. Corect, Broussard?

— Da, domnule.

— Vrei să zbori iar în clasa a doua sau a treia? Ori poate chiar la patrulă?

— Păi nu, domnule. Asta nu mi-ar aduce prea multe bucurii, domnule.

— Atunci nu-mi mai ciocăni-n coaie cu șmecheriile tale de căcat, detectiv Broussard.

Broussard tuși în pumn.

— Da, domnule.

Doyle ridică de pe birou o coală de hârtie, o citi un moment, apoi o lăsă din mână.

— Ai pus jumătate din detectivii direcției CIC să lucreze la supravegherea oamenilor lui Olamon. Când te-am întrebat de ce, mi-ai spus c-ai primit un indiciu de la un anonim cum că Olamon este implicat în dispariția Amandei McCready.

Dădu iarăși din cap, pentru sine, apoi ridică privirea și-l aținti drept în ochi pe Poole.

— Vrei să-ți revizuiești declarația?

— Domnule?

Doyle își privi ceasul și se ridică în picioare.

— O să număr descrescător de la zece. Spuneți-mi adevărul înainte s-ajung la unu și probabil vă veți putea păstra slujbele. Zece, a zis Doyle.

— Domnule.

— Nouă.

— Domnule, noi nu știm...

— Ooooo, opt. Șapte.

— Credem că Amanda McCready a fost răpită de Cheese Olamon pentru ca-n felul ăsta să se asigure că-i vor fi înapoiați banii pe care mama fetiței i-a furat de la el.

Poole se lăsă pe spate în scaun și ridică din umeri când Broussard se uită la el.

— Deci e răpire, a zis Doyle și s-a așezat.

— Posibil, a zis Broussard.

— Infracțiune federală.

— Doar dacă suntem siguri, domnule.

Doyle a deschis un sertar al biroului de unde a scos un casetofon pe care-l trânti pe tăblia biroului. Se uită la mine și la Angie pentru prima oară de când intraserăm în birou și apăsă pe butonul de redare.

Întâi s-au auzit păcănituri statice, apoi târâitul unui telefon și o voce pe care-am recunoscut-o ca fiind a lui Lionel a zis: „Alo".

De la celălalt capăt al firului, vocea unei femei a zis: „Spune-i soră-tii să-i trimită pe polițaiul bătrân, pe ăla frumușel și pe cei doi detectivi particulari la cariera Granite Rail mâine-seară la ora opt. Spune-le să urce pe partea dinspre Quincy, pe partea cu vechea cale ferată."

„Scuzați-mă, cine sunteți?"

„Spune-le să aducă ce-au găsit în Charlestown."

„Doamnă, nu sunt sigur ce..."

„Spune-le că ce-au găsit în Charlestown trebuie dat la schimb pe ce-am găsit noi în Dorchester."

Vocea femeii, joasă și neutră, se mai îndulci: „Ai înțeles, dragule?"

„Nu sunt sigur. Pot să iau o bucățică de hârtie?"

Se auzi un râs lejer, din gât. „Ce prevăzător ești, dragule. Zău așa. Totul e-nregistrat. Pentru oricine-ascultă: dacă vedem și pe alții în afara celor patru, mâine-seară la Granite Rail, pachetul din Dorchester cade de pe stânci."

„Nimeni..."

„Pa, pa, dulceață. Să fii cuminte-acuma. M-auzi?"

„Nu, stai..."

S-a auzit un clic, apoi sunetul sacadat, greu al respirației lui Lionel, apoi tonul.

Doyle a oprit casetofonul. S-a lăsat pe spate în scaun, și-a lipit degetele în cupolă, lovindu-le ușor de buza de jos.

După o tăcere de câteva minute, a zis:

— Ce-ați găsit în Charlestown, fraților?

Nimeni n-a spus nimic.

Doyle s-a învârtit cu scaunul, uitându-se la Broussard și la Poole.

— Vreți să fac iarăși figura cu numărătoarea?

Poole s-a uitat la Broussard. Broussard a ridicat mâna cu palma în sus și a îndreptat-o în direcția lui Poole.

— Merci, iubire.

Poole s-a întors spre Doyle.

— Am găsit două sute de mii de dolari în curtea din spate a locuinței lui David Martin și-a lui Kimmie Niehaus.

— Umflații din Charlestown, a zis Doyle.

— Da, domnule.

— Și ăștia două sute de mii sunt etichetați ca probe, desigur.

Poole își răsuci mâna în direcția lui Broussard.

Broussard se uită la pantofii săi.

— Nu chiar, domnule.

— Zău? Doyle ridică un creion și mâzgăli ceva în carnetul pe care-l avea lângă cot. Și după ce chem Afacerile Interne și veți fi dați afară din secția asta fără prea multe discuții, în ce firmă de securitate credeți că veți lucra?

— Păi, să vedeți...

— Sau de fapt o să fie un bar? Doyle zâmbi larg. Civililor le place chestia asta la nebunie – să știe că barmanul i-un fost polițist. Așa pot s-asculte toate poveștile alea din prima linie.

— Domnule locotenent, a zis Poole, cu tot respectul cuvenit, am dori să ne păstrăm slujbele.

— Sunt sigur de asta.

Doyle mai scrise ceva în carnețel.

— Ar fi trebuit să vă gândiți la asta înainte să înstrăinați probe din ancheta unui caz de omucidere. Asta se numește infracțiune, domnilor.

A ridicat receptorul, a apăsat două cifre, a așteptat.

— Michael, află-mi numele ofițerilor care investighează asasinarea lui David Martin și-a lui Kimmie Niehaus. Da, aștept la aparat.

Și-a lipit receptorul de umăr, bătând cu guma creionului în tăblia biroului, fluierând încetișor printre dinți. O voce mică, subțirică se auzi din receptor, iar Doyle se concentră iarăși asupra lui.

— Mda. Am înțeles.

A scris ceva în carnețel, apoi a închis.

— Detectivii Daniel Guden și Mark Leonard. Îi știți?

— Vag, a zis Broussard.

— Ar trebui să presupun că ați omis să-i înștiințați despre cele găsite în curtea din spate a locuinței victimelor de cazul cărora se ocupă.

— Da, domnule.

— Da, domnule, adică i-ați înștiințat? Sau da, domnule, ați omis să-i înștiințați?

— Ultima variantă, a zis Poole.

Doyle își duse mâinile la ceafă și se lăsă în spătarul scaunului.

— Acuma deșertați sacul pentru mine, domnilor, și dacă situația nu-i atât de împuțită pe cât pare în acest moment, poate – și nu vreau să spun altceva decât *poate* – o să vă păstrați slujbele și săptămâna ce vine. Dar vă promit ceva: nu la CIC. Dacă am chef de cowboy, mă uit naibii la *Rio Bravo*.

Poole i-a spus tot, începând din momentul când eu și Angie l-am ginit pe Chris Mullen pe înregistrările televiziunilor de știri și până-n ziua aceea. Singurul lucru pe care l-a lăsat pe dinafară a fost biletul de răscumpărare găsit în lenjeria intimă a lui Kimmie, și de-ndată ce mi-am repetat în minte înregistrarea convorbirii lui Lionel cu femeia aceea, mi-am dat seama că, în lipsa biletului acela, nu existau probe solide că cea care-l sunase cerea bani în schimbul unui copil. Fără dovada răpirii, agenții federali nu se puteau implica.

— Unde-s banii? a întrebat Doyle când Poole a terminat.

— La mine, am zis.

— La tine, nu? a zis Doyle fără ca măcar să arunce o privire în direcția mea. Asta-i foarte bine, sergent Poole. Două sute de mii, bani furați – și probă furată, aș adăuga –, sunt în posesia unui cetățean particular al cărui nume a fost vehiculat în ultimii ani în legătură cu trei omoruri nesoluționate și – zic unii – în legătură cu dispariția lui Jack Rouse și a lui Kevin Hurlihy.

— Nu despre mine-i vorba, am zis. Probabil mă confundă cu celălalt gagiu pe care-l cheamă Patrick Kenzie.

Angie m-a lovit în gleznă.

— Pat, a zis Doyle și s-a aplecat înainte, privindu-mă.

— Patrick, am zis.

— Scuză-mă, a zis Doyle. Patrick, îți pot citi drepturile pentru deținerea de bunuri furate, obstrucția actului de justiție, amestec în anchetarea unei infracțiuni grave și deteriorarea probelor. Toate în același timp. Vrei să te mai fuți cu mine nițeluș și să vezi ce mai scot la iveală, dacă nu-mi place mutra ta?

M-am sucit în scaun.

— Ce spui? a zis Doyle. Nu te-am auzit.

— Nu, am zis.

Și-a făcut palma pâlnie în dosul urechii.

— Poftim?

— Nu, am zis. Domnule.

A zâmbit și-a plesnit biroul cu degetele.

— Foarte bine, fiule. Deschide gura când ți se vorbește. În rest, ține-o-nchisă.

A făcut un semn cu capul spre Angie.

— Așa ca partenera ta. Am tot auzit că dumneata ești creierul operațiunilor, doamnă dragă. Se pare că exact ăsta-i adevărul.

S-a întors cu scaunul spre Poole și Broussard.

— Așadar, voi, geniilor, ați decis să jucați pe terenul lui Cheese Olamon și să dați banii pe puștoaică.

— Cam așa ceva, domnule.

— Și care-ar fi motivul pentru care nu v-aș da pe mâna agenților federali? Doyle desfăcu mâinile cu palmele în sus.

— Că până acum nu există o solicitare oficială de răscumpărare, a zis Broussard.

Doyle se uită scurt la casetofon.

— Și-atunci noi ce-am ascultat adineaori?

— Păi, domnule, Poole s-a aplecat peste birou, arătând spre casetofon. Dacă ascultați încă o dată veți auzi o femeie sugerând schimbul a „ceva" găsit în Charlestown cu „ceva" găsit în Dorchester. Femeia aia poate că vorbea despre un schimb de timbre pe abțibilduri cu jucători de baseball.

— Faptul că a sunat-o pe mama unui copil dispărut n-ar stârni curiozitatea fraților noștri din forțele federale?

— Păi, ca să fim exacți, a zis Broussard, a sunat la fratele mamei unui copil dispărut.

— Și i-a zis: „spune-i soră-tii", a zis Doyle.

— Da, corect, dar totuși, domnule, nu există probe clare că vorbim de-o răpire. Și știți cum sunt federalii, au zbârcit-o la Ruby Ridge, la Waco[1], au făcut înțelegeri cretine cu mafia, ei ar...

Doyle a ridicat o mână.

— Suntem la curent cu recentele încălcări ale legii de către Biroul Federal, detectiv Broussard.

---

[1] Ruby Ridge, în Idaho, și Waco, Texas, au fost locurile unor confruntări violente între autoritățile federale ale SUA, între care FBI, și membrii unor organizații religioase, soldate cu numeroase victime. Ambele evenimente au avut loc la începutul anilor 1990 și au scandalizat opinia publică americană (*n.t.*).

S-a uitat la casetofon, apoi la însemnările pe care și le făcuse în carnețelul pe care-l avea lângă cot.

— Cariera Granite Rail nu-i în jurisdicția noastră. E împărțită între Poliția Statală și Departamentul din Quincy. Deci...

Și-a plesnit palmele una de alta.

— OK.

— OK? a zis Broussard.

— OK, adică nefiind menționată puștoaica McCready, înseamnă că putem propune o acțiune colectivă cu poliția statului și cu băieții albaștri din Quincy. Și să-i lăsăm pe agenții federali acasă. Cea care-a sunat a zis să nu fie alți polițiști decât voi doi pe calea ferată de la cariera Granite Rail. Bun. Numai că vom împresura dealurile alea, domnilor. O să întindem o funie împrejurul carierelor din Quincy și imediat ce copila e-n afara oricărei primejdii, aruncăm pătura de plumbi peste Mullen, Gutierrez și oricine-o mai fi crezând că aia-i ziua de salariu în care-o să-ncaseze două sute de miare.

Și-a plesnit iar degetele de birou.

— Sună bine?

— Da, domnule.

— Da, domnule.

Doyle le-a zâmbit în felul acela al lui: reținut și rece.

— Și-ndată ce-i gata treaba asta, pe voi, cocoșaților, vă transfer din divizia și din secția mea. Iar dacă ceva merge rău mâine-seară la carieră... vă transfer la geniu. O să numărați secundele până la pensionare târându-vă pe sub mașini și rugându-vă să nu facă bum. Întrebări?

— Nu, domnule.

— Nu, domnule.

S-a întors cu scaunul spre noi.

— Domnule Kenzie și domnișoară Gennaro, dumneavoastră sunteți civili. Prezența voastră în biroul acesta îmi displace, nu mai vorbesc de faptul că mâine-seară veți urca pe dealul acela. Dar nu prea am de ales. Așadar uitați care-i înțelegerea: nu vă veți angaja cu suspecții în vreun schimb de focuri. Nu veți vorbi cu suspecții. Dacă va avea loc vreo confruntare armată,

vă aruncați la pământ și vă acoperiți capetele. Când se-ncheie operațiunea asta, nu veți discuta niciun aspect al ei cu presa. Și nu veți scrie cărți despre afacerea asta. Clar?

Am dat din cap. Angie a dat din cap.

— Dacă mă trageți pe sfoară în oricare din chestiunile menționate, vă suspend autorizațiile și permisele de portarmă și pun echipa de Cazuri Reci să investigheze asasinarea lui Marion Socia. Am să-mi sun prietenii din presă și-am să le cer să facă o retrospectivă a straniei dispariții a lui Jack Rouse și-a lui Kevin Hurlihy. S-a-nțeles?

Am dat amândoi din cap.

— Vreau s-aud: „Da, locotenent Doyle."

— Da, locotenent Doyle, a murmurat Angie.

— Da, locotenent Doyle, am zis.

— Excelent.

Doyle s-a lăsat în spătarul scaunului și și-a desfăcut larg brațele, cuprinzându-ne pe toți patru.

— Și-acuma dispăreți naibii din ochii mei.

— Strașnic gagiu, a zis Angie când am ajuns în stradă.

— E doar un molâu bătrân, a zis Poole.

— Zău?

Poole s-a uitat la mine de parc-aș fi tras aurolac și-a clătinat capul foarte încet.

— A-ha, am zis.

— Banii sunt în siguranță, nu, domnule Kenzie?

Am dat din cap.

— Îi vreți acuma?

Poole și Broussard s-au uitat unul la altul, apoi au ridicat din umeri.

— N-am avea niciun motiv, a zis Broussard.

— Mâine, cândva, o să fie ședința strategică între noi, poliția federală și băieții din Quincy. Aduceți-i atunci.

— Cine știe, a zis Poole. Poate cu toate forțele pe care le avem pe urmele oamenilor lui Olamon, îl prindem pe vreunul plecând de-acasă spre cariere cu copila-n remorcă. Îi lăsăm la secție și toată povestea se-ncheie acolo.

— Sigur, Poole, a zis Angie. Sigur. Exact așa de simplu o să fie.

Poole oftă și se lăsă pe călcâie.

— Fratele meu, a zis Broussard, nu vreau s-ajung la geniu.

Poole chicoti.

— Asta, băiete, a zis el, este echipa de geniu.

Ne așezaserăm pe treptele verandei din față a casei lui Lionel și a lui Beatrice și i-am pus la curent, cât s-a putut, făcându-le istoricul recent al investigației, lăsând afară orice detaliu din pricina căruia ar fi putut fi puși sub acuzare de către agenții federali, în caz că toată afacerea ar fi ieșit prost.

— Deci, a zis Beatrice când am terminat, toate astea s-au întâmplat pentru că Helene a pus la cale o învârteală de-a ei și-a jefuit pe cine nu trebuia.

Am dat din cap.

Lionel și-a jupuit o bucățică mărișoară de piele moartă de pe degetul mare, expirând pe gură în ritm rapid.

— O fi ea soră-mea, a zis în cele din urmă, dar asta, asta-i...

— De neiertat, a zis Beatrice.

Angie s-a apropiat de balustradă, iar eu m-am ridicat în picioare, simțindu-i mâna caldă strecurându-se într-a mea.

— Dacă vă consolează cu ceva, a zis ea, mă-ndoiesc că cineva ar fi putut să prevadă că avea să se-ntâmple așa ceva.

Beatrice a traversat veranda și s-a așezat pe trepte lângă soțul ei. I-a luat mâinile mari într-ale ei și s-au uitat în gol pe stradă, preț de-un minut și mai bine, și fețele amândurora erau pustiite și palide și mânioase și resemnate, în același timp.

— Pur și simplu nu pot să-nțeleg, a zis Beatrice. Pur și simplu nu pot să-nțeleg, a șoptit.

— Au s-o omoare? ne-a privit Lionel peste umăr.

— Nu, am zis. N-ar avea niciun rost să facă așa ceva.

Angie mi-a strâns mâna ca să mă pot ține pe picioare sub greutatea minciunii aceleia.

Întorși în apartament, eu am făcut primul duș care să mă curețe de cele patru zile de stat în mașină și urmăriri de scursuri prin oraș, iar Angie, pe-al doilea abia.

Când a ieșit din baie, a rămas în picioare în ușa camerei de zi, cu prosopul alb înfășurat strâns pe pielea ei ca mierea și-și trecu pieptenul spre spate prin părul lung. Se uita la mine. Stăteam într-un fotoliu și mâzgăleam însemnări despre întâlnirea noastră cu locotenentul Doyle.

Am ridicat ochii din hârtii și privirea mea a întâlnit-o pe-a ei.

Ochii ei, foarte mari, de culoarea caramelului, sunt uluitori. Mă gândesc uneori că m-ar putea sorbi în ei dac-ar vrea. Și credeți-mă c-ar fi bine. Foarte bine.

— Mi-a fost dor de tine, a zis.

— Am fost țintuiți în aceeași mașină trei zile și jumătate. Cum ar fi putut să-ți fie dor?

Și-a ridicat puțin bărbia și mi s-a uitat țintă-n ochi până am priceput.

— A, am zis. Vrei să spui că ți-a fost dor de mine.

— Îhî.

Am dat din cap.

— Cât de mult?

A lăsat prosopul să cadă de pe ea.

— Așa de mult, am zis și ceva mi s-a înțepenit în gâtlej. Măi, măi.

După ce facem dragoste, o vreme trăiesc într-o lume de ecouri și de amintiri aidoma fotografiilor la minut. Rămân întins în întunericul umed și simt inima lui Angie bătând pe-a mea; coloana i se împinge în buricele degetelor mele ori șoldul ei îmi încălzește palma și pot auzi ecoul gemetelor ei moi, al unui gâfâit brusc, al râsului jos, din gât, lejer care-i scapă după ce suntem epuizați și-și dă capul pe spate pentru o clipă și părul ei întunecat îi dezgolește fața și-i cade pe spate. Cu ochii închiși, văd în imagini mărite urma dinților ei de sus pe buza de jos, conturul gambei pe așternuturile albe, relieful omoplatului sub carnea ei, firimiturile de vise și de poftă ce-i înnourează și-i

umezesc deodată ochii, vârfurile unghiilor roz-închis înfigându-se în pielea mea, mai sus de abdomen.

După ce fac dragoste cu Angie, nu mai sunt bun de nimic vreo jumătate de oră. De cele mai multe ori, și ca să pot da un telefon ar trebui să-mi deseneze cineva ce-i de făcut. Toate funcțiile, în afara celor vitale, îmi sunt inaccesibile. Despre discuții inteligente nici că poate fi vorba. Plutesc printre ecouri și fotografii instantanee. Atât.

— Hei.

Bate darabana cu degetele pe pieptul meu, își lipește coapsa de-a mea.

— Mda...

— Te-ai gândit vreodată...

— În clipa asta, nu.

A râs, și-a încârligat laba piciorului pe sub glezna mea, s-a ridicat ceva mai sus pe pieptul meu și mi-a trecut vârful limbii în sus pe toată lungimea gâtului.

— Serios, măcar o secundă.

— Dă-i drumul, am reușit să spun.

— Te-ai gândit vreodată, vreau să zic, când ești cu mine, că ce facem, ar putea, dacă am vrea, să creeze viață?

Mi-am ridicat capul și-am deschis ochii, ațintindu-i într-ai ei. Mi se uita calmă în ochi. O pată întinsă de mascara sub ochiul stâng arăta ca o vânătaie în întunericul blând din dormitorul nostru.

Și de-acum era *al nostru*, dormitorul, nu? Casa în care crescuse de pe strada Howes era încă în proprietatea ei, cea mai mare parte din mobilă o avea acolo, dar nu mai dormise în ea nici măcar o noapte în ultimii aproape doi ani.

Dormitorul nostru. Patul nostru. Așternuturile noastre învălmășite împrejurul acestor două corpuri zăcând împreună, cu inimile bubuind și carnea mea atât de strâns lipită de-a ei că unui observator exterior i-ar fi fost dificil să spună unde se termină unul din noi și unde-ncepe celălalt. Și pentru mine era uneori dificil.

— Un copil, am zis.

A dat din cap.

— Să aducem un copil, am zis rar, în lumea asta. Cu ocupația pe care-o avem.

A dat iarăși din cap, de data asta cu ochii strălucitori.

— Vrei?

— N-am zis asta, a șoptit și s-a aplecat și mi-a sărutat vârful nasului. Am zis: te-ai gândit vreodată la asta? Te-ai gândit vreodată la puterea pe care-o avem când facem dragoste în patul ăsta, și arcurile fac zgomot, și noi facem zgomot și totu-i așa de... așa de minunat și nu doar din pricina senzațiilor, ci pentru că suntem împreunați – eu și cu tine – chiar aici?

Și-a apăsat palma pe vintrele mele.

— Putem crea viață, iubitule. Eu și cu tine. De-aș uita numai o dată să-mi iau pastila – o șansă la, cât?, o sută de mii? –, și-aș putea avea viață crescând în mine chiar acum. Viața ta. Și-a mea.

M-a sărutat.

— A noastră.

Întinși cum eram, așa de aproape, așa de încinși fiecare de fierbințeala trupului celuilalt, așa de definitiv *înrobiți* unul celuilalt, era atât de simplu să dorești ca viața să înceapă în chiar acel moment în pântecul ei. Tot ce e sacru și misterios în corpul unei femei, în corpul lui Angie, părea tăinuit în acel cocon de cearșafuri, pe salteaua aceea moale, pe patul acela instabil. Totul era așa de limpede dintr-odată.

Dar lumea nu era patul acela. Lumii îi erau proprii răceala cimentului și a lamelor zimțate. Lumea dădea pe dinafară de monștri care cândva fuseseră prunci, care porniseră la drum ca zigoți într-un pântec, care-au ieșit dintr-o femeie prin singurul miracol care mai e posibil în secolul douăzeci, dar au ieșit mânioși și suciți ori ursiți să ajungă mânioși și suciți. Câți alți îndrăgostiți au zăcut întinși în pupe ca asta, în paturi ca ăsta și-au simțit ce simțeam noi? Și câți monștri au creat? Și câte victime?

— Vorbește, a zis Angie și mi-a dat părul reavăn de pe frunte.

— M-am gândit, am zis.

— Și?

— Și mă înspăimântă gândul.

— Și pe mine.

— Mă îngrozește.

— Și pe mine.

— Mult.

Și-a îngustat ochii.

— Cum adică?

— Puști găsiți în butoaie cu ciment, cei ca Amanda McCready care dispar de parcă n-ar fi trăit vreodată, pedofili care bântuie străzile, acolo, afară, cu banda adezivă și sforile de nailon gata pregătite. Lumea asta-i o cloacă, iubito.

A dat din cap.

— Și?

— Și ce?

— Și-i o cloacă. Bun. Și ce-i cu asta? Vreau să zic că părinții noștri au știut probabil că-i o cloacă, dar tot ne-au făcut pe noi.

— Și ce minunate copilării am avut, nu?

— Ai prefera să nu te fi născut?

Mi-am pus ambele mâini pe șalele ei, iar ea și-a sprijinit greutatea în palmele mele. Corpul ei s-a ridicat de pe-al meu, cearșaful i-a alunecat pe spate, s-a așezat în poala mea și s-a uitat în jos la mine, părul i-a căzut de după urechi, goală și frumoasă și mai apropiată de pura și simpla perfecțiune decât orice alt lucru sau orice altă persoană sau orice altă fantezie pe care-o cunoscusem pân-atunci.

— Dac-aș prefera să nu mă fi născut?

— Asta-i întrebarea, a zis ea blând.

— Sigur că nu, am zis. Dar Amanda McCready ar fi zis la fel?

— Copilul nostru n-ar fi ca Amanda McCready.

— Cum am putea ști?

— Pentru că noi n-am jefui traficanți de droguri care ne-ar lua copilul ca să-și recupereze banii.

— În fiecare zi dispar copii, și din motive mult mai mărunte decât ăsta, și știi și tu asta. Copiii dispar pentru că se duc la școală și trec prin locuri nepotrivite, în momente nepotrivite, sau se pierd de părinții lor la mall. Și mor, Angie. Copiii mor.

O singură lacrimă i-a căzut pe sân și după o clipă i-a alunecat peste sfârc și-a căzut pe pieptul meu, rece când a ajuns să-mi atingă pielea.

— Știu asta, a zis. Dar fie cum o fi să fie, vreau un copil cu tine. Nu azi, poate nici măcar anul viitor. Dar îl vreau. Vreau să creez ceva frumos din corpul meu, care să fie noi și totuși o persoană complet alta decât noi.

— Vrei un copilaș.

A clătinat capul.

— Vreau copilul tău.

După o vreme am ațipit amândoi.

Sau numai eu. M-am trezit câteva minute mai târziu ca să-mi dau seama că ea se ridicase din pat, așa că m-am ridicat și eu și-am mers prin bezna apartamentului în bucătărie și-am găsit-o stând la masa de lângă fereastră – pielea ei, goală, albită de lumina frântă, sfâșiată printre lamelele jaluzelei a lunii.

Lângă antebrațul ei era un carnet de note, dosarul cazului îl avea în față, iar când am trecut pragul, a ridicat privirea și-a zis:

— N-o pot lăsa să trăiască.

— Cheese și Mullen?

A dat din cap.

— Ar fi o mișcare tactică stupidă. Sunt obligați s-o omoare.

— Au ținut-o în viață pân-acum.

— Cum putem fi siguri? Și chiar dac-ar fi așa, probabil că n-au s-o mai țină decât până-și primesc banii. Ca să fie siguri. Dar după aceea vor fi nevoiți s-o omoare. Ar fi...

Am dat din cap.

— Deja te-ai gândit la asta.

— Da.

— Deci mâine-noapte...?

— Mă aștept să găsim un cadavru.

Și-a aprins o țigară, iar pielea ei a fost, pentr-o clipită, înroșită de flacăra brichetei.

— Poți suporta gândul ăsta?

— Nu.

M-am apropiat de masă până am ajuns lângă Angie, am pus mâna pe umărul ei, conștient de goliciunea noastră și m-am pomenit gândindu-mă iarăși la puterea pe care-o dețineam în patul nostru și-n corpurile noastre, la acea potențială a treia viață plutind ca un spirit între pielea ei și-a mea dezgolite.

— Bubba? a zis ea.

— Mai mult ca sigur.

— Lui Poole și lui Broussard n-o să le pice bine.

— Tocmai de-aia n-o să le spunem că-i acolo.

— Dacă Amanda încă trăiește când ajungem la cariere și dacă o putem localiza sau cel puțin bănuim pe unde se află...

— Atunci Bubba o să-l doboare pe oricine-o fi cel care-o ține. O să-l doboare ca pe-un sac de gunoi și va dispărea apoi în noapte.

A zâmbit.

— Vrei să-l suni?

Am împins telefonul peste masă.

— Îți las ție plăcerea.

Și-a încrucișat picioarele cât a format numărul, și-a ridicat capul când a pus receptorul la ureche.

— Hei, băiatule, a zis când Bubba a răspuns, vrei să ieși la joacă mâine-seară?

Un moment, Angie a ascultat ce-i spunea el, apoi zâmbetul ei s-a lărgit.

— Dacă ești realmente binecuvântat, Bubba, sigur, chiar o să-mpușți pe cineva.

17

Maiorul John Dempsey de la poliția statului Massachusetts avea o față lată, de irlandez, plată ca o tigaie și ochi exoftalmici și circumspecți ca de bufniță. Și chiar clipea ca o bufniță: un spasm neașteptat al mușchilor oculari îi trăgea pleoapele groase peste ochi, unde rămâneau o zecime de secundă mai mult decât era firesc înainte să țâșnească-napoi ca jaluzelele-n fereastră și să dispară sub sprâncene.

Ca la majoritatea oamenilor din forțele de ordine statale pe care i-am întâlnit, coloana lui vertebrală părea forjată din țeavă de plumb, iar buzele îi erau palide și prea subțiri – în albeața plată a feței păreau că i-au fost schițate aproximativ în carne cu un creion. Mâinile îi erau de-o albeață untoasă, cu degete lungi și feminine, cu unghii bine întreținute și bine definite de-ai fi zis că erau marginile unui bănuț de cinci cenți. Dar mâinile erau tot ce era moale în el. Tot restul lui era construit din șisturi, constituția lui suplă era atât de dură și de lipsită de adipozități, încât eram aproape sigur că de-ar fi căzut de pe podium s-ar fi făcut țăndări.

Uniformele poliției statului m-au neliniștit întotdeauna, dar niciunele atât de mult ca acelea ale ofițerilor de rang superior. E ceva agresiv teuton în toată pielăria aia neagră lustruită impecabil, în epoleții aceia proeminenți și-n strălucitoarele decorații de argint, în banduliera tare Sam Browne[1], petrecută de-a curmezișul peste piept de pe umărul drept pe șoldul stâng, în acel

[1] Cureaua petrecută în diagonală peste piept a primit numele ofițerului Sam Browne, care a servit în cavaleria engleză din India în sec. XIX (*n.t.*).

sfert de inci în plus al cozorocului caschetei făcut să acopere fruntea și să umbrească ochii.

Polițiștii de oraș îmi amintesc întotdeauna de răcanii din vechile filme de război. Indiferent cât de bine sunt îmbrăcați, mie-mi par întotdeauna gata să se târască pe burtă pe o plajă din Normandia, cu un muc ud de trabuc încleștat în dinți și cu o ploaie de moloz căzându-le în spinare. Dar când văd un ofițer de rang mediu din poliția statului – fălcile încleștate, înălțarea arogantă a bărbiei, soarele lucind din toate elementele uniformei făcute special să lucească –, mi-l imaginez imediat bătând pas de defilare pe străzile tomnatice ale Poloniei, cam pe la anul 1939.

La scurt timp după ce se adunase toată lumea, maiorul Dempsey și-a scos cascheta enormă, descoperind un ciuf de păr alarmant de portocaliu. Îl tunsese până nu mai rămăsese din el decât o miriște de țepi lucioși ce-i ieșeau din scalp ca iarba sintetică. Maiorul părea conștient de efectul deconcertant pe care părul său îl avea asupra celor care nu-l cunoșteau. Și l-a netezit cu palmele pe ambele părți ale capului, apoi a ridicat indicatorul de pe birou și l-a bătut în palma deschisă, în timp ce cu ochii lui de bufniță observa sala cu un dispreț uluit. În stânga sa, pe un rând scurt de scaune aliniate sub emblema Uniunii, stăteau locotenentul Doyle cu șeful poliției din Quincy, îmbrăcați, și unul, și celălalt, în cele mai bune costume de înmormântare. Toți trei scrutau adunarea cu priviri marțiale.

Eram adunați în sala de ședințe a sediului din Milton al Poliției Statale și toată partea stângă era rechiziționată tocmai de membrii poliției statului, toți cu priviri agere de vultur, toți proaspăt bărbieriți și ținându-și regulamentar caschetele sub braț, fără măcar o cută cât firul de păr la pantaloni și cămăși.

Primele rânduri de scaune din partea dreaptă a sălii erau ocupate de polițiștii din Quincy, iar cele din spate, de cei din Boston. Polițiștii din Quincy păreau să-i copieze pe cei ai statului, deși am zărit câteva îndoituri și câteva caschete puse pe parchet, între picioare. Cei mai mulți erau tineri și tinere, cu obrajii la fel de netezi și de proaspeți precum carnea de biban jupuit, și-aș fi pariat o sumă mărișoară că niciunul din ei nu folosise vreodată arma în misiune de serviciu.

Pentru comparație, partea din spate a încăperii arăta ca sala de așteptare a cantinei săracilor. Polițiștii în uniformă arătau în regulă, dar cei de la CIC, bărbați și femei deopotrivă, ca și lotul celorlalți detectivi detașați temporar de la alte secții pentru misiunea aceea, erau o învălmășeală de culori, o colecție de pete de cafea și de sudoare pe la subsiori, de răsuflări duhnind a țigări, de frizuri în dezordine și de haine atât de boțite c-ai fi putut rătăci în cutele lor părțile mici ale jocurilor pentru copii sub trei ani. Cei mai mulți dintre detectivi lucraseră la cazul Amanda McCready încă de la început și aveau atitudinea aceea ce spunea „te-n-măta-de-nu-ți-place" a tuturor polițiștilor care lucrează prea multe zile peste program și care-au bătut la prea multe uși să ia declarații. Spre deosebire de cei din poliția statului și a celor din Quincy, membrii contingentului din Boston erau tolăniți în scaune, își trăgeau ghionturi și tușeau prea mult.

Angie și cu mine, ajungând cu puțin înainte să înceapă ședința, ne-am așezat în spate. În blugii ei negri, proaspăt spălați, și cu cămașa neagră de bumbac nesifonată pe sub jacheta de piele maro, Angie arăta atât de bine c-ar fi putut sta alături de polițiștii din Quincy, eu însă, cu cămașa de flanelă jerpelită trasă peste un tricou alb cu Ren & Stimpy[1] și cu jeanșii împestrițați de pete de vopsea albă, arătam ca un grunger din perioada post-Seattle. Basche ții mei erau totuși incredibil de noi – ca scoși din fabrică.

— Îs din ăia cu pernă de aer? a întrebat Broussard, când ne-am strecurat pe locurile de lângă el și Poole.

Am măturat o scamă de pe noii mei papuci.

— Nu.

— Mare păcat. Mie-mi plac ăia cu pernă de aer.

— După ce zice reclama, am zis, cu ăștia pot sări cât Penny Hardaway[2] cu două gagici în brațe.

— A, păi atunci îs buni. Merită banii.

---

[1] Numele unor personaje de desene animate; Ren e un chihuahua psihopat, iar Stimpy o pisică grasă și blajină (*n.t.*).

[2] Fost baschetbalist profesionist american, în anii '90 a jucat mai ales la Orlando Magic (*n.t.*).

În spatele maiorului Dempsey, doi tipi din poliția statală au atârnat pe perete o hartă topografică, mare, a carierelor din Quincy și a Rezervației Dealurile Albastre. Imediat ce-au desfășurat-o, Dempsey a ridicat indicatorul și-a bătut într-un punct aflat în jumătatea de sus a hărții.

— Cariera Granite Rail, a zis rece. Evenimentele recente legate de dispariția Amandei McCready ne-au făcut să credem că, în seara asta la orele douăzeci fix, se va face un schimb. Răpitorii vor să dea copila în schimbul unei genți cu bani furați care se află actualmente în grija Departamentului de Poliție din Boston.

Maiorul a trasat cu indicatorul un cerc larg împrejurul hărții.

— După cum vedeți, carierele au fost alese, probabil, pentru că asigură miriade de posibilități de scăpare.

— Miriade, a șoptit Poole. Fain cuvânt.

— Chiar și cu elicopterele pe care le avem la dispoziție și cu unitățile operative complete plasate în punctele strategice atât împrejurul carierelor, cât și a Rezervației Dealurile Albastre, aceasta nu este o zonă ușor de controlat. Pentru ca lucrurile să fie și mai complicate, răpitorii au cerut ca numai patru oameni să se apropie în seara asta de zona respectivă. Până când are loc schimbul, trebuie ca prezența noastră să fie absolut invizibilă.

Unul din polițiștii statului a ridicat mâna și și-a dres vocea.

— Domnule maior, cum e posibil să încercuim zona și totuși să preîntâmpinăm faptul de-a fi văzuți?

— Exact ăsta-i frecușul, Dempsey își trecu mâna peste bărbie.

— N-a zis ce-am auzit io c-a zis, șopti Poole.

— Ba a zis.

— Uau.

— Postul de comandă unu, a zis Dempsey, va fi stabilit în această vale, la baza pantei accidentate din Dealurile Albastre. De-acolo, vârful carierei Granite Rail e la mai puțin de-un minut cu elicopterul. Majoritatea forțelor noastre vor sta acolo în așteptare. Imediat ce ni se confirmă efectuarea schimbului, vom mătura rezervația și zonele dimprejurul ei, vom bloca strada Carierei la ambele capete, de-asemeni, șoselele Chickatawbut și Saw Cut Notch la ambele capete și vom închide și variantele de

ieșire și intrare dinspre nord și sud pe autostrada spre sud-est. Vom arunca pătura peste căldare și peste toată șleahta.

— I-auzi! Căldare, a zis Poole.

— Da' ce zici de Șleahtă? a zis și Broussard.

— Postul de comandă doi va fi aci, la intrarea în cimitirul Quincy, iar postul de comandă trei...

Următoarea oră l-am ascultat pe Dempsey schițând planul acțiunii de reținere a răpitorilor și împărțind sarcini între departamentele poliției statului și poliției locale. Mai mult de o sută cincizeci de polițiști urmau să fie desfășurați și campați împrejurul carierelor din Quincy și la marginea Dealurilor Albastre. Aveau la dispoziție trei elicoptere. Cea mai bună echipă de negociatori ai poliției din Boston avea să fie la fața locului. Locotenentul Doyle și șeful poliției din Quincy aveau să acționeze ca „cercetași", fiecare în mașina proprie, cu farurile stinse, dând ocol carierei pe întuneric.

— Rugați-vă să nu dea unul peste altul, a zis Poole.

Carierele acopereau o suprafață întinsă de teren. În vremea când granitul din Noua Anglie era la mare căutare, mai mult de șaizeci erau în exploatare. Granite Rail era una din cele douăzeci și două de cariere care nu fuseseră umplute, iar celelalte erau răspândite de-a lungul și de-a latul colinelor găurite dintre autostradă și Dealurile Albastre. Aveam să ajungem acolo noaptea, într-un întuneric aproape total. Chiar și rangerii pe care-i adusese Dempsey ca să ne vorbească despre zonă au recunoscut că pe dealurile alea erau atât de multe poteci încât unele nu le erau cunoscute decât celor puțini care le foloseau.

Dar nu cărările erau problema cea mare. Cărările te scot undeva în cele din urmă, iar acel undeva erau câteva, puține, locuri, șosele ori un parc public, sau două. Chiar dacă răpitorii s-ar fi putut strecura prin plasa de oameni de pe dealuri, ar fi fost înhățați jos. Dacă am fi fost doar noi patru și încă vreo câțiva polițiști care să supravegheze dealurile, aș fi pariat pe oamenii lui Cheese. Dar cu o sută cincizeci de polițiști eram chiar curios să văd cum avea cineva de gând să intre și iasă din zona aceea fără să fie văzut.

Și nu contează cât de tâmpiți erau majoritatea gagiilor din gașca lui Cheese, chiar și ei trebuiau să știe că, indiferent care-ar fi fost cererile lor, într-o situație cu deținere de ostatici aveau să fie implicați o grămadă de polițiști.

Așadar cum aveau de gând s-o șteargă de-acolo?

Am ridicat mâna la următoarea întrerupere a lui Dempsey, iar când s-a uitat la mine, părând că se gândește să mă ignore, am zis:

— Domnule maior.

El s-a uitat în jos, la indicator.

— Da.

— Nu văd cum pot scăpa răpitorii.

Câțiva polițiști au râs pe-nfundate, iar Dempsey a zâmbit.

— Păi exact asta-i șmecheria, nu, domnule Kenzie?

I-am zâmbit și eu.

— Înțeleg, dar nu credeți că răpitorii se gândesc și ei la asta?

— Cum adică?

— Ei au ales locația. Și-or fi dând și ei seama că o veți încercui. Nu?

Dempsey ridică din umeri.

— Delincvența te tâmpește.

Încă o repriză de râsete politicoase din partea băieților în albastru.

Am așteptat să se potolească.

— Domnule maior, dar dacă s-au pregătit pentru o astfel de eventualitate, atunci ce se-ntâmplă?

Zâmbetul i s-a lățit, dar ochii lui de bufniță l-au dat de gol. S-au îngustat privindu-mă, nițel confuz, nițel mânios.

— Nu există cale de scăpare, domnule Kenzie. N-are importanță ce gândesc ei. Au o șansă la un miliard.

— Dar ei cred că exact aia-i a lor.

— Atunci se-nșală.

Dempsey se uită la indicator și se încruntă.

— Mai sunt și alte întrebări tâmpite?

La șase, ne-am întâlnit cu detectivul Maria Dykema de la Negocieri de Ostateci, într-o dubă parcată sub un turn de apă,

la vreo treizeci de yarzi de șoseaua Ricciuti, ce taie chiar prin mijlocul carierelor Quincy. Era o femeie subțire, scundă, puțin peste patruzeci de ani, cu părul scurt, de culoarea laptelui și ochi căprui. Purta un costum de afaceri, negru și, aproape tot timpul cât a durat conversația noastră, și-a pipăit inconștient cercelul cu perlă din urechea stângă.

— Dacă vreunul din voi ar ajunge față-n față cu răpitorul și copilul, ce-ați face?

Privirea ei a trecut peste toți patru și s-a fixat pe peretele dubei, acolo unde cineva lipise cu bandă copia unei fotografii din *National Lampoon* în care o mână ținea un pistol lipit de capul unui câine, iar legenda spunea: DE NU CUMPĂRAȚI REVISTA ASTA, CÂINELE ĂSTA-I MORT!

— Aștept, a zis ea.

Broussard a zis:

— Îi spunem suspectului să elibereze...

— Îi *cereți* suspectului, l-a corectat ea.

— În cerem suspectului să elibereze copilul.

— Și dacă ți-o întoarce: „Te bag în mă-ta" și armează pistolul, ce faceți?

— Noi...

— Vă retrageți, a zis ea. Rămâneți cu ochii pe el, dar îi faceți loc. Dacă se panichează, copilul moare. Dacă se simte amenințat, efectul e același. Primul lucru pe care-l faceți este să-i dați impresia că are loc să se miște, să respire. Nu vreți să-l lăsați să creadă că el controlează situația, dar nici nu vreți să-l faceți să se simtă prins. Ce vreți voi este ca el să creadă că are alternative.

Și-a luat ochii de la fotografia de pe caroseria dubei și, tot trăgând de cercel, s-a uitat la noi.

— Clar?

Am dat din cap.

— Nu îndreptați arma spre suspect, orice-ar fi. Nu faceți mișcări bruște. Când urmează să faceți o mișcare, spuneți-i ceva de genul: „O să mă dau înapoi acum", „O să las pistolul jos acum" și-așa mai departe.

— Să-l tratăm ca pe-un copil, a zis Broussard. Asta e recomandarea dumitale.

Ea a schițat un zâmbet, cu ochii la tivul fustei sale.

— Detectiv Broussard, sunt de șase ani la Negocieri de Ostateci și n-am pierdut decât unul singur. Dacă vrei să-ți umfli bojocii și să urli: „Culcat, labagiule!" când te pomenești într-o astfel de împrejurare, n-ai decât. Dar fă-mi hatârul și scutește-mă de turul pe la talk-show-uri după ce infractorul o să-ți împrăștie inima Amandei McCready pe toată cămașa.

Și-a ridicat sprâncenele, privindu-l.

— De-acord?

— Doamnă detectiv, a zis Broussard, nu contestam felul în care vă faceți meseria. Am făcut o observație, doar.

Poole dădea din cap.

— Dacă trebuie să-l tratăm ca pe-un copil ca să salvăm fetița asta, îl pun pe gagiu în cărucior și-i cânt „nani-nani". Vă dau cuvântul meu.

Ea a oftat și s-a lăsat pe spătarul scaunului, trecându-și mâinile prin păr.

— Șansele de-a da peste infractori însoțiți de Amanda McCready sunt de la foarte mici la niciuna. Dar dacă se întâmplă așa ceva, amintiți-vă: fetița aceea e tot ce au. Tipii care iau ostateci și-apoi ajung în situații fără ieșire sunt ca șobolanii înghesuiți la colț. De obicei sunt foarte înfricoșați și foarte mortali. Și nu se vor învinovăți pe ei înșiși și nu vă vor învinovăți pe voi pentru situația în care-au ajuns. Au s-o învinovățească pe ea. Și dacă nu sunteți foarte prudenți, au să-i ia gâtul.

Ne-a lăsat timp să fim pătrunși de cuvintele ei. A scos apoi patru cărți de vizită din buzunarul costumului ei și ne-a înmânat fiecăruia din noi câte una.

— Aveți toți celulare?

Am dat toți din cap.

— Numărul meu e pe spatele cărții de vizită. Dacă ajungeți într-o situație fără ieșire cu infractorii ăștia și nu mai știți ce să le spuneți, sunați-mă și dați-le telefonul răpitorilor. Ne-am înțeles?

S-a uitat prin geamul din spate al dubei la masa neagră și râpoasă de dealuri și halde de steril, la siluetele ascuțite ale țancurilor de granit.

— Carierele, a zis ea. Cine-ar alege un loc ca ăsta?

— Nu pare-a fi locul din care să poți scăpa foarte ușor, a zis Angie. Date fiind circumstanțele.

Detectivul Dykema a dat din cap.

— Și totuși, pe ăsta l-au ales. Ce știu ei și nu știm noi?

La șapte ne-am strâns la postul mobil de comandă al poliției din Boston, unde locotenentul Doyle ne-a livrat varianta personală de discurs încurajator.

— Dac-o pizdiți, sunt destule stânci acolo de pe care puteți sări. Așa că, l-a bătut pe Poole pe genunchi, n-o pizdiți.

— Inspirator discurs, domnule.

Doyle s-a întins sub consolă de unde-a scos o geantă sport albastru-deschis pe care i-a aruncat-o lui Broussard în poală.

— Banii pe care domnul Kenzie i-a returnat azi-dimineață. Au fost numărați, iar seriile au fost înregistrate. În geanta aia sunt exact două sute de mii de dolari. Nici un cent mai puțin. Aveți grijă să-i înapoiați exact tot atâția.

Stația radio care ocupa o bună treime din suprafața consolei păcăni:

— Comanda, aici unitatea cinci-nouă. Terminat.

Doyle ridică receptorul din furcă și plesni butonul pe care scria VORBIȚI:

— Aici comanda. Vorbește, cin'ș'nouă.

— Mullen a părăsit Turnurile Devonshire în taxi. Se-ndreaptă spre vest pe Storrow. Ne-am lipit de el. Terminat.

— Vest? a zis Broussard. De ce merge spre vest? De ce-a luat-o pe Storrow?

— Cin'ș'nouă, a zis Doyle, ați stabilit cu precizie identitatea urmăritului?

— Păi..., a urmat o lungă pauză între păcăniturile undelor statice.

— Mai spune o dată, cin'ș'nouă. Terminat.

— Comanda, am interceptat convorbirea lui Mullen cu firma de taxiuri și l-am văzut urcând în taxi la intrarea din spate a Turnurilor Devonshire. Terminat.

— Cin'ș'nouă, nu pari foarte sigur.

— Ăăă, comanda, am văzut un bărbat ce corespundea descrierii fizice a lui Mullen, purtând o șapcă cu Celtics și ochelari de soare... ăăă... Terminat.

Doyle a închis ochii o clipă și și-a pus receptorul pe mijlocul frunții.

— Cin'ș'nouă, l-ai identificat sau nu l-ai identificat cu siguranță pe suspect? Terminat.

Încă o pauză lungă, punctată de păcăniturile undelor statice.

— Ăăă, comanda, dacă mă gândesc mai bine, răspunsul e negativ. Dar eram destul de siguri...

— Cin'ș'nouă, cine mai supraveghea Turnurile Devonshire în afară de voi? Terminat.

— Șase-șapte, comanda. Domnule, ar trebui să...

Doyle le-a luat piuitul răsucind potențiometrul, a apăsat un alt buton al stației și-a spus în receptor:

— Șai'șapte, aici comanda. Răspunde. Terminat.

— Comanda, aici Șai'șapte. Terminat.

— Unde sunteți?

— În sud, pe Tremont, comanda. Partenerul meu e pe jos. Terminat.

— Șai'șapte, de ce ești pe Tremont? Terminat.

— Urmărim suspectul, comanda. Suspectul merge pe jos în direcția sud pe Common. Terminat.

— Șai'șapte, vrei să spui că-l urmăriți pe suspect pe Tremont spre sud?

— Afirmativ, comanda.

— Șai'șapte, transmite-i partenerului tău să-l rețină pe domnul Mullen. Terminat.

— Păi comanda, noi nu...

— Transmite-i partenerului să-l rețină pe Mullen, Șai'șapte. Terminat.

— Afirmativ, domnule.

Doyle a lăsat receptorul pe consolă o clipă, se ciupi de puntea nasului, oftă.

Angie și cu mine ne-am uitat la Broussard și la Poole. Broussard a ridicat din umeri. Poole clătina din cap dezgustat.

— Ăăă, comanda. Aici Șai'șapte. Terminat.

Doyle a ridicat receptorul.

— Spune.

— Mda. Comanda, păi, ăăă...

— Bărbatul pe care-l urmăreați nu e Mullen. Corect?

— Corect, comanda. Individul era îmbrăcat ca și suspectul, dar...

— Terminat, Șai'șapte.

Doyle trânti receptorul în furcă și clătină din cap. S-a lăsat în scaun, s-a uitat la Poole.

— Unde-i Gutierrez?

Poole își adună mâinile-n poală.

— Ultima oară când am verificat, era într-o cameră la Prudential Hilton. A ajuns aseară, se întorcea din Lowell.

— Cine-l urmărește?

— O echipă de patru oameni. Dean, Gallagher, Gleason și Halpern.

Doyle a căutat numele pe lista de lângă cotul său, unde avea trecute indicativele lor. A răsucit potențiometrul stației radio.

— Patru'ș'nouă, aici comanda. Răspunde. Terminat.

— Comada, aici Patru'ș'nouă. Terminat.

— Unde sunteți? Terminat.

— Strada Dalton, comanda, lângă Hilton. Terminat.

— Patru'ș'nouă, unde e echipa, Doyle a consultat lista pe care-o avea sub ochi, echipa șapte'ș'trei? Terminat.

— Detectivul Gleason e în hol, comanda. Detectivul Halpern supraveghează ieșirea din dos. Terminat.

— Și unde e suspectul? Terminat.

— Comanda, suspectul e în cameră. Terminat.

— Du-te și verifică, Patru'ș'nouă. Terminat.

— Afirmativ. Vă chemăm noi. Terminat.

Câtă vreme am așteptat răspunsul, n-a vorbit nimeni. Nici măcar nu ne-am uitat unii la alții. Exact ca atunci când te uiți la un meci de fotbal și știi că, și dacă echipa favorită conduce cu șase puncte la numai patru minute înainte de final, tot au s-o zbârcească cumva, tot așa și noi cinci, acolo, în partea din spate a postului de comandă, se pare că simțeam că orice avantaj vom fi avut ne scăpa pe sub ușă, în întunericul ce se lăsa. Dacă

Mullen îi dusese cu prețul așa de ușor pe patru detectivi experimentați, atunci de câte alte ori o făcuse în ultimele câteva zile? De câte alte ori polițiștii fuseseră siguri că-l supravegheau pe Mullen, când de fapt se țineau de coada altcuiva? Din câte știam noi, Mullen ar fi putut s-o viziteze pe Amanda McCready. Sau să-și pregătească o cale de scăpare dintre dealurile alea, pentru noaptea aceea. Ar fi putut să mituiască polițiști să se uite în altă parte sau să aleagă pe care să-i elimine din ecuație, cândva după opt, în bezna ca smoala de pe dealurile alea.

Dacă a știut de la început că suntem pe urmele lui, Mullen putea să ne arate orice-a vrut el să vedem și, câtă vreme noi eram furați de peisaj, chestiile pe care nu voia să le vedem se întâmplau fără ca noi să avem habar.

— Comanda, aici Patru'ș'nouă. Avem o problemă. Gutierrez a plecat. Repet: Gutierrez a plecat. Terminat.

— De cât timp, Patru'ș'nouă? Terminat.

— Greu de spus, comanda. Mașina pe care-a închiriat-o e încă în garaj. Ultima oară când a fost văzut în persoană, s-a întâmplat la orele nouăsprezece. Terminat.

— Comanda, terminat.

Ai fi zis că Doyle s-a gândit un moment să zdrobească receptorul în mână, însă, în cele din urmă, l-a pus delicat și cu exactitate pe colțul consolei.

— Probabil că mai avea o mașină în garaj, parcată acolo cu vreo zi, două înainte să se cazeze, a zis Broussard.

Doyle a dat din cap.

— Dacă verific și celelalte echipe, câți dintre oamenii lui Cheese credeți că vor fi lipsă la apel?

Nimeni nu putea să-i dea un răspuns, dar cred că nici nu se aștepta să primească vreunul.

18

Dacă te îndrepți spre sud pornind din cartierul meu și treci peste râul Neponset, ajungi în Quincy, care multă vreme n-a fost considerat de către cei din generația tatălui meu decât ca o stație pentru irlandezii destul de prosperi să scape din Dorchester, dar nu suficient de bogați ca să sfârșească în Milton, eleganta suburbie irlandeză, cu locuințe cu două băi, situată mai la nord-vest cu câteva mile. Dacă apuci cu mașina spre sud, pe autostrada interstatală 93, chiar înainte să ajungi în Braintree, ai să vezi, ridicându-se în vest, o masă de dealuri de-un maro nisipiu și care par mereu pe punctul de a se surpa.

În aceste dealuri, marii bărbați din trecutul orașului Quincy au descoperit granit așa de bogat în silicat negru și cuarț fumuriu că mai mult ca sigur că, văzându-l sclipind sub picioarele lor, li s-a părut un filon de diamante. Prima cale ferată comercială din țară a fost construită în 1827, iar primele șine au fost fixate-n sol cu șuruburi cu filet și bolțuri de metal din Quincy în sus, pe dealurile astea, astfel încât granitul să poată fi transportat la vale, până pe malurile râului Neponset, unde era încărcat pe goelete și trimis în Boston ori chiar mai departe, în Manhattan, ori New Orleans, ori Mobile, ori Savannah.

Prosperității de-o sută de ani aduse de comerțul cu granit i se datorează ridicarea clădirilor menite să reziste atât timpului, cât și schimbării gusturilor – biblioteci impozante, sedii ale instituțiilor, biserici cu turle înalte, închisori care înăbușesc zgomotul, lumina și chiar speranțele de evadare, coloanele monolitice și canelate ale birourilor vamale ce împânzesc ținutul și monumentul de la Bunker Hill. Și ce-a rămas de pe urma trudei de-a

extrage piatra din pământ? Găurile. Găuri adânci. Găuri largi. Găuri care n-au mai fost umplute niciodată decât cu apă.

În anii de când exploatarea granitului a încetat, carierele au devenit locul obișnuit unde se poate abandona absolut orice: mașini furate, frigidere și cuptoare vechi, cadavre. La fiecare câțiva ani, când un copil sare în vreuna din ele ca să nu mai iasă niciodată la suprafață sau când vreun viețaș din Walpole mărturisește poliției c-a aruncat corpul unei târfe dispărute de pe una din stâncile dimprejur, carierele sunt scotocite, iar în ziare apar reproduceri ale hărților topografice și fotografii subacvatice care dezvăluie un peisaj scufundat ca de lanțuri muntoase, rocă dislocată violent și prăvălită în toate părțile, nebănuite ace crestate țâșnind din adâncuri, țancuri proeminente de stâncă ivindu-se precum fantomele Atlantidei de sub o sută de picioare de apă de ploaie.

Câteodată, cadavrele sunt găsite. Și câteodată nu sunt. Carierele, datorită turbioanelor subacvatice de mâl negru și a neașteptatelor și ilogicelor schimbări în peisajul lor, împânzit de crevase și de povârnișuri, își scot la iveală tainele cu aceeași zgârcenie cu care le scoate Vaticanul pe-ale sale.

Târându-ne în sus pe panta vechii căi ferate, dând la o parte crengile din fața noastră, împleticindu-ne în buruieni și împiedicându-ne de bolovani, în întuneric, alunecând pe nevăzute pietre alunecoase, înjurând în barbă, m-am pomenit gândindu-mă că de-am fi fost pionieri ce-ar fi încercat să traverseze dealurile astea ca să ajungă la rezervorul de apă de pe cealaltă parte a Dealurilor Albastre, am fi fost morți deja. Vreun urs ori vreun elan iritat sau careva din taberele indiene implicate în război ne-ar fi făcut felul numai pentru că le-am tulburat liniștea.

— Da-ncearcă să faci și mai mult zgomot, am zis când Broussard a alunecat în întuneric, s-a izbit cu tibia de-un bolovan și s-a redresat apoi destul cât să-l poată izbi cu piciorul.

— Hei, a zis el, ți se pare că semăn cu Jeremiah Johnson[1]? Ultima dată când am fost în pădure, eram beat, făcusem sex și de unde eram se vedea autostrada!

---

[1] Numele personajului principal care dă și titlul producției western din 1972. Jeremiah Johnson e un veteran al războiului americano-mexican care-și caută liniștea în munții Stâncoși (*n.t.*).

— Ai făcut sex? a zis Angie. Doamne!

— Ai ceva-mpotriva sexului?

— Am ceva-mpotriva gângăniilor, a zis Angie. Câh!

— I-adevărat că dacă faci sex în pădure, mirosurile alea atrag urșii? a zis Poole.

S-a sprijinit o clipă de trunchiul unui copac, inspirând cu greutate aerul nopții.

— N-a mai rămas niciun urs prin părțile astea.

— N-ai cum să fii sigur, a zis Poole și s-a uitat într-o parte, printre copacii întunecați.

A pus geanta sport cu banii între picioarele sale, și-a scos batista din buzunar, și-a tamponat sudoarea de pe gât și și-a șters fața tot mai roșie. A răsuflat greu dezumflându-și obrajii, și-a înghițit saliva de câteva ori.

— Ești bine, Poole?

A dat din cap.

— Bine. Ușor ieșit din formă. Și... ah, da!, bătrân.

— Vrei să cărăm noi careva geanta? a întrebat Angie.

Poole s-a strâmbat la ea și-a ridicat geanta. A arătat cu degetul în sus pe pantă.

— „Înc-o dată prin spărtură."

— Aia nu-i spărtură, a zis Broussard. Îi un deal.

— Citam din Shakespeare, plebeule.

Poole s-a desprins de copac și și-a reluat urcușul în sus, la deal.

— Atunci ar fi trebuit să spui: „Regatul meu pentru un cal", a zis Broussard. Ar fi fost mai potrivit.

Angie a inspirat adânc de câteva ori și s-a uitat spre Broussard. Îl privi în ochi, iar el îi întoarse privirea.

— Suntem bătrâni.

— Da, suntem bătrâni.

— Crezi că-i timpul să le-atârnăm în cui?

— Ce mi-ar plăcea!

El i-a zâmbit, s-a aplecat spre ea și inspiră adânc.

— Știi, nevastă-mea... a avut un accident de mașină chiar înainte să ne căsătorim, și-a fracturat niște oase. N-avea asigurare medicală. Știi cât costă să tratezi o fractură? Frate, n-o să

pot ieși la pensie decât după ce o s-ajung să urmăresc infractorii în toiag.

— Îmi faceți rost de-un toiag? a zis Poole și s-a uitat în sus la panta abruptă. Ați fi foarte drăguți.

Când eram copil, suisem cărarea asta de mai multe ori ca să ajung la gropile cu apă de la carierele Granite Rail sau Melița. Teoretic, accesul era interzis, firește, carierele fiind împrejmuite cu garduri și păzite de patrulele de rangeri ai MDC[1], însă întotdeauna se găseau intrări tăiate în gardul de plasă, nu trebuia decât să știi unde să te uiți, iar dacă nu știai, îți aduceai scule și-ți tăiai singur o intrare. Patrulele erau oricum puține la număr, dar și de-ar fi fost o mică armată tot ar fi fost silite să supravegheze zeci de cariere și să fie cu ochii pe sutele de copii care-și croiau drum spre ele în zilele înăbușitoare de vară.

Așa că eu unul mai urcasem pantele astea. Cu cincisprezece ani înainte. Pe lumină.

Acum era nițel altfel. În primul rând că nu mai eram în forma pe care-o avusesem ca adolescent. Prea multe vânătăi și prea multe baruri și mult prea multe coliziuni în câmpul muncii cu oameni și mese de biliard – ba, o dată, chiar și cu parbrizul și cu șoseaua de dincolo de el – îmi garnisiseră corpul cu dureri și scârțâieli și cu o constantă și vagă palpitație pe care numai cineva de două ori mai în vârstă decât mine sau un jucător profesionist de fotbal le-ar fi putut avea.

Și-n al doilea rând, ca și Broussard, nu eram tocmai Grizzly Adams[2]. Timpul meu de expunere la lumea fără asfalt și fără un bufet bun era limitat. O dată pe an, fac o drumeție cu soră-mea și cu familia ei pe muntele Rainier, în statul Washington; cu patru ani înainte, am fost strâns cu ușa să merg într-o excursie cu cortul în Maine de o tipă care se credea naturalistă pentru simplul fapt că-și făcea cumpărăturile din magazinele armatei și

---

[1] MDC (Metropolitan District Comission), agenție din cadrul Departamentului pentru Conservare și Recreere al statului Massachusetts însărcinată cu protecția șoselelor din zona metropolitană Boston (*n.t.*).

[2] John „Grizzly" Adams (1812-1860), montaniard și îmblânzitor de urși și de alte animale sălbatice pe care le livra grădinilor zoologice, circurilor etc. (*n.t.*).

marinei. Excursia fusese plănuită pentru trei zile, dar n-am rezistat decât o singură noapte, consumând un tub întreg de spray de insecte înainte să ne urcăm în mașină și să plecăm la Camden, de dragul așternuturilor curate și-al servirii în cameră.

Am cântărit forțele tovarășilor mei, cățărându-ne pe panta ce ducea spre cariera Granite Rail. Bănuiala mea era că niciunul din ei n-ar fi trecut de prima noapte a excursiei cu cortul de care-am pomenit. Poate că pe lumină, cu bocanci adecvați de munte, cu câte un toiag zdravăn și cu un teleschi clasa întâi, am fi înaintat serios, dar așa, abia după douăzeci de minute de boncănit și hurducat în sus pe deal, cu lanternele ațintite către semnele și, din când în când, chiar asupra șinei îngropate a căii ferate ce nu mai e funcțională de aproape un secol, am simțit în sfârșit o adiere dinspre apă.

Nu există miros mai curat și mai rece și mai promițător decât cel al apei din cariere. Nu-s foarte sigur de ce-i așa, pentru că la urma urmei nu-i decât apă de ploaie acumulată decenii la rând între pereții de granit, alimentată și împrospătată de izvoare subterane. Și în clipa în care mireasma aceea mi-a gâdilat nările, aveam iarăși șaisprezece ani și parcă simțeam iarăși că pieptul meu străpunge apa ca atunci când săream de pe marginea vârfului Raiului, o stâncă de șaptezeci de picioare din cariera Meliței, parcă vedeam apa verzuie căscându-se dedesubtul meu ca o mână ce mă cerșea, m-am simțit iarăși fără greutate și fără corp, nimic altceva decât spirit pur, atârnând în golul uluitor al aerului dimprejurul meu. Apoi cădeam, și aerul dimprejurul meu se preschimba într-un vârtej ce țâșnea drept în sus dinspre tot mai apropiatul bazin de verde, și de jur împrejurul meu, din rafturi și pereți și stânci, explodau graffitti într-o cascadă de roșu și negru și auriuri și albastru, și puteam adulmeca acel curat și rece și dintr-odată înspăimântător iz al apei de ploaie adunate vreme de-un secol, chiar înainte să lovesc apa cu degetele picioarelor îndreptate în jos, cu încheieturile lipite strâns pe lângă șolduri, cădeam mult dedesubtul luciului de apă unde zăceau frigidere și mașini și cadavre.

De-a lungul timpului, când, tot cam la patru ani, carierele reclamau sacrificiul unei vieți tinere, ca să nu mai pomenesc de

cadavrele aruncate de pe stânci în miez de noapte, descoperite, dacă erau descoperite, ani mai târziu, citeam în ziare aceeași întrebare a editorialiștilor, a activiștilor și a părinților îndoliați: „De ce? De ce?"

De ce simt puștii – șobolani de cariere, ne spuneam noi, cei din generația mea –, de ce simt nevoia să se arunce de pe stânci înalte chiar și de o sută de picioare în apele adânci de două sute și înțesate de nebănuite mase de stâncă, de antene de mașini, de butuci și de cine mai știe ce altceva?

N-am idee. Eu unul săream pentru că eram puști. Pentru că taică-meu era un căcănar și pentru că acasă era mai mult locul de desfășurare al unor acțiuni polițienești și pentru că, majoritatea timpului, eu și soră-mea ni-l petreceam căutând un loc unde să ne ascundem, și nu părea un mod prea plăcut de a-ți trăi viața. Pentru că deseori, cum stăteam drept pe stâncile alea și mă uitam peste marginile lor la castronul răsturnat de verde care, cu cât îmi lungeam mai mult gâtul dincolo de buza lui cu atât se dezvăluia mai mult, simțeam un sfârâit rece în stomac și deveneam conștient de fiecare mădular, de fiecare os, de fiecare vână din corpul meu. Pentru că mă simțeam pur în aer și curat în apă. Săream să le dovedesc chestii prietenilor mei și, odată ce dovedeam ce era de dovedit, săream pentru că eram dependent de plonjarea în apă, trebuia să găsesc stânci mereu mai înalte pentru căderi mai lungi. Săream din același motiv pentru care m-am făcut detectiv particular – pentru că urăsc să știu cu siguranță ce urmează.

— Trebuie să-mi trag suflul, a zis Poole.

A apucat coarda groasă a unei vițe ce ieșea din pământ chiar în fața noastră și s-a răsucit odată cu ea spre sol. Geanta i-a căzut din mână. Un picior i-a alunecat pe pământul jilav. A căzut peste geantă, cu mâna strâns încleștată pe vița aceea.

Eram cu vreo cincisprezece yarzi mai jos de capătul pantei. Deja se putea zări un foarte vag tremur verde al apei, ca o scamă de nor, reflectat de stâncile întunecate și licărind în negreala de cobalt a cerului dincolo de ultimele creste.

— Sigur, prietene, sigur.

Broussard s-a oprit în picioare lângă partenerul lui, tocmai când bărbatul mai în vârstă și-a pus lanterna în poală, respirând cu greutate.

În întuneric, Poole era alb cum nu-l mai văzusem vreodată. Strălucea. Suflul său hârșâit parcă se târa în noapte, ochii îi înotau în orbite, părea că plutesc în căutarea a ceva ce nu era de găsit.

Angie s-a lăsat în genunchi lângă el, i-a pus o mână sub maxilar și i-a luat pulsul.

— Respiră adânc.

Poole a dat din cap cu ochii bulbucați și-a inspirat adânc.

Broussard s-a lăsat și el pe vine.

— Ești bine, prietene?

— Da, bine, a reușit Poole să spună. Ca un pilot de vânătoare.

Strălucirea feței i se întinsese și pe gât și-i umezise gulerul.

— Sunt prea al dracului de bătrân să-mi fâțâi curu' la – a tușit – deal în sus.

Angie s-a uitat la Broussard. Broussard s-a uitat la mine.

Poole a mai tușit de câteva ori. Am ridicat fasciculul de lumină al lanternei, am văzut stropi minusculi de sânge împestrițându-i bărbia.

— Doar un minut, a zis el.

Am clătinat din cap. Broussard a încuviințat cu o mișcare a bărbiei și a scos walkie-talkie-ul din jachetă.

Poole s-a întins și l-a prins de încheietură.

— Ce faci?

— Ne oprim aici, a zis Broussard. Trebuie să te scoatem dintre dealurile astea, omule.

Poole l-a strâns și mai tare de încheietură, apoi a tușit atât de violent că vreun minut am crezut că se va prăbuși în convulsii.

— Ba nu ne oprim, a zis el. Nu trebuie să fim decât noi aici.

— Poole, a zis Angie, se pare că ai o problemă.

El a ridicat ochii spre ea și-a zâmbit.

— Sunt bine.

— Rahat, a zis Broussard și și-a întors privirea de la petele de sânge de pe bărbia lui Poole.

— Serios, Poole s-a întors pe pământ, răsucindu-și coarda viței pe antebraț. Hai, copii, treceți dealul. Hai, treceți dealul.

A zâmbit, dar colțurile gurii lui s-au contorsionat între obrajii asudați.

Ne uitam toți la el. Arăta de parcă nu-i mai rămăsese decât o contracție a spatelui ori să-și dea ochii peste cap până să-i pună la cap piatra de mormânt. Pielea avea culoarea scoicii crude și era evident că nu-și putea focaliza privirea. Respirația lui părea răpăitul ploii auzit prin geam.

Totuși, încleștarea mâinii lui pe încheietura lui Broussard era crâncenă ca de menghină. S-a uitat scurt la noi trei și părea că-și dă seama la ce ne gândim.

— Sunt bătrân și am datorii, a zis el. Eu o să fiu bine. Dar dacă n-o găsiți pe fetița aceea, ea n-o să fie.

Broussard a zis:

— Pe ea n-o *cunosc*, Poole. Pricepi?

Poole a dat din cap și i-a strâns încheietura lui Broussard până i s-a înroșit pielea.

— Și-ți sunt recunoscător pentru chestia asta, băiete. Chiar îți sunt. Care-i primul lucru pe care l-ai învățat de la mine?

Broussard a întors privirea să nu-l vadă și ochii i-au scânteiat în lumina lanternei lui Angie, ce trecea de la pieptul partenerului său la fața lui.

— Care-i primul lucru pe care l-ai învățat de la mine? a zis Poole.

Broussard și-a curățat gâtlejul și-a scuipat între copaci.

— Care?

— Să închid cazul, a zis Broussard și vocea i-a răsunat de parcă Poole și-ar fi luat mâna de pe încheietura lui și i-ar fi pus-o în gât.

— Întotdeauna, a zis Poole.

Și-a mișcat ochii spre creasta dinapoia lui.

— Du-te și închide-l.

— Eu...

— Să nu cumva să-mi plângi de milă, pușiule. Să nu-ndrăznești. Ia geanta.

Broussard și-a lăsat bărbia în piept. S-a întins, a băgat mâna sub corpul lui Poole și-a scos geanta, lovind-o cu palma ca s-o curețe pe fund.

— Plecați, a zis Poole. Acuma.

Broussard și-a desprins încheietura dintre degetele lui Poole și s-a ridicat. S-a uitat undeva în pădurea întunecată ca un puști căruia tocmai i s-a explicat ce înseamnă să fii singur.

Poole ne-a privit din colțul ochilor pe mine și pe Angie și ne-a zâmbit.

— O să supraviețuiesc. Salvați fetița și-apoi chemați oamenii să mă scoată de-aci.

Nu l-am putut privi. Poole, din câte-mi puteam da eu seama, tocmai suferise fie un mic infarct, fie un atac cerebral. Iar sângele ce-i împroșcase din plămâni nu prea ne dădea motive de optimism. M-am uitat iar în jos, la omul care dacă nu primea rapid îngrijiri medicale avea să moară.

— Rămân cu el, a zis Angie.

Ne-am uitat toți trei la ea. Rămăsese în genunchi lângă Poole de când se lăsase el în jos. Și-a trecut palma peste fruntea lui albă, peste țepii părului lui, spre spate.

— Pe dracu' rămâi, a zis Poole și i-a dat mâna la o parte.

Și-a ridicat puțin capul și i s-a uitat drept în obraz.

— Copila aceea va muri-n noaptea asta, domnișoară Gennaro.

— Angie.

— Copila aceea va muri-n noaptea asta, Angie.

Și-a încleștat dinții o clipită și ceva ce-i urca din coșul pieptului i-a contorsionat trăsăturile feței; a înghițit cu greutate silind acel ceva să coboare înapoi.

— Dacă nu facem ceva. Avem nevoie de fiecare om disponibil ca s-o scoatem de-aci într-o singură bucată. Acuma – s-a luptat puțin cu coarda de viță ca să se ridice cât de cât de pe pământ –, acuma o să urci la cariere. Și tu la fel, Patrick.

Și-a întors capul spre Broussard.

— Și, băga-mi-aș, în mod absolut cert mergi și tu. Așa că, hai, plecați. Acuma.

Niciunul dintre noi nu voia să plece. Asta era limpede. Dar Poole și-a ridicat brațul, ițind încheietura din mânecă și întinzând-o spre noi până când am putut citi cu toții ce indicau acele ceasului lui: 8:03.

Întârziasem.

— Plecați, a șuierat el.

Am privit spre vârful dealului, apoi în întunericul pădurii dinapoia lui Poole, apoi în jos la el. Întins pe pământ, cu picioarele depărtate, laba unuia căzută fără vlagă într-o parte, părea o sperietoare de ciori coborâtă de pe prăjină.

— Plecați.

L-am lăsat acolo.

Ne-am cățărat de-a bușilea în sus, Broussard înainte, căci cărarea era îngustată de hățișuri de buruieni și rugi. În ciuda zgomotului pe care-l făceam înaintând, noaptea era atât de liniștită că nu ne-ar fi lipsit mult să credem că eram singurele făpturi ce-o populau.

Cu zece picioare înainte de coama dealului, am dat de un gard de plasă înalt de douăsprezece, dar n-a fost cine știe ce obstacol. O bucată de dimensiunile unei porți de garaj fusese decupată din el, așa c-am trecut prin gaură fără să ne oprim deloc.

În vârf, Broussard s-a oprit cât să-și pornească walkie-talkie-ul și să șoptească ceva în el.

— Am ajuns la cariere. Sergentul Raftopoulos e bolnav. La semnalul meu – repet, la semnalul meu – trimiteți echipa de evacuare pe panta căii ferate, la cincisprezece yarzi de vârf. Așteptați semnalul meu. S-a înțeles?

— Afirmativ.

— Terminat.

Broussard și-a pus walkie-talkie-ul în impermeabil.

— Și-acum? a zis Angie.

Eram pe o stâncă la vreo patruzeci de picioare deasupra apei, de unde puteam vedea în întuneric siluetele altor stânci și țancuri, ori ale copacilor aplecați într-o rână, ori ale rafturilor proeminente de piatră. Imediat în stânga noastră se ridica o masă de granit despicată, spartă, risipită, câteva piscuri zimțate

la vreo zece ori cincisprezece picioare deasupra celei unde ne aflam noi. În dreapta noastră, terenul era plat pe o întindere de șaizeci de yarzi, apoi se vălurea și apoi era iarăși accidentat și crestat și se pierdea în întuneric. Sub noi, aștepta calmă apa, cerc larg, gri-deschis, cuprins de pereții de stâncă.

— Femeia care l-a sunat pe Lionel a spus să așteptăm instrucțiuni, a zis Broussard. Voi vedeți instrucțiuni pe undeva?

Angie a îndreptat lanterna spre pământ, în fața noastră, a plimbat lumina pe pereții de granit, apoi împrejur, în arc de cerc, peste copaci și tufișuri. Parcă jucându-se, lumina părea un ochi leneș ce ne oferea, în ocheade întrerupte, posibilitatea de-a privi într-o lume densă și stranie ce se putea schimba radical cu fiecare inci: se fixa când pe o piatră, când pe mușchi ori pe scoarța albă și crăpată a unui copac, când pe plante verzi ca menta. Și, curgând printre trunchiurile copacilor, ca ața dentară printre dinți, se întrezăreau firele argintii ale gardului de sârmă.

— Eu nu văd niciun fel de instrucțiuni, a zis Angie.

Bubba, știam, era și el aici, undeva. Probabil că ne putea vedea deja. Probabil că-i putea vedea pe Mullen și pe Gutierrez și cine le-o mai fi fost complice. Probabil că o putea vedea pe Amanda McCready. Trebuia să vină dinspre Milton, s-o taie prin parcul Cunningham și să urce pe o cărare pe care o descoperise probabil cu ani în urmă, când a trebuit să scape de niște arme căutate de autorități, de o mașină ori de un cadavru – sau de orice altceva tipi ca Bubba trebuie să se descotorosească în cariere.

În mod cert avea un telescop pe carabina sa dotată și cu un dispozitiv de amplificare a luminii și probabil că prin telescopul acela noi arătam de parcă am fi fost pe-un fund de mare, într-un mediu încețoșat de plantele subacvatice, sau de parcă ne-am fi mișcat în cadrul unei fotografii ce se developa sub ochii lui.

Walkie-talkie-ul de la șoldul lui Broussard s-a pornit și păcăniturile sale au răsunat ca un urlet în liniștea ce ne înconjura. L-a smuls precipitat din curea și l-a dus la gură.

— Broussard.

— Aici Doyle. La secția șaisprezece tocmai au primit un telefon de la o femeie care a lăsat un mesaj pentru voi. Credem că-i aceeași femeie care l-a sunat pe Lionel McCready.

— Am înțeles. Care-i mesajul?

— Detectiv Broussard, tu trebuie să mergi spre dreapta și să urci pe stâncile din sud. Kenzie și Gennaro trebuie s-o ia la stânga.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot. Doyle, terminat.

Broussard și-a agățat walkie-talkie-ul înapoi la șold și s-a uitat la linia stâncilor din cealaltă parte a apei.

— Desparte și stăpânește.

S-a uitat la noi cu ochi îngustați și goi. Părea mult mai tânăr decât de obicei, încordarea și frica luându-i zece ani de pe trăsăturile feței.

— Fii prudent, a zis Angie.

— Și voi.

Am rămas pe loc încă vreo câteva secunde, ca și cum dacă nu ne mișcam, am fi putut preîntâmpina inevitabilul, momentul când aveam să aflăm dacă Amanda McCready era vie sau nu, momentul când toate speranțele și toate planurile astea n-aveau să mai fie în puterile noastre și-n care n-avea să mai depindă de noi cine e rănit, ori dispărut, ori ucis.

— În fine, a zis Broussard. Rahat.

A ridicat din umeri și-a luat-o pe partea netedă a stâncii, fasciculul lanternei săltând înaintea lui pe sol.

Angie și cu mine ne-am îndepărtat cu vreo zece picioare de marginea stâncii, și-am parcurs-o până am dat de o breșă, unde o lespede de granit se înălța cu vreo șase inci către cealaltă parte. Am luat-o de mână pe Angie și-am păsit amândoi prin breșă, apoi pe următoarea lespede, traversând-o pe o distanță de vreo treizeci de picioare până am dat de-un zid de stâncă.

Se înălța cu vreo zece picioare și mai mult deasupra noastră, și în bejul lui cremos se amestecau rotocoale ciocolatii. Mi-a amintit de un chec, unul de șase tone, dar nu mai puțin chec.

Ne-am îndreptat lanternele în stânga, nedescoperind altceva decât masa compactă de piatră până cu treizeci de picioare înapoia noastră unde se pierdea printre copaci. Am îndreptat iarăși lanterna pe porțiunea din fața mea și-am observat crestături în rocă, de parcă straturile de șist ar fi fost cioplite. O buză de vreun

picior lățime se întindea într-un zâmbet la vreo două picioare și jumătate deasupra solului, iar patru picioare mai sus, era încă un zâmbet de-ăsta, și mai larg.

— Ai făcut ceva cățărări în ultima vreme? am întrebat-o pe Angie.

— Doar nu te gândești să...?

Lanterna ei dansă pe peretele de stâncă.

— Nu văd alternativa.

I-am dat lanterna mea și-am ridicat vârful piciorului până la prima buză. M-am uitat peste umăr la Angie.

— De-aș fi în locul tău, n-aș sta chiar sub mine. S-ar putea să vin înapoi chiar foarte repede.

A dat din cap și-a făcut un pas spre stânga mea, ținând ambele lanterne orientate spre suprafața lucioasă a stâncii. Eu mi-am împins de câteva ori vârful pantofului în buza crăpăturii să verific dacă mă ține sau nu. Cum nu s-a întâmplat nimic, am inspirat adânc și m-am săltat din ea, apucând raftul de sus. Mi-am înfipt degetele în el, însă mi-au alunecat pe praf și nisip, așa că am pierdut priza și-am căzut pe spate, drept în cur.

— Fainã treabă, a zis Angie. În mod cert, ai o predispoziție genetică pentru chestiile astea atletice.

M-am ridicat și mi-am șters praful de pe degete, mânjindu-mi pantalonii. M-am încruntat la Angie și-am încercat din nou și din nou am căzut în cur.

— Ei, uite că totuși se enervează, a zis Angie.

La a treia încercare, chiar am reușit să-mi țin degetele pe raft vreo cincisprezece secunde înainte să-mi scape iar priza.

Angie mi-a băgat lanterna în ochi, tocmai când mă uitam în sus la bestia aia de lespede îndărătnică de granit.

— Se poate să-ncerc și eu? a zis ea.

I-am luat lanternele și le-am orientat spre zidul de stâncă.

— Dar te rog!

S-a dat înapoi câțiva pași și s-a uitat cu luare-aminte la peretele de rocă. S-a lăsat pe vine, apoi s-a ridicat și a repetat de câteva ori mișcarea asta în sus și-n jos, a făcut câteva extensiuni din mijloc și și-a flexat degetele. Până să-mi dau seama ce avea de gând, s-a ridicat și a țâșnit în plin fuleu spre zidul de stâncă.

Când mai avea câțiva inci până să se izbească în el precum Wile E. Coyote în tunelul pictat, a înfipt vârful labei piciorului în cel mai de jos prag, cu mâna dreaptă s-a apucat de cel de sus, iar corpul ei ușor a făcut o boltă încă vreo două picioare în sus, până când brațul ei stâng s-a plesnit de coama stâncii.

S-a ținut acolo o jumătate bună de minut, așa cum era, lipită de zidul de stâncă de parcă ar fi fost catapultată în el.

— Acum ce-o să faci? am zis.

— Mă gândeam să stau aci o vreme.

— Ăsta-i un sarcasm.

— Aha, deci ți-ai dat seama?

— Unul din talentele mele.

— Patrick, a zis ea și tonul pe care-a spus-o mi-a amintit de maică-mea și de vreo câteva maici pe care le cunoscusem, treci sub mine și-mpinge-mă.

Mi-am băgat una din lanterne sub catarama curelei astfel încât lumina să vină în sus, spre fața mea, iar pe cealaltă am îndesat-o în buzunarul de la spate. M-am poziționat sub Angie, mi-am pus ambele mâini sub călcâiele ei și-am împins. Cred că cele două lanterne împreună cântăreau mai mult decât ea. A țâșnit în sus pe peretele de piatră, iar eu mi-am extins brațele complet deasupra capului până când călcâiele ei s-au desprins din palmele mele. Odată în vârf, s-a întors spre margine și s-a uitat în jos la mine, stând pe genunchi și coate, apoi mi-a întins o mână.

— Ești gata, olimpianul meu?

Am tușit în pumn:

— Târfă.

Și-a retras mâna zâmbind.

— Ce spui?

— Că mi-e târșă cu lanterna asta-n burtă. Trebuie s-o pun la spate.

— Aha, a zis întinzându-mi iar mâna. Sigur că da.

După ce m-a tras sus, am luminat coama stâncii cu lanternele. Continua fără întreruperi încă vreo douăzeci de yarzi și era netedă ca o bilă de popice. M-am pus pe burtă și mi-am întins gâtul și lanterna dincolo de marginea ei, cercetându-i peretele ce cădea vertical și neted până în apă, vreo șaizeci și cinci de picioare.

Eram pe la jumătatea drumului spre partea de nord a carierei. De cealaltă parte a apei, drept înainte, se vedea un șir de stânci și praguri, murdărite de graffitti, se vedea chiar și un piton stingher, uitat de vreun cățărător. Apa reflecta lumina lanternei pe stâncă în licăriri tremurătoare asemeni valurilor de fierbințeală de pe șosele, vara. Îmi amintesc că era de un verde palid, puțin lăptoasă, dar știam cât de înșelătoare putea fi culoarea. Scafandrii care căutaseră cadavre în apa aceea înainte cu o vară au fost siliți să-și abandoneze cercetările datorită concentrației mari de aluviuni care sporea lipsa naturală de vizibilitate la adâncimi mai mari de o sută cincizeci de picioare, astfel că le era imposibil să vadă la mai mult de două-trei picioare în fața lor. Am redirecționat fasciculul de lumină peste apă, spre partea unde ne aflam, trecându-l peste o placă de înmatriculare îndoită ce plutea pe apa verde, peste un buștean scobit la mijloc, de animale probabil, astfel că arăta ca o canoe și peste marginea a ceva rotunjit, de culoarea cărnii.

— Patrick, a zis Angie.

— Stai nițel. Ține lanterna aici, în jos.

Am smucit lanterna înapoi spre dreapta mea, spre locul unde văzusem conturul de carne, nemaigăsind decât verdele apei.

— Ange, am zis. Acuma, pentru numele lui Dumnezeu.

S-a întins pe stâncă lângă mine, iar fasciculul lanternei ei s-a îndreptat spre locul unde era ațintită și a mea. Cele șaizeci și cinci de picioare pe care trebuia să le străbată lumina îi slăbeau intensitatea, iar verdele delicat al apei nu ne ajuta să vedem prea bine. Cercurile de lumină se mișcau paralel ca doi ochi șovăielnici, înainte și înapoi peste apă, apoi în sus și-n jos, în careuri tot mai strânse.

— Ce-ai văzut?

— Nu știu. Putea fi o piatră...

Scoarța cafenie a bușteanului trecu plutind pe sub fasciculul lanternei mele, apoi iarăși placa de înmatriculare, boțită parcă de niște mâini mari și nervoase.

Poate că într-adevăr fusese o piatră. Lumina albă, verdele apei și întunericul dimprejur îmi jucaseră probabil o festă. De-ar

fi fost un cadavru, l-am fi văzut între timp. Și-apoi cadavrele nu plutesc. Nu în carierele alea.

— Am găsit ceva.

Mi-am smucit lanterna în direcția tunelului luminos tăiat de cea a lui Angie, iar fasciculele lor îngemănate au scăldat în lumina lor capul crâmpoțit și ochii morți ai lui Pea, păpușa Amandei McCready. Plutea se spate pe verdele apei și rochița ei cu imprimeuri florale unduia, murdară și udă.

O, Doamne, mi-am zis. Nu se poate.

— Patrick, a zis Angie, ar putea fi și ea acolo.

— Stai...

— Ar putea fi acolo jos, a repetat ea și-am auzit un bufnet după ce s-a răsucit pe spate și și-a scos un pantof împingându-l cu celălalt peste călcâi.

— Angie, stai. Noi ar trebui...

De cealaltă parte a carierei, liziera dinapoia stâncilor a explodat. Focuri de armă despicau crengi, lumini izbucneau și pocneau în rafale bruște de alb și galben.

— Sunt țintuit! Sunt la pământ! se auzi vocea lui Broussard urlând în walkie-talkie. Am nevoie de ajutor! Urgent! Repet: am urgentă nevoie de ajutor!

O așchie de piatră țâșni din stâncă și mă izbi în obraz și dintr-odată printre copacii din spatele nostru s-au auzit zumzete și crengi retezate căzând, din peretele de stâncă ricoșau scântei și șuierături metalice.

Și eu, și Angie ne-am rostogolit înapoi de pe marginea stâncii. Am apucat walkie-talkie-ul.

— Aici Kenzie. Se trage în noi. Repet: se trage în noi din partea de sud a carierei.

M-am tras și mai mult înapoi, în întuneric; mi-am văzut lanterna aprinsă acolo unde-o uitasem, pe buza stâncii, trecându-și încă tunelul de lumină peste carieră. Oricine trăgea în noi de pe cealaltă parte a apei își putea regla tirul după fasciculul ei de lumină ca după farul din port.

— Ești lovită?

Angie a clătinat din cap.

— Nu.

— Mă-ntorc îndată.

— De ce?

Încă o rafală de gloanțe măcină pietrele și copacii din spatele nostru, așa c-am rămas pe loc, așteptând o întrerupere. Iar când a venit, cu o tăcere asurzitoare, m-am târât prin întuneric și cu dosul palmei am măturat lanterna de pe stâncă, trimițând-o dincolo de marginea prăpastiei, în apă.

— Doamne, a zis Angie când m-am târât înapoi lângă ea. Ce facem?

— Nu știu. Dacă au puști cu telescoape și cu amplificatoare de lumină, suntem ca și morți.

Atacatorul a început să tragă din nou. Frunze din copacul dinapoia lui Angie au căzut în noapte, iar gloanțele s-au înfipt în trunchiuri, au frânt ramuri subțiri. Focurile au încetat o jumătate de secundă, cât și-a reglat trăgătorul ținta, apoi metalul a plesnit fața stâncii sub noi, doar cu puțin mai jos de margine, răpăind pe piatră ca grindina. Dacă mâinile atacatorului ar fi ajustat tirul cu un inci sau doi mai sus, gloanțele ar fi trecut peste buza stâncii drept în fețele noastre.

— Solicit evacuarea! a strigat Broussard în walkie-talkie. Urgent! Se trage din două părți!

— Unitatea de evacuare e pe drum, a replicat o voce rece și calmă.

Am apăsat butonul de transmisie când focurile au încetat iar.

— Broussard.

— Da. Sunteți OK?

— La pământ!

— Și eu.

În partea unde era el s-a auzit iarăși, brusc, o rafală de gloanțe, iar când m-am uitat dincolo de carieră, am văzut printre copaci fleșurile albe și repetate ale gloanțelor ieșind pe gura țevii.

— Pui de curvă! a urlat Broussard.

Exact atunci s-a deschis cerul și o lumină albă s-a revărsat dinspre cele două elicoptere dotate cu reflectoare în bot, suficient de puternice cât să lumineze un întreg stadion de fotbal, ce s-au poziționat deasupra mijlocului carierei. O clipă, am fost

orbit de masa pură și neașteptată de strălucire albă. Toate lucrurile dimprejur și-au pierdut culoarea, albindu-se în lumina aceea: liziera pădurii, albă, fața stâncii, albă, apa, albă.

Intensitatea albului aceluia a fost spartă de bolta descrisă de un obiect lung, negru, țâșnind din liziera pădurii de pe cealaltă parte a carierei. S-a învârtit în aer, cu susul în jos, iar și iar, apoi a căzut dincolo de stâncă, spre apă. I-am urmărit căderea destul timp ca să identific obiectul înainte să dispară din câmpul meu vizual – o pușcă. Însă din liziera din dreptul nostru, de dincolo de apă, încă mai izbucneau focuri de armă.

Apoi au încetat. Am cercetat apa albă cu privirea și-am apucat să mai văd patul altei pușți căzând din întuneric spre apă.

Un elicopter s-a plasat deasupra lizierei pe partea unde era Broussard și-am auzit țăcănitul focurilor automate, am auzit strigătul lui Broussard în walkie-talkie.

— Nu mai trage! Nu mai trage, tâmpitu' naibii!

Vârfurile verzi ale copacilor se frângeau în lumina albă, plesnind și trosnind în aer, apoi țăcănitul mitralierei de la bordul elicopterului a încetat când al doilea elicopter s-a înclinat spre noi, ațintind reflectorul drept în fața mea. Curentul de aer stârnit de palele rotorului m-au trântit de pe picioare, iar Angie a apucat walkie-talkie-ul și-a zis:

— Retrageți-vă. Noi suntem bine. Sunteți pe linia tirului.

Lumina albă a dispărut o clipă, iar când mi s-a limpezit vederea și vârtejul iscat de elicopter s-a domolit, am văzut că aparatul se înălțase cu vreo patruzeci de picioare, legănându-se deasupra carierei, aruncându-și conul de lumină al reflectorului spre apă.

Nu se mai auzea niciun foc de armă de ceva timp. Însă zgomotul mecanic și furios al armelor descărcate fusese înlocuit de țiuitul turbinelor elicopterelor și de duduitul rotoarelor.

M-am uitat în bazinul de alb și-am văzut unde verzui fremătând, bușteanul și placa de înmatriculare jucând pe valuri, distanțându-se de păpușa Amandei McCready. M-am întors spre Angie tocmai când își arunca pantoful din piciorul drept, și-n același timp își scotea bluza peste cap. Nu mai avea pe ea decât sutienul negru și blugii și tremura în aerul rece ce-i dăduse culoare-n obraji.

— Nu cobori în apă, am zis.

— Ai dreptate, a zis ea, dând din cap și aplecându-se să-și ia bluza de jos.

Apoi a zbughit-o pe lângă mine și, până m-am întors după ea, era-n aer, pedalând din picioare, împingând pieptul înainte. Elicopterul s-a înclinat spre dreapta și trupul lui Angie s-a răsucit în lumină, apoi s-a îndreptat.

A căzut ca o rachetă.

În lumina albă, trupul ei era o pată întunecată. Cu mâinile strâns lipite de șolduri, părea o statuie suplă căzând drept ca plumbul.

A lovit apa ca satârul unui măcelar, a tăiat-o curat și-a dispărut.

— Avem un om în apă, am auzit pe cineva în walkie-talkie. Avem un om în apă.

De parcă ar fi fost siguri că aveam s-o urmez, elicopterul cel mai apropiat a făcut o voltă înapoi, spre stâncă, s-a întors cu partea dreaptă spre mine, legănându-se pe loc, zguduindu-se înainte și înapoi, făcând un baraj în fața mea, aproape de stâncă.

Secretul săriturilor de pe stâncile dimprejurul carierei stă în viteză și-n amplitudine. Trebuie să sari dincolo de marginea stâncii cât mai mult cu putință, așa fel încât curenții de aer și toanele gravitației să nu te împingă, în cădere, înapoi în peretele de stâncă și-n aflorimente. Cu elicopterul înaintea mea, chiar dacă aș fi reușit să plonjez pe sub tălpile lui, tirajul m-ar fi izbit de stâncă și m-ar fi stâlcit de-ar fi rămas doar o pată din mine.

M-am întins pe burtă și m-am uitat după Angie. După cum plonjase, chiar de-ar fi început să dea din picioare imediat ce i-a intrat și capul în apă, tot s-ar fi scufundat adânc. Iar în carierele astea, oriunde-ai fi sărit, te poți aștepta să dai peste orice: butuci, un frigider vechi cocoțat pe-un prag de rocă prăbușit în apă.

A ieșit la suprafață la cincisprezece yarzi de păpușă, s-a uitat dezorientată împrejur și s-a scufundat iarăși.

Pe partea sudică a carierei a apărut Broussard în vârful unui afloriment zimțat de stâncă. Făcea semne cu brațele deasupra capului. Elicopterul de pe partea lui a cotit spre el. Broussard s-a

întins în sus, iar vuietul unei turbine, precum scrâșnetul frezei dentistului, a sfredelit noaptea când elicopterul și-a lăsat tălpile spre el. S-a întins să se prindă de-o talpă, dar o adiere de vânt a împins aparatul cu totul, îndepărtându-l, clătinându-l.

Aceeași pală de vânt a dezechilibrat aparatul din fața mea, aproape să-l împingă în peretele de stâncă. S-a dat înapoi și s-a înclinat spre dreapta sa, întorcându-se în mijlocul carierei, însă a început iar să se apropie de mine imediat ce mi-am scos pantofii și geaca.

Jos, în apă, Angie s-a ridicat iar la suprafață și a înotat până la păpușă. Și-a întors capul, s-a uitat în sus spre elicoptere și s-a scufundat iar.

De cealaltă parte a carierei, elicopterul de-acolo a cotit iar spre Broussard. El s-a dat înapoi pe aflorimentul neregulat, mi s-a părut că se împiedică, dar în cele din urmă și-a ridicat brațele și s-a apucat strâns de talpa aparatului, care s-a depărtat de stâncă, întorcând nasul spre apă. Broussard lovea aerul cu picioarele, iar corpul său aluneca și se ridica, iar aluneca și iar se ridica, până când în cele din urmă au reușit să-l tragă în cabină.

Cel de pe partea mea venea drept spre mine și mi-am dat târziu seama că încerca să aterizeze. Mi-am adunat pantofii și geaca și m-am dat înapoi și spre dreapta, împleticindu-mă, departe de buza stâncii, când partea din față a tălpilor elicopterului s-a lăsat spre stâncă, apoi a săltat în sus, făcând rotorul din coadă să se sucească spre stânga.

Când a revenit în poziția dinainte, la o înălțime doar cu ceva mai mare, vârtejul iscat de rotoare era așa de puternic că m-a trântit la pământ, iar țiuitul turbinelor îmi sfredelea timpanele ca niște ace metalice.

M-am ridicat nesigur pe picioare, tocmai când elicopterul țopăi o dată, apoi încă o dată pe suprafața netedă a stâncii. Vedeam fața încrâncenată a pilotului în carlingă, luptându-se să câștige un punct de sprijin. Și, când botul i s-a lăsat în jos, iar coada s-a ridicat, preț de-o clipită, mi-a trecut prin cap că rotoarele vor rade îngrămădirea de bolovani ce despărțea vârful stâncii de liziera pădurii.

Un polițist îmbrăcat într-un combinezon de zbor albastru-închis și cu o cască neagră a sărit din cabină și, ținându-și capul plecat și genunchii îndoiți, a luat-o la fugă peste pietre, spre mine.

— Kenzie? a strigat.

Am dat din cap.

— Hai cu mine.

M-a prins de braț și mi-a aplecat capul în jos, când celălalt elicopter se îndepărta în mare viteză de apă, pe deasupra stâncilor, spre panta unde-l lăsaserăm pe Poole. N-aveau cum să aterizeze acolo, știam asta. Locul era prea îngust și nu putea fi vorba să-l evacueze atunci. Singura lor șansă să-l scoată de-acolo era să coboare un coș din elicopter cu un om care să-l ridice pe Poole.

Polițistul m-a împins în cabină, rotoarele continuau să biciuie aerul de deasupra capului și, de îndată ce-am fost înăuntru, aparatul s-a ridicat greoi de pe stâncă și s-a lăsat rapid într-o parte.

O vedeam pe Angie sub noi în timp ce coboram spre ea în ocoluri largi. Ținea păpușa Amandei într-o mână și s-a scufundat în apă. Când elicopterul a alunecat pe deasupră-i, apa a început să clocotească și să facă vârtejuri.

— Ridicați-vă! am strigat. Urcați!

Copilotul s-a întors să se uite la mine.

I-am făcut semn cu degetul mare în sus, spre tavanul cabinei.

— Ai s-o înec. Ridică elicopterul!

Copilotul l-a împuns cu cotul pe pilot, care a tras manșa. Stomacul mi s-a lăsat pe intestine când elicopterul s-a înclinat spre dreapta și, prin parbrizul cabinei, am văzut coborând peretele de stâncă împestrițat de graffitti și apoi dispărând din raza noastră vizuală, când ne-am ridicat și ne-am învârtit într-un cerc complet. Elicopterul rămase planând cu vreo treizeci de picioare mai sus de locul unde-o văzusem ultima oară pe Angie.

Angie a revenit la suprafață, bătând cu brațele bulboanele ce-o înghițiseră, scuipă apa din gură și se întoarse pe spate.

— Ce face? a zis polițistul de lângă mine.

— Înoată la mal, am zis.

Angie înota pe spate spre stânci și păpușa descria un arc de cerc în mișcarea de morișcă a mâinii ei drepte.

Polițistul a dat din cap, cu pușca ațintită spre lizieră.

Liceul pe care-l urmase Angie n-a avut echipă de înot, așa că la șaisprezece ani a concurat pentru Clubul de Fete al Americii și a câștigat o medalie de argint într-o competiție regională. Chiar dacă anii de când fuma se adunaseră, tot mai avea cadență. Corpul ei tăia cu precizie apa, aproape fără s-o tulbure, în siajul ei nerămânând mai niciun semn al trecerii sale, c-ai fi putut foarte bine crede că-i un țipar alunecând spre mal.

— Va trebui să vină pe jos înapoi, a strigat copilotul. Nu putem ateriza acolo.

Angie și-a dat seama că se apropia de o aglomerare de bolovani chiar înainte să se izbească de ei. S-a răsucit pe burtă și-a înotat prudent pe distanța care-i mai rămăsese de străbătut până la pietre, a pus delicat păpușa într-o crăpătură, apoi s-a săltat deasupra.

Pilotul a manevrat elicopterul în jos spre bolovani și i-a vorbit printr-un megafon amplasat deasupra reflectorului.

— Domnișoară Gennaro, nu putem să vă evacuăm. Pereții sunt prea aproape și nu avem destul loc pentru aterizare.

Angie a dat din cap și a fluturat o mână, obosită. Corpul ei era complet alb în lumina necruțătoare, șuvițele de păr negru și lung i se lipiseră de obraji.

— Chiar după stâncile acelea, a spus pilotul în megafon, e o cărare. Luați-o pe-acolo și faceți mereu la stânga. Veți ajunge pe șoseaua Ricciutti. Vă va aștepta cineva acolo.

Angie i-a făcut semn cu degetul mare, apoi, inspirând adânc, s-a pus pe pietre cu păpușa în poală.

S-a tot micșorat până când din ea n-a mai rămas decât o pată palidă într-un bloc de sineală, apoi elicopterul s-a lăsat din nou pe-o rână și-a luat rapid altitudine, ridicându-se deasupra pereților carierei. Terenul trecu în goană pe sub noi, când elicopterul s-a lansat ca o săgeată pe deasupra vechii căi ferate, îndreptându-se spre vest, spre pantele de schi de pe Dealurile Albastre.

— Ce dracu' căuta acolo jos?

Polițistul de lângă mine și-a lăsat arma în poală.

— Fetița, am zis.

— Drace, a zis polițistul, ne-ntoarcem cu scafandri.

— Noaptea? am zis.

Polițistul s-a uitat prin vizetă la mine.

— Probabil, a zis după o ușoară ezitare. În mod sigur, mâine-dimineață.

— Cred că spera s-o găsească înainte să se ajungă la așa ceva, am zis.

Polițistul a ridicat din umeri.

— Omule, dacă Amanda McCready e în cariera aia, numai Dumnezeu hotărăște dacă-i mai găsim cadavrul sau nu.

19

Am aterizat pe pârtia de schi pentru începători din Rezervația Dealurile Albastre. Elicopterul s-a lăsat în jos cu precizie printre cablurile telescaunului. Am urmărit cel de-al doilea elicopter făcând aceleași manevre, așezându-se pe sol încetișor, la vreo douăzeci de yarzi distanță.

Ne-au întâmpinat mai multe mașini de poliție, ambulanțe, două mașini ale rangerilor de la MDC și câțiva oameni din trupele poliției statale.

Broussard a sărit din al doilea elicopter, s-a repezit la prima mașină de poliție și l-a scos pe polițistul în uniformă de pe scaunul șoferului.

Am ajuns alergând la el când deja pornea motorul.

— Unde-i Poole?

— Nu știu, a zis. Nu mai era acolo unde l-am lăsat noi. Nu era nicăieri pe cărarea pe care-am urcat. Cred că fie a încercat să coboare de unul singur, fie a urcat pe coama dealului când a auzit împușcăturile.

Peste tăpșanul de iarbă, maiorul Dempsey venea cu pași mari spre noi.

— Broussard, ce dracu' s-a întâmplat acolo sus?

— Poveste lungă, domnule maior.

M-am urcat în mașină lângă Broussard.

— Unde-i copila?

— N-a fost niciun copil acolo sus, a zis Broussard. A fost o cursă.

Dempsey s-a aplecat la geamul mașinii.

— Am auzit că păpușa fetiței plutea pe apă.

Broussard s-a uitat la mine cu o privire crâncenă.

— Mda, am zis. Dar nu i-am văzut cadavrul, totuși.

Broussard a băgat mașina în viteză.

— Trebuie să-l găsesc pe Poole, domnule.

— Sergentul Raftopoulos a sunat acum două minute. E pe strada Pritchett. Zice că i-a găsit pe unii gata morți.

— Cine?

— Nu știu.

Dempsey s-a dat înapoi de la geam.

— O unitate de rangeri e pe drum spre șoseaua Ricciutti s-o ia pe partenera dumitale, domnule Kenzie.

— Mulțam.

— Cine-a folosit artileria acolo, sus?

— Nu știu, domnule, dar m-au pus la pământ.

Țiuitul neașteptat al turbinei zgârie noaptea, iar Dempsey a trebuit să strige să-l auzim.

— N-o să poată ieși! urlă Dempsey. Sunt prinși acolo. Nu e nicio cale de scăpare!

— Da, domnule.

— Nici urmă de fetiță?

Dempsey părea să creadă că dacă punea întrebarea asta de destule ori, mai devreme sau mai târziu avea să primească răspunsul pe care spera să-l primească.

Broussard a clătinat din cap.

— Uitați, domnule, cu tot respectul vă spun, sergentul Raftopoulos a avut un atac de cord sus, pe cărare. Vreau să ajung la el.

— Du-te.

Dempsey a pășit în lături și-a făcut semn câtorva mașini aflate în linie, în spatele nostru. Broussard apăsă accelerația și conduse mașina în jos, pe pârtie, apoi înțepeni volanul în direcția unor copaci, după care-l învârti și intră pe un șleau; câteva secunde mai târziu coti la stânga și apucă în viteză pe un drum forestier răvășit de gropi cât craterele înspre ieșirea pe autostradă care ne scotea la sensul giratoriu și de-acolo în strada Pritchett.

După ce-am parcurs alte două șleauri prăfoase, am ieșit pe strada Carierei și am ținut-o într-o viteză spre partea sudică a dealurilor; în oglinda retrovizoare se vedeau lumini roșii și albastre, clătinându-se și hurducându-se în urma noastră.

Broussard n-a încetinit, ba chiar a trecut în goană de semaforul din capătul străzii Carierei. A șerpuit când a urcat pe variantă și-a intrat în sensul giratoriu apăsând și mai și pedala de accelerație. Toate cele patru roți s-au împotrivit manevrei lui preț de-o clipită. Mașina greoaie se smuci înaintând parcă în ciuda ei înseși, curbându-se parcă, ca și cum avea să se lase dintr-odată pe-o parte. Însă roțile au prins asfaltul în cele din urmă, motorul puternic a gemut și-a împins mașina scoțând-o din sensul giratoriu. Broussard a încleștat mâinile pe volan, și-am descins pe altă variantă, roțile azvârlind zgură și iarbă până pe capotă, trecând ca săgeata pe lângă o fabrică dezafectată. Atunci l-am văzut pe Poole șezând rezemat de partea din spate a Lexusului RX 300, pe stânga străzii, la vreo cincizeci de yarzi mai jos de fabrică.

Capul îi căzuse moale pe apărătoare. Cămașa îi era descheiată până la mijloc și el își apăsa o mână în dreptul inimii.

Broussard a călcat pedala de frână, oprind aproape pe loc. A sărit din mașină, a alunecat pe pământul nisipos și-a căzut în genunchi lângă Poole.

— Camarade! Prietene!

Poole a deschis ochii, a zâmbit fără vlagă.

— M-am pierdut.

Broussard i-a luat pulsul, apoi i-a pus o mână pe inimă. I-a ridicat pleoapa stângă cu buricul degetului mare.

— OK, prietene, OK. O să fii... o să fii bine.

Câteva mașini de poliție au oprit mai jos de noi. Un polițist tânăr a coborât din prima mașină, un echipaj al celor de la poliția din Quincy. Broussard i-a zis:

— Deschide ușa din spate.

Polițistul a dat să-și scoată lanterna și, stângaci, a scăpat-o în țărână. S-a aplecat s-o ridice.

— Deschide dracu' ușa din spate! a țipat Broussard. Acuma.

Tânărul polițist a reușit să-și împingă lanterna sub mașină, dar s-a îndreptat de spate și-a deschis portiera.

— Kenzie, ajută-mă să-l ridic.

L-am apucat pe Poole de gambe, iar Broussard s-a strecurat binișor în spatele lui și l-a cuprins cu brațele peste piept. L-am cărat la mașina de poliție și l-am depus ușurel pe bancheta din spate.

— Sunt bine, a zis Poole și ochii i-a alunecat spre stânga.

— Sigur că ești bine, a zâmbit Broussard.

A întors apoi capul și s-a uitat la polițistul tânăr, care părea extrem de agitat.

— Conduci repede?

— Ăă, da, domnule.

În spatele nostru, câțiva polițiști, și din Quincy, și din forțele statale, s-au apropiat de partea din față a Lexusului cu armele scoase.

— Ieșiți din mașină! Acuma! a strigat unul din ei, îndreptând arma spre parbrizul mașinii lui Gutierrez.

— Care-i cel mai apropiat spital? a întrebat Broussard. Cel din Quincy sau cel din Milton?

— Păi de-aici, domnule, cel din Milton.

— Cât de repede poți ajunge-acolo? l-a întrebat Broussard pe polițist.

— În trei minute.

— Fă să fie două, Broussard l-a bătut pe umăr pe tânărul polițist și l-a împins spre portiera din dreptul șoferului.

Polițistul a sărit înapoia volanului. Broussard i-a strâns mâna lui Poole zicându-i:

— Ne vedem îndată.

Ca prin somn, Poole a dat din cap.

Ne-am dat înapoi și Broussard a închis portiera din spate.

— Două minute, i-a repetat polițistului.

Roțile au împroșcat pietriș, au ridicat nori de praf; când a țâșnit pe șosea, polițistul a pornit sirena și mașina a luat-o pe drumul asfaltat cu-așa viteză de parc-ar fi fost dotată cu un propulsor de rachetă.

— Căcat cu perje, a zis un polițist.

Era proțăpit în fața Lexusului.

— Căcat cu perje! a zis iar.

Eu și Broussard am luat-o spre Lexus; Broussard i-a luat de braț pe doi membri ai poliției statului, le-a arătat clădirea fabricii dezafectate.

— Cercetați clădirea aia. Acuma.

Cei doi n-au pus întrebări. Și-au pus mâinile pe armele din șold și-au luat-o la fugă înapoi pe șosea, spre fabrică.

Am ajuns în cele din urmă la Lexus, trecând printre polițiștii adunați, toți câți erau, în fața apărătorii Lexusului, se uitau prin parbriz la Chris Mullen și la Pharaoh Gutierrez. Gutierrez era pe scaunul șoferului, Mullen, în dreapta lui. Farurile erau încă aprinse. O singură gaură crease o rețea ca de pânză de păianjen în parbriz, chiar în fața lui Gutierrez. O gaură identică se formase în sticlă în dreptul lui Mullen.

Până și găurile din capetele lor erau destul de asemănătoare – ambele de mărimea unei monede de zece cenți, ambele încrețite și albe pe margini, ambele supurând un firicel de sânge în jos, pe nasul fiecăruia.

După cum arăta Gutierrez, el fusese primul care-ncasase glonțul. Pe fața lui nu se citea decât o oarecare nerăbdare, ambele mâini îi erau goale, cu palmele așezate în față, pe scaun. Cheile erau în contact, iar schimbătorul de viteze era în poziția PARCARE. Mâna dreaptă a lui Chris Mullen ținea arma strâns lipită de mijlocul său, iar expresia feței lui era ipostaza înghețată a unui acces neașteptat de surprindere și frică.

Avusese la dispoziție o jumătate de secundă ca să-și dea seama că va muri, poate mai puțin. Oricum, destul timp ca tot ce se petrecea să i se pară că se derulează cu încetinitorul. O mie de gânduri îngrozite s-au învârtit în creierul său mânios în timpul de când și-a dat seama ce l-a ucis pe Pharaoh, și-a apucat arma și până a auzit zumzetul următorului glonț plesnind prin parbriz.

Bubba, mi-am zis.

La cincizeci de yarzi în fața Lexusului, fabrica dezafectată cu un balconaș lăsat într-o rână ar fi oferit un excelent punct de elevație pentru un lunetist.

În tunelurile de lumină săpate în întuneric de farurile mașinii, i-am văzut pe cei doi polițiști statali apropiindu-se încet de ea, cu genunchii ușor flexați, cu armele scoase și îndreptate în sus spre balconaș. Unul din ei i-a arătat ceva celuilalt și s-au apropiat amândoi de o ușă laterală. Unul a dat-o de perete, iar celălalt a pășit în cadrul ei cu arma ridicată la nivelul pieptului.

Bubba, mi-am zis, sper că n-ai făcut treaba asta doar din plăcere. Sper că e și Amanda McCready cu tine.

Broussard s-a uitat și el în aceeași direcție.

— Pe cât pariezi că unghiurile traiectoriilor au să indice că gloanțele s-au tras din clădirea aia?

— Da' nici nu pariez, am zis.

Două ore mai târziu, poliția încă mai analiza situația. Noaptea se făcuse dintr-odată rece. Cădea o ploaie subțire ce mânjea parbrizele și ni se lipea în păr ca lindenii. Polițiștii statali care au cercetat fabrica se întorseseră cu o pușcă Winchester model 94, cu trepied și cu dispozitiv de amplificare a luminii, pe care o găsiseră acolo. Pușca fusese abandonată într-un butoi cu ulei vechi de la etajul doi, chiar în dreapta ferestrei ce se deschidea spre balconaș. Seria fusese răzuită și primul criminalist care s-a uitat la ea a râs când cineva a sugerat că s-ar putea găsi amprente pe ea.

Au fost trimiși în fabrică și alți polițiști să caute și alte probe, însă în două ore n-au găsit nici cartușe, nici nimic altceva, iar criminaliștii nu reușiseră să preleveze nicio amprentă de pe balustrada balconașului ori măcar de pe canatul ferestrei ce se deschidea spre acesta.

Rangerul care-o așteptase pe Angie pe partea de deal ce cobora spre cariera Meliței îi dăduse un impermeabil portocaliu reflectorizant și o pereche de ciorapi groși să-i tragă pe picioare, dar ea tot mai tremura de frigul nopții și-și freca părul negru cu un prosop, chiar dacă i se uscase ori îi înghețase cu ore în urmă. Vara indiană, se părea, o apucase pe același drum pe care-o apucaseră și indienii Massachusetts.

Doi scafandri au încercat să scotocească prin cariera Granite Rail, însă au raportat vizibilitate zero la o adâncime mai mare

de treizeci de picioare și-ndată ce-a început ploaia, acumulările de mâl ce se scurgeau de pe pereții de granit au transformat chiar și locurile unde apa era puțin adâncă în ceva ce semăna cu o furtună de nisip.

La ora zece, scafandrii au renunțat fără să găsească nimic altceva decât o pereche de pantaloni agățați într-un prag la vreo douăzeci de picioare sub suprafața apei.

Când Broussard a ajuns în partea de sud a carierei, aproape în fața stâncii unde eu și Angie zăriserăm păpușa, a găsit un bilet lăsat acolo pentru el, pus cu grijă pe un bolovan luminat de-o lanternă subțire cât un creion atârnată de-o creangă.

Apleacă-te.

Când Broussard s-a aplecat după bilet, dintre copaci au izbucnit focurile de armă, iar el s-a aruncat de la liziera pădurii înspre platoul stâncos, înșfăcând pistolul și walkie-talkie-ul, uitând geanta cu bani și lanterna, care-au rămas printre copaci. Al doilea baraj de focuri de armă l-a împins și mai mult spre marginea stâncii, unde s-a întins la pământ în întuneric, singura sa protecție, și și-a ațintit arma spre lizieră, însă n-a tras niciun glonț de teamă că fulgerările din capătul țevii ar fi indicat exact locul unde se afla. Când s-a verificat ultima poziție pe care-o ocupase Broussard, s-a găsit biletul, lanterna-creion a răpitorilor ca și cea a lui Broussard și geanta, care era deschisă și goală. În ultima oră, se mai găsiseră mai mult de-o sută de cartușe goale printre copaci ca și pe ieșindurile aflate exact în spatele stâncii unde se aflase Broussard, iar jandarmul care ne-a transmis informațiile a zis:

— Vom găsi mult mai multe. Se pare că atacatorii au luat-o razna aici. Pentru numele lui Dumnezeu, parc-ar fi fost asaltul asupra Grenadei[1].

Polițiștii statali și rangerii de pe partea pe care fuseserăm noi au raportat identificarea a cel puțin cincizeci de focuri trase

[1] Invazia insulei Grenada din Caraibe de către forțele armate reunite ale SUA și ale altor state caraibiene a avut loc în octombrie 1983 și a avut ca scop înlăturarea de la putere a unui guvern de orientare marxist-leninistă (*n.t.*).

asupra platoului de stâncă pe care stătuserăm și a copacilor din spatele nostru.

Părerea generală a fost în bună măsură sintetizată de un polițist, pe care l-am auzit spunând prin radio:

— Domnule maior Dempsey, n-ar fi putut să plece pe jos de-aici. Nici pomeneală.

Toate căile de acces spre și dinspre zona carierei au rămas blocate, dar, pornind de la faptul că focurile de armă fuseseră trase din partea sudică a carierei Granite Rail, acolo au fost trimiși polițiștii statali, rangerii și polițiștii locali însoțiți de câini să-și concentreze căutarea suspecților, deși chiar și pe străzile din latura nordică puteam vedea, când și când, simfonia de lumini jucând pe vârfurile arborilor.

Poole suferise ceea ce doctorii credeau c-a fost un infarct miocardic, agravat de coborârea pantei ce dădea în strada Carierei. După toate aparențele, odată ajuns acolo, Poole, deja dezorientat și probabil halucinând, îi văzuse pe Gutierrez și pe Mullen în Lexus, îndreptându-se spre strada Pritchett și, când a reușit să ajungă acolo, i-a găsit morți, apoi a anunțat la 911 de la telefonul Lexusului.

Din ultimele informații, Poole era în reanimare la spitalul din Milton, în stare gravă.

— A făcut cineva socotelile până acum? ne-a întrebat Dempsey.

Stăteam rezemați de capota mașinii noastre, Crownul Victoria, Broussard fuma o țigară de la Angie, care tremura și sorbea cafea dintr-un pahar cu eticheta MDC, în timp ce eu îi frecam ușurel spatele în sus și-n jos, încercând să-i dezmorțesc câtuși de puțin oasele.

— Ce socoteli? am zis.

— Socotelile care să ne spună de ce Mullen și Gutierrez se aflau pe drumul ăsta cam în același timp în care voi trei erați sub tirul armelor.

Mesteca o scobitoare roșie din plastic, prinzând-o din când în când între polícar și arătător, fără s-o scoată însă dintre dinți.

— Numai dacă n-au avut și ei un elicopter. Și eu nu prea cred să fi avut... Dumneata?

— Nu cred c-au avut elicopter, am zis.

A zâmbit.

— Corect. Așadar, eliminând această posibilitate, pur și simplu n-aveau cum să fi fost în vârful dealurilor și-apoi, un minut sau două mai târziu, să mâne caii pe-aici, în Lexus. Pare de-a dreptul, nu știu, imposibil. Mă-nțelegi?

Lui Angie îi clănțăneau dinții când a zis:

— Și-atunci cine-a fost acolo sus?

— Exact asta-i întrebarea, nu? Una printre altele.

S-a uitat peste umăr la linia întunecată a dealurilor ce se înălțau de cealaltă parte a autostrăzii.

— Ca să nu mai întreb unde-i fetița? Unde-s banii? Unde-i individul, sau indivizii, care acolo sus au tras tot atâtea focuri câte-ntr-un film cu Schwarzenegger? Unde-i individul sau indivizii care i-au anihilat pe Mullen și pe Gutierrez așa de curat?

A pus piciorul pe apărătoarea mașinii, a atins iar scobitoarea și-a privit mașinile ce treceau în viteză pe autostradă, dincolo de Lexus.

— Presa va avea o zi de muncă pe teren.

Broussard a tras un fum lung din țigară și-a expirat zgomotos.

— Deja vă gândiți la CSSC?

Dempsey a ridicat din umeri, cu ochii lui de bufniță tot la autostradă.

— CSSC? clănțăni Angie.

— Cum să-ți scapi curu', a zis Broussard. Maiorul Dempsey nu vrea să fie cunoscut drept cel care-a pierdut într-o singură noapte două sute de mii de dolari, pe Amanda McCready și două vieți. Corect?

Dempsey și-a întors capul până când scobitoarea lui îl aținti direct pe Broussard.

— Nu, detectiv Broussard, n-aș vrea să fiu recunoscut ca fiind acel polițist.

— Așa că eu am să fiu ăla, a zis Broussard.

— Tu ai pierdut banii, a zis Dempsey. Te-am lăsat să faci cum ai vrut și uite ce-a ieșit.

A ridicat din sprâncene spre Lexus, tocmai când doi manipulanți de la morgă l-au scos din scaunul șoferului pe Gutierrez și l-au întins într-un sac negru pe care-l desfăcuseră pe asfalt.

— Locotenentul tău, Doyle, de la opt treizeci e la telefon cu șeful poliției în persoană, dă explicații. Ultima oară când l-am văzut se străduia să vă țină partea, ție și partenerului tău. I-am spus că-și pierde vremea.

— Dar mai precis, a zis Angie, ce-ar fi avut de făcut când s-a deschis focul asupra lui așa cum s-a întâmplat? Trebuia să aibă prezența de spirit să apuce geanta și să sară de pe stâncă cu ea?

Dempsey a ridicat din umeri.

— Desigur, era și asta o variantă.

— Nu-mi vine să cred așa ceva, ce dracu', a zis Angie.

Dinții nu-i mai clănțăneau.

— Și-a riscat viața pentru...

— Domnișoară Gennaro, a oprit-o Broussard punându-și mâna pe genunchiul ei. Maiorul Dempsey nu spune nimic altceva decât ceea ce va spune și locotenentul Doyle.

— Ascultă-l pe detectivul Broussard, domnișoară Gennaro, a zis Dempsey.

— Cineva trebuie să și-o ia pentru tot rahatu' ăsta, a zis Broussard. Iar eu sunt alesul.

Dempsey a râs pe-nfundate.

— Tu ești singurul care candidează la onoarea asta.

Ne-a lăsat acolo și s-a alăturat unui grup de polițiști statali, vorbind în walkie-talkie și uitându-se iarăși în sus, spre dealurile carierelor.

— Nu-i corect, a zis Angie.

— Ba da, a zis Broussard. Este.

A zvârlit țigara, fumată până la filtru, în stradă.

— Am zbârcit-o.

— Noi toți am zbârcit-o, a zis Angie.

El a clătinat din cap.

— Dac-am avea banii, ăștia ar putea trăi cu ideea că Amanda e tot dispărută ori chiar moartă. Dar fără bani, le părem niște caraghioși. Și-asta-i doar vina mea.

A scuipat pe asfalt, a clătinat din cap și-a izbit cauciucul din dreptul piciorului său cu călcâiul.

Angie îl privea atentă pe un asistent criminalist care a băgat cu grijă păpușa Amandei într-o pungă de plastic, a sigilat-o și a scris ceva pe ea cu o cariocă neagră.

— Fetița... i-acolo? Angie s-a uitat spre dealurile întunecate.

— Mda, a zis Broussard. I-acolo.

20

Când s-a crăpat de ziuă, eram tot acolo. Camionul de la tractări a remorcat Lexusul pe strada Pritchett, după care a intrat în sensul giratoriu și apoi pe autostradă.

Polițiștii statului urcau și coborau de pe dealuri și se întorceau cu pungi de cartușe goale și cu câteva gloanțe turtite recuperate din peretele de stâncă ori extrase din trunchiurile copacilor. Unul din ei a recuperat pantofii și bluza lui Angie, dar nimeni nu părea să știe cine era acela ori ce făcuse cu ele. Cât am stat de veghe acolo, la un moment dat, un polițist din Quincy a pus o pătură pe umerii lui Angie, dar ea tot mai tremura, iar buzele ei păreau albastre în destule momente, în amestecul de lumini ale stâlpilor de iluminat, ale farurilor și reflectoarelor instalate la locul crimei.

În jurul orei unu, locotenentul Doyle a coborât de pe dealuri și l-a chemat pe Broussard cu un semn din deget. Au mers pe alee până la banda galbenă ce era întinsă de jur împrejurul fabricii și imediat ce s-au oprit și s-au întors unul spre celălalt, Doyle a explodat. Cuvintele nu se auzeau până la noi, dar se auzea volumul și era evident, după cum îi băga indexul în față lui Broussard, că atitudinea lui nu era nicidecum aia care zice „Atâta pagubă! Măcar am încercat!". Broussard și-a ținut capul plecat aproape tot timpul, însă discuția a tot continuat, cel puțin vreo douăzeci de minute, iar Doyle nu părea să se calmeze deloc, ba devenea parcă și mai agitat. Când și-a epuizat discursul, Broussard a ridicat ochii, iar Doyle a clătinat din cap în așa fel că și de la cincizeci de yarzi îți dădeai seama de finalul

implacabil. L-a lăsat pe Broussard acolo și a intrat în clădirea fabricii.

— Vești proaste din câte înțeleg, a zis Angie când Broussard a cerut și a luat încă o țigară din pachetul ei, lăsat pe capota mașinii.

— Urmează să fiu suspendat, mâine, cândva, până la ancheta Afacerilor Interne.

Broussard și-a aprins țigara, a ridicat din umeri.

— Ultima mea misiune oficială va fi să o anunț pe Helene McCready că încercarea de a-i recupera fiica a dat greș.

— Și locotenentul? am zis. Cel care-a aprobat operațiunea asta. Vina lui care este?

— Niciuna.

Broussard s-a rezemat de botul mașinii, a tras din țigară, expirând apoi un fuior subțire de fum albastru.

— Niciuna? a zis Angie.

— Niciuna.

Broussard a scuturat scrumul pe asfalt.

— Eu trebuie să pic de fazan și să-mi asum întreaga responsabilitate, să recunosc că am omis să dau toate informațiile necesare ca să culeg toți laurii, și-n felul ăsta nu-mi pierd insigna.

A ridicat iar din umeri.

— Asta-i frumoasa politică a departamentului.

Angie a zis:

— Dar...

— Ah, da, a zis Broussard și s-a întors să o privească. Locotenentul mi-a explicat mai mult decât limpede că dacă vorbiți cu cineva despre toată povestea asta, va..., ia stați să văd dacă pot reproduce exact, vă va îngropa până la pleoape în cazul omuciderii lui Marion Socia.

M-am uitat spre poarta fabricii unde-l văzusem ultima oară pe Doyle.

— N-are niciun căcat.

Broussard a clătinat din cap.

— Ăsta nu blufează. Niciodată. Dacă el zice că vă poate prinde cu chestia asta, înseamnă că poate.

M-am gândit la chestia asta. Cu patru ani în urmă, Angie și cu mine am ucis cu sânge rece un gagiu, pește și traficant de cocaină, pe nume Marion Socia, sub autostrada de sud-est. Ne-am folosit de arme neînregistrate și le-am curățat de amprente.

Însă lăsaserăm viu un martor, un gagiu care se credea băiat de băiat, pe nume Eugene. Nu i-am știut niciodată numele de familie; eram destul de sigur la vremea aceea că dacă nu-l ucideam pe Socia, atunci el avea să-l ucidă pe Eugene. Nu chiar atunci, dar curând. Mi-era clar că Eugene intrase de vreo câteva ori la zdup în anii aceia – o carieră la Shearson Lehman[1] nu părea să urmeze în viitorul pustiului ăstuia –, și-n timpul unei încarcerări, probabil că ne-a dat în gât în schimbul unei sentințe mai ușoare. Însă dată fiind desăvârșita lipsă a altor probe care să lege moartea lui Socia de noi, sunt sigur că procurorul general a decis să nu deschidă ancheta, însă cineva a sustras informația și a transmis-o lui Doyle.

— Vrei să spui că ne-a prins de boașe.

Broussard s-a uitat scurt la mine, apoi la Angie și-a zâmbit.

— Eufemistic vorbind, desigur. Dar, mda... sunteți la mâna lui.

— Ce gând liniștitor, a zis Angie.

— Toată săptămâna a fost plină de gânduri liniștitoare.

Broussard a aruncat țigara.

— Eu mă duc să găsesc un telefon să-mi sun soția, să-i dau veștile bune.

A luat-o spre locul unde erau polițiștii și dubele, ocolind Lexusul lui Gutierrez, cu umerii strânși, cu mâinile înfipte în buzunare, pășind doar un pic nesigur, de parcă ar fi simțit altfel pământul sub tălpi decât îl simțise cu doar o jumătate de oră în urmă.

Pe Angie a scuturat-o frigul nopții; văzând-o, m-am înfiorat și eu.

Scafandrii au urcat iar la carieră când, peste dealuri, lumina dimineții a sporit treptat de la purpuriu violaceu la roz intens.

---

[1] Shearson Lehman Brothers (sau Hutton), numele unei trust de bănci de investiții și de firme de brokeraj (*n.t.*).

Străzile Carierei și Pritchett au fost blocate cu capre și bandă galbenă – polițiștii se pregăteau pentru ora de vârf a traficului matinal. Un contingent de polițiști statali a format un lanț uman împrejurul dealurilor. La cinci dimineața, au fost postați polițiști în toate punctele de acces spre drumurile importante, circulația era posibilă doar prin puncte de control, iar variantele de ieșire și intrare pe autostradă au fost deschise. Nu mult după aceea, de parcă ar fi așteptat imediat după colț, au apărut dubițele televiziunilor de știri și reporterii de la ziare, campând chiar lângă autostradă, îngreunând accesul pe banda de urgență. De-acolo își plimbau reflectoarele peste noi și peste dealuri. De câteva ori s-a întâmplat că un reporter o suna pe Angie s-o întrebe de ce nu era încălțată. Și de câteva ori Angie a răspuns cu capul aplecat și cu degetul mijlociu ridicat în poală, unde-și ținea mâinile.

În prima fază, reporterii veniseră la fața locului pentru că se scursese informația că cineva trăsese câteva sute de focuri de armă automată în carierele din Quincy și că fuseseră găsite două cadavre pe strada Pritchett, victime a ceea ce părea un asasinat profesionist. Apoi, cine știe cum, numele Amandei McCready s-a prelins de pe dealuri în briza dimineții și a început bâlciul.

Unul din reporterii de pe banda de urgență l-a recunoscut pe Broussard, apoi l-au remarcat toți ceilalți și curând m-am simțit ca un sclav pe o galeră, după cum strigau spre noi.

— Domnule detectiv, unde e Amanda McCready?

— E moartă?

— E-n carieră?

— Unde-i partenerul dumitale?

— E-adevărat că răpitorii Amandei McCready au fost împușcați azi-noapte?

— E ceva adevărat în zvonul că banii de răscumpărare au dispărut?

— A fost corpul Amandei McCready scos din carieră? De-aceea n-aveți pantofi în picioare, domnișoară?

Ca un făcut, taman atunci un polițist statal a traversat strada Pritchett aducând o pungă de hârtie pe care i-a întins-o lui Angie.

— Lucrurile dumneavoastră, doamnă. Le-au trimis jos în același timp cu câteva gloanțe turtite.

Ținând capul plecat, Angie îi mulțumi polițistului, își scoase perechea de pantofi Doc Martens din pungă și-i încălță.

— Bluza o să fie mai complicat s-o iei pe tine, a zis Broussard, zâmbind subțire.

— Zău?

Angie s-a lăsat să alunece de pe capotă și s-a întors cu spatele la reporteri; unul din ei a încercat să escaladeze una din barele de protecție, dar un jandarm l-a împins înapoi, folosindu-se de semnalizatorul de noapte.

Angie a lăsat să-i cadă pătura și impermeabilul de pe umeri, vreo câteva camere s-au întors spre noi când unii dintre reporteri au sesizat c-a rămas doar în sutienul ei negru.

Ea s-a uitat la mine.

— Ar trebui să mă dezbrac încetișor și să legăn șoldurile?

— E spectacolul tău, am zis. Cred c-ai captat atenția tuturor.

— Pe-a mea în mod cert, a zis Broussard, holbându-se fără jenă la sânii lui Angie strânși în mătasea neagră.

— Oh, ce fericire!

S-a strâmbat și și-a tras bluza peste cap și-n jos, pe tors.

Cineva de pe banda de urgență a aplaudat, altcineva chiar a fluierat. Angie a rămas cu spatele la ei scoțându-și șuvițele groase de păr de sub guler.

— Spectacolul meu? mi-a zis cu un zâmbet amar, clătinând abătută din cap. Ba-i al lor, băiete, numai al lor.

Diagnosticul lui Poole fusese schimbat de la grav la rezervat la scurt timp după răsăritul soarelui și, neavând nimic altceva de făcut decât să așteptăm, am plecat de pe strada Pritchett și-am urmat Taurusul lui Broussard până la spitalul din Milton.

La spital ne-am certat cu sora de la recepție asupra numărului celor dintre noi care puteau fi admiși în rezerva lui Poole, dat fiind faptul că niciunul nu eram rude apropiate. Un doctor a trecut pe lângă noi și s-a uitat în treacăt la Angie, apoi a zis:

— Știți că pielea dumneavoastră e albastră?

După un scurt schimb de replici, Angie l-a urmat pe doctor după o perdea să verifice dacă nu cumva fusese afectată

de hipotermie, iar sora-recepționeră, bombănind, ne-a permis accesul în rezerva lui Poole.

— Infarct miocardic, ne-a zis el ridicându-se mai sus pe pernă. Al naibii cuvânt, nu?

— Sunt două, a zis Broussard și s-a întins într-un fel ciudat, strângându-l ușor de braț.

— Ei, cum i-o zice. A fost un atac cardiac, asta a fost.

Când s-a sucit iarăși, în corpul lui s-a iscat o durere bruscă, făcându-l să șuiere.

— Relaxează-te! a zis Broussard. Dumnezeule mare!

— Ce dracu' s-a întâmplat acolo sus? a zis Poole.

I-am spus puținul pe care-l știam.

— Doi trăgători în pădure și unul la locul crimei? a zis el când am terminat.

— Așa pare, a zis Broussard. Sau unul singur cu două puști în pădure și unul în balconașul fabricii.

Poole a făcut o mutră ca și cum ar fi pus botul la teoria aia tot atâta cât credea că John F. Kennedy fusese asasinat de un singur lunetist. Și-a mișcat capul pe pernă, s-a uitat la mine.

— Sigur ai văzut două puști aruncate de pe stâncă?

— Destul de sigur, am zis. Era o nebunie acolo.

Am ridicat din umeri, apoi am dat din cap.

— Nu, sunt sigur. Două puști.

— Și trăgătorul de la fabrică își lasă arma la locul faptei?

— Mda.

— Dar nu și cartușele goale.

— Corect.

— Și trăgătorul sau trăgătorii din pădure se descotorosesc de arme, dar lasă cartușe peste tot.

— Așa este, domnule, a zis Broussard.

— Doamne, a zis Poole. Nu pricep.

Atunci a intrat în rezervă Angie, tamponându-și brațul cu un cocoloș de vată, strângând antebrațul peste biceps. S-a apropiat de patul lui Poole și, privindu-l, i-a zâmbit.

— Ce-a zis doctorul? a zis Broussard.

— Hipotermie lejeră.

A ridicat din umeri.

— Mi-a injectat o supă de pui sau ce-o fi, că cică așa rămân cu toate degetele.

Pielea ei mai prinsese culoare – nici pe departe ca de obicei, dar destulă. S-a așezat pe pat lângă Poole și-a zis:

— Noi doi, Poole, arătăm ca două fantome.

Buzele lui s-au crăpat într-un zâmbet.

— Am auzit că te-ai luat după faimoșii scufundători din insulele Galapagos, draga mea.

— Acapulco, a zis Broussard. Nu sunt scufundători în insulele Galapagos.

— Bine, Fiji, a zis Poole, și nu mă mai tot corecta. Și totuși, copii, ce naiba se-ntâmplă?

Angie l-a bătut ușurel pe obraz.

— Tu să ne spui. Ce s-a întâmplat cu tine?

El a făcut buzele pungă o clipă.

— Nu-s foarte sigur. Din nu știu ce motiv, m-am pomenit coborând dealul. Problema a fost că-mi lăsasem acolo sus walkie-talkie-ul și lanterna.

A ridicat sprâncenele.

— Deșteaptă mișcare, nu credeți? Iar când am auzit tirurile de armă, am încercat s-o iau înapoi, de unde venisem, dar indiferent ce-am făcut mi se părea că mă îndepărtez mereu de zgomot, în loc să mă apropii. Pădurea, a zis cu o clătinare a capului. Dup-aia, următorul lucru de care-mi dau seama este intersecția dintre strada Carierei și varianta de ieșire de pe autostradă și văd Lexusul trecând rapid pe lângă mine. Așa că o iau la picior după el. Când am ajuns acolo, prietenilor noștri li se dăduse deja cep, iar eu m-am simțit cam amețit.

— Ți-amintești c-ai chemat poliția? a întrebat Broussard.

— Zău?

Broussard a dat din cap.

— De la telefonul Lexusului.

— Uau, a zis Poole. Îs deștept, nu?

Angie a zâmbit și-a luat o batistă de pe căruciorul de lângă patul lui Poole. I-a șters fruntea cu ea.

— Isuse, a zis Poole, greoi.

— Ce?

Ochii i-au alunecat într-o parte pentru o clipă, apoi iar s-au fixat asupra noastră.

— Ce? A, nimic, medicamentele astea pe care le bagă-n mine. Greu să mă concentrez.

Sora-recepționeră a despărțit perdeaua în dreptul lui Broussard.

— Vă rog, trebuie să plecați.

— Ce s-a întâmplat acolo sus? a articulat cu greutate Poole.

— Acum, a zis asistenta, când ochii lui Poole au alunecat spre stânga și-a plescăit din buzele uscate, clipind des. Domnul Raftopoulos nu e încă apt pentru așa ceva.

— Nu, a zis Poole. Stați.

Broussard l-a bătut ușor pe brat.

— Ne întoarcem, amice. Nu-ți face griji.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Poole iar, vocea pierzându-i-se în somn, în timp ce noi ne retrăgeam de lângă pat.

Bună întrebare, mi-am zis când am ieșit din rezervă.

Imediat ce ne-am întors în apartament, Angie a sărit să facă un duș fierbinte, iar eu l-am sunat pe Bubba.

A răspuns zicând:

— Ce?

— Spune-mi că-i la tine.

— Ce? Patrick?

— Spune-mi că Amanda McCready e la tine.

— Nu. Ce? De ce-ar fi la mine?

— I-ai eliminat pe Gutierrez și pe...

— Nu, eu nu.

— Bubba, am zis, tu ai fost. Tu trebuia să-i elimini.

— Gutierrez și Mullen? Nici pomeneală, omule. Am rămas două ore cu capu-n nori în parcul Cunningham.

— Nici măcar n-ai fost sus?

— Am fost lovit. Cineva era la pândă, Patrick. Mi-am luat, în pula mea, un baros sau așa ceva-n ceafă; m-a lăsat rece. Nici măcar n-am ieșit din parc.

— Bun, am zis simțind nori uleioși plutindu-mi în cap, mai spune-mi o dată. Încet. Ai ajuns în parcul Cunningham...

— În jur de șase treizeci. Mi-am luat echipamentul și-am tăiat-o prin parc spre copaci. Eram gata-gata să intru între copaci și s-apuc drumul spre dealuri, când am auzit ceva. Începusem să-ntorc capul când, futu-i, zbang!, cineva mă lovește în ceafă. Ceea ce, știi, la-nceput doar mă irită, dar îmi fute vederea, și-s gata să mă las în jos și să mă-ntorc, când, zbang!, încă una. Am căzut într-un genunchi și-am încasat o a treia lovitură. Se poate să fi fost și o a patra, dar următorul lucru de care-mi amintesc e că m-am trezit într-o baltă de sânge și-i aproape opt treizeci. Când să intru iarăși între copaci, pădurea viermuia de polițiști. Mă-ntorc și mă duc la doctor Hlizitu.

Doctor Hlizitu era doctorul dependent de eter la care apelau Bubba și jumătate din gangsterii din oraș ca să le trateze rănile pe care nu le puteau declara la spital.

— Ești bine? am zis.

— Am un zbârnâit zdravăn în cap și încă-mi filează vederea, acu se-ntunecă, acu se limpezește, dar o să fiu bine. Îl vreau io pe căcănaru' ăla, Patrick! Pe mine nu mă pune nimeni la pământ, știi, nu?

Știam. Dintre toate lucrurile pe care le auzisem în ultimele zece ore, ăsta era de departe cel mai deprimant. Oricine era destul de rapid și de deștept să-l scoată pe Bubba din ecuație trebuie că era foarte, foarte bun în ce făcea.

Încă ceva: dacă tot avea de gând să trateze cu Bubba de maniera aceea, de ce să-l lase în viață? Răpitorii îi uciseseră pe Mullen și pe Gutierrez și încercaseră să ne omoare pe Angie, pe mine și pe Broussard. De ce nu-l împușcaseră pe Bubba de la o distanță oarecare și să isprăvească cu el?

— Doctor Hlizitu a zis că încă o perversă din asta mi-ar fi secționat tendoanele din ceafă. În pula mea, fratele meu, a zis Bubba, îs foarte nervos.

— Imediat ce aflu cine-a fost, am zis, o să-ți dau de veste.

— Știi, am pus și eu întrebările mele în stânga și-n dreapta. Am auzit de Pharaoh și de Mullen de la doctor Hlizitu, așa că l-am pus pe Nelson să dea niște telefoane. Am auzit că polițiștii au pierdut și banii.

— Mda.

— Și nici fetița n-au găsit-o.

— Nu.

— Te-ai băgat într-un război cu niște căcănari ai dracului de data asta, omule.

— Știu.

— Hei, Patrick?

— Da.

— Cheese n-ar fi niciodată așa de tâmpit să trimită pe cineva să mă altoiască de să-mi sune apa-n cap.

— Nu voit, nu. Poate că nu se aștepta să fii acolo.

— Cheese știe cât de apropiați suntem eu și cu tine. Trebuie c-o fi mirosit c-ai să-mi ceri ajutorul la o chestie ca asta.

Avea dreptate. Cheese era prea bun în apărare ca să nu se aștepte că Bubba ar putea fi implicat. Iar Cheese trebuia să mai știe că Bubba era în stare să arunce o grenadă într-un grup de oameni de-ai lui Cheese dacă ar fi știut că are o cât de mică șansă să-l ucidă pe cel care l-a năucit. Deci, dacă Cheese dăduse ordinul... iarăși, de ce nu se-nțelesese cu executantul să-l termine pe Bubba? Dacă Bubba era mort, Cheese n-ar fi trebuit să mai transpire gândindu-se la represalii. Dar lăsându-l în viață, singura alternativă a lui Cheese, dacă ar fi vrut să mai găsească ceva din organizația sa când avea să iasă de la pârnaie, era să-l dea pe mâna lui Bubba măcar pe unul dintre oamenii care-au fost în pădure în noaptea trecută. Dacă nu cumva avea alte variante pe care nu le puteam prevedea.

— Cristoase, am zis.

— Mai am o chestie să-ți fută creierii, a zis Bubba.

Nu eram sigur că mai puteam gestiona încă o răsturnare de situație cu un creier deja vraiște, dar am zis:

— Dă-i bătaie.

— Umblă un zvon pe zonă despre Pharaoh Gutierrez.

— Știu. Că făcuse echipă cu Mullen să preia afacerea lui Cheese.

— Nu, nu ăsta. Toată lumea îl știe p-ăsta. Chestia pe care-am auzit-o e că Pharaoh nu era de-al nostru.

— Păi și ce era?

— Polițai, Patrick, a zis Bubba și mi s-a părut că tot ce-aveam în cap alunecă spre stânga. Zvonu-i că era din DEA[1].

---

[1] Drug Enforcement Administration, agenția antidrog a SUA (*n.t.*).

21

— DEA? a zis Angie. Glumești.

Am ridicat din umeri.

— Asta a auzit Bubba. Știi cum e cu informația din stradă: poate să fie curată porcărie, poate să fie purul adevăr. E prea devreme să ne putem pronunța.

— Și, cum vine asta? Gutierrez e sub acoperire de șase ani, îi face învârtelile lui Cheese Olamon și dup-aia se bagă-n răpirea unei copile de patru ani și informația asta nu le-o transmite superiorilor lui?

— Nu se leagă, așa-i?

— Nu. Da' ce altceva-i nou?

M-am lăsat pe scaunul de bucătărie, mi-am stăpânit impulsul de-a izbi cu pumnul în perete. Dintre toate cazurile la care lucrasem vreodată, ăsta era cel care mă înfuria cel mai tare. Absolut nimic n-avea sens în el. O fetiță de patru ani dispare. Investigațiile ne fac să credem că fetița a fost răpită de traficanții de droguri pe care mama ei i-a jecmănit de niște bani. Cererea de răscumpărare cu banii furați e transmisă de către o femeie ce pare să lucreze pentru traficanți. Întâlnirea pentru schimbul banilor pe fetiță e o ambuscadă. Traficanții sunt uciși. Unul dintre ei se poate să fie, se poate să nu fie agent sub acoperire al guvernului federal. Fetița dispărută tot dispărută rămâne. Sau pe fundul carierei.

Angie s-a întins peste masă și și-a pus mâna caldă pe încheietura mâinii mele.

— Ar trebui să-ncercăm cel puțin să dormim vreo câteva ore.

Mi-am răsucit încheietura și i-am luat mâna într-a mea.

— E măcar un singur lucru în cazul ăsta care ți se pare c-ar avea un înțeles?

— Acum, că lui Gutierrez și lui Mullen li s-a făcut de petrecanie? Nu. Nu mai e nimeni în organizația lui Cheese care să-și asume conducerea. Drace, ce zic?, nu e nimeni în organizația lui destul de deștept să fi pus la cale treaba asta.

— Stai puțin...

— Ce?

— Abia ai spus tu însăți. E un vid de putere în organizația lui Olamon, acum. Și dacă tocmai asta-i șmecheria?

— Ha?

— Dacă Cheese știa că Mullen și Gutierrez plănuiau o lovitură de palat? Sau poate știa, cel puțin, că Mullen o pregătea și-o fi auzit șoptindu-se că Gutierrez nu era cine zicea el că este?

— Deci Cheese a pus totul la cale – răpirea, cererea de răscumpărare, etcetera – ca să-i poată elimina pe Mullen și pe Gutierrez?

Și-a luat mâna dintr-a mea.

— Vorbești serios.

— E o teorie.

— Una idioată, a zis.

— Hei.

— Nu, gândește-te. De ce să se complice atâta când ar fi putut tocmi doi maimuțoi să-i găurească pe Mullen și pe Gutierrez în somn?

— Da, dar e șucărit și pe Helene, își vrea alea două sute de bătrâne înapoi.

— Așa că-i spune lui Mullen să răpească puștoaica, pune la cale viclenia asta sofisticată cu schimbul copilei pe bani, și în plus are un om gata să-l păleasă pe Mullen exact când se desfășoară schimbul?

— De ce nu?

— Păi și-atunci unde-i Amanda? Unde-s banii? Cine trăgea noaptea trecută din lizieră? Cine l-a lăsat fără cunoștință pe

Bubba? Cum de n-a știut Mullen că i se întinsese o cursă? Îți dai seama câți oameni din organizația lui Cheese ar fi trebuit să fie implicați în conspirația asta mare și complicată ca să reușească? Iar Mullen nu era tâmpit. Era cel mai deștept din gașca lui Cheese. Nu crezi c-ar fi adulmecat ceva dacă în interiorul organizației s-ar fi pus la cale eliminarea lui?

Mi-am frecat ochii.

— Dumnezeule, mă doare capul.

— Și pe mine. Și tu nu m-ajuți deloc.

M-am încruntat la ea, iar Angie a zâmbit.

— OK, a zis, ne-ntoarcem în prima căsuță. Amanda e răpită. De ce?

— Pentru alea două sute de bătrâne furate de maică-sa de la Cheese.

— De ce n-a trimis Cheese pe cineva la ea s-o amenințe pur și simplu? Sunt destul de sigură c-ar fi cedat. Iar ei ar fi trebuit să știe chestia asta.

— S-ar putea să le fi luat trei luni numai ca să-și dea seama că banii n-au fost confiscați de poliție în timpul raziei la motocicliști.

— OK. Dar după aceea ar fi trebuit să se miște rapid. Ray Likanski avea ochii vineți în ziua când l-am întâlnit.

— Crezi că Mullen i-a învinețit?

— Mullen i-ar fi făcut altele mai rele decât numai să-i învinețească ochii dacă ar fi știut că ăsta l-a prădat. Vezi, exact aici e buba. Dacă Mullen s-ar fi gândit că Ray și Helene au ușurat organizația de bani, n-ar fi răpit-o pe copila lui Helene. Scurt: ar fi ucis-o pe Helene.

— Deci se poate să nu fi fost Cheese cel care-a comandat răpirea Amandei?

— Probabil că nu.

— Iar cele două sute de bătrâne sunt doar o coincidență? mi-am înălțat capul ridicând o sprânceană spre Angie.

— Vrei să spui c-au fost o mare coincidență.

— Vreau să spun că-s o coincidență de mărimea Vermontului. Și-n mod special pentru că biletul găsit în lenjeria lui Kimmie zicea că cele două sute de bătrâne echivalează cu returnarea copilului.

A dat din cap, și-a vârât degetul în toarta cănii de cafea și a învârtit-o încoace și-ncolo pe masă.

— OK. Ne-am întors la Cheese deci. Și la toate întrebările despre motivele pentru care s-ar fi complicat atâta.

— Fapt ce, recunosc, n-are niciun sens și nu se potrivește cu felul lui Cheese de-a proceda.

A ridicat ochii de la cana de cafea.

— Și-atunci ea unde-i, Patrick?

I-am atins brațul, mi-am strecurat mâna sub mâneca halatului ei de baie.

— În carieră, Ange.

— De ce?

— Nu știu.

— Așa simplu să fie? Cineva răpește fata, ia banii de răscumpărare și-o omoară?

— Da.

— De ce?

— Pentru că le-a văzut fețele răpitorilor. Pentru că oricui o fi fost noaptea trecută în carieră i-a mirosit a poliție, și-a dat seama că încercăm să jucăm la două capete. Nu știu. Pentru că oamenii omoară copii.

S-a ridicat de pe scaun.

— Hai să-l vedem pe Cheese.

— Ce-ar fi să dormim?

— O să dormim când om muri.

22

Lapovița care trecuse scurt peste noi și în noaptea dinainte reîncepuse în dimineața aceea, iar când am ajuns la închisoarea din Concord stropii de ploaie răpăiau pe capotă de parc-ar fi fost monede de 5 cenți.

De data asta nu eram însoțit de doi oameni din forțele de ordine, astfel că Cheese a fost adus în camera de vizite și-a stat în fața noastră, uitându-se la noi printr-un panou de sticlă groasă. Angie și cu mine, fiecare în nișa lui, am ridicat receptoarele, iar Cheese l-a apucat pe-al lui.

— Hei, Ange, a zis el. Arăți bine.

— Hei, Cheese.

— Poate, când o fi să ies de-aici, mergem să bem un malț de ciocolată sau ceva?

— Malț de ciocolată?

— Sigur.

Cheese a făcut niște rotații din umeri.

— O-nghețată cu bere de plante. Ceva de genu' ăsta.

Ea și-a îngustat ochii.

— Sigur, Cheese. Sigur. Dă-mi un telefon când te eliberează.

— Al dracului să fiu, Cheese a plesnit geamul cu palma lui mare. Să fii sigură de asta.

— Cheese, am zis eu.

El și-a ridicat sprâncenele.

— Chris Mullen e mort.

— Am auzit. Mare păcat.

Angie a zis:

— Mi se pare că nu te-ntristează cine știe ce.

Cheese s-a lăsat pe spate în scaun, ne-a cântărit din ochi o clipă, și-a scărpinat pieptul, absent.

— În branșa asta, știi?, căcănarii mor tineri.

— Și Pharaoh Gutierrez.

— Mda, a dat Cheese din cap. Tristă treabă cu Pharaoh. Căcănarul știa să se-mbrace. Știi ce zic?

Am zis:

— Am auzit un zvon, că Pharaoh nu lucra doar pentru tine.

Cheese înălță o sprânceană și păru, pentru o clipă, zăpăcit.

— Ia mai zi o dată, fratele meu.

— Am auzit că Pharaoh era federal.

— Căcat.

Cheese zâmbi larg, clătină din cap, însă ochii i-au rămas lărgiți și privirea puțin absentă.

— De crezi tot ce-auzi pe stradă, ar trebui, nu-ș', să te faci vreun căcănar de polițai sau ceva.

Era o analogie de toată jena și el știa treaba asta. În foarte mare măsură, ceea ce era Cheese depindea de felul cum îi ieșeau cuvintele pe gură: trebuiau să fie bine țintite, spontane și amuzante, chiar și amenințările, or din replica lui subțire era destul de evident că posibilitatea ca Pharaoh să fi fost polițai nici nu-i trecuse prin cap până atunci.

I-am zâmbit.

— Un polițai, Cheese. În gașca ta. Ia gândește-te ce-o să se aleagă de credibilitatea ta după chestia asta.

Ochii lui Cheese și-au recăpătat expresia de curiozitate uluită, și s-a lăsat pe spate cu scaunul, redevenind el însuși.

— Băiatul vostru Broussard vine să mă vadă acum vreo oră, zice că din bunătatea inimii lui, Mullen și Gutierrez nu mai îs. Zice că el crede că mi-am mătrășit băieții. Zice că mă pune la plată. Zice că-s răspunzător c-a fost el suspendat și că s-a îmbolnăvit moș-găgăuță ăla de partener al lui. L-a șucărit pe Cheese, dacă vrei să știi.

— Îmi pare rău s-aud asta, Cheese.

M-am aplecat înainte spre ecranul de sticlă.

— Mai e cineva șucărit.

— Da? Cine-i ăla?

— Fratele Rogowski.

Degetele lui Cheese s-au oprit din scărpinarea pieptului, iar picioarele din față ale scaunului său au venit înainte, s-au lăsat pe dușumea.

— De ce-i fratele Rogowski mânios?

— Cineva din gașca ta i-a dat la ceafă de câteva ori.

Cheese a dat din cap.

— Din gașca mea nu, dragule. Din gașca mea nu.

M-am uitat la Angie.

— Ăsta-i curat ghinion, a zis ea.

— Mda, am zis. Mare păcat.

— Ce? a zis Cheese. Știți că n-aș ridica niciodată mâna asupra fratelui Rogowski.

— Îl ții minte pe gagiu' ăla? a zis Angie.

— Care? am zis.

— Ăla de-acu' câțiva ani, mare șțab în mafia irlandeză, hai că-l știi...

A pocnit din degete.

— Jack Rouse, am zis.

— Mda. Era un fel de naș al irlandezilor, sau așa ceva, nu?

— Ia stați, a zis Cheese. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu Jack Rouse. Atâta că i-a supărat pe Patrisos sau așa ceva.

S-a uitat prin sticlă la noi și amândoi, și eu, și Angie, am clătinat încetișor din capete.

— Ia stați. Vreți să spuneți că Jack Rouse a fost căpăcit de ...

— Ssst! am zis și-am lipit degetul de buze.

Cheese a lăsat receptorul pe masă vreun minut și s-a uitat în sus, la tavan. Când ne-a privit iar, ai fi zis că se micșorase cu un picior, iar jilăveala din breton îi lipise părul de frunte, făcându-l să pară cu zece ani mai tânăr. Și-a dus iar receptorul la gură.

— Zvonul despre pista de popice? șopti el.

Cu vreo doi ani în urmă, Bubba, un ucigaș plătit pe nume Pine, eu și cu Phil Dimassi ne-am întâlnit cu Jack Rouse și cu mâna lui dreaptă, dementul de Kevin Hurlihy, pe o pistă abandonată de popice din districtul tăbăcarilor. Am intrat șase oameni și-am ieșit patru. Jack Rouse și Kevin Hurlihy, legați, cu călușe-n

gură și torturați de Bubba care s-a folosit de niște bile de popice, n-au avut nicio șansă. Lovitura a fost aprobată de Freddy Grasu Constantine, șeful mafiei italiene din zonă, și noi, cei care-am ieșit din alee, am știut că nimeni nu va găsi cadavrele și că nimeni n-avea să fie așa de tâmpit să le caute.

— I-adevărat? șopti Cheese.

Privirea mea rece a fost răspunsul la întrebarea lui.

— Bubba trebuie să afle că n-am nicio legătură cu faptul c-a fost altoit.

M-am uitat la Angie. Ea a oftat. M-am uitat la Cheese, apoi în jos la raftul îngust de sub ecranul de sticlă.

— Patrick, a zis Cheese și orice urmă de intonație pseudobengoasă se șterse din vocea lui, trebuie să-i transmiți lui Bubba.

— Ce să-i transmitem?

— Că n-am nimic de-a face cu chestia asta.

Angie a zâmbit și-a clătinat din cap.

— Mda, sigur, Cheese, sigur.

Cheese a plesnit sticla cu dosul palmei.

— Ascultați-mă! N-am nimic de-a face cu chestia asta.

— Bubba vede altfel treaba, Cheese.

— Păi, spuneți-i.

— De ce? am zis.

— Pentru că-i adevărat.

— Nu cred asta, Cheese.

Cheese și-a tras scaunul înainte, a strâns telefonul în palmă așa de zdravăn că mă așteptam să-l rupă-n două.

— Ascultă-mă,-n pula mea, rahat cu ochi. Dacă psihopatu' ăla crede că i-am dat la cap, aș putea foarte bine să tai vreun gardian, să mă asigur că stau încuiat la izolator tot restul vieții. Omu' ăla e-o condamnare ambulantă la moarte,-n pula mea. Acum, tu zi-i...

— Să te fut, Cheese.

— Ce?

I-am mai spus o dată, foarte rar.

Apoi i-am zis:

— Am venit aici acum două zile și ne-am milogit de tine pentru viața unei fetițe de patru ani. Ea-i moartă acum. Din cauza ta. Și vrei milă? Am să-i spun lui Bubba că ți-ai cerut scuze că l-ai altoit.

— Nu.

— O să-i zic că-ți pare rău. Că o să te revanșezi cumva față de el.

— Nu.

Cheese a clătinat din cap.

— Nu poți face-așa ceva.

— Fii atent la mine, Cheese.

Mi-am luat receptorul de la ureche și m-am întins să-l pun în furcă.

— Nu-i moartă.

— Ce? a zis Angie.

Am pus iar telefonul la ureche.

— Nu-i moartă, a zis Cheese.

— Cine? am zis.

Cheese și-a dat ochii în sus și-a făcut semn cu capul spre gardianul ce păzea intrarea.

— Știi tu cine.

— Unde-i? a zis Angie.

Cheese a clătinat din cap.

— Dați-mi câteva zile.

— Nu, am zis, nu.

— N-aveți de ales.

S-a uitat înapoi peste umăr, apoi s-a aplecat înainte, aproape de geam și-a murmurat în receptor:

— O să vă contacteze cineva. Credeți-mă. Trebuie să clarific niște lucruri întâi.

— Bubba e foarte furios, a zis Angie. Și are prieteni.

Angie s-a uitat scurt împrejur, la pereții închisorii.

— Hai zău, a zis Cheese. Tovarășii lui, căcănarii ăia de frați Twoomey, tocmai au fost săltați pentru un jaf la o bancă din Everett. Săptămâna viitoare au să se-nvârtă pe-aici pentru proceduri. Așa că nu mai încerca să mă sperii. Sunt speriat deja, bun? Doar că-mi trebuie timp. Luați dulăul de pe mine. O să vă trimit un mesaj, vă promit.

— Dar cum poți să știi cu siguranță că trăiește?

— Știu. Bun?

Ne-a zâmbit viclean.

— Voi doi habar n-aveți ce se-ntâmplă de fapt. Știți asta?

— Acum știu, am zis.

— Să-i spuneți lui Bubba că-s curat în privința chestiei care i s-a întâmplat. Voi doi vreți ca eu să rămân în viață. Da? Fără mine, fetița aia rămâne dispărută. De-a binelea. Pricepeți. Dispărută fără urmă.

M-am lăsat în scaun, l-am studiat vreun minut pe Cheese. Părea sincer, dar Cheese era bun la chestii de-astea. Făcuse carieră tocmai pentru că știa precis ce chestii îi fac pe oameni să sufere mai rău și pentru că, apoi, îi identifica pe cei cărora le trebuiau chestiile alea. Aveau nevoie de ele. Știa cum să fluture pungulițe de heroină în fața unor femei dependente, să le pună s-o ia necunoscuților la cioc pentru prafuri și-apoi să le dea doar jumătate din cât le promisese.

Știa cum să fluture jumătăți de adevăruri sub nasul polițailor și procurorilor și să-i pună să semneze pe linia punctată, înainte să livreze originalul a ceea ce le promisese inițial.

— Vreau mai mult, am zis.

Gardianul a ciocănit rapid în ușă și-a zis:

— Șaizeci de secunde, deținut Olamon.

— Mai mult? Ce pula mai vrei?

— Vreau fata, am zis. Acum o vreau.

— Nu pot să spun...

— Să te fut! am dat cu pumnul în ecranul de sticlă. Unde-i, Cheese? Unde-i?

— Dacă-ți spun, vor ști că ai aflat de la mine și-atunci până dimineață îs mort.

S-a dat îndărăt în timp ce vorbea, cu palmele înainte, spre noi, cu o expresie de groază pe obrazul lui gras.

— Dă-mi ceva solid, ceva de la care aș putea porni, atunci.

— Să facem coroborare independentă, a zis Angie.

— Ce? Independentă? Cum?

— 30 de secunde, a zis gardianul.

— Dă-ne ceva, Cheese.

Cheese s-a uitat disperat peste umăr, apoi la zidurile ce-l împrejmuiau, la sticla groasă dintre noi.

— Hai, mă, am zis rugător.

— 20 de secunde, a zis Angie.

— Nu fă chestia asta. Uite...

— 15.

— Nu, io...

— Tic-tac, am zis. Tic-tac.

— Pretenarul târfei, a zis Cheese. Îl știți?

— A roit-o din oraș, a zis Angie.

— Găsiți-l atunci, a șuierat Cheese. E tot ce știu. Întrebați-l care-a fost partea lui în noaptea-n care s-a evaporat copila.

— Cheese..., a început să zică Angie.

Gardianul apăru cât era de mare în spatele lui Cheese și i-a pus o mână pe umăr.

— Orice-ați crede voi că s-a întâmplat, a zis Cheese, nici măcar nu jucați pe-același stadion. Sunteți așa de pe-alături, c-ați putea fi-n Groenlanda,-n pula mea. Bun?

Gardianul s-a aplecat peste el și i-a luat receptorul din mână.

Cheese s-a ridicat și s-a lăsat împins spre ușă. Când gardianul a deschis-o, Cheese s-a uitat iar la noi și i-am putut citi pe buze:

— Groenlanda.

Și-a ridicat sprâncenele de câteva ori, apoi gardianul l-a împins pe ușă și-a dispărut din câmpul nostru vizual.

A doua zi, puțin după prânz, scufundătorii au găsit în cariera Granite Rail, o bucată zdrențuită de material textil înfiptă într-o țandără zimțată de granit ce țâșnea ca un spărgător de gheață dintr-un prag de pe peretele de sud aflat la cincisprezece picioare sub suprafața apei.

La ora 3 după-amiază, Helene a identificat pânza ca fiind un petic din tricoul pe care-l purta fiica ei în noaptea în care a dispărut. Peticul se rupsese din partea din spate a tricoului, de lângă guler și avea scrise pe el literele A. McC cu o cariocă.

După ce Helene a identificat petecul acela de pânză, în camera de zi din casa lui Lionel și-a lui Beatrice, ea l-a urmărit

pe Broussard cum punea zdreanța roz înapoi în punga de probe, iar paharul ei de Pepsi i s-a spart în mână.

— Dumnezeule, a zis Lionel. Helene.

— E moartă, așa-i?

Helene a strâns mâna făcând-o pumn, iar cioburile sticlei sparte i-au intrat și mai adânc în carne. Sângele cădea în picuri groși pe parchetul din lemn masiv.

— Domnișoară, a zis Broussard, nu știu răspunsul la întrebarea asta. Dați-mi voie, vă rog, să mă uit la mâna dumneavoastră.

— E moartă, a repetat Helene, mai tare de data asta. Așa-i?

Și-a retras mâna din fața lui Broussard, iar sângele a împroșcat măsuța de cafea.

— Helene, pentru numele lui Dumnezeu.

Lionel a pus o mână pe umărul soră-sii și-a dat s-o apuce de mâna rănită.

Helene s-a învârtit și s-a desprins de el, pierzându-și echilibrul. A căzut pe parchet și-a rămas acolo, ținându-se cu grijă de mâna rănită și uitându-se în sus la noi. Ochii ei i-au întâlnit pe-ai mei și mi-am amintit că-i spusesem, în casa lui Piticu Dave, că era tâmpită.

Nu era tâmpită, era anesteziată – la ce se petrecea în lumea largă, la pericolul real în care era copila ei, și chiar la cioburile de sticlă ce-i tăiau în carne, în tendoane și-n artere.

Totuși, a ajuns-o durerea. În cele din urmă a ajuns-o. Cum a rămas cu privirea ațintită într-a mea, ochii i s-au stins și i s-au lărgit și în ei s-a insinuat adevărul. A fost o trezire cumplită, fuziunea nucleară a evidenței i-a urcat în pupile și, odată cu ea, a venit și conștientizarea prețului neglijenței ei, preț pe care-l plătise fiica sa, a durerii dezgustătoare și acute pe care-o suferise probabil copilul ei, a coșmarurilor ce-i fuseseră pompate în țeasta ei micuță.

Iar Helene a căscat gura și-a urlat fără să scoată niciun sunet.

A rămas pe parchet, cu sângele șiroindu-i din mâna hăcuită pe pantaloni. Trupul i se zguduia în abandon și mâhnire și oroare, iar capul i-a căzut înapoi pe umăr, și se uita în sus, la tavan, și lacrimile-i șiroiau din ochi și se legăna pe-o rână și continua să urle fără să scoată niciun sunet.

În seara aceea, la șase, înainte să avem ocazia să discutăm cu el, Bubba și Nelson Ferrare au intrat într-un bar de-al lui Cheese din Lower Mills. Le-au spus celor trei heroinomani și barmanului să-și ia pauza de prânz și zece minute mai târziu, mare parte din bar s-a năruit în parcare. O masă întreagă a trecut prin ușa din față și-a fuzionat cu Honda Accord a unui consilier local, ilegal parcată pe un loc pentru handicapați. Pompierii care au ajuns la fața locului au fost obligați să-și pună măștile de oxigen. Explozia fusese atât de puternică încât se consumase de la sine, astfel că în bar nu ardea aproape nimic, însă la subsol pompierii au descoperit un rug aprins de heroină pură; după ce primii doi pompieri care au intrat pe ușa beciului au început să vomite, s-au retras cu toții și-au lăsat heroina să ardă până când s-au putut proteja adecvat.

Aș fi încercat să-i transmit un mesaj lui Cheese, să-i spun că Bubba acționase de capul lui, dar la 6:30, Cheese a alunecat pe dușumeaua recent spălată a închisorii din Concord. În mod cert, a fost o alunecare nasoală rău! Cumva, Cheese a reușit să se dezechilibreze în așa hal, încât a trecut peste balustrada celui de-al treilea etaj, a căzut patruzeci de picioare până pe pardoseala de piatră și a aterizat în supradimensionatul, spurcatul de gură și galbenul său cap. A murit.

Partea a doua

Iarna

23

Au trecut cinci luni, iar Amanda McCready a rămas dispărută. Fotografia ei – în care părul lipsit de viață îi încadra fața și ochii îi păreau ficși și goi – privea pierdută de pe gardurile șantierelor și de pe stâlpii telefoanelor publice, sfâșiată și uzată de vreme, sau, câteodată, din actualizările informațiilor de la buletinele de știri. Și cu cât vedeam poza aceea mai mult, cu atât mai mult se încețoșa, cu atât mai mult Amanda părea o ficțiune, până când imaginea ei deveni încă una din noianul obișnuit de chipuri afișate pe panourile publicitare, cărora trecătorii ajung să le remarce trăsăturile cu o detașare meditativă, incapabili să-și amintească cine erau sau motivul pentru care fotografiile sunt lipite pe stâlpul de iluminat din stația de autobuz.

Cei care-și aminteau probabil că o alungau din minte cu o ridicare din umeri, aplecau capul să citească pagina de sport sau îl ridicau spre autobuzul care se apropia. Își ziceau, poate, că lumea asta-i un loc groaznic, că lucruri urâte se întâmplă în fiecare zi și că, uite, autobuzul meu întârzie.

O lună întreagă de căutări în cariere n-au dat nimic la iveală. S-au încheiat când temperaturile au luat-o în jos, iar vânturile de noiembrie au început să mănânce dealurile. Când avea să vină primăvara, scufundătorii au promis că se vor întoarce. S-a pus iarăși problema drenării carierelor și-a acoperirii lor cu pământ de umplutură. Oficialii primăriei din Quincy, îngrijorați de milioanele de dolari pe care ar fi trebuit să le plătească și-au găsit, în mod straniu, susținători printre militanții ecologiști care au

avertizat că umplerea carierelor ar dăuna mediului și ar distruge o mulțime de panorame spectaculoase care atrăgeau excursioniști și turiști, că i-ar lipsi pe cetățenii din Quincy de siturile de mare importanță istorică și că ar face să dispară câteva din cele mai bune stânci pentru practicarea cățărărilor din tot statul.

Poole s-a întors la datorie în februarie, cu șase luni înainte să împlinească treizeci de ani de serviciu, fiind iarăși detașat la Narcotice și, în mod discret, degradat la rangul de detectiv clasa I. În comparație cu Broussard, a fost totuși un norocos. Broussard a fost declasat de la detectiv clasa I la polițist de patrulă, pus sub monitorizare pentru o perioadă de nouă luni și detașat la parcul auto. Ne-am întâlnit să bem ceva la o zi după degradarea lui, la ceva mai mult de o săptămână după noaptea aceea din cariere; a zâmbit amar privind bețișorul din plastic cu care învârtea printre cuburile de gheață din cocteilul său Tanqueray tonic.

— Deci Cheese v-a zis că fetița e în viață și altcineva v-a zis că Gutierrez era de la DEA.

Am dat din cap.

— În ce privește faptul că fetița e vie, Cheese a zis că Ray Likanski poate să adeverească informația.

Zâmbetul amar al lui Broussard și-a pierdut nervul, devenind pur și simplu dezamăgit.

— S-au eliberat mandate de reținere pe numele Ray Likanski, și aici, și în Pennsylvania. Am să le reactualizez, pentru voi, dacă vreți.

A ridicat ușurel din umeri, privindu-mă.

— N-ar fi nicio problemă, cred.

— Te gândești că Cheese ne-a mințit, a zis Angie.

— Că Amanda McCready e vie?

Și-a scos bețișorul din pahar, l-a lins și l-a pus pe marginea șervetului de cocteil.

— Da, domnișoară Gennaro, cred că Cheese v-a mințit.

— De ce?

— Pentru că era un infractor și asta fac ăștia. Pentru că știa că doreați așa de mult ca ea să fie în viață încât l-ați fi crezut.

— Deci când l-ai vizitat în ziua aceea, ție nu ți-a spus nimic de felul ăsta?

Broussard a clătinat din cap și a scos un pachet de Marlboro din buzunar. Deja fuma țigară de la țigară.

— S-a prefăcut tare surprins că Mullen și Gutierrez au fost loviți, i-am spus că o să-i fut viața de-ar fi ultimul lucru pe care aveam să-l mai fac. A râs. Ziua următoare a murit.

Și-a aprins țigara, a închis un ochi să nu-l atingă fierbințeala flăcării chibritului.

— Pe Dumnezeul meu c-aș fi vrut să-l omor eu. Căcat, aș fi vrut să pun un condamnat să-l facă. Pe bune. Aș vrea măcar să știu că e mort pentru că l-a lăsat rece cineva căruia chiar i-a păsat de fetița aceea, și că el a știut tot drumul până-n iad că de-aia a murit.

— Cine l-a ucis? a întrebat Angie.

— Din ce-am auzit eu, e bănuit puștiul ăla psihopat din Arlington, care abia ce-a fost condamnat pentru omor dublu.

— Cel care și-a ucis două surori anul trecut? a zis Angie.

Broussard a dat din cap.

— Peter Popovich. Era acolo de o lună, pentru procedurile juridice, și se presupune că el și Cheese au avut o dispută în curte. Ori a fost ăsta, ori Cheese chiar a alunecat pe ciment.

A ridicat din umeri.

— Oricum ar fi fost, mie-mi convine.

— Nu ți se pare suspect că Cheese ne spune că are o informație despre Amanda McCready și-n ziua următoare e ucis?

Broussard a luat în înghițitură din băutura lui.

— Nu. Uite, o să fiu cinstit. Nu știu ce s-a întâmplat cu fetița, și mă sâcâie. Mă sâcâie rău. Dar nu cred că e vie, și nu cred că Cheese Olamon putea spune adevărul nici dacă asta l-ar fi ajutat.

— Dar despre Gutierrez, că era agent DEA? a zis Angie.

Broussard a clătinat din cap.

— N-avea cum. Ni s-ar fi comunicat până acum.

— Și-atunci, a zis Angie încetișor, ce s-a întâmplat cu Amanda McCready?

Broussard s-a uitat o vreme la masă, a ras capătul de scrum alb al țigării de marginea scrumierei; când s-a uitat la noi, pe pleoapele lui înroșite licăreau lacrimi.

— Nu știu, a zis. Pentru numele lui Dumnezeu, aș vrea să fi făcut totul altfel. Aș vrea să fi chemat federalii. Aș vrea...

Vocea i s-a frânt și a plecat capul, și-a acoperit ochiul drept cu podul palmei.

— Aș vrea...

Mărul lui Adam îi jucă în gât cât încercă să-și înghită lacrimile. Apoi a inspirat adânc, prelung, umed, dar de zis, n-a mai zis nimic.

Angie și cu mine am luat alte cazuri de-a lungul acelei ierni, dar niciunul care să fi avut ceva de-a face cu copii dispăruți. În primul rând că nu erau prea mulți părinți înnebuniți de durere care să ne mai fi angajat. La urma urmei nu reușisem să o găsim pe Amanda McCready, și mirosul acru al acelei nereușite părea să se țină după noi și când ieșeam noaptea în cartier, și când mergeam la cumpărături la supermarket, sâmbăta după-amiaza.

Și Ray Likanski tot dispărut a rămas și chestia asta mă irita mai mult decât orice altceva în cazul ăsta. Din câte ar fi putut el să știe, nu mai exista nicio amenințare la adresa lui, așa că nu era niciun motiv să rămână dispărut. Câteva luni la rând, Angie și cu mine am pândit dintr-un capriciu casa tatălui său câte-o noapte și-o zi, și pentru eforturile noastre nu ne-am ales decât cu gust de cafea rece în gură și cu oasele înțepenite de-atâta stat în scaunele mașinii. În ianuarie, Angie a pus un microfon în telefonul lui Lenny Likanski și două săptămâni l-am ascultat sunând la numere cu prefix 900[1] sau comandând figurine Chia[2] de la Rețeaua de Cumpărături de la Domiciliu. Nici măcar o dată n-a fost sunat de fiul lui, și nici el nu l-a sunat.

---

[1] Prefixul 900 e folosit în SUA mai ales pentru serviciile telefonice de divertisment pentru adulți (*n.t.*).

[2] Figurine din luat ars în care sunt plantate semințe de *chia*, plantă din familia mentei, care, când încolțesc, ies din figurină dând impresia că sunt fire din blană (*n.t.*).

Într-o zi ne-am săturat de toate astea și-am condus o noapte întreagă până în Allegheny, Pennsylvania. Am aflat adresa spiței Likanski dintr-o carte de telefoane și i-am pândit un weekend. I-am văzut pe Jardack, pe Leslie și pe Stanley, trei frați veri primari cu Ray. Toți trei lucrau într-o fabrică de hârtie ce umplea aerul cu emanații ce miroseau ca tonerul dintr-un aparat xerox, și toți trei beau în fiecare seară în același bar, flirtau cu aceleași femei și se-întorceau singuri la casa în care locuiau împreună.

În a patra noapte, Angie și cu mine l-am urmărit pe Stanley pe-o alee, unde-a târguit niscai cocaină de la o tipă călare pe-o bicicletă de teren. Imediat ce bicicleta de teren a părăsit aleea, după ce Stanley și-a întins o linie zdravănă pe dosul palmei și-a tras-o pe nas, m-am postat în spatele lui și i-am gâdilat lobul urechii cu pistolul meu calibru 45 și l-am întrebat unde era văru-său Ray.

Stanley s-a pișat pe el instantaneu; se ridicau aburi de pe solul înghețat dintre pantofii lui.

— Nu știu. Nu l-am mai văzut pe Ray de-acum două veri.

Am armat pistolul și i l-am înfipt în tâmplă.

Stanley a zis:

— Oh, Doamne, nu.

— Minți, Stanley, așa că o să te-mpușc acum. Bun?

— Nu! Nu! Nu știu! Mă jur pe Dumnezeul meu! Ray, Ray, nu l-am văzut pe Ray de-aproape doi ani. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, crede-mă.

M-am uitat peste umărul lui la Angie, care îi scruta fața. Mi-a găsit ochii și-a dat din cap. Stanley spunea adevărul.

— Cocaina-ți blegește știoiul, i-a zis Angie și-am pornit-o pe alee, ne-am urcat în mașină și-am plecat din Pennsylvania.

O dată pe săptămână, le făceam o vizită lui Beatrice și lui Lionel. Toți patru, împreună, revedeam în amănunt toate informațiile pe care le aveam și pe cele care ne lipseau, și cele din urmă păreau întotdeauna mai multe și mai importante decât cele dintâi.

Într-o noapte, spre sfârșitul lui februarie, tocmai când plecam de la ei și erau amândoi pe verandă, tremurând, asigurându-se că ajungem la mașină fără să se întâmple ceva, cum făceau întotdeauna, Beatrice a zis:

— Mă tot gândesc la piatra funerară.

Ne-am oprit când am ajuns pe trotuar și ne-am uitat în urmă, la ea.

Lionel a zis:

— Ce?

— În nopțile, a zis Beatrice, când nu pot să dorm, mă gândesc ce-am pune pe piatra funerară. Mă-ntreb dacă ar trebui să facem una pentru ea.

— Dragă, nu...

Beatrice i-a făcut semn cu mâna să nu mai spună nimic, și-a strâns vesta pe corp.

— Știu, știu. Pare ca o abandonare, ca și cum am spune că e moartă când de fapt trebuie să credem că e vie. Știu. Dar... vezi... știi? Nimic nu dovedește că a trăit vreodată.

A arătat în jos, spre verandă.

— Nimic nu indică faptul c-a fost aici. Iar amintirile noastre nu-s de-ajuns, știi? Se vor șterge.

A dat din cap pentru sine.

— Se vor șterge, a zis iarăși și s-a întors în casă.

Am văzut-o pe Helene o dată pe când jucam darts cu Bubba la Taverna lui Kelly, dar ea nu m-a văzut – sau s-a prefăcut că nu mă vede. A stat în colțul tejghelei și-a tras de-o băutură o oră întreagă, holbându-se la pahar de parcă în fundul lui o aștepta Amanda.

Eu și Bubba ajunseserăm târziu și după ce ne-am săturat de darts ne-am mutat la masa de biliard tocmai când de-afară începu să năvălească mulțimea pentru ultima comandă și localul se umplu de n-aveai unde s-arunci un ac în nici zece minute. Apoi a trecut și ultima comandă, iar eu și cu Bubba ne-am terminat jocul, ne-am terminat berea și-am pus halbele goale pe tejgheaua de mahon îndreptându-ne spre ușă.

— Mulțumesc.

M-am întors și m-am uitat spre bar, am văzut-o pe Helene stând într-un colț, înconjurată de scaunele pe care barmanul le și urcase pe tejgheaua de mahon, lângă ea. Crezusem, din nu știu ce motiv, că plecase deja.

— Mulțumesc, mi-a spus iar, foarte blând, c-ai încercat.

Am rămas țeapăn pe mocheta de cauciuc conștient că nu știu ce să fac cu mâinile. Ori chiar cu brațele. Ori cu niciunul din mădularele mele, dacă-i pân-acolo. Îmi simțeam tot trupul ciudat și amețit.

Helene n-a ridicat ochii de la paharul ei, părul nespălat îi acoperea obrajii, părea mică între toate scaunele alea înalte și întoarse invers, în lumina scăzută a barului ce sta să se închidă.

N-am știut ce să spun. Nici nu eram sigur că puteam vorbi. Voiam să mă duc lângă ea și s-o iau în brațe și să-i cer iertare că nu i-am salvat fiica, că n-am găsit-o pe Amanda, că am dat greș; pentru tot. Voiam să plâng.

În loc de asta, m-am întors și-am luat-o spre ușă.

— Domnule Kenzie.

M-am oprit pe loc, cu spatele la ea.

— Aș face totul altfel, a zis, de-aș putea. Aș... n-aș mai scăpa-o din ochi.

Nu mai știu dacă am dat din cap sau nu, dac-am dat vreun semn c-am auzit-o. Știu că nu m-am uitat înapoi. Am ieșit naibii de-acolo.

Dimineața următoare, m-am trezit înaintea lui Angie și preparam cafeaua în bucătărie, încercând să mi-o scot din cap pe Helene McCready cu tot cu groaznicul ei cuvânt: „mulțumesc".

Am coborât să iau ziarul, l-am îndesat sub braț și-am urcat iar. Mi-am pus cafeaua în ceașcă și-am luat-o în sufragerie. Deschizând ziarul am descoperit că mai dispăruse un copil.

Îl chema Samuel Pietro. Avea opt ani.

Fusese văzut ultima oară sâmbătă după-amiază, despărțindu-se de prietenii săi, la terenul de joacă din Weymouth, îndreptându-se spre casă. Era luni dimineață. Maică-sa nu-l dăduse dispărut decât cu o zi înainte.

Era un copil frumos, cu ochi mari, întunecați ce-mi aminteau de-ai lui Angie, și cu un zâmbet prietenos și mândru în imaginea pe care-o decupaseră din fotografia de grup din clasa a treia. Emana speranță. Emana tinerețe. Emana încredere.

M-am gândit să ascund ziarul, să nu-l vadă Angie. De când fuseserăm în Allegheny, după ce-am părăsit aleea aia și ne pierduserăm energia, Angie devenise și mai profund obsedată de Amanda McCready. Însă nu era o obsesie care să-și găsească supapa în acțiune de vreme ce puține erau acțiunile pe care le puteam face în privința asta. În schimb, Angie revăzuse toate notele noastre despre caz, a trasat un curs al evenimentelor și scheme cu actorii principali pe o tablă, a vorbit ore întregi cu Broussard sau cu Poole, revăzând mereu, dând mereu târcoale acelorași fapte.

Nicio ipoteză nouă, niciun răspuns neașteptat n-a ieșit din acele nopți lungi, n-au țâșnit de pe tablă, însă ea n-a renunțat. Și de fiecare dată când dispărea un puști și informația era difuzată pe canalele naționale, ea urmărea în transă dezvăluirea fie și a celui mai mărunt dintre detaliile cazului.

Plângea când se afla că erau morți.

Plângea, pe tăcute, de fiecare dată când era singură într-o încăpere, de fiecare dată când credea că-s în cealaltă parte a apartamentului și că n-o pot auzi.

Abia de curând îmi dădusem seama cât de profund o afectase pe Angie moartea tatălui ei. Dar nu moartea în sine, nu, nu asta. Ci faptul că niciodată n-a știut cu siguranță cum a murit. Fără un cadavru pe care să-l vadă, să-l lase în pământ după ce l-ar mai fi privit o ultimă dată, poate că pentru ea tatăl ei n-a fost niciodată de-a binelea mort.

Eram cu ea, odată, când l-a întrebat pe Poole de el, și-am putut vedea teama de-a spune ceva nepotrivit pe fața lui în timp ce-i explica că abia l-a cunoscut, atâta că-l recunoștea din când în când pe stradă, sau dădea de el într-un raid al poliției în locuri unde se făceau pariuri ilegale. Jimmy Suave, întotdeauna un gentleman perfect, un bărbat care înțelegea că polițiștii își fac meseria așa cum și el și-o făcea pe-a lui.

— Încă te mai roade, nu? a zis Poole.

— Câteodată, a zis Angie. Mintea îți spune că trebuie să accepți că cineva nu mai e, însă inima ta nu e niciodată deplin lămurită cu chestia asta.

Și la fel era și cu Amanda McCready. Și la fel era cu toți acei pușți dați dispăruți la scară națională și care n-au fost găsiți, nici morți, nici vii, în lungile luni de iarnă. Poate că, mi-am zis odată, poate că eu devenisem detectiv particular pentru că detestam să știu sigur ce urmează să se întâmple. Poate că Angie se făcuse detectiv particular pentru că ea avea nevoie să știe exact asta.

M-am uitat la fața zâmbitoare, încrezătoare a lui Samuel Pietro, la ochii aceia ce păreau să te soarbă întocmai ca cei ai lui Angie.

Să ascund ziarul, am știut, ar fi fost un gest stupid. Erau și alte ziare, era și TV-ul, și radioul, și oameni care vorbeau în supermarketuri și-n baruri și-n timp ce-și făceau plinul la pompă.

Poate că-n urmă cu patruzeci de ani era cu putință să scapi de știri, acum însă, nu. Erau peste tot, informându-ne, măcinându-ne, poate chiar luminându-ne. Dar erau. Întotdeauna. Nu-i loc unde să nu te-ajungă, unde să te-ascunzi de ele.

Mi-am purtat degetul împrejurul conturului feței lui Samuel Pietro și, pentru prima oară în cincisprezece ani, am rostit, mut, o rugăciune.

Partea a treia

Luna cea mai crudă[1]

[1] Expresia „aprilie e luna cea mai crudă" îi aparține poetului T.S. Eliot și apare în poemul *The Waste Land* (*n.t.*).

24

Pe la-nceputul lui aprilie, Angie își pierdea majoritatea nopților în fața planșelor ei, cu notele despre Amanda McCready și cu micul altar pe care-l dedicase cazului în minusculul dormitor al apartamentului meu, cel pe care, înainte, îl folosisem ca să depozitez valize și cutii pe care-mi tot spuneam că o să le duc la Goodwill[1] și unde mici aparate casnice adunau praful așteptând să le duc la un atelier de reparații.

Mutase acolo televizorul mic și un video și se uita iar și iar la buletinele de știri din octombrie trecut. În cele două săptămâni de la dispariția lui Samuel Pietro, stătea cel puțin 5 ore pe noapte în camera aia, cu fotografii de-ale Amandei McCready privind cu privirea aceea amorțită a ei de pe peretele de deasupra televizorului.

Înțeleg obsesiile la modul general în care le înțelegem majoritatea, iar obsesia asta nu mi se părea că i-ar fi făcut rău lui Angie – cel puțin nu deocamdată. Cât a ținut iarna aceea lungă, eu ajunsesem să accept că Amanda McCready era moartă, chircită pe vreun prag la o sută șaptezeci și cinci de picioare sub luciul apei din carieră, cu părul ei ca inul unduind în vârtejurile line ale curenților. Încă nu acceptasem acest fapt cu acel soi de convingere care să mă fi făcut să-i privesc ironic pe cei care credeau că e vie.

---

[1] Organizație nonprofit care furnizează servicii și pregătire profesională persoanelor cu dizabilități, fără educație sau care se confruntă cu probleme în găsirea unui loc de muncă (*n.t.*).

Angie se ținea cu dinții de asigurarea dată de Cheese că Amanda trăia, că dovezile locului unde se află stăteau undeva în însemnările noastre, undeva în minutele cercetărilor noastre și ale poliției. I-a convins pe Broussard și pe Poole să-i împrumute copii după însemnările lor, cu rapoartele zilnice și interogatoriile luate de ceilalți membrii ai echipei CIC care se ocupaseră de caz. Și era sigură, mi-a zis-o, că mai devreme sau mai târziu toate hârtiile alea și toate înregistrările alea vor scoate adevărul la iveală.

Adevărul, i-am spus odată, era că cineva din organizația lui Cheese le întinsese o cursă lui Mullen și Gutierrez după ce ei o aruncaseră pe Amanda de pe stânci. Iar acel cineva îi eliminase și o ștersese cu două sute de mii de dolari.

— Cheese nu credea asta, a zis.

— Broussard avea dreptate în privința asta, Chesse era un mincinos de profesie.

A ridicat din umeri.

— Am dreptul să fiu de altă părere.

Astfel că în fiecare noapte se întorcea la toamna trecută, la tot ce nu mersese bine, în vreme ce eu fie citeam, fie urmăream un film vechi pe AMC sau jucam biliard cu Bubba – exact asta făceam când el mi-a zis: „Vreau să-mi asiguri spatele într-o tranzacție în Germantown."

Nu băusem decât o jumătate de bere până atunci, așa că eram destul de sigur că-l auzisem bine.

— Vrei să intru într-o afacere cu tine?

Îl priveam fix peste masa de biliard când un ignorant, un păgân, a pus un cântec de-al trupei The Smiths la tonomat. Îi urăsc pe ăștia. Aș prefera să fiu legat de-un scaun și silit să ascult un potpuriu de piese de Suzanne Vega și Natalie Merchant în același timp în care niște actori și-ar bate cuie-n vintre în fața mea decât să ascult 30 de secunde în care Morissey și The Smiths se lamentează, cu tonul ăla manierist, că-s și ei ființe umane și că au nevoie de dragoste. Oi fi cinic poate, dar dacă vreți dragoste, nu vă mai smiorcăiți că vă lipsește și poate c-o s-ajungeți să v-o puneți, fapt care-ar fi un prim pas plin de promisiuni.

Bubba și-a întors capul în spate, spre bar, și-a strigat:

— Ce pizdă a pus piesa asta?

— Bubba, i-am zis.

A ridicat un deget.

— O secundă.

S-a întors iar spre bar.

— Băi, care-ați pus cântecu' ăsta?

— Bubba, i-a zis barmanul, stai calm.

— Vreau să știu cine-a pus cântecu' ăsta, atâta.

Gigi Varou, o bețivancă de vreo treizeci de ani, care arăta de patru'ș'cinci, și-a ridicat mâna mititică din colțul barului.

— N-am știut, domnule Rogowski. Îmi pare rău. Îl schimb.

— Hei, Gigi, i-a fluturat larg mâna Bubba. Salut. Nu, lasă, nu contează.

— Zău, o schimb.

— Nu, nu, dulceață, a clătinat Bubba din cap. Paulie, dă-i lui Gigi două pahare pe cheltuiala mea.

— Mulțumesc, domnule Rogowski.

— Nu-i problemă. Da' totuși, Gigi, Morrissey îi naspa. Zău. Întreabă-l pe Patrick. Întreabă pe orcine.

— Mda, Morrisey îi naspa, a zis unul din moși și dup-aia alți câțiva musterii au zis ca el.

— O să pun Amazing Royal Crowns dup-asta, a zis Gigi.

Cu câteva luni în urmă, îl convertisem pe Bubba la Amazing Royal Crowns, iar acum era trupa lui favorită.

Bubba a deschis larg brațele.

— Paulie, fă să fie trei pahare.

Eram în Live Bootleg, o tavernă mititică la limita dintre Southie și Dorchester care n-avea niciun semn în față. Peretele exterior de cărămidă era vopsit negru, și singura indicație că barul chiar avea un nume era zmângăleala cu vopsea roșie din colțul drept al zidului ce dădea în strada Dorchester. De ochii lumii, barul figura în proprietatea Carlei Dooley, zisă Drăguța Carlotta, și a soțului ei, Shakes, dar de fapt Live Bootleg era al lui Bubba. N-am fost o dată acolo să nu fie fiecare scaun de la bar ocupat și băutura să nu curgă gârlă. Și oamenii care se-adunau acolo erau mișto. De trei ani de când îl deschisese Bubba,

nu se lăsase nici măcar cu o bătaie și nici nu se făcea coadă la baie din cauză că vreunui dependent îi lua prea mult să-și bage în venă. Sigur, oricine intra știa cine e adevăratul proprietar și ce părere ar avea dacă vreunul din ei ar da poliției un motiv să-i bată în ușă, așa că-n ciuda interiorului întunecos și-a discreției, Live Bootleg era la fel de periculos ca partida de bingo de miercuri seara de la Saint Bart's. Numai c-avea muzică mai bună, de cele mai multe ori.

— Nu-nțeleg de ce-i dai lui Gigi palpitații, am zis. Tonomatu' i-a' tău. Tu ai pus CD-ul cu The Smiths în el.

— Io n-am băgat niciun căcat de CD cu Smiths, a zis Bubba. Îi o compilație Best of anii '80. A trebuit să accept și-un cântec de la The Smiths pentru c-avea „Come on, Eileen" și-o grămadă de alte rahaturi mișto pe el.

— Ce? Katerina & The Waves? am zis. Bananarama? Formații mișmoace de-astea?

— Hei, a zis el, e și Nena pe el, așa că mai taci!

— Ninety-nine Luftballoons, am zis. Bine, în regulă.

M-am aplecat peste masă și-am băgat bila șapte.

— Acuma, ce ziceai, să te însoțesc într-o afacere?

— Îmi trebuie întăriri. Nelson e plecat din oraș, iar frații Twomey lipsesc între doi și șase ani.

— Un milion de gagii te-ar ajuta pentr-un sutar.

Am băgat bila șase, dar am pupat zecele lui Bubba pe traiectorie, așa că m-am îndepărtat de masă.

— Păi, am două motive.

S-a aplecat peste masă și-a plesnit bila albă spre bila nouă, a urmărit-o învârtindu-se pe masă, iar apoi a închis strâns ochii când alba a căzut în buzunarul de mijloc. Pentru unul care joacă așa de mult biliard, Bubba e chiar un jucător jalnic.

Am pus alba pe masă, potrivind-o pentru bila patru la mijloc.

— Primul motiv.

— Am încredere în tine și mi-ești dator.

— Astea-s două motive.

— E unul singur. Taci și dă-i.

Am băgat patru, iar alba a rulat încetișor ca să se așeze numai bine de cealaltă parte a bilei doi.

— Al doilea motiv este că, a zis Bubba, dându-și tacul cu cretă cu mișcări ample și scrâșnite, vreau să-i vezi pe indivizii ăștia la care le vând marfa.

Am băgat doiul, dar am blocat alba în spatele uneia din bilele lui Bubba.

— De ce?

— Crede-mă, o să te intereseze.

— Nu poți pur și simplu să-mi spui?

— Nu-s foarte sigur că sunt cine cred eu că sunt, așa că tre' să vii cu mine să-i vezi tu însuți.

— Când?

— Când câștig jocul ăsta.

— Cât de periculos e? am zis.

— Nu mai periculos decât de obicei.

— Aha, am zis. Foarte periculos, deci.

— Nu fii așa o pizdă. Dă-i în bilă.

Germantown e strâns lipit de portul ce desparte Quincy de Weymouth. Numele i s-a dat pe la jumătatea secolului optsprezece când un producător de sticlă a adus din Germania muncitori cu contract pe termen fix și-a delimitat parcelele târgului cu străzi și piețe largi, în buna tradiție germană. Sticlăria a dat faliment, iar nemții au fost lăsați să se descurce pe cont propriu când s-a dovedit că era mai ieftin să-i elibereze decât să-i trimită în altă parte.

O lungă succesiune de eșecuri pare să urmărească micul port și generațiile scoborâte din acei dintâi muncitori sezonieri. Olărit, ciocolaterii, manufacturi de ciorapi, afaceri cu produse din spermanțet, cu sare medicinală și salpetru, toate au înflorit și-au decăzut în următoarele două secole. O vreme, pescuitul de cod și balene s-a bucurat de popularitate, dar și astea s-au mutat mai în nord, la Gloucester, sau mai la sud, spre Cape Cod, în căutarea vadurilor mai bune și a apelor mai darnice.

Germantown a ajuns o limbă uitată de pământ, iar apele ce-o scaldă le-au fost luate locuitorilor, ținuți departe de ele cu garduri de sârmă, și poluate fără măsură de portul din Quincy, de-o centrală electrică, de petroliere și de o fabrică Procter &

Gamble, ale căror siluete acopereau tot orizontul orașului. S-a făcut la un moment dat un experiment aici: s-au construit locuințe de stat în zonă pentru veteranii de război, desfigurând țărmul orașului cu cvartale de clădiri cenușii ca piatra ponce și cu străzi înfundate.

Fiecare cvartal era compus din 4 clădiri a câte 16 apartamente, curbate una spre cealaltă ca niște potcoave, cu scheletele sârmelor pentru haine ieșind din pete de rugină întinse pe cimentul crăpat.

Clădirea în fața căreia a parcat Bubba Hummerul era la un cvartal depărtare de țărm, iar locuințele ce-o încadrau erau condamnate și se prăvăleau înapoi în pământ.

Așa, pe-ntuneric, clădirea părea să stea și ea într-o rână, și, cu toate că n-am putut să văd prea bine detaliile, mi s-a părut cert că structura ei era în continuă degradare.

Bătrânul care a deschis ușa avea o barbă tunsă scurt ce-i peticea linia fălcilor cu smocuri pătrate argintii și negre, ce refuzau să crească și în adâncitura din bărbia lungă, lăsând expus un cerc roz zbârcit de carne ce parcă-ți făcea cu ochiul. Avea undeva între 50 și 60 de ani, însă încovoierea noduroasă a scheletului său îl făcea să pară chiar mai bătrân.

Purta o șapcă cu cozoroc uzată a echipei de baseball Red Sox, care părea prea mică până și pentru micuțul lui cap; o jumătate de tricou galben îi lăsa la vedere mijlocul încrețit și lăptos și o pereche de egări negri îi lăsau dezgolite gleznele deasupra labelor goale ale picioarelor, în plus i se suflecaseră între craci astfel că scula lui părea o mână făcută pumn.

Bărbatul și-a îndesat cozorocul șepcii pe frunte și l-a întrebat pe Bubba:

— Tu ești Jerome Miller?

Jerome Miller era pseudonimul preferat al lui Bubba. Era numele personajului interpretat de Bo Hopkins în *The Killer Elite*, un film pe care Bubba îl văzuse de vreo unsprezece ori și putea cita din el orice replică.

— Tu ce crezi?

Trupul enorm al lui Bubba se înălță deasupra tipului uscățiv, ascunzându-l ochilor mei.

— Întreb, a zis tipul.

— Sunt iepurașul de Paști și uite, stau în pragul casei tale cu o geantă sport plină de arme. Bubba s-a aplecat peste tip: Lasă-ne,-n pula mea, înăuntru.

Bătrânul s-a dat la o parte și-am trecut pragul într-o sufragerie întunecoasă ce duhnea a fum acru de țigară. Bătrânul s-a aplecat peste măsuța de cafea și-a ridicat o țigară aprinsă dintr-o scrumieră plină ochi, a supt plescăind din filtrul ei și s-a uitat printre fuioarele de fum la noi, ochii lui decolorați lucind pur și simplu în întuneric.

— Bun, arată-mi, a zis.

— Vrei să aprinzi o lumină? a zis Bubba.

— Fără lumină aici, a zis tipul.

Bubba i-a zâmbit larg și rece, un zâmbet numai dinți.

— Du-mă într-o cameră unde este.

Tipul a ridicat din umerii lui osoși.

— Cum vrei.

Urmându-l pe un coridor îngust, am băgat de seamă că, la ceafă, cureluța șepcii îi atârna desfăcută, capetele ei fiind prea depărtate ca să se poată încheia, și că, o impresie generală, partea dinapoi a șepcii stătea bizar pe capul tipului, prea depărtată de țeastă. Am încercat să-mi dau seama de cine-mi amintea individul. Cum nu cunoșteam prea mulți bătrâni care se-mbrăcau în jumătăți de tricouri și egări, ar fi trebuit să am o listă de candidați destul de scurtă. Dar ceva mi-era familiar la individ, și aveam impresia că fie barba, fie șapca cu cozoroc mă încurcau.

Holul mirosea a zoaie rămase în chiuvetă zile în șir, iar pereții duhneau a mucegai.

Patru uși se deschideau din holul care ducea drept la cea din spate. Deasupra noastră, la etajul doi, ceva a declanșat o bușitură înfundată. Tavanul zvâcnea de basi, de vibrațiile boxelor date tare, deși muzica însăși se auzea așa de slab – un susur abia auzit, de fapt – c-ar fi putut foarte bine să se audă de la jumătate de cvartal distanță. Probe de sunet, mi-am zis. Poate că-i o trupă acolo sus, un grup de babalâci în izari de supraelastic și-n jumătăți de tricouri, adaptând piese de Muddy Waters și învârtindu-se pe ritmul muzicii.

La jumătatea holului, ne apropiam de primele două uși; am tras cu ochiul în cea din stânga mea, dar tot ce am văzut a fost o cameră întunecată, cu umbre și forme pe care le-am bănuit a fi un scaun rabatabil și teancuri fie de cărți, fie de reviste. Norul de fum învechit de țigară adia din încăpere. Cea din dreapta ne-a dus într-o bucătărie inundată de o lumină albă așa de violentă c-am fost destul de sigur că neonul de-acolo avea un consum industrial de electricitate, și că ar fi fost mai potrivit în garaje pentru camioane decât în locuițe particulare. În loc să lumineze, spăla încăperea de orice culoare, așa c-a trebuit să clipesc de câteva ori până să-mi recapăt vederea.

Tipul a ridicat un obiect mic de pe masa de bucătărie și l-a aruncat pieziș în direcția mea. În lumina puternică, am clipit, am văzut obiectul venind în jos și spre dreapta mea, m-am întins și l-am apucat. Era o pungă mică de hârtie pe care o prinsesem de fund. Teancuri de bani amenințau să se împrăștie pe dușumea până să îndrept punga și să bag bancnotele înapoi. M-am întors spre Bubba și i-am dat-o lui.

— Mâini sigure, a zis tipul.

I-a zâmbit lui Bubba un rânjet galben, cu dinți pătați de tabac.

— Domnule, geanta.

Bubba a azvârlit geanta în pieptul bărbatului, iar forța aruncării l-a aruncat în cur pe tip. S-a răschirat pe dalele albe și negre, cu brațele întinse înapoi și s-a proptit cu podul palmelor pe dușumea să se sprijine.

— Mâini nesigure! a zis Bubba. Ce-ar fi s-o pun pur și simplu pe masă?

Tipul s-a uitat în sus la el și-a dat din cap, clipind în lumina de deasupra feței lui.

Nasul îmi părea așa de cunoscut, mi-am zis, curbura aia ca de clonț de uliu. Țâșnea din fața altfel plată ca o stâncă a tipului, se încovoia în jos așa de drastic încât vârful lui umbrea buzele bărbatului.

S-a ridicat de pe dușumea și s-a șters de praf pe turul colanților lui negri, și-a frecat mâinile una de alta, stând de cealaltă parte a mesei și urmărindu-l pe Bubba cum deschide fermoarul genții sport. Când s-a uitat în geantă, focuri portocalii

gemene s-au aprins în ochii tipului ca sclipirile semnalizatoarelor de spate în întuneric și broboane de sudoare i-au umezit buza de sus.

— Deci ăștia-s copilașii mei, a zis tipul când Bubba a desfăcut mai mult gura genții lăsând la vedere patru pistoale automate Calico M-110, aliajul lor negru de aluminiu lucind de bine ce erau unse.

E una din armele cu cea mai ciudată formă din câte-am văzut, Calico M-110 e un pistol ce trage o sută de cartușe din același încărcător de formă cilindrică pe care-l au și carabinele de aceeași marcă. Nu cred să aibă 17 inci lungime, din care patul și țeava fac împreună cei opt inci din față, iar glisiera și cea mai mare parte din scheletul armei sunt dincolo de pat. Arma asta mi-a reamintit de cele de jucărie pe care, când eram pușți, le însăilam din bandă adezivă, cârlige de rufe și bețe de acadele ca să tragem unii în alții cu gloanțe de hârtie.

Dar cu bandă adezivă și bețe de acadele nu puteam trage mai mult de zece gloanțe de hârtie pe minut. M-110, la foc automat, putea să dezlănțuie o sută de cartușe în nici 15 secunde.

Bătrânul a luat unul din geantă și l-a ținut în palma lui deschisă. L-a cântărit în mână, mișcând-o în sus și-n jos, ca să-i simtă greutatea. Ochii lui spălăciți luceau de parc-ar fi fost unși ca și pistolul. A plescăit din buze de parcă ar fi putut să-l guste.

Am zis:

— Te pregătești de război?

Bubba m-a împuns scurt cu privirea și-a început să numere banii din punga de hârtie.

Bărbatul a zâmbit spre pistol de parcă ar fi fost un pui de mâță.

— Persecuția e prezentă pe toate fronturile, tot timpul, drăguță. Omul trebuie să fie pregătit.

A mângâiat metalul armei cu vârfurile degetelor.

— Măi, măi, măi, a gângurit.

Și, în clipa aceea, l-am recunoscut.

Leon Trett, tipul care abuza copii, a cărui fotografie mi-o dăduse Broussard în primele zile de după dispariția Amandei McCready. Tipul era suspectat de violarea a peste cincizeci de copii și dispariția altor doi.

Și noi tocmai îl înarmasem.

Oh, ce bucurie!

S-a uitat deodată la mine, de parcă ar fi putut intui ce gândeam, și dintr-odată am simțit că-ngheț și că mă micșorez în efluviile ochilor lui spălăciți.

— Gloanțe? a zis.

— Când plec, a zis Bubba. Nu-mi buli numărătoarea.

A făcut un pas spre Bubba.

— Nu, nu. Nu când plecați, a zis Leon Trett. Acum.

Bubba a zis:

— Gura. Număr banii. L-am auzit murmurând: ...patru sute cinzeci, șaizeci, șai'ș'cinci, șaptezeci, șapte'ș'cinci...

Leon Trett tot clătina din cap, de parcă astfel ar fi putut face să apară gloanțele, sau să-l facă pe Bubba rezonabil.

— Acum, a zis Trett. Acum. Îmi vreau gloanțele acuma, le-am plătit.

S-a întins să-l apuce pe Bubba de braț. Bubba l-a plesnit cu dosul palmei în piept, azvârlindu-l în consola de sub fereastră.

— Pulărăule! Bubba s-a oprit din numărat și-a plesnit toate bancnotele între palme. Acuma trebuie s-o iau de la-nceput!

— Să-mi dai gloanțele! a zis Trett.

Ochii îi erau umezi și era un ton strident în vocea lui ca de copil râzgâiat de opt ani.

— Să mi le dai.

— Taci, futu-i.

Bubba a început să numere bancnotele iarăși.

Ochii lui Trett s-au umplut de lacrimi și-a plesnit pistolul între palme.

— Ce s-a întâmplat, iubitule?

Mi-am întors capul în direcția de unde s-a auzit vocea, iar ochii mei au dat de cea mai mare femeie pe care-am văzut-o vreodată. Nu doar că era o amazoană, era cât Bigfoot, masivă și acoperită de păr des, cel puțin cinci inci din el ridicându-i-se din creștetul capului și lăsându-se de-o parte și de alta a feței, acoperindu-i pomeții și colțurile ochilor, revărsându-se ca mușchiul spaniol pe umerii ei largi.

Era îmbrăcată în maro-închis din cap până-n picioare, iar masa de carne de sub faldurile hainelor largi părea că tremura și se rostogolea, deși stătea țeapănă în pragul bucătăriei cu un pistol calibrul 38 pe care-l ținea lejer într-o mână cât o labă de urs.

Roberta Trett. Fotografia pe care-o văzusem nu-i făcea dreptate.

— Nu vor să-mi dea gloanțele, a zis Leon. Vor să ia banii și să nu-mi dea gloanțe.

Roberta a făcut un pas în bucătărie, cercetând-o cu o rotire înceată a capului de la dreapta la stânga. Singurul care nu-i observase prezența era Bubba. Rămăsese în mijlocul bucătăriei, cu capul plecat, încercând să numere banii.

Roberta ațintì pistolul de-a dreptul întâmplător spre mine.

— Dați-mi gloanțele.

Am ridicat din umeri.

— Nu le am eu.

— Tu.

A fluturat pistolul spre Bubba.

— Hei! Tu!

— ...opt sute cincizeci, a zis Bubba. Optsute șaizeci, optsute șaptezeci...

— Hei, a zis Roberta. Să te uiți la mine când vorbesc.

Bubba a întors încet capul spre ea, dar ochii și-i ținea tot la bani.

— Nouă sute. Nouă sute zece. Nouă sute douăzeci...

— Domnule Miller, a zis Leon disperat, soția mea vorbește cu dumneata.

— Nouă sute șaizeci și cinci, nouă sute șaptezeci...

— Domnule Miller.

Chirăitul lui Leon a fost atât de strident încât l-am simțit zbârnâind în urechea internă și bâzâind mai departe până în miezul creierilor.

— O mie.

Bubba s-a oprit la mijlocul teancului de bani, a pus partea pe care tocmai o numărase în buzunarul hainei.

Leon a oftat de l-am auzit cu toții și ușurarea i-a relaxat toți mușchii feței.

Bubba s-a uitat la mine de parcă n-ar fi știut ce-i toată agitația aia.

Roberta a lăsat pistolul în jos.

— Acum, domnule Miller, dac-am putea...

Bubba și-a lins vârful policarului și-a cojit prima bancnotă din teancul care-i rămăsese în mână.

— Douăzeci. Patruzeci, șaizeci, o sută...

Leon Trett arăta de parcă ar fi suferit o embolie, atunci, pe loc. Fața lui cretoasă s-a împurpurat și s-a umplut de pete roșii. Strângea arma fără gloanțe între mâini și sărea înainte și-napoi de-ai fi zis că vrea la baie.

Roberta Trett a ridicat pistolul și de data asta nu era nimic întâmplător în gestul ei. L-a ațintit drept spre corpul lui Bubba și-a închis ochiul stâng. A ochit de-a lungul țevii și-a tras piedica.

Lumina crudă a bucătăriei părea să schițeze contururile Robertei și-al lui Bubba așa cum stăteau în mijlocul bucătăriei, ambii de mărimea a ceva ce, în mod normal, se escaladează cu frânghii și pitoane, nu a ceva născut de o femeie.

Mi-am scos încetișor 45-ul din teaca de la noadă și l-am lăsat în jos în spatele piciorului drept, trăgându-i siguranța.

— Două sute douăzeci, zise Bubba când Roberta a mai făcut un pas spre el, două sute treizeci, două sute patruzeci, omule, împușc-o pe javra asta, zău așa, două sute cinzeci, două sute șaizeci...

Roberta Trett s-a oprit și și-a înălțat puțin capul cu o mișcare spre stânga, ca și cum n-ar fi fost sigură că auzise bine. Părea incapabilă să identifice care-i erau opțiunile. Părea nefamiliarizată cu senzația aia.

Mă-ndoiam că mai fusese ignorată până atunci în viața ei.

— Domnule Miller, acum o să vă opriți din numărat.

Și-a întins brațul lung până când a fost drept și țeapăn ca mânerele de teleschi, iar monturile i s-au albit încleștate pe oțelul negru.

— ...Trei sute, trei sute zece, trei sute douăzeci, am zis s-o-mpușți pe curva asta mare, trei sute treizeci...

De data asta a fost sigură c-a auzit bine. În încheietură îi apăruse un tremur și pistolul i se clătina în mână.

— Doamnă, am zis, puneți pistolul jos.

Ochii i s-au rotit spre dreapta în orbite și-a văzut că nu mă clintisem din loc, că nu îndreptasem nimic spre ea. Apoi a observat că nu-mi putea vedea mâna dreaptă și-n exact acel moment, cu policarul, am pus iar piedica 45-lui, zgomotul răzbătând peste bâzâitul neonului din bucătăria aia albă, sclipitoare, la fel de clar ca un foc de armă.

— Patru cinzeci, patru șaizeci, patru șaptezeci...

Roberta Trett s-a uitat peste umărul lui Bubba la Leon, 38-ul ei s-a clătinat încă puțin. Bubba număra în continuare.

Dincolo de bucătărie am auzit zgomotul unei uși deschizându-se și închizându-se foarte repede. Venea din partea din spate a casei, din capătul cel mai îndepărtat al coridorului ce tăia clădirea în două.

Roberta l-a auzit și ea. Ochii ei au țâșnit o clipită spre stânga, apoi s-au întors spre Leon.

— Fă-l să înceteze, a zis Leon. Fă-l să se oprească din numărat. Doare.

— ...șase sute, a zis Bubba, iar vocea lui a crescut în intensitate cu o octavă. Șase sute zece, șase douăzeci, șase două'ș'cinci, da' nu se mai termină ăștia de cinci odată!? șase treizeci...

O serie de pași înceți se auzeau tot mai aproape pe hol, iar spatele Robertei s-a contractat.

Leon a zis:

— Oprește-te. Oprește număratul ăla.

Un bărbat chiar mai mic decât Leon a încremenit de cum a pus piciorul dincoace de prag, ochii lui bruni lărgindu-se confuzi, iar eu am scos pistolul dindărătul piciorului și l-am ațintit exact în mijlocul frunții lui.

Tipul avea pieptul așa de scofâlcit de-ai fi zis că fusese făcut de-a-ndoaselea, sternul și cușca coastelor curbându-se în interior, în vreme ce pântecul mic îi ieșea proeminent înainte ca la pigmei. Era sașiu de ochiul drept și, privindu-ne, ochiul acela tot aluneca într-o parte de parcă era pe mare, pe-o barcă în derivă.

Urme de scărpinat deasupra sfârcului drept se înroșeau în lumina albă.

Nu avea pe el decât un prosop plușat, mic și albastru, iar pielea-i era îmbrobonită de sudoare.

— Corwin, a zis Roberta, te duci înapoi în camera ta, acum.

Corwin Earle. Bănuiam că și-a găsit, în cele din urmă, familia nucleară.

— Corwin o să rămână aici, pe loc, am zis și, întinzându-mi brațul cât era de lung, am urmărit ochiul bun al lui Corwin întâlnind gaura țevii 45-ului.

Corwin a dat din cap și și-a lipit mâinile de-o parte și de alta a corpului.

Toți ochii, mai puțin ai mei, s-au întors spre Bubba, urmărindu-l cu toată atenția.

— Două mii! a croncănit Bubba.

A ridicat mâna cu teancul de bănet.

— Suntem de acord c-ați fost plătit, a zis Roberta Trett, iar vocea-i tremura ca și pistolul din mână. Acum definitivați tranzacția, domnule Miller. Dați-ne gloanțele.

— Dă-ne gloanțele! a chirăit Leon.

Bubba s-a uitat la el peste umăr. Corwin Earle a făcut un pas înapoi, iar eu am zis:

— Asta nu-i voie, nu-nu.

A înghițit în sec, eu i-am făcut semn cu pistolul să vină-n față, iar el s-a executat.

Bubba chicotea. Un he-he-he jos, moale care a făcut să se curbeze gâtul țeapăn al Robertei Trett.

— Gloanțele, a zis Bubba și s-a întors spre Roberta, ai fi zis că abia acum observa pistolul ațintit spre el. Bineînțeles.

Și-a țuguiat buzele și-a suflat un sărut spre Roberta. Ea a clipit din ochi și s-a dat înapoi de parcă s-ar fi putut infecta.

Bubba s-a întins spre buzunarul trenciului său, dar apoi mâna i-a țâșnit înapoi în sus.

— Hei! a zis Leon.

Roberta s-a smucit înapoi când Bubba a plesnit-o peste încheietură, iar 38-ul i-a sărit din mână, a zburat peste chiuvetă drept spre masa de bucătărie.

Toți, mai puțin Bubba, ne-am aplecat în jos.

38-ul a lovit peretele de deasupra consolei. Cocoșul a căzut de la impact, iar arma s-a descărcat.

Glonțul a făcut o gaură în masa de plastic ieftin de după chiuvetă și-a ricoșat în peretele de lângă fereastra sub care se lăsase Leon pe vine.

38-ul a zăngănit zgomotos când a căzut pe consolă și s-a învârtit și apoi s-a oprit cu țeava îndreptată spre suportul prăfuit de vase.

Bubba s-a uitat la gaura din perete.

— Mișto.

Noi ceilalți ne-am ridicat în picioare, mai puțin Leon. Stătea pe dușumea și-și pusese o mână pe inimă, iar ochii lui spălăciți se încrâncenaseră în așa fel încât am știut că era mult mai puțin fragil decât ne-ar fi putut lăsa să credem scena de lașitate pe care-o jucase cât numărase Bubba banii. Ceea ce nu fusese decât o mască, un rol pe care-l jucase, am bănuit, ca să ne adoarmă simțurile, să ne facă să nu-l luăm în seamă, i-a căzut de pe obraz atunci, stând pe dușumea și uitându-se în sus la Bubba cu ură nedisimulată.

Bubba a îndesat și-al doilea teanc de bani în buzunar. A redus distanța dintre el și Roberta, și-a bătut din vârful pantofului în fața ei până când ea a ridicat capul și i-a întâlnit privirea.

— Ai îndreptat o armă spre mine, Xena cea mare.

Și-a frecat falca cu palma, umplând aerul bucătăriei cu scrâșnetul țepilor pe pielea sa dură.

Roberta și-a lăsat mâinile pe lângă corp.

Bubba i-a zâmbit delicat.

Foarte blând, i-a zis:

— Ei, ar trebui să te omor acuma?

Roberta a clătinat o singură dată din cap, dintr-o parte în alta.

— Ești sigură?

Roberta a dat din cap cu multă convingere.

— Ai îndreptat arma aia spre mine, totuși.

Roberta a dat iarăși din cap. A încercat să spună ceva, dar nu i-a ieșit nimic din gură, doar un gâlgâit.

— Ce-a fost asta? a zis Bubba.

Ea a înghițit.

— Îmi pare rău, domnule Miller.

— Ah.

Bubba a dat din cap.

M-a privit pe furiș și-n ochii lui zâmbitori era luminița aia verde și furioasă pe care-o mai văzusem și altădată, aia care spunea că se poate întâmpla orice. Orice.

În spatele lui Bubba, Leon s-a sprijinit de masa bucătăriei ca să se ridice în picioare.

— Piticanie, a zis Bubba cu ochii la Roberta, dacă te-ntinzi după Charterul ăla de 22 pe care-l ai lipit sub masă, ți-l descarc în boașe.

Mâna lui Leon a căzut de pe marginea mesei.

Din părul lui Corwin curgea sudoarea, iar el clipea des, căci îi intra în ochi, și s-a sprijinit cu palma de tocul ușii ca să se țină pe picioare.

Bubba a venit la mine, cu ochii întorși spre încăpere, s-a aplecat și mi-a șoptit în ureche:

— Căca-m-aș, ăștia-s înarmați până-n dinți! O să plecăm în mare grabă! Ai priceput?

Am dat din cap.

Când Bubba a trecut înspre Roberta, am urmărit ochii lui Leon privind pe sub sprâncene, întâi la masă, apoi dincolo de ea, la dulap, apoi la mașina de spălat vase, care era ruginită, pătată de mizerie de-a lungul ușii și care probabil că nu mai spălase niciun vas de pe când am fost eu în liceu.

L-am surprins pe Corwin Earle făcând același lucru; apoi ochii lui și-ai lui Leon s-au întâlnit pentru o clipită, iar frica lor s-a spulberat.

A trebuit să fiu de acord cu presupunerea lui Bubba. Eram, din câte se părea, în mijlocul orașului Tombstone. Îndată ce-am fi lăsat garda jos, cei doi Trett și Corwin Earle și-ar fi apucat armele și ne-ar fi făcut o reconstituire pe viu a episodului de la OK Corrall.

— Vă rog, i-a spus Roberta Trett lui Bubba, plecați.

— Cum rămâne cu gloanțele? a zis Bubba. Ați vrut gloanțele. Le mai vreți?

— Eu...

Bubba i-a atins bărbia cu vârful degetelor.

— Da sau nu?

Ea a închis ochii.

— Da.

— Îmi pare rău, i-a surâs Bubba. Nu le primiți. Tre' să plecăm.

S-a uitat la mine și mi-a făcut semn cu capul și ne-am îndreptat spre ușă.

Corwin s-a lovit de perete și eu mi-am ațintit pistolul spre încăpere în timp ce dădeam înapoi pe urmele lui Bubba, am văzut furia din ochii lui Leon Trett și-am știut c-au să ne urmărească afară în fuga mare.

L-am apucat pe Corwin Earle de după cap și l-am împrâncit înspre mijlocul bucătăriei pe lângă Roberta. Atunci am întâlnit privirile lui Leon.

— O să te ucid, Leon, am zis. Rămâi în bucătărie.

Vocea plângăcioasă de copil de opt ani dispăruse când a vorbit. A înlocuit-o ceva adânc și sec, rece ca un bloc de sare.

— Băiete, trebuie s-ajungi la ușa din față. Și-i drum lung.

Am ieșit cu spatele în coridor, ținând încă 45-ul îndreptat spre bucătărie. Bubba se oprise la câțiva pași mai încolo, fluiera.

— Crezi c-ar trebui să fugim? am murmurat prin partea dreaptă a buzelor.

El s-a uitat peste umăr.

— Probabil.

Și-a țâșnit, șarjând spre ușa din față ca un fundaș, iar bocancii îi duduiau pe dalele vechi ale pardoselii. Râdea isteric, un ha! ha! ha! bubuitor ce răsuna în toată clădirea.

Am lăsat brațul în jos și-am ușchit-o pe urmele lui; gonind în spatele lui Bubba, am văzut holul întunecos și camera de zi întunecoasă legănându-se nebunește înaintea ochilor mei dintr-o parte în alta, și-am fugit cât am putut până la ușa din față.

În spate, i-am auzit pe cei trei răscolind prin bucătărie, apoi am auzit culisarea ușii mașinii de spălat, deschizându-se și căzând la loc în balamale. Parcă simțeam ochi ațintindu-mi spatele prin cătare.

Bubba nu s-a oprit să deschidă apărătoarea de țânțari ce stătea între noi și libertate, a trecut de-a dreptul prin ea, spulberând cadrul de lemn, plasa verde învăluindu-i capul ca un voal.

Am riscat o privire înapoi când am ajuns în pragul ușii, l-am văzut pe Leon Trett pășind în coridor cu brațul întins. M-am dat înapoi și-am ațintit arma de-a lungul holului întunecos spre el. Eram afară deja, dar pentru un lung moment, Trett și cu mine ne-am privit crunt unul pe altul prin intervalul acela de întuneric, îndreptând armele unul spre celălalt.

Apoi el a lăsat brațul în jos și a clătinat din cap.

— Altă dată, a strigat.

— Sigur, am zis.

În spatele meu, pe peluză, Bubba făcea un întreg tămbălău încercând să scape de ce-i mai rămăsese din ușă pe cap și hohotind bubuitor râsul lui nebun.

— Ha-ha-ha! Eu sunt Conan! a urlat și și-a desfăcut larg brațele. Marele măcelar al gnomilor demonici! Nu-i om să-ndrăznească să-mi pună la încercare vitejia sau puterea în luptă! Ha, ha, ha!

Am ajuns și eu pe peluză și-am alergat încetișor spre Hummerul lui. Mi-am ținut spatele spre mașină și ochii la clădire, strângând arma cu amândouă mâinile cât a urcat Bubba în Hummer și a deschis ușa de pe partea mea. În casă nu s-a mișcat nimic.

Am urcat în mașina spațioasă și dolofană a lui Bubba, care s-a desprins de bordură înainte s-apuc să închid portiera.

— De ce-ai refuzat să le dai gloanțele? l-am întrebat după ce între noi și casa celor doi Trett era deja un cvartal întreg.

Bubba a trecut în viteză pe lângă un semafor ce indica culoarea roșie.

— M-au iritat și mi-au futut numărătoarea.

— Asta-i tot? Pentru atâta ai păstrat gloanțele?

A încruntat sprâncenele.

— Urăsc când mă întrerupe cineva din numărat. Urăsc chestia asta. Chiar o urăsc. Realmente.

— Apropo, am zis când a luat o curbă, care-i chestia cu gnomii demonici?

— Ce?

— În *Conan* nu erau gnomi demonici.

— Ești sigur?

— Destul de sigur.

— Căcat.

— Îmi pare rău.

— De ce trebuie să strici tu chefu' omului? a zis. Frate, nu ești deloc amuzant.

25

— Ange, am strigat când eu și Bubba am intrat țopăind în apartamentul meu.

Ea și-a ițit capul din minusculul dormitor unde lucra.

— Care-i treaba?

— Tu ai urmărit destul de îndeaproape cazul Pietro, corect?

Un ac de durere i-a străpuns ochii într-o clipită.

— Mda.

— Hai în living, am zis, trăgând-o după mine. Haide, haide.

S-a uitat la mine, apoi la Bubba, care se legăna înainte și-napoi pe călcâie, umflând un balon roz, mare, de gumă Bazooka printre buzele lui groase, rubinii.

— Ce-ați băut voi doi?

— Nimic, am zis. Haide.

Am aprins luminile din camera de zi și i-am povestit expediția noastră la Trett.

— Voi doi sunteți bătuți naibii în cap, a zis ea când am isprăvit. Parc-ați fi doi băieți handi care-au ieșit să se joace cu familia handi.

— Bine, bine, am zis. Ange, cu ce era îmbrăcat Samuel Pietro când a dispărut?

S-a lăsat în spătarul scaunului.

— Blugi, un pulover roșu peste un tricou alb, un hanorac cu roșu și albastru, mănuși negre cu un deget și bascheți.

Și-a îngustat ochii, privindu-mă:

— Ce-i cu asta?

— Asta-i tot? a zis Bubba.

Angie a ridicat din umeri.

— Mda. Asta, și o șapcă cu cozoroc cu Red Sox.

M-am uitat la Bubba și el a dat din cap, apoi a ridicat palmele în sus.

— Nu mă pot băga în asta în niciun fel. În casa aia sunt armele mele.

— Nicio problemă, am zis, sunăm la Poole și Broussard.

— Sunăm la Poole și Broussard pentru ce? a zis Angie.

— L-ai văzut pe Trett purtând o șapcă de baseball cu Red Sox? a zis Poole, așezat de cealaltă parte a mesei dintr-o cafenea Wollaston.

Am dat din cap.

— Care era cu trei sau patru numere prea mică pentru el.

— Și asta te-a făcut să crezi că pomenita șapcă îi aparținea lui Samuel Pietro.

Am dat iarăși din cap.

Broussard se uită la Angie.

— Și tu ești de acord cu chestia asta?

Ea și-a aprins o țigară.

— Întâmplarea face că se potrivește. Familia Trett locuiește în Germantown, adică de-a dreptul față-n față cu Weymouth, la câteva mile de locul de joacă din Nantasket Beach, unde se afla Pietro chiar înainte de dispariția sa. Iar carierele, carierele nu-s foarte departe de Germantown și...

— O, vă rog!

Broussard a strivit în pumn un pachet gol de țigări și l-a azvârlit pe masă.

— Iarăși Amanda McCready? Doar pentru că Trett locuiește la mai puțin de cinci mile de cariere credeți că-i clar c-a ucis-o el? Vorbiți serios?

S-a uitat la Poole și amândoi au clătinat din cap.

— Tu ne-ai arătat fotografiile Trettilor și a lui Corwin Earle, a zis Angie. Îți amintești chestia asta? Tu ne-ai spus că lui Corwin Earle îi place să salte țânci pentru Trett. Tu ne-ai spus să fim cu ochii pe el, a zis Angie. Tu ai fost acela, detectiv Broussard, nu-i așa?

— Polițist de patrulă, i-a reamintit Broussard. Nu mai sunt detectiv.

— Ei bine, a zis Angie, poate dacă dăm o tură pe la familia Trett și tragem puțin cu ochiul pe-acolo, o să fii iarăși detectiv.

Casa lui Leon Trett era retrasă la vreo zece yarzi de stradă, înconjurată de teren năpădit de iarbă. Prin straturile chihlimbarii de ploaie, casa mică și albă părea poroasă și mânjită de degete mari și murdare. Pe lângă fundație, totuși, cineva făcuse o mică grădină, iar florile începuseră să îmbobocească și să înflorească. Ar fi trebuit să fie frumoasă, dar era neliniștitor să vezi o varietate atât de drăgăstos îngrijită de crocuși purpurii, ghiocei albi, lalele de un roșu strălucitor și forsythia galben-pastel îmbobocind în umbra lăsată de o casă așa de mizeră și decrepită.

Roberta Trett, mi-am amintit, era florăreasă, una talentată din câte se părea, de vreme ce era în stare să stoarcă culoare din pământul sec chiar și după o iarnă lungă. Nu-mi puteam închipui că aceeași femeie, groasă cât un trunchi de copac, care-n noaptea dinainte pusese pistolul la tâmpla lui Bubba, avea o pasiune pentru delicatețe, pentru fragilitate și pentru a scoate roadă din noroi, a face să iasă din el petale și frumuseți efemere.

Casa era o clădire mică cu două nivele, iar ferestrele de la etaj ce dădeau spre stradă fuseseră acoperite cu scânduri negre. Sub ferestrele acelea, țiglele erau sparte și chiar lipseau ici-colo, astfel că treimea superioară a casei părea o față triunghiulară cu ochi înnegriți și cu un rânjet zimțat de dinți sparți.

Așa cum simțisem apropiindu-mă de casă pe întuneric, în seara dinainte, degradarea emana din ea ca o miasmă, fie c-avea sau nu grădina aceea în față.

Un gard înalt cu sârmă ghimpată întinsă pe coamă separa partea din spate a proprietății lui Trett de cea a vecinului său. Cele două laturi ale casei dădeau spre câte o jumătate de acru de buruieni și spre două locuințe condamnate și abandonate, dincolo de care nu mai era nimic.

— Nu-i nici o altă cale să te apropii de casă decât dinspre ușa din față, a zis Angie.

— Așa se pare, a zis Poole.

Ușa de plasă pe care Bubba o distrusese în noaptea dinainte zăcea ghem pe peluză, însă ușa principală, una de lemn, albă, cu crăpături pe mijloc, fusese pusă în balamalele celei dintâi. Capătul acela de stradă era liniștit și avea ceva de loc pustiu unde puțini din rezidenții cartierului s-ar fi aventurat. Cât am stat acolo, o singură mașină a trecut pe lângă noi.

Ușa din spate a Crownului s-a deschis și Broussard s-a strecurat înăuntru lângă Poole, scuturându-și ploaia din păr și stropindu-l pe bărbie și tâmplă pe Poole.

Poole și-a șters fața.

— Ești câine-acuma?

Broussard rânji.

— E ud afară.

— Am băgat de seamă.

Poole a scos o batistă din buzunarul de la piept.

— Întreb iarăși: ești câine-acuma?

— Ham! Broussard și-a scuturat iar capul. Ușa din spate-i acolo unde-a zis Kenzie că e. E situată aproximativ ca ușa din față. Sus, e o fereastră pe fața de est, una pe fața de vest și mai e una în spate. Toate scândurite. Draperii groase, trase la toate ferestrele de jos. După colț e scara ce duce în beci, acoperită și încuiată, la vreo zece picioare în dreapta ușii din spate.

— Vreun semn de viață înăuntru? a întrebat Angie.

— Imposibil de spus cu draperiile alea.

— Ce facem, deci? am zis.

Broussard i-a luat batista lui Poole, și-a șters fața, apoi i-a aruncat-o înapoi în poală. Poole s-a uitat în jos la ea, cu un amestec de uluială și dezgust.

— Facem? a zis Broussard. Voi doi adică?

A ridicat din sprâncene.

— Nimic. Voi sunteți civili. Dacă intrați pe ușa aia ori numai dacă mângâiați mâna lui Trett, vă arestez. Fostul și viitorul meu partener și cu mine vom merge spre casa aia într-un minut și-o să batem la ușă să vedem dacă domnul Trett sau soția lui vor să se converseze cu noi. Când ne-or spune s-o ștergem, ne-ntoarcem și chemăm întăriri de la poliția din Quincy.

— De ce nu sunați acuma să chemați întăriri? a zis Angie.

Broussard s-a uitat la Poole. Au privit-o amândoi cu coada ochiului și-au clătinat din cap.

— Mă scuzați că-s retardată, a zis Angie.

Broussard a zâmbit.

— Nu putem chema întăriri fără să avem o suspiciune plauzibilă, domnișoară Gennaro.

— Dar după ce veți bate la ușă o să aveți o suspiciune plauzibilă?

— Dacă vreunul din ei e destul de tâmpit să deschidă, a zis Poole.

— De ce? am zis. Credeți că ajunge să vă uitați înăuntru printr-o crăpătură să-l vedeți pe Samuel Pietro stând în picioare și ținând în mâini un carton pe care scrie AJUTOR?

Poole ridică din umeri.

— E incredibil câte poți auzi prin crăpătura unei uși întredeschise, domnule Kenzie. Acuma, am cunoscut polițiști care au confundat fluieratul unui ceainic cu țipetele unui prunc. E păcat că trebuie să spargi uși și să distrugi mobilă și să bruftuluiești locatarii dintr-o asemenea eroare, dar se încadrează la prevederile suspiciunii plauzibile.

Broussard își ridică mâinile a neputință.

— Ăsta-i sistemul de justiție, imperfect, dar noi încercăm să-l facem să meargă.

Poole a scos o monedă de 25 de cenți din buzunar, a pus-o pe unghia degetului mare și i-a tras un cot lui Broussard.

— Zi-i.

— Care ușă? a zis Broussard.

— Statistica spune, a zis Poole, că cele mai multe focuri se-abat spre ușa din față.

Broussard s-a uitat afară, la ploaie.

— Așa zice statistica.

Poole a dat din cap.

— Dar noi amândoi știm că e cale lungă până la ușa din spate.

— E destul teren deschis de străbătut.

Poole a dat iarăși din cap.

— Pierzătorul bate la ușa din spate.

— Dar de ce nu mergeți amândoi la ușa din față? am întrebat.

Poole a dat ochii peste cap.

— Pentru că-s cel puțin trei înăuntru, domnule Kenzie.

— Divide și cucerește, a zis Broussard.

— Și la toate armele alea v-ați gândit? a zis Angie.

Poole a zis:

— Alea pe care misteriosul vostru prieten zice că le-a văzut înăuntru?

Am dat din cap.

— Mda, alea. I s-a părut că-s niște Calico M-110.

— Dar n-aveau cartușele potrivite.

— Noaptea trecută nu, am zis. Da' cine știe dacă n-au avut timp să facă rost din altă parte în ultimele șaișpe ore.

Poole a dat din cap.

— Putere de foc mare, dacă au cartușele.

— Stai s-ajungem până acolo.

Broussard s-a întors spre Poole.

— Întotdeauna pierd când dăm cu banul.

— Și cu toate astea uite că iar vine norocul și-ți bate la ușă.

Broussard oftă.

— Banul.

Policarul lui Poole zvâcni și moneda se-nvârti în întunericul din spatele mașinii, prinse ceva din lumina chihlimbarie cernută prin ploaie și, pentru o milisecundă, luci ca aurul spaniol. Sfertul de dolar ateriză în palma lui Poole și el îl plesni pe dosul celeilalte mâini.

Broussard s-a uitat în jos spre monedă și a rânjit.

— Cel mai bun din trei încercări?

Poole a clătinat din cap și-a băgat moneda în buzunar.

— Eu iau ușa din față, tu mergi în spate.

Broussard s-a lăsat pe spătarul banchetei și vreme de-un minut niciunul n-am mai zis nimic. Ne holbam prin straturile piezișe de ploaie la casa aia mică și mizeră. Doar o cutie, atât era, iar povârnirea vizibilă a verandei, țiglele lipsă și ferestrele scândurite îți dădeau senzația pregnantă de descompunere.

Uitându-te la casa aceea, ți-era imposibil să-ți închipui că în dormitoarele ei se poate face dragoste, că-n curtea ei se pot juca copii ori că, înăuntru, hohotele de râs urcă până-n grindă.

— Puști? a zis în cele din urmă Broussard.

Poole a dat din cap.

— Ca-n Vestul sălbatic, partenere.

Broussard a întins mâna spre piedica portierei.

— N-aș vrea să stric acest moment à la John Wayne, a zis Angie, dar puștile n-au să dea de bănuit locatarilor, dacă se presupune că vă aflați aci doar ca să puneți niște întrebări?

— N-au să le vadă, a zis Broussard, împingând portiera în ploaie. De-aia a creat Dumnezeu parpalacele.

Broussard a traversat strada în sus și s-a oprit în spatele Taurusului, a ridicat capacul portbagajului. Parcaseră mașina lângă un copac la fel de bătrân ca orașul, mare, diform și cu rădăcini ce crăpaseră asfaltul împrejurul lui; copacul ascundea mașina și pe Broussard vederii dinspre casa familiei Trett.

— Ne-am înțeles deci, a zis Poole molcom de pe bancheta din spate.

Broussard a scos un trenci din portbagaj și și l-a tras pe umeri cu un zvâcnet. M-am uitat în spate, la Poole.

— Dacă iese nasol, folosiți-vă celularul și sunați la 911.

S-a aplecat înainte, și-a ridicat arătătorul în dreptul fețelor noastre.

— În niciun caz voi doi nu vă mișcați din automobilul ăsta. Suntem bine-nțeleși?

— Am priceput, am zis.

— Domnișoară Gennaro?

Angie a dat din cap.

— Ei bine, atunci totu-i limpede.

Poole a deschis portiera și-a pășit în ploaie.

A trecut strada și i s-a alăturat partenerului său în spatele Taurusului. Broussard a dat din cap când Poole i-a spus ceva și s-a uitat înspre noi, strecurându-și pușca sub poalele trenciului.

— Cowboy, a zis Angie.

— Asta poate fi șansa lui Broussard să intre iarăși în rândul detectivilor. Mi se pare normal să fie frenetic.

— Puțin prea frenetic? a întrebat Angie.

S-ar fi zis că Broussard ne citise pe buze. I-am văzut zâmbetul prin șiroaiele de ploaie de pe parbriz, l-am văzut ridicând din umeri. Apoi s-a întors spre Poole, i-a zis ceva apropiindu-și buzele la nici un inci de urechea bărbatului mai în vârstă. Poole l-a bătut cu palma pe spate și Broussard a luat-o la pas, în sus, pe stradă, prin ploaia piezișă, a intrat pe latura de est a proprietății lui Trett, a mers liniștit prin buruieni, croindu-și drum spre partea din spate a casei.

Poole a închis portbagajul, și-a aranjat poalele trenciului până când acestea au acoperit pușca. Pușca-i era cuibărită între brațul drept și piept. Își ținea Glockul la spate, în mâna stângă, mergând pe stradă cu capul ridicat spre ferestrele scândurite.

— Tu vezi ce văd eu? a zis Angie.

— Ce?

— Fereastra din stânga ușii. Cred că s-a mișcat draperia.

— Ești sigură?

A clătinat din cap.

— Am zis „cred".

Și-a scos celularul din geantă, l-a pus în poală.

Poole a ajuns la trepte. A ridicat piciorul stâng spre prima și-atunci o fi văzut ceva acolo ce nu i-a plăcut, căci a ridicat piciorul peste prima treaptă și l-a pus pe-a doua, apoi a urcat pe verandă. Veranda era lăsată mult în jos la mijloc, astfel încât corpul lui Poole era înclinat spre stânga și ploaia se scurgea de pe verandă printre picioarele lui în jgheabul format de încovoierea pronunțată a scândurilor.

S-a uitat la fereastra din stânga ușii, și-a ținut capul întors în direcția aceea o vreme, apoi l-a întors spre fereastra din dreapta, s-a uitat lung la ea.

M-am întins spre torpedou și mi-am scos revolverul, calibru 45.

Angie s-a întins peste mine și și-a scos 38-ul, a zvâcnit din încheietură, i-a verificat butoiașul, apoi dintr-o smucire l-a închis la loc.

Poole s-a apropiat de ușă și a ridicat mâna în care ținea Glockul, a ciocănit în ușă cu monturile. A făcut un pas înapoi, a

așteptat. Capul i s-a întors spre stânga, apoi spre dreapta, apoi din nou spre ușă. S-a aplecat înainte și-a ciocănit iar în lemnul ușii.

Ploua aproape fără zgomot, cu picături fine. Rafalele cădeau oblic și de n-ar fi fost geamătul ascuțit al vântului, strada ar fi fost tăcută.

Poole s-a aplecat înainte și-a învârtit clanța spre stânga și spre dreapta. Ușa a rămas închisă. A bătut și a treia oară.

Pe lângă noi a trecut o mașină, un Volvo break cu biciclete fixate pe portbagajul de pe capotă, condusă de o femeie cu o bandană portocalie și cu o figură concentrată, aplecată peste volan. Am urmărit semnalizatoarele de frână lucind roșii când a oprit la stopul aflat la vreo sută de yarzi mai jos pe stradă, apoi mașina a făcut stânga și-a dispărut.

Bubuitura unei puști, venind din spatele casei, a sfâșiat vaierul vântului. Sticlă spartă. Ceva a scrâșnit prin susurul ploii precum o clapetă defectă de frână.

Poole s-a uitat înapoi, la noi, pentru o clipă. Apoi și-a ridicat piciorul să izbească ușa și a dispărut într-o erupție de țăndări și foc și explozii de lumină; o armă automată clămpănea.

Bubuitura l-a azvârlit de pe picioare până în balustrada verandei, de care s-a izbit atât de tare că a crăpat-o. A alunecat pe spate de pe balustradă ca un braț frânt, ieșit din umăr. Glockul i-a sărit din mână și-a aterizat în stratul de flori de lângă verandă, iar pușca a căzut zdrăngănind în jos pe scări.

Focurile de armă au încetat la fel de brusc cum începuseră.

Pentru o clipă, am înghețat în mașină, în ecoul ce se stingea al focurilor de armă. Pușca lui Poole a alunecat de pe ultima treaptă, iar patul ei a dispărut în iarbă și țeava îi lucea neagră și udă pe pavaj. O rafală de vânt a împroșcat ploaie cu puteri noi. Casa mititică gemea și scârțâia sub rafalele de vânt ce se abăteau grele asupra acoperișului, zguduind ferestrele.

Am deschis portiera și-am pășit pe asfalt, am alergat aplecat spre casă. În sâsâitul molcom al ploii, puteam auzi bufnetul tălpilor de cauciuc pe asfaltul ud, pe pietriș.

Angie alerga lângă mine, cu celularul ridicat la urechea dreaptă, înclinat spre colțul gurii.

— Ofițer la pământ pe strada Amiral Farragut 322, în Germantown. Repet: ofițer la pământ pe Amiral Farragut 322 în Germantown.

Alergând pe aleea ce ducea la treptele verandei, ochii mi se mutau rapid de la ferestre la ușă și din nou la ferestre. Ușa fusese sfredelită de parcă ar fi atacat-o niște animale uriașe cu gheare cât pumnalele. Găurile din lemnul sfredelit aveau forma lacrimilor, cu margini zdrențuite. În câteva locuri puteam vedea înăuntrul casei prin ele, licăriri iuți, mute, de lumină sau culoare.

Când am ajuns amândoi lângă trepte, găurile au fost dintr-odată astupate de întuneric. Mi-am făcut elan cu brațul drept și-am împins-o pe Angie de pe picioare, azvârlind-o pe peluză, în timp ce eu mă aruncam spre stânga, pe burtă.

Ce-a urmat a fost de parcă ar fi explodat întreaga lume. Nimic nu te poate pregăti pentru zgomotul unei arme ce trage șapte gloanțe pe secundă. Prin ușa de lemn, furia gloanțelor avea ceva aproape omenesc, o cacofonie omucidă, turbată, mușcătoare.

Poole s-a rostogolit spre stânga sa, în timp ce gloanțele scuipau pe verandă, iar eu m-am întins în iarba de la picioarele mele și mi-am încleștat mâna pe patul pușții lui. Mi-am băgat 45-ul în ham și m-am ridicat într-un genunchi. Am țintit prin ploaie și-am tras în ușă – lemnul a vărsat fum. Când fumul s-a risipit, am privit gaura de mărimea pumnului meu din mijlocul ușii. M-am ridicat, dar am alunecat în iarba udă tocmai când în stânga mea am auzit sticlă clinchetind.

M-am răsucit și-am tras peste balustrada verandei drept în fereastră, spulberând geamul cu tot cu canat, sfâșiind o gaură în draperiile întunecate.

Înăuntru, cineva a țipat.

Focurile de armă încetaseră. Ecourile bubuiturilor pușții și-a clănțănitului automatelor răsunau încă în capul meu.

Angie era în genunchi la baza scărilor verandei, cu o grimasă de durere pe față, cu 38-ul ațintit la gaura din ușă.

— Ești bine? am zis.

— Mi-am bulit genunchiul.

— Împușcat?

A clătinat din cap, fără să-și dezlipească ochii de ușă.

— Cred c-a plesnit când m-ai împins tu.

A respirat adânc printre buzele strânse.

— Bulit, adică rupt.

A dat din cap și-a mai tras o gură de aer.

Poole gemea, sângele i se prelingea din colțul gurii într-un firicel de roșu aprins și iute.

— Trebuie să-l iau de pe verandă, am zis.

Angie a dat din cap.

— Te acopăr.

Am lăsat pușca în iarba udă și am întins mâna în sus, am prins partea de sus a balustradei peste care se îndoise Poole când corpul i se izbise în ea. Mi-am proptit talpa în temelia casei și am tras în jos, am simțit lemnul putred al balustradei cedând din lăcașul lui. Am mai tras o dată, tare, iar balustrada și jumătate de stâlp s-au prăbușit de pe verandă, iar Poole s-a rostogolit peste mine, aruncându-mă pe spate în iarba udă.

A gemut iarăși și s-a răsucit în brațele mele, iar eu m-am extras de sub el și-am văzut draperia ferestrei din dreapta mișcându-se.

Am zis:

— Angie!

Dar ea pivotase deja în direcția aceea. A tras trei gloanțe în fereastră. Sticla a plesnit din cercevele și-a căzut în ploaie, pe verandă.

M-am chincit pe lângă tufișurile ce creșteau de-a lungul fundației, dar dinăuntru n-a ripostat nimeni focurilor trase de Angie. Spatele lui Poole s-a cambrat peste iarbă și o ceață de sânge pufni dintre buzele lui. Angie a lăsat arma în jos, s-a uitat încă o dată, lung, la ușă și la ferestre, apoi a venit de-a bușilea spre noi, trăgându-se în brațe peste alee, cu glezna stângă răsucită și ținând-o sus. Mi-am scos 45-ul, ațintindu-l pe deasupra ei până a ajuns târâș lângă mine și-a alunecat de cealaltă parte a lui Poole.

O altă erupție de focuri automate izbucni în spatele casei.

— Broussard, Poole a scuipat cuvântul, apucând-o pe Angie de braț, călcâiele lui izbind iarba.

Angie s-a uitat la mine.

— Broussard, a zis Poole iar, gâlgâind gros din gât, spatele arcuindu-i-se peste iarbă.

Angie și-a tras bluza peste cap, a apăsat-o pe fântâna întunecată de sânge din mijlocul pieptului lui Poole.

— Ssst!

Și-a pus o mână pe obrazul lui.

— Ssst!

Oricine era cel care trăgea din spatele casei, avea un încărcător uriaș. Douăzeci de secunde încheiate am tot auzit staccatoul strident al acelei arme. A urmat o scurtă pauză, apoi a început iar. Nu eram sigur dacă era Calicoul sau altă armă automată, dar n-ar fi fost mare diferență. O mitralieră-i o mitralieră.

Mi-am închis ochii preț de-o secundă, am înghițit, simțindu-mi gâtul dureros de uscat, am simțit adrenalina răspândindu-mi-se în sânge ca un combustibil toxic.

— Patrick, ce naiba! a zis Angie. Nici măcar să nu te gândești.

Știam că dacă mă uit la ea, n-am să mă mai clintesc de pe iarba aceea. Undeva în spatele casei, Broussard era încolțit, ori poate chiar mai rău. Samuel Pietro putea să fie și el înăuntru, și gloanțele zburau pe lângă trupul lui ca viespii.

— Patrick, a țipat Angie, dar eu sărisem deja peste cele trei trepte și ajunsesem în crăpătura unde se întâlneau cele două părți ale verandei distruse.

Clanța fusese spulberată în capcana ce-i fusese întinsă lui Poole. Am izbit ușa cu piciorul. Am tras la nivelul pieptului în încăperea întunecată. M-am învârtit spre dreapta, apoi spre stânga, golind încărcătorul; l-am lăsat să cadă din patul pistolului și-am înfipt altul în loc când primul lovea podeaua. Încăperea era goală.

— Am urgentă nevoie de ajutor, a țipat Angie în celular înapoia mea. Ofițer la pământ, ofițer la pământ!

Înăuntrul casei domnea un gri sumbru ce se potrivea cu cel al cerului de-afară. Am observat o dâră de sânge pe podea ce arăta ca și cum ar fi curs dintr-un corp ce se târâse în hol. La celălalt capăt al coridorului, lumina curgea înăuntru prin găurile făcute de gloanțe în ușa din spate. Ușa însăși se lăsase spre dușumea, cu balamaua de jos smulsă din uscior.

La jumătatea holului, dâra de sânge cotea la dreapta și dispărea dincolo de pragul bucătăriei. M-am întors în camera de zi scrutând umbrele, am văzut sticlă spartă pe sub ferestre, bucăți de lemn, țesătura sfâșiată de gloanțe a draperiilor, o canapea veche din care se revărsa umplutura și care era plină de doze de bere.

Răpăitul armei automate încetase imediat ce intrasem în casă și deocamdată tot ce auzeam era picuratul ploii pe veranda dinapoia mea, ticăitul unui ceas aflat undeva în partea din spate a casei și zgomotul respirației mele, scurtă și neregulată.

Parchetul scârțâia sub pașii mei pe măsură ce înaintam în camera de zi, urmând dâra de sânge spre coridor. Sudoarea îmi curgea pe față și-mi înmuia pielea mâinilor. Ochii îmi săreau când la ușa din capătul coridorului, când la cele patru praguri diferite ce erau înaintea mea de-o parte și de alta a coridorului îngust. Cel aflat la doar zece picioare pe dreapta era al bucătăriei. Cel din stânga lăsa să se scurgă o lumină galbenă în hol.

M-am lipit de peretele din dreapta și-am înaintat inci cu inci până când am avut o vedere parțială a încăperii din stânga. S-a dovedit a fi o cameră de odihnă, sau așa ceva. Două scaune erau dispuse de-o parte și de alta a unui cabinet de vinuri, zidit în perete. Unul dintre ele era tocmai scaunul rabatabil pe care reușisem să-l întrezăresc în întuneric, în noaptea trecută. Celălalt era perechea lui.

Cabinetul de vinuri era chiar în mijlocul peretelui și geamul de sticlă care de obicei protejează rafturile unui astfel de mobilier fusese scos. Rafturile erau burdușite cu maldăre de ziare și de reviste cu coperte lucioase. Alte reviste era puse teanc pe podea, lângă scaune. Două scrumiere vechi cositorite, cu câte trei picioruțe, stăteau lângă brațele scaunelor tapițate cu piele și o țigară fumată pe jumătate încă mai fumega într-una dintre ele. Am rămas lipit de perete cu pistolul îndreptat spre partea dreaptă a acelei camere, atent la orice umbră ce s-ar fi mișcat, cu urechile ciulite la orice scârțâit al podelei.

Nimic.

Am făcut doi pași rapizi pe cealaltă parte a coridorului, m-am lipit de celălalt perete și-am îndreptat pistolul spre bucătărie.

Dalele albe și negre ale dușumelei luceau vârstate de sânge și țesuturi vii. Amprente palmare ude de sânge bătând în portocaliu sub lumina crudă, fluorescentă, pătau dulăpioarele și frigiderul. Am văzut o umbră scurgându-se din partea dreaptă a încăperii, am auzit o respirație neregulată care nu era a mea.

Am inspirat prelung, adânc, am numărat descrescător de la 3, apoi am sărit de cealaltă parte a ușii. Am văzut dintr-o ochire că salonașul de lectură din dreapta mea era gol. M-am uitat prin cătarea armei mele la Leon Trett care stătea pe tejgheaua din bucătărie și nu mă slăbea din priviri. Una din puștile Calico M-110 zăcea chiar lângă prag. Când am intrat în bucătărie am trimis-o cu un șut sub masa din dreapta.

Leon mă urmări cu un rânjet strâmbat de durere pe față. Se bărbierise între timp, iar pielea lui moale, covăsită, avea un luciu nesănătos, crud, de parcă-și frecase carnea cu o perie de sârmă după care și-o spălase cu ulei – arăta de parcă putea fi răzuită de pe os cu o lingură. Fără barbă, fața lui era mai lungă decât îmi păruse în noaptea dinainte, cu obrajii așa de supți că gura-i era tot timpul întredeschisă într-un oval.

Brațul stâng îi atârna nefolositor pe lângă șold, cu o gaură în biceps ce încă mai scuipa sânge întunecat. Brațul drept și-l petrecuse peste abdomen, încercând să-și țină intestinele înăuntru. Pantalonii maro îi erau uzi leoarcă de propriul sânge.

— Ai venit să-mi aduci încărcătoarele? a zis.

Am clătinat din cap.

— Mi-am făcut rost azi-dimineață.

Am ridicat din umeri.

— Cine ești? a zis cu glas potolit, cu sprânceana dreaptă ițită în sus.

— Culcat pe podea, i-am zis.

A mârâit.

— Drăguță, nu vezi că-s ocupat să-mi țin mațele înăuntru? Cum crezi c-aș putea să mă mișc și să le țin acolo?

— Nu-i problema mea, am zis. La podea!

Fălcile lui lungi s-au încleștat.

— Nu.

— Pune-te dracului pe podea!

— Nu, a zis iar.

— Leon. Culcat.

— Să te fut. Împușcă-mă.

— Leon...

Ochii i-au lunecat spre stânga pentru o clipită, tensiunea încleștării fălcilor sale a slăbit. Mi-a zis:

— Hai, iubire, fie-ți milă. Hai.

I-am văzut ochii clipind iar, am văzut părerea unui zâmbet formându-se pe buzele lui și m-am aruncat în genunchi. Roberta a tras tocmai în locul unde fusesem înainte și i-a zburat soțului ei capul cu o rafală lungă de pistol-mitralieră.

A urlat șocată, surprinsă când fața lui Leon a dispărut ca un balon înțepat cu acul. M-am întors pe spate și i-am tras un glonț în coapsa dreaptă care a prăvălit-o într-un colț al bucătăriei.

S-a învârtit iar spre mine, clădăraia aia de păr sur șerpuindu-i pe față, și, din nefericire, M-110-le s-a îndreptat spre mine în mișcarea ei. Un deget asudat, încârligat pe trăgaci îi tot aluneca de pe piedică. Mâna ei liberă s-a întins spre rana din coapsă, dar ochii îi erau fixați încă în locul de unde dispăruse capul soțului ei. Am urmărit țeava legănându-se în direcția mea. Știam că din clipă-n clipă își va reveni din șoc și va găsi trăgaciul până la urmă.

Am plonjat din bucătărie înapoi în hol. M-am rostogolit spre dreapta tocmai când Roberta Trett s-a rotit complet, iar gura țevii Calicoului mi-a rânjit. M-am ridicat în picioare și-am fugit spre ușa din spate. Am văzut-o apropiindu-se mai mult și mai mult, apoi am auzit-o pe Roberta pășind în hol în spatele meu.

— Mi l-ai ucis pe Leon, căcănarule! L-ai ucis pe Leon al meu!

Coridorul a explodat ca la cutremur când Roberta a găsit trăgaciul și l-a apăsat.

Am plonjat fără să mă uit unde în încăperea din stânga mea, dându-mi seama prea târziu că nu era o cameră, ci o casă a scărilor.

Fruntea mi s-a izbit ca un berbece de-a șaptea sau a opta treaptă și impactul țestei cu lemnul mi-a reculat rapid, ca un șoc electric, în dinți. Am auzit pașii grei ai Robertei, care se împleticea pe coridor, apropiindu-se de casa scărilor.

Nu mai trăgea și asta mă îngrozea mai tare decât dacă ar fi tras.

Știa că mă încolțise.

Fluierul piciorului meu țiui de durere când l-am izbit de muchia unei trepte, în încercarea de a mă târî pe scări în sus, alunecând și urcând iarăși. Am văzut o ușă metalică în capul scărilor și m-am rugat: te rog, Doamne, te rog, Doamne, fă să fie deschisă.

Roberta a ajuns în cadrul ușii casei scărilor, iar eu m-am întins spre ușa de sus. Am lovit-o în mijloc cu podul palmei. Am simțit-o cedând cu ușurarea cu care aș fi simțit o explozie de oxigen umplându-mi plămânii.

Când Roberta și-a descărcat iar arma, pieptul meu ricoșa din dușumea. M-am rostogolit spre stânga și-am lovit ușa cu piciorul, închizând-o, tocmai la timp ca o împroșcare de plumbi să bubuie în metalul ei ca grindina pe un acoperiș de tablă. Ușa era groasă și grea – asemenea ușii unui frigider industrial sau a unui beci – și pe marginea dinăuntru erau aliniate patru zăvoare, începând de la o înălțime de aproximativ cinci picioare și jumătate și până la vreo șase inci de sol. Le-am tras unul după altul în timp ce gloanțele continuau să zbârnâie și să se-nfunde în cealaltă parte a ușii. Ușa însăși era blindată, iar zăvoarele protejate de straturile de oțel erau imposibil de spulberat de gloanțe din cealaltă parte a ei.

— L-ai ucis pe Leon al meu!

Nu se mai auzeau gloanțele, doar bocetul Robertei de cealaltă parte a ușii. Era bocetul unei lunatice, așa de tulburător, de fără șir, de prăbușit în neașteptată și îngrozitoare însingurare că, auzindu-l, am simțit ceva zvârcolindu-mi-se în piept.

— Mi l-ai ucis pe Leon! L-ai omorât! O să mori! O să mori dracului!

Ceva greu a izbit în ușă și, după a doua bubuitură, mi-am dat seama că era chiar Roberta, se arunca cu corpul ei obez în ușă, de parcă ar fi lovit-o cu un berbece, iar și iar, urlând și țipând și chemându-și soțul pe nume și – *buf! buf! buf!* – repezindu-se cu tot corpul ei în singura limită dintre noi.

Chiar dacă și-ar fi pierdut arma și eu aș fi rămas cu a mea, știam că dacă trece de ușa aceea, mă va sfâșia în bucăți cu mâinile goale, indiferent câte gloanțe aș fi băgat în ea.

— Leon! Leon!

Am ciulit urechile doar-doar voi auzi sunetul sirenelor, scrâșnetul walkie-talkie-urilor, behăitul portavocii. Poliția trebuia să fi ajuns deja. Trebuia.

Atunci m-a pălit: în afară de zgomotele făcute de Roberta, și asta doar pentru că era lipită de cealaltă parte a ușii, nu auzeam nimic altceva.

Un bec fără abajur de 40 de wați atârna deasupra camerei și când m-am întors și m-am uitat atent împrejur am simțit un tren expres de frică rece vâjâindu-mi în vine.

Mă aflam într-un dormitor mare ce dădea spre stradă. Ferestrele erau scândurite, lemnul gros și negru era prins cu șuruburi în tencuială, ochii lor morți și argintii, câte patruzeci-cinzeci, mă priveau de la fiecare fereastră.

Podeaua era goală și pătată cu rahați de rozătoare. Pungi de chipsuri și de cartofi prăjiți și de tortilla ale căror firimituri se lipiseră de parchet erau împrăștiate pe lângă pereți. Trei saltele goale, murdare de excremente, sânge și Dumnezeu mai știe ce altceva erau întinse și ele de-a lungul pereților care erau acoperiți cu bucăți groase și gri de burete și de spumă izolatoare, cum se văd prin studiourile de înregistrări.

Exact deasupra saltelelor goale erau fixate în zidărie bare metalice de care atârnau cătușe prinse de niște mici inele sudate în capetele lor. Un coș de gunoi mic, metalic, din colțul de vest al încăperii conținea o varietate de biciuști, cravașe, dildouri cu țepi și chingi din piele. Toată camera mirosea a carne într-atât de spurcată și de desfrânată că viciul și perversiunea ți se vărsau în inimă și-ți otrăveau mintea.

Roberta încetase să se mai izbească în ușă, dar încă îi mai auzeam bocetul înfundat din casa scărilor.

Am înaintat spre partea de est a dormitorului, am văzut locul de unde fusese dărâmat un perete ca să-l lărgească, creasta prăfuită de ipsos ridicându-se încă din podea. Un șoarece gras cu blana zbârlită o zbunghi pe lângă mine, o coti la dreapta în

capătul estic al camerei și dispăru printr-o deschizătură în zid, tocmai la capătul lui.

Țineam încă pistolul îndreptat înainte, pășind încet printre pumgi de chipsuri și comunicate ale NAMBLA[1], printre cutii goale de bere pe ale căror fante deschise înflorea mucegaiul. Reviste tipărite pe cea mai ieftină hârtie lucioasă zăceau deschise pe jos, căscate parcă: băieți, fete, adulți – chiar și animale – erau angrenați în ceva ce eu unul nu știam că se poate numi sex, deși așa se zice. Fotografiile alea și-au sfredelit drumul până în creierii mei în clipita ce s-a scurs până să apuc să-mi întorc privirea. Ceea ce suprinseseră și înveșniciseră nu avea nimic de-a face cu relațiile umane firești, ci numai cu puroiul – și cu mințile și inimile și organele cangrenate.

Am ajuns la deschizătura pe unde dispăruse șoarecele, un spațiu îngust ce trecea pe sub streașina casei, situat acolo unde acoperișul se înclina spre jgheaburile de scurgere. Dincolo de ea se vedea o mică ușă, albastră.

Corwin Earle stătea în fața ușii, cu spatele cocoșat sub streașină, cu o arbaletă ridicată în dreptul feței, al cărei pat și-l sprijinise în umăr. Încerca să ochească prin cătare și, în același timp, să-și limpezească vederea ochiului stâng. Cel drept, ochiul strabic, se străduia să focalizeze, alunecând în direcția mea, iar și iar, parcă acționat de un motoraș, înainte ca el să-l silească să se întoarcă spre dreapta. În cele din urmă, l-a închis, și-a reașezat umărul pe patul arbaletei. Corwin era gol, avea sânge pe piept și pe abdomenul bombat în afară avea o spumă fină de sânge. O expresie de înfrângere și de autovictimizare ostentă era imprimată pe fărâma lui tristă de față.

— Familia Trett n-a avut încredere să-ți dea pe mână o mitralieră, Corwin?

A clătinat nițel din cap.

— Unde-i Samuel Pietro? am zis.

A clătinat iarăși capul, de data asta mai încet și și-a contractat umerii, sprijinind greutatea arbaletei.

---

[1] North American Man/Boy Love Association, organizație care militează, printre altele, pentru diminuarea vârstei la care un minor poate consimți să întrețină relații sexuale (*n.t.*).

M-am uitat la vârful săgeții. Am văzut că tremura puțin. Am observat frisoanele ce treceau în sus și-n jos pe partea de jos a brațelor lui Corwin Earle.

— Unde-i Samuel Pietro? am zis iar.

El a clătinat din nou din cap și l-am împușcat în stomac.

N-a scos niciun sunet. S-a frânt de mijloc și a scăpat arbaleta în față, pe podea. A căzut în genunchi și apoi s-a prăbușit încetișor spre dreapta sa, chircit într-o poziție fetală, zăcând acolo unde căzuse, cu limba ieșindu-i din gură ca la câini.

Am pășit peste el și am deschis ușa albastră, am intrat într-o baie de mărimea unui garderobier mic. Am văzut fereastra scândurită și o perdea de duș zdrențuită aruncată sub chiuvetă, și sânge pe gresie, pe vasul toaletei, împroșcat pe pereți, de parcă ar fi fost azvârlit cu găleata.

Un chilot alb din bumbac, de copil, zăcea îmbibat de sânge în chiuvetă.

M-am uitat în cadă.

Nu știu sigur cât am stat acolo, cu capul plecat, cu gura căscată. Am simțit pârâiașe de umezeală fierbinte pe obraji, și abia după o dublă eternitate de holbat în cadă, la corpul mic și despuiat, încovrigat deasupra scurgerii, mi-am dat seama că plângeam.

Am ieșit din baie. L-am văzut pe Corwin Earle în genunchi. Brațele îi erau adunate peste stomac. Era cu spatele la mine. Încerca să înainteze pe rotulele genunchilor.

Am rămas în spatele lui și-am așteptat. Pistolul mi-era ațintit în jos. Părul lui negru se ițea de cealaltă parte a cătării negre, metalice a țevii.

Târându-se scotea un icnet – *îh! îh! îh! îh!* –, un sunet jos ce-mi amintea de pufnitul unui generator portabil.

Când a ajuns lângă arbaletă și a pus mâna pe patul ei, am zis:

— Corwin.

S-a uitat peste umăr la mine. A văzut pistolul îndreptat spre el. Și-a închis ochii strâns. Și-a întors capul, încleștând o mână însângerată pe arbaletă.

Din mers, i-am tras un glonț în ceafă, când am luat-o la stânga, în dormitor, am auzit cartușul țopăind pe lemnul podelei și

corpul lui Corwin căzând cu un bufnet. Am mers spre ușa ca de buncăr. Am deschis zăvoarele unul câte unul.

— Roberta, am zis, mai ești acolo? Mă auzi? Acum vin să te ucid, Roberta.

Dintr-o plesnire, am deschis și ultimul zăvor, am deschis larg ușa și m-am pomenit față în față cu țeava unei puști.

Remy Broussard a lăsat arma în jos. Între picioarele lui, Roberta Trett zăcea cu fața în jos pe scări, cu un oval roșu întunecat de mărimea unei farfurii mari în mijlocul spatelui ei.

Broussard s-a echilibrat rezemându-se de balustradă; sudoarea țâșnea din părul lui ca ploaia caldă.

— A trebuit să rad lacătul din capul scărilor beciului și să urc pe-acolo, a zis. Scuze c-a durat atâta.

Am dat din cap.

— Aici e-n regulă?

A inspirat adânc, m-a privit fix cu ochi întunecați.

— Da.

Mi-am dres glasul.

— Corwin Earle e mort.

— Samuel Pietro? a zis.

Am dat din cap.

— Cred că-i Samuel Pietro.

M-am uitat în jos la pistol, am văzut că tresălta în ritm cu tremurul brațului meu, cu frisoanele ce-mi devastau corpul ca o serie de mici accidente vasculare. M-am uitat iar la Broussard. Am simțit pârâiașele calde țâșnind iarăși din ochii mei.

— Greu de spus, am zis și vocea mi s-a frânt.

Broussard a dat din cap. Am băgat de seamă că și el plângea.

— La subsol, a zis.

— Ce?

— Schelete, a zis. Două. De copii.

Nu mi-am recunoscut vocea când am zis:

— Nu știu ce să spun despre asta.

— Nici eu, a zis.

S-a uitat la cadavrul Robertei. A lăsat pușca în jos și a potrivit-o pe ceafa ei. Degetul i s-a încârligat pe trăgaci.

Am așteptat să-i împrăștie creierii morți pe toată casa scărilor.

După o vreme, a ridicat pușca și a oftat. Și-a ridicat piciorul și l-a pus delicat pe creștetul capului ei și-a împins-o pe scări în jos.

Asta au văzut polițiștii din Quincy când au ajuns la scări: cadavrul masiv al Robertei Trett alunecând în jos spre ei, pe scările întunecate, și doi bărbați sus, plângând ca niște copii, pentru că, cine știe de ce, n-au știut niciodată că lumea poate fi un loc atât de diabolic.

26

Au trecut douăzeci de ore până să se confirme că leșul din cada de baie fusese într-adevăr Samuel Pietro. Lucrarea pe care cei doi Trett și Corwin Earle o executaseră cu un cuțit pe fața lui a făcut ca amprentele dentare să fie singurele mijloace sigure de identificare. Gabrielle Pietro a suferit un șoc după ce un reporter de la *News*, bazându-se pe un pont, a sunat-o înainte ca poliția să ia legătura cu ea, cerându-i o declarație cu privire la moartea fiului ei.

Samuel Pietro era mort de patruzeci și cinci de minute când l-am găsit eu. Medicul legist a confirmat că în cele două săptămâni care trecuseră de la dispariția lui fusese sodomizat în mod repetat, biciuit fără cruțare pe spate, fese și picioare, și încătușat atât de strâns că, de pe încheietura mâinii drepte, carnea i se rosese până la os. Nu fusese hrănit cu nimic altceva decât cu chipsuri, Fritos și bere de când părăsise casa mamei lui.

Cu mai puțin de o oră înainte să intrăm în casa celor doi Trett, fie Corwin Earle, fie unul sau amândoi Trettii, ori poate toți trei – cine dracu' putea ști și, la urma urmelor, ce importanță mai avea? – îl înjunghiaseră pe băiețel în inimă și apoi îi traseră lama cuțitului prin gâtlej, secționându-i carotida.

Mi-am petrecut dimineața și cea mai mare parte a după-amiezii în biroul nostru înghesuit din clopotnița bisericii Sf. Bartolomeu, simțind greutatea masivelor ziduri ce mă-nconjurau și a fleșelor ei țintind spre ceruri. Priveam în gol pe fereastră. Încercam să nu gândesc. Beam cafea rece și stăteam; aveam o palpitație moale în cap, în piept.

Glezna lui Angie a fost tratată și pusă în ghips în noaptea dinainte la secția de urgențe a spitalului New England Med și plecase din apartament în dimineața aceea când eu abia mă trezeam. A luat un taxi până la cabinetul medicului ei să verifice cum lucraseră asistenții de la urgențe și să afle la ce să se aștepte în perioada cât avea să poarte ghipsul.

Am ieșit din biroul din clopotniță imediat ce-am aflat detaliile despre Samuel Pietro de la Broussard. Am coborât în capelă. M-am așezat în strana din față, în penumbra nemișcată, am adulmecat rămășițele de tămâie și de boboci de crizanteme, am înfruntat privirile ochilor în formă de geme ai sfinților din vitralii, am privit luminile micilor candele, tremurând pe parmaclâcul de mahon al altarului, și m-am întrebat de ce i s-a permis unui copil de opt ani să trăiască pe acest pământ destul cât să cunoască tot ce putea fi mai oribil pe întinderea lui.

M-am uitat în sus, la Isusul din vitraliu, brațele lui erau deschise deasupra chivotului aurit.

— Opt ani, am zis șoptit. Explică.

Nu pot.

— Nu poți sau nu vrei?

Niciun răspuns. Dumnezeu poate să-și țină gura când e să le dea pe cele mai importante.

Tu ai pus un copil pe pământul acesta, i-ai dat opt ani de viață. Tu ai permis să fie răpit, torturat, înfometat, violat vreme de paisprezece zile – mai mult de trei sute treizeci de ore, nouăsprezece mii opt sute de minute lungi – și apoi, ca ultimă imagine cu care să plece de-aici, i-ai dat posibilitatea să vadă fețele necunoscuților care au înfipt oțelul în inima lui, au spintecat carnea obrajilor lui și i-au tăiat gâtul pe dușumeaua unei băi.

Unde bați?

— Dar tu? am zis tare și-am auzit ecoul vocii mele ricoșând din piatra zidurilor.

Tăcere.

— De ce? am șoptit.

Iar tăcere.

— Nu este niciun blestemat de răspuns. Sau este?

Nu blasfemia. Ești într-o biserică.

Atunci am știut că vocea din mintea mea nu era a lui Dumnezeu. Era poate a maică-mii, ori poate a vreunei călugărițe defuncte, dar mă îndoiesc că Dumnezeu s-ar fi încurcat în așa amănunte în vremi atât de cumplite.

Și-apoi, ce știu eu? Poate că Dumnezeu, dacă există, e la fel de demn de milă ca noi toți.

Dacă-i așa, nu-i un Dumnezeu pe care să-l urmez.

Și totuși, am rămas în strană, incapabil să mă mișc.

Cred în Dumnezeu pentru că... de ce?

Mie, talentul, de felul celui cu care s-au născut Van Gogh, sau Michael Jordan, Stephen Hawking sau Dylan Thomas, mi s-a părut întotdeauna o dovadă a existenței lui Dumnezeu. Și iubirea, la fel.

Bun, atunci cred în tine. Dar nu-s sigur că-mi placi.

Asta-i problema ta.

— Ce bine poate ieși din violarea și uciderea unui copil?

Nu pune întrebări cărora ai prea puțină minte să le dai răspunsuri.

Am privit candelele tremurând o vreme, am absorbit în plămâni liniștea, închizând ochii dinaintea ei, și-am așteptat revelarea transcendentului, sau o stare de grație, sau pacea, sau orice naiba mă vor fi învățat maicile că se presupune că trebuie să aștepți când nonsensul lumii te copleșește.

După vreun minut, am deschis ochii. Probabil că ăsta e motivul pentru care n-am fost niciodată un catolic prea bun – îmi lipsește răbdarea.

Ușa din dos a clădirii s-a deschis și-am auzit cârjele lui Angie lovindu-se de drugul ușii, am auzit-o zicând: „Rahat". Apoi ușa s-a închis și ea a apărut pe platforma ce despărțea capela de scările ce urcau în clopotniță. M-a observat chiar când se întorcea spre scări. S-a răsucit într-un mod nefiresc, s-a uitat la mine, a zâmbit.

S-a muncit să coboare cele două trepte acoperite cu mochetă până pe podeaua capelei, smucindu-și corpul pe lângă confesionale și pe lângă cristelniță. S-a oprit lângă parmaclâcul altarului, chiar în fața stranei unde stăteam, s-a săltat pe el și și-a rezemat cârjele.

— Hei.

— Hei, am zis.

S-a uitat în sus, la tavan, la fresca cu Cina cea de taină, apoi s-a uitat la mine.

— Tu ești în capelă și e încă în picioare.

— Închipuie-ți, am zis.

Am stat așa o vreme, fără să spunem nimic. Capul ei s-a înălțat iar, scrutând tavanul, detaliile sculptate în capitelul celei mai apropiate coloane.

— Care-i diagnosticul pentru piciorul tău?

— Doctorul a zis că-i o fractură de stres a fibulei inferioare stângi.

Am zâmbit.

— Îți place la nebunie să spui asta, așa-i?

— Fibula inferioară stângă?

Mi-a rânjit larg.

— Mda. Mă face să mă cred în *Spitalul de urgență*. După ce spun asta îmi vine să cer să se facă o analiză completă a sângelui și să se ia tensiunea. Urgent.

— Doctorul ți-a recomandat repaus, presupun.

A ridicat din umeri.

— Mda, asta spun ei tot timpul.

— Cât timp trebuie să porți ghipsul?

— Trei săptămâni.

— Fără aerobic.

A ridicat iarăși din umeri.

— Fără multe chestii.

M-am uitat o clipă la pantofii mei, apoi la ea.

— Ce-i? a zis.

— Doare. Samuel Pietro. Nu pot să-mi scot chestia asta din cap. Când Bubba și cu mine am fost în casa aia, era încă în viață. Era sus și era... Noi...

— Erați într-o casă cu trei infractori paranoici, înarmați până-n dinți. N-aveai cum...

— Corpul lui era, am zis, era...

— S-a confirmat că era al lui?

Am dat din cap.

— Era așa de mic. Era așa de mic, am șoptit. Era gol și era tăiat și... Isuse, Isuse, Isuse.

Mi-am șters lacrimile acide, mi-am lăsat capul pe spate.

— Cu cine-ai vorbit? a zis Angie blând.

— Broussard.

— El cum se simte?

— Cam ca mine.

— Vreo veste despre Poole?

S-a aplecat puțin înspre mine.

— E rău, Ange. Nu se așteaptă să iasă cu bine din asta.

A dat din cap și-a rămas puțin cu capul aplecat, piciorul ei bun se legăna încetișor înainte și-napoi.

— Ce-ai văzut în baia aia, Patrick? Vreau să zic, ce-ai văzut exact?

Am clătinat din cap.

— Hai, a zis ea blând. Mie poți să-mi spui. Pot să suport.

— Eu nu pot, am zis. Nu iarăși, nu iarăși. Mă gândesc la asta doar o secundă – văd baia aia dintr-odată în mintea mea – și-mi vine să mor. Nu vreau să duc asta în mine cât oi trăi. Vreau să mor și să dispară.

S-a lăsat să alunece binișor de pe balustradă și s-a sprijinit de partea din față a stranei ca să o înconjoare și să se așeze. I-am făcut loc și s-a pus lângă mine. Mi-a luat fața în palme, dar n-o puteam privi în ochi, sigur cum eram că, de-aș vedea căldura și dragostea din ei, m-aș fi simțit și mai spurcat și, din cine știe ce pricină, și mai pustiit.

Mi-a sărutat fruntea, apoi pleoapele și lacrimile ce mi se uscau pe obraji, mi-a înclinat capul spre umărul ei și m-a sărutat pe gât.

— Nu știu ce să zic, a șoptit.

— Nu-i nimic de zis.

Mi-am dres vocea, i-am cuprins abdomenul, șalele ei cu brațele. Îi simțeam inima bătând. O simțeam așa de bună, așa de frumoasă, îmi părea că în ea e cuprins tot ce e mai bun în lumea asta. Dar tot îmi venea să mor.

În noaptea aceea, am încercat să facem dragoste și la început a fost plăcut, amuzant de fapt, străduindu-ne să ne descurcăm cu ghipsul ei greoi. Angie chicotea amețită de analgezice, dar apoi, de îndată ce-am fost goi amândoi, în lumina lunii ce curgea prin fereastra dormitorului, am zărit o părticică din carnea ei și imaginea aceea s-a amestecat instantaneu cu aceea a lui Samuel Pietro. I-am atins sânii și am văzut stomacul flasc, burat de sânge al lui Corwin Earle, mi-am petrecut limba peste pielea coastelor ei și-am văzut sângele împroșcat pe pereții băii de parcă ar fi fost aruncat cu găleata.

Stând deasupra căzii ăleia, intrasem într-o stare de șoc. Am văzut tot și era destul să mă facă să plâng, însă o parte a creierului meu a ieșit din funcțiune din instinct de autoapărare, astfel că nu percepusem pe de-a întregul adevărata oroare a celor văzute. Erau lucruri oribile, sângeroase, de neconștientizat – măcar atâta știam –, însă imaginile rămăseseră disparate, fâlfâind într-un deșert de porțelan alb și de plăci de gresie albe cu negru.

În cele treizeci de ore câte trecuseră, creierul meu pusese totul cap la cap și eram iarăși singur în cada aceea cu cadavrul despuiat și devastat al lui Samuel Pietro. Ușa băii era încuiată și nu puteam ieși de-acolo.

— Ce nu-i în regulă? a zis Angie.

M-am lăsat să alunec de pe ea, departe de corpul ei. M-am uitat pe fereastră, la lună.

Mâna ei caldă îmi mângâia spatele.

— Patrick?

Un țipăt mi-a murit în gâtlej.

— Hai, Patrick, vorbește cu mine.

A sunat telefonul. Am ridicat receptorul.

Era Broussard.

— Cum ești?

Am simțit un val de ușurare auzind timbrul vocii lui. Mi-a dat impresia că nu eram singur.

— Destul de rău. Tu?

— Destul de-al dracului de rău, dacă știi ce zic.

— Știu, am zis.

— Nu pot să vorbesc nici măcar cu nevastă-mea despre asta. Și ei îi spun tot.

— Înțeleg ce zici.

— Uite... Patrick, sunt tot în oraș. Am o sticlă. Vrei să bei ceva cu mine?

— Mda.

— Mă găsești la terenul de joacă Ryan. Dacă-i pe placul tău.

— Sigur.

— Ne vedem când ajungi aici.

A închis și eu m-am întors spre Angie.

Trăsese cearșaful în sus, acoperindu-și corpul și se întindea spre noptiera din partea ei după țigări. Și-a pus scrumiera în poală, și-a aprins țigara, fixându-mă cu privirea prin fumul ei.

— Era Broussard, am zis.

A dat din cap, a tras încă un fum din țigară.

— Vrea să ne întâlnim.

— Cu amândoi?

S-a uitat în jos la scrumieră.

— Doar cu mine.

A dat din cap.

— Atunci cel mai bine-ar fi să pleci.

M-am aplecat spre ea.

— Ange...

A ridicat o mână.

— Scuzele nu-s necesare. Hai, du-te.

Mi-a cântărit din ochi corpul gol și a zâmbit.

— Întâi pune niște haine pe tine.

Mi-am cules hainele de pe parchet și m-am îmbrăcat în timp ce Angie mă urmărea de după fumul țigării ei.

Când am ieșit din dormitor, a stins țigara și-a zis:

— Patrick.

Mi-am băgat capul înapoi în dormitor.

— Când o să fii gata să vorbești, o să fiu numai urechi. O să ascult orice simți nevoia să spui.

Am dat din cap.

— Iar dacă nu vorbești, e decizia ta. Înțelegi?

Iarăși am dat din cap.

A pus scrumiera înapoi pe noptieră și cearșaful i-a căzut dezgolindu-i torsul.

Un lung moment, niciunul n-am zis nimic.

— Dar să fim bine înțeleși, a zis Angie în cele din urmă. Eu n-o să fiu ca una din soțiile polițailor din filme.

— Ce vrei să spui?

— Să te pisez la cap și să te implor să vorbești.

— Nu mă aștept la așa ceva de la tine.

— Nu știu niciodată când să plece, femeile alea.

M-am aplecat înapoi în cameră privind-o cu luare-aminte.

A întors pernele de la cap.

— Poți să stingi lumina când ieși?

Am stins lumina, dar am mai rămas câteva secunde în prag, simțind ochii lui Angie ațintiți asupră-mi.

27

Un polițist foarte beat – asta am găsit la terenul de joacă Ryan. Când l-am zărit balansându-se într-un leagăn, fără cravată, cu vestonul boțit sub un pardesiu murdar de nisipul terenului de joacă și cu un pantof desfăcut, mi-am dat seama că era prima oară când îl vedeam cu mai mult de un fir de păr nelalocul lui. Chiar și după acțiunea de la cariere și după saltul pe talpa elicopterului, tot impecabil arătase.

— Tu ești Bond, am zis.

— Ha?

— James Bond, am zis. Tu ești James Bond, Broussard. Domnul Perfecțiune.

A zâmbit și-a stors ce mai era în sticla de Mount Gay. A zvârlit sticla goală-n nisip, a scos alta plină de sub pardesiu și i-a rupt sigiliul. A desfăcut capacul pe care l-a trimis în nisip cu un bobârnac.

— E-o povară să fiu așa de arătos. He, he!

— Cum e Poole?

Broussard a clătinat din cap o vreme.

— Nu s-a schimbat nimic. E-n viață, de-abia. Nu și-a recăpătat cunoștința.

M-am pus în leagănul de lângă cel în care stătea el.

— Și prognoza?

— Nu-i bună. Chiar și dacă trăiește, a avut câteva accidente vasculare în ultimele treizeci de ore, a pierdut o tonă de oxigen destinat creierului. Va fi parțial paralizat, presupun doctorii, și, cel mai probabil, mut. N-o să mai coboare din pat niciodată.

M-am gândit la acea după-amiază când l-am întâlnit prima oară pe Poole, la acea primă oară când i-am văzut acel ciudat ritual al adulmecării țigării înainte s-o frângă în două, la felul cum s-a uitat la figura mea confuză cu rânjetul lui de spiriduș și-a zis: „Te rog să mă scuzi. M-am lăsat." Apoi, când Angie l-a întrebat dacă l-ar deranja dacă ea ar fuma el răspunsese: „O, Doamne, ai vrea?".

Căcat. Nici măcar nu-mi dădusem seama până atunci cât de mult îl plăceam.

S-a zis cu Poole. S-a zis cu replicile șmechere, pe care le arunca cu o sclipire de cunoscător și uluită în ochi.

— Îmi pare rău, Broussard.

— Remy, a zis Broussard și mi-a întins un pahar de plastic pentru cocteiluri. Nu știi niciodată. E cel mai căpățânos pui de lele pe care-l cunosc. Are o dorință de-a trăi dată naibii. Poate c-o scoate la capăt. Tu cum ești?

— Ha?

— Cum stai cu dorința de-a trăi?

Am așteptat până mi-a umplut jumătate de pahar cu rom.

— A fost și mai mare, am zis.

— Și-a mea. Nu pricep.

— Ce?

A ridicat sticla și-am ciocnit în tăcere, apoi am băut.

— Nu pricep de ce, a zis Broussard, ceea ce s-a întâmplat în casa aia m-a dat peste cap în așa hal. Adică, am văzut o grămadă de porcării oribile.

S-a aplecat înainte în leagăn și s-a uitat peste umăr la mine.

— Porcării oribile, Patrick. Prunci cărora li se pusese Drano în sticluța cu lapte, puști sufocați sau înspăimântați de moarte, bătuți așa de rău că nu puteai să spui ce culoare avea pielea lor.

A clătinat încet din cap.

— O grămadă de porcării. Da' în casa aia ceva...

— Masa critică, am zis.

— Hă?

— Masa critică, am zis iar.

Am luat încă o duș că de rom. Încă nu-mi aluneca ușor pe gât, dar momentul acela se apropia.

— Vezi aici o chestie oribilă, dup-aia alta, altundeva, dar sunt distanțate, depărtate în timp. Ieri am văzut tot felul de porcării diabolice și dintr-odată s-a acumulat masa critică.

A dat din cap.

— Mai am doar câteva luni până să fac douăzeci de ani de serviciu public și niciodată n-am...

A mai luat o dușcă și arsura alcoolului l-a făcut să se scuture. Mi-a zâmbit subțire.

— Știi ce făcea Roberta când am împușcat-o?

Am clătinat din cap.

— Zgrepțăna la ușă ca un câine. Jur pe Dumnezeu. Zgrepțăna la ușă și scheuna și plângea după Leon al ei. Abia ieșisem din beciul ăla, găsisem alea două schelete de puști acoperite cu pietriș și var. Pula mea, zici că eram într-un film de groază! Și-am văzut-o pe Roberta în capul scărilor. Frate, nici nu m-am mai uitat să văd dacă are armă sau nu. Doar am descărcat-o pe-a mea.

A scuipat în nisip.

— S-o fut. Iadu-i un loc prea bun pentru fututa aia.

O vreme am rămas tăcuți, ascultând scrâșnetul lanțurilor cu care erau prinse leagănele, mașinile trecând nu departe, pe bulevard, plesnetele și hârșâiturile ce se auzeau din parcarea magazinului de electronice de peste drum, unde câțiva puști jucau hochei.

— Scheletele, am zis după o vreme.

— Neidentificate. Cel mai exact lucru despre ele pe care mi l-a spus medicul legist e că unul e de băiat și celălalt de fată. Și că nu crede că vreunul era mai mare de nouă ani ori mai mic de patru. Asta cu o săptămână înainte să nu știe niciun căcat.

— Amprente dentare?

— Trettii au avut grijă. Ambele schelete prezintă urme de acid clorhidric. Medicul legist crede că Trett le-a marinat în rahatul ăla, le-a scos dinții când s-au înmuiat și-a aruncat oasele în cutiile alea de var din beci.

— Dar de ce să le țină în beci?

— Ca să le vadă? a ridicat Broussard din umeri. Cine pula mea știe?

— Deci unul poate fi al Amandei McCready.

— În mod cert. Ori așa, ori e în cariere.

M-am gândit o clipă la beciul acela, m-am gândit la Amanda. La Amanda McCready și la ochii ei fără expresie, la așteptările ei reduse față de toate lucrurile de la care copiii ar trebui să aibă cele mai mari așteptări, la corpul ei lipsit de viață, aruncat într-o cadă umplută cu acid, la părul desprinzându-i-se de pe scalp ca hârtia creponată.

— A dracului lume, a șoptit Broussard.

— O lume groaznică, Remy. Știi?

— Acum două zile m-aș fi încontrat cu tine pe tema asta. Sunt polițist, OK, dar sunt și norocos. Am o soție fantastică, o casă drăguță, mi-am investit banii bine de-a lungul anilor. O să scap de tot căcatul ăsta curând, când am s-ajung să-mplinesc ăia douăzeci de ani!

A ridicat din umeri.

— Dar ceva ca – Doamne! – copilul acela spintecat în porcăria aia de baie te pune pe gânduri: „Bun, viața mea-i în regulă, dar lumea-i tot o grămadă de căcat pentru majoritatea oamenilor. Chiar dacă lumea mea e-n regulă, lumea în general tot o grămadă de căcat împuțit este." Știi ce zic?

— O, da, am zis. Știu. Știu cu precizie.

— Nimic nu funcționează.

— Ce spui?

— Nimic nu funcționează, a zis. Nu pricepi? Automobilele, mașinile de spălat, frigiderele, programul prima casă, futuții de pantofi și hainele și... nimic nu merge, nu funcționează. Școlile nu funcționează.

— Alea publice nu, am zis.

— Alea publice? Uită-te la tâmpiții care ies azi din școlile private. Ai discutat vreodată cu unul din futuții ăia cu nasul pe sus din școlile preparatorii? Dacă-i întrebi ce-i moralitatea îți spun că-i un concept. Dacă-i întrebi ce-i decența, îți spun că-i un cuvânt. Uită-te la copiii de bani gata care împușcă pilangii în parcul Central pentru că nu le ies socotelile cu drogurile sau doar de florile mărului. Școlile nu funcționează pentru că părinții nu funcționează, pentru că nici părinții *lor* n-au funcționat cum

trebuie, pentru că nimic nu funcționează, așa că de ce să investești energie sau dragoste sau orice-o fi în chestia asta dacă oricum o să dea chix? Doamne, Patrick, *noi* nu funcționăm cum trebuie. Puștiul acela era de două săptămâni acolo, nimeni nu l-a putut găsi. Era în casa aia, bănuiam asta cu ore-ntregi înainte să fie ucis, noi stăteam într-o gogoșerie și *discutam* despre posibilitatea ca el să fie acolo. Copilului acela i s-a tăiat gâtul când noi ar fi trebuit să fi spart ușa deja.

— Suntem cea mai bogată și cea mai avansată societate din istoria omenirii, am zis, și nu-i putem împiedica pe trei maniaci să spintece un copil într-o cadă? De ce?

— Nu știu.

A clătinat din cap și-a lovit cu vârful pantofului în nisip.

— Pur și simplu nu știu. De fiecare dată când vii cu o soluție, se găsește un grup gata să-ți spună că te înșeli. Crezi în pedeapsa cu moartea?

Am întins paharul gol spre el.

— Nu.

S-a oprit din turnat.

— Poftim?

Am ridicat din umeri.

— Nu cred. Scuze. Hai, mai toarnă-mi.

Mi-a umplut paharul și apoi a băut din sticlă câteva secunde.

— I-ai găurit ceafa lui Corwin Earle și-mi spui că nu crezi în pedeapsa capitală?

— Nu cred că societatea are dreptul sau inteligența necesară s-o dea. Lasă societatea să-mi demonstreze că poate asfalta străzi ca lumea, dup-aia o să-i permit să decidă asupra vieții și-a morții.

— Și totuși, ieri ai executat un gagiu.

— Tehnic vorbind, avea o mână pe o armă. Și-apoi, eu nu sunt societatea.

— Ce pula mea vrea să-nsemne asta?

Am strâns din umeri.

— Am încredere în mine. Pot trăi cu consecințele acțiunilor mele. N-am încredere în societate.

— De asta ești detectiv particular, Patrick? Faci pe cavalerul singuratic și-alte de-astea?

Am clătinat capul.

— Mă piș pe de-astea.

Alt hohot de râs.

— Sunt detectiv particular pentru că... nu știu, sunt dependent de marele Ce-o-fi-să-fie. Poate că-mi place să ciuruiesc fațade. Asta nu mă face un băiat bun. Mă face doar un tip care-i urăște pe gagiii care se ascund, care pretind să fie ce nu sunt.

A ridicat sticla, iar eu mi-am ciocnit paharul de plastic de ea.

— Și dacă cineva pretinde să fie altceva decât este pentru că societatea socotește că așa trebuie, dar în realitate e cu totul altceva pentru că *el* socotește că așa trebuie?

Mi-am scuturat capul, atins de tăria alcoolului.

— Ia mai zi o dată chestia asta.

M-am ridicat, îmi simțeam picioarele nesigure pe nisip. Am mers la aparatele de gimnastică aflate vizavi de leagăne și m-am cocoțat pe-o scară de frânghie.

— Dacă societatea nu funcționează, atunci noi, oameni presupus onorabili, cum mai trăim?

— Pe muchie de cuțit, am zis.

A dat din cap.

— Exact. Și totuși trebuie să coabităm înăuntrul societății, altfel suntem... ce? Niște nenorociți de voluntari în pantaloni de camuflaj care tună și fulgeră împotriva taxelor, conducându-și mașinile pe străzile asfaltate de guvern, nu?

— Așa cred.

S-a ridicat clătinându-se, s-a prins de lanțul leagănului și s-a lăsat pe spate în bălțile de întuneric din spatele arcului metalic de care erau prinse leagănele.

— Odată i-am plantat unui tip probe incriminatoare.

— Ce-ai făcut?

A revenit în lumină.

— I-adevărat. Un mizerabil pe nume Carlton Volk. Viola prostituate de luni de zile. Luni. Vreo câțiva pești au încercat să-l oprească. I-a aranjat pe toți. Carlton era un psihopat cu centura neagră, genul de gagiu cu mușchi lucrați în pușcărie. Nu te

puteai înțelege cu el. Și amicul nostru, Ray Likanski, îmi dă un telefon și-mi pune pe tavă toate detaliile. Slăbănogu Ray, cred, avea o fleblețe pentru una din târfe. În fine. Oricum, eu știu că Volk violează prostituate, dar nu-i cine să-l condamne. Chiar dacă gagicile ar fi vrut să depună plângere – ceea ce oricum nu voiau – cine să le creadă? O prostituată care spune c-a fost violată e un banc pentru majoritatea oamenilor. Ca și cum ai putea ucide un cadavru; se presupune că nu-i cu putință. Și mai știu că Volk e-un ratat cu acte și eliberat condiționat; i-am plantat o uncie de heroină și două arme neînregistrate în portbagaj, bine îndesate sub roata de rezervă, unde n-avea să caute-n veci. Dup-aia am pus un abțibild expirat peste cel bun pe numărul de înmatriculare. Cine se uită la propriul număr de înmatriculare până nu se apropie termenul-limită pentru reînnoirea lui?

A plutit iar în întuneric preț de-o clipă.

— Două săptămâni mai târziu, Carlton e tras pe dreapta din cauza abțibildului expirat, adoptă o atitudine agresivă etcetera, etcetera. Ce s-o mai lungesc, e-nchis ca recidivist pentru douăzeci de ani, fără posibilitatea eliberării anticipate.

Am așteptat să se întoarcă iarăși la lumină înainte să vorbesc.

— Crezi c-ai făcut ce trebuia?

A ridicat din umeri.

— Pentru prostituatele alea, da.

— Dar...

— Întotdeauna apare un „dar" când spui o poveste ca asta, nu?

A oftat.

— Dar un gagiu precum Carlton e-n largul lui în pușcărie. Probabil că dă iama în puștimea închisă pentru furturi și trafic de droguri mai ceva decât ar fi făcut-o afară printre prostituate. Așa că se pune întrebarea dacă am făcut ce trebuia pentru întreaga populație. Probabil că nu. Am făcut ce trebuia pentru niște târfe pe care nimeni nu dădea niciun rahat? Poate.

— Dac-ar trebui s-o faci iarăși?

— Patrick, dă-mi voie să te-ntreb ceva. Tu ce-ai face cu un gagiu ca și Carlton Volk?

— Am ajuns iarăși la pedeapsa cu moartea, așa-i?

— La cea aplicată de un individ, a zis el, nu la cea impusă de societate. Dacă aș fi avut boașe să-l căsăpesc pe Carlton, nimeni n-ar mai fi fost violat de el. Asta nu-i o chestie relativă. E cu alb și negru.

— Dar puștii din închisoare tot ar fi violați de altcineva, oricum.

A dat din cap.

— Pentru fiecare soluție, apare o problemă.

Am tras o dușcă de rom, am văzut o stea singuratică parcă plutind pe deasupra norilor anemici ai nopții și a smogului orașului.

Am zis:

— Am stat aplecat deasupra leșului acelui copil și ceva s-a frânt. Nu-mi pasă ce s-a întâmplat cu mine, cu viața mea, cu chestii de-astea. Am vrut doar...

Am întins mâinile înainte.

— ... echilibru.

Am dat din cap.

— Așa că i-ai băgat un glonț în ceafă gagiului când era în genunchi.

Am dat iarăși din cap.

— Hei, Patrick. Eu nu te judec, frate. Spun doar că uneori facem ce e drept să facem, doar că n-ar ține și la tribunal. Faptele astea n-ar ține în fața judecății – a pus ghilimele cu degetele – societății.

Am auzit iar gâfâitul acela – *îh-îh-îh-îh* – pe care-l scosese Corwin Earle, cu suflarea tăiată, am văzut norul de particule de sânge țâșnind din ceafa lui; am auzit bufnetul căderii lui pe podea și cartușul gol țopăind și zornăind pe parchet.

— În aceleași condiții, am zis, aș face-o iarăși.

— Asta te face bun?

Remy Broussard veni agale spre scara de frânghie și-mi mai turnă rom în pahar.

— Nu.

— Dar nici nu te face rău, totuși, ori te face?

M-am uitat la el, am zâmbit și-am clătinat din cap.

— Iarăși nu.

S-a întors și s-a rezemat de bara de care era prinsă scara de frânghie și-a căscat.

— Ar fi drăguț dac-am ști toate răspunsurile, nu?

Am privit conturul feței lui aflată în apropierea mea, schițat de întuneric, și-am simțit în dosul țestei ceva ce cârtea și se agita, ceva ca un mic cârlig de pescuit. Oare ce anume din ceea ce spusese acum mă deranja?

M-am uitat la Remy Broussard și-am simțit cârligul acela intrând și mai adânc în dosul țestei mele. L-am văzut închizând ochii și mi-a venit să-i trăsnesc una din nu știu ce pricină.

În loc de asta am zis:

— Mă bucur.

— Pentru ce?

— Că l-am ucis pe Corwin Earle.

— Și io. Mă bucur c-am ucis-o pe Roberta.

Mi-a mai turnat rom în pahar.

— La dracu' cu toate astea, Patrick, mă bucur că niciunul din pulărăii ăia bolnavi n-a ieșit viu din casa aia. Bem pentru asta?

M-am uitat la sticlă, apoi la Broussard, i-am cercetat fața, doar-doar m-oi dumiri ce mă deranja dintr-odată la el. Mă înspăimânta. N-am reușit să mă lămuresc, în beznă, amorțit de alcool, așa că am ridicat paharul de plastic și l-am atins de sticlă.

— Fie ca iadul lor să fie o viață în trupurile victimelor lor, a zis Broussard.

A ridicat iute, repetat din sprâncene.

— Zici amin pentru asta, frate?

— Amin, frate.

28

Am rămas multă vreme în dormitorul meu cenușiu, luminat de lună, să veghez somnul lui Angie. Rememoram în minte discuția cu Broussard, iarăși și iarăși, sorbeam cafea dintr-un pahar mare pe care-l luasem de la Dunkin' Donuts întorcându-mă pe jos spre casă. Am zâmbit când Angie a mormăit numele câinelui pe care-l avusese în copilărie și s-a întins și-a mângâiat perna cu palma.

Poate că era din cauza șocului, a bubuiturilor de arme din casa familiei Trett.

Poate că era din cauza romului. Poate că era din cauză că, cu cât sunt mai hotărât să mă detașez de evenimentele ce mă fac să sufăr, cu atât sunt mai predispus să mă concentrez la mărunțișuri, la detalii neimportante, la un cuvânt scăpat din întâmplare, o propoziție ce stârnește interminabile ecouri în mintea mea. Oricum ar fi fost, în noaptea aceea, la terenul de joacă, descoperisem un adevăr și-o minciună. Ambele în același timp.

Broussard avea dreptate: nimic nu funcționa.

Dar și eu avusesem dreptate: fațadele, oricât de bine construite, se năruiesc până la urmă.

Angie s-a întors pe spate și-a lăsat să-i scape un mormăit delicat, a lovit cu piciorul lenjurile ce i se învârtiseră pe gambe. Trebuie că efortul acela – încercarea de-a scăpa de lenjuri cu piciorul învelit în ghips – a trezit-o. A clipit, și-a ridicat capul, s-a uitat la ghips, apoi a întors fața și m-a văzut.

— Hei, da' ce...

S-a ridicat în fund, a plescăit din buze, și-a dat părul din ochi.

— Da' ce faci?

— Stau, am zis. Mă gândesc.

— Ești beat?

Mi-am ridicat paharul de cafea.

— Nu cât să-ți dai tu seama.

— Atunci hai în pat.

A întins mâna spre mine.

— Broussard ne-a mințit.

Și-a tras mâna înapoi și, rezemându-se în ea, s-a tras mai sus, spre capul patului.

— Cum?

— Anul trecut, am zis, când Ray Likanski a șters-o din bar și-a dispărut.

— Ce-i cu asta?

— Broussard a zis că abia dacă-l știa pe gagiu. A zis că era unul din turnătorii de ocazie ai lui Poole.

— Da. Și?

— În noaptea asta, cu o jumătate de pintă de rom la bord, mi-a zis că era informatorul lui.

Angie s-a întins spre noptieră, a aprins lumina.

— Ce?

Am dat din cap.

— Așa că... așa că poate o fi omis s-o spună anul trecut. Poate-am înțeles noi greșit.

M-am uitat la ea.

În cele din urmă a ridicat o mână când s-a întors spre noptieră să-și ia țigările.

— Ai dreptate. Noi nu înțelegem nimic greșit.

— Nu în același timp.

Și-a aprins țigara și și-a ridicat cearșaful de pe picior, s-a scărpinat pe genunchi, chiar deasupra ghipsului.

— De ce-ar fi mințit?

Am ridicat din umeri.

— De-aia stăteam aici. Îmi puneam aceeași întrebare.

— Poate că avea un motiv să-l protejeze pe Ray ca informator al lui.

Am sorbit din cafea.

— Se poate, dar pare al naibii de convenabil, nu? Ray e probabil martorul-cheie în dispariția Amandei McCready. Broussard minte în privința lui. Pare...

— Dubios.

Am dat din cap.

— Puțin. Mai vrei să știi ceva?

— Ce?

— Broussard se pensionează curând.

— Cât de curând?

— Nu-s sigur. Din ce mi-a spus, mi s-a părut că foarte curând. Zicea că împlinește douăzeci de ani de serviciu și că imediat ce-i face, predă insigna.

Angie a tras un fum din țigară, m-a privit cercetătoare peste jarul scăpărător.

— Așadar se pensionează. Și ce-i cu asta?

— Anul trecut, chiar când să urcăm la cariere, l-ai tachinat nițel.

Ea și-a atins pieptul.

— Așa-i.

— Și i-ai zis ceva de genul: „Poate-i vremea să ne pensionăm."

Ochii ei au scăpărat.

— Am zis: „Poate-i vremea să le punem în cui."

— Și el ce-a zis?

S-a aplecat înainte, punând coatele pe genunchi și s-a gândit la răspuns.

— A zis...

A împuns cu țigara înainte de câteva ori.

— A zis că nu-și poate permite să se pensioneze. A zis ceva de facturile de la spital.

— Pentru nevastă-sa, nu?

A dat din cap.

— Suferise un accident de mașină chiar înainte să se căsătorească. Ea n-avea asigurare. Avea datorii cât China la spital.

— Și deci ce s-a întâmplat cu datoriile alea către spital? Crezi că cei de la spital i-au zis: „Aaa, dumneata ești un tip de treabă. Uită de ele!"?

— Mă-ndoiesc.

— Asta-n cel mai bun caz. Deci un polițist care era sărac minte în privința unui pion important în cazul McCready și, șase luni mai târziu, același polițist are destui bani cât să se pensioneze – nu pe banii pe care i-ar lua după treizeci de ani de serviciu, ci doar pe banii pe care un polițist îi ia după douăzeci.

Angie și-a ros buza de jos vreun minut.

— Aruncă-ncoace un tricou.

Am deschis garderobul meu, am luat un tricou verde-închis cu Saw Doctors[1] de pe raft și i l-am dat. L-a tras peste cap și-a dat cu piciorul în cearșafuri, s-a uitat împrejur prin cameră după cârje. S-a uitat la mine, m-a văzut râzând pe sub mustață.

— Ei, ce e?

— Arăți tare amuzant.

Fața i s-a întunecat.

— Cum adică?

— Uite, cum stai acolo în tricoul meu, cu ghipsul acela mare și alb pe picior.

Am ridicat din umeri.

— Arăți amuzant. Atâta tot.

— Ha, a zis ea. Ha, ha! Unde mi-s cârjele?

— După ușă.

— Ai fi așa de drăguț?

I le-am dus și ea s-a luptat să se ridice pe ele, apoi am urmat-o pe coridorul întunecat până în bucătărie. Ecranul digital al cuptorului cu microunde indica ora 4:04 – o simțeam în încheieturi și în ceafă, dar nu în minte. Când Broussard îl pomenise pe Ray Likanski, acolo, la terenul de joacă, ceva în creierul meu îmi solicită atenția, începuse să se învârtă de două ori mai repede. Discuția cu Angie nu făcuse altceva decât să-i dea și mai multă energie.

---

[1] În românește, „Doctorii cu ferestrăul", formație irlandeză de rock (*n.t.*).

Câtă vreme Angie a preparat o jumătate de ulcică de cafea decafeinizată și și-a scos frișca din frigider și zahărul din dulăpior, mi-am reamintit de noaptea aceea finală din cariere, când se părea că am pierdut-o definitiv de Amanda McCready. Știam că bună parte din informațiile pe care încercam să mi le reamintesc și pe care voiam să le revăd se aflau în dosarul cazului, dar nu voiam să apelez la însemnările acelea încă. Dacă le-aș fi luat iarăși la puricat, aș fi ajuns în același loc unde ajunsesem cu șase luni în urmă, ori încercarea de a mi le reaminti, acolo, în bucătărie, ar fi putut aduce o perspectivă nouă asupra evenimentelor.

Răpitorul a cerut patru curieri care să-i aducă banii lui Cheese Olamon în schimbul Amandei McCready. De ce noi patru? De ce nu doar unul singur?

Am întrebat-o pe Angie.

S-a rezemat de cuptor, și-a încrucișat brațele la piept, s-a gândit la răspuns.

— Nici măcar nu m-am gândit vreodată la asta. Isuse Cristoase, pot fi chiar atât de proastă?

— E-o posibilitate care trebuie analizată.

Ea s-a încruntat.

— Până acum n-ai pus inteligența mea sub semnul întrebării.

— Eu știu că-s prost, am zis. Acuma încercăm să decidem cum stau lucrurile cu tine.

— O armată întreagă, a zis ea, a măturat dealurile alea, a blocat drumurile dimprejurul lor și n-au găsit pe nimeni.

— Poate că răpitorilor li s-a indicat o cale de scăpare. Poate că unii polițiști au fost mituiți.

— Poate că n-a fost nimeni altcineva acolo sus, în noaptea aceea, în afară de noi.

Ochii i-au scăpărat deodată.

— Sfinte Sisoe!

Și-a mușcat buza de jos, a ridicat sprâncenele.

— Crezi?

— Broussard a tras cu armele alea din partea unde se afla.

— De ce nu? Noi n-am putut vedea nimic în partea aia. Am văzut foc la gura țevii. L-am *auzit* pe Broussard spunând că se trage asupra lui. Dar l-am văzut noi pe el câtuși de puțin în tot acest timp?

— Nu.

— Atunci motivul pentru care ne-a dus acolo a fost acela de a-i confirma povestea.

M-am lăsat pe spate în scaun, mi-am trecut mâinile prin părul de la tâmple. Putea fi așa de simplu? Sau, altfel spus, așa de perfid?

— Crezi că Poole era în combinație? a zis Angie.

Angie s-a întors spre mine tocmai când în spatele ei se înălță aburul din filtrul de cafea de pe poliță.

— De ce-ntrebi asta?

Angie se bătea ușor cu cana pe coapsă.

— El a pretins că Ray Likanski e informatorul lui, nu al lui Broussard. Și amintește-ți că a fost partenerul lui Broussard. Știi cum merg treburile astea. Adică, uită-te la Oscar și Devin – sunt mai apropiați decât își sunt soțul și soția. Drace, își sunt mult mai loiali unul altuia.

Am cumpănit la spusele ei.

— Și atunci Poole ce rol a avut în povestea asta?

Și-a turnat cafea din ulcică, deși aparatul încă mai avea ce strecura, iar cafeaua picura din filtru și sfârâia pe plită.

— În toate lunile astea, a zis ea turnându-și frișcă în cană, știi ce m-a sâcâit?

— Dă-i drumu'.

— Geanta goală. Adică, tu ești răpitorul. Pui un polițist la pământ pe un vârf de stâncă și te strecori să șutești banii.

— Așa. Și?

— Adică te oprești să deschizi geanta și să scoți banii? De ce să nu iei geanta cu totul, pur și simplu?

— Nu știu. Oricum ar fi, ce importanță are?

— Nu prea mare...

S-a întors de la filtru cu fața spre mine.

— ... doar dacă geanta era goală de la bun început.

— Eu am văzut geanta când Doyle i-a dat-o lui Broussard în mână. Era bucșită de bani.

— Dar cum era când a ajuns la carieră?

— A golit-o în timp ce urcam sus pe deal? Cum?

Și-a strâns buzele, apoi a clătinat din cap.

— Nu știu.

M-am extras din scaun, am luat o ceașcă din dulapul de vase. Mi-a alunecat printre degete, a ricoșat din marginea mesei și-a căzut pe dușumea. Am lăsat-o unde era.

— Poole, am zis. Pui de cățea. Poole a fost. Când a avut atacul acela sau ce-o fi fost, a căzut pe geantă. Când a venit momentul plecării, Broussard a băgat mâna sub el și-a scos geanta.

— Dup-aia Poole coboară panta, a zis ea surescitată, și dă geanta unei terțe părți.

S-a oprit.

— I-a ucis el pe Gutierrez și pe Mullen?

— Crezi c-au făcut schimbul cu o altă geantă lângă copacul acela? am zis.

— Nu știu.

Nu știam nici eu. Aș fi putut crede că Poole sustrăsese două sute de mii, banii de răscumpărare, dar că el i-a executat pe Mullen și pe Gutierrez...? Era prea de tot.

— Suntem de acord că trebuie să fie o terță parte implicată.

— Probabil. Trebuia să scoată banii de-acolo.

— Atunci cine-a fost?

A ridicat din umeri.

— Femeia misterioasă care-a sunat la Lionel?

— Posibil.

Am ridicat ceașca de jos. Nu se spărsese și, după ce-am verificat să văd de nu-i ciobită, mi-am umplut-o cu cafea.

— Cristoase! a zis Angie și-a chicotit. Asta-i o posibilitate dată dracului!

— Care?

— Toată chestia asta. Adică tu ai auzit ce-am spus noi aici? Broussard și Poole au dirijat toată chestia asta? Cu ce scop?

— Pentru bani.

— Tu crezi că două sute de mii ar fi un motiv suficient pentru ca Poole și Broussard să ucidă un copil?

— Nu.

— Atunci de ce?

Am bâjbâit după un răspuns, n-am găsit niciunul.

— Tu chiar crezi că vreunul din ei e capabil s-o ucidă pe Amanda McCready?

— Oamenii sunt capabili de orice.

— Mda, dar anumiți oameni sunt absolut incapabili de anumite chestii. Ăștia doi? Să ucidă un copil?

Mi-am amintit fața lui Broussard și vocea lui Poole când cel din urmă ne-a povestit cum au găsit un copil îngropat în ciment lichid. Ar fi putut fi niște actori foarte buni, dar, dacă într-adevăr viața unui copil le-ar fi fost la fel de indiferentă ca aceea a unei furnici, jocul lor de scenă fusese pe măsura performanțelor lui De Niro.

— Hm, am zis.

— Știu ce-nseamnă asta.

— Ce-anume?

— Hm-ul ăsta al tău. De fiecare dată când îl aud, ești complet stupefiat.

Am dat din cap.

— Sunt complet stupefiat.

— Bine-ai venit în clubul nostru.

Am sorbit o înghițitură mică de cafea. Dacă doar o zecime din ipotezele noastre erau adevărate, atunci o infracțiune de proporții destul de mari se petrecuse chiar sub ochii noștri. Nu lângă noi. Nu în zona cu același cod poștal. Ci ca și cum am fi fost îngenuncheați alături de infractori. Fix sub nasurile noastre.

Am zis pân-acum undeva că ne câștigăm pâinea din munca de detectivi particulari?

Bubba a venit la apartament puțin după răsăritul soarelui.

S-a pus pe podeaua camerei de zi cu picioarele încrucișate sub el și s-a semnat pe ghipsul lui Angie cu o carioca neagră. Cu mâzgălitura lăbărțată a unui băiat de clasa a patra, a scris:

Angie
săț-i rupi un picior. Sau doo[1]*. Ha Ha.*
Ruprecht Rogowski.

[1] Joc de cuvinte intraductibil. Expresia „break a leg", ortografiată greșit în original („brake a leg") – literal „să-ți rupi un picior" –, e folosită pentru a ura cuiva noroc în întreprinderile sale (*n.t.*).

Angie l-a atins pe obraz.

— Uaa! Ai semnat-o Ruprecht. Ce drăguț.

Bubba a roșit și-a plesnit-o peste mână, s-a uitat la mine.

— Ce?

— Ruprecht, am chicotit eu. Aproape că uitasem.

Bubba s-a ridicat în picioare și umbra lui s-a întins peste tot corpul meu și peste o bună parte din perete. Și-a frecat bărbia și-a zâmbit strâmb.

— Ț-amintești când te-am pălit prima oară, Patrick?

Mi-am înghițit nodul ce mi se pusese-n gât.

— În clasa-ntâi.

— Ț-amintești de ce?

Mi-am dres glasul.

— Pentru că am râs de prenumele tău.

Bubba s-a aplecat peste mine.

— Vrei să-ncercăm iarăși?

— A, nu, am zis și când s-a întors cu spatele am adăugat: Ruprecht.

Am reușit să eschivez o fandare de-a lui, iar Angie a zis:

— Măi, băieți! Măi, băieți!

Bubba a încremenit și eu m-am folosit de acel moment să pun între mine și el măsuța de cafea.

— Putem să ne concentrăm la problema în discuție?

Angie a deschis carnețelul pe care-l avea în poală, a scos capacul stiloului cu dinții.

— Bubba, poți să-l bați pe Patrick oricând.

Bubba s-a gândit la ce-a spus ea.

— Asta așa-i.

— OK, Angie mâzgăli ceva în carnet și mă privi pieziș.

— Hei, Bubba arătă spre ghipsul ei. Cum faci duș cu chestia aia?

Angie a oftat.

— Ce-ai aflat?

Bubba s-a pus pe canapea și și-a urcat bocancii de armată pe măsuța de cafea, chestie pe care de obicei n-o tolerez, dar deja îl întărâtasem cu chestia cu prenumele lui, așa că am lăsat de la mine.

— Umblă vorba, și-am auzit-o de la gagiii care-au mai rămas din gașca lui Cheese, că Mullen și Gutierrez nu știau nimic despre copilul dispărut. Din câte se spune, ăștia doi s-au dus în Quincy în noaptea aia ca să târguiască.

— Ce să târguiască? a zis Angie.

— Ce târguiesc traficanții de obicei: droguri. Umbla vorba, a zis Bubba, că după o perioadă a naibii de seacă, piața urma să se umple de albitură de China[1].

A ridicat din umeri.

— Nu s-a întâmplat așa ceva.

— Ești sigur de chestia asta? am zis.

— Nu, a zis tărăgănat de parcă ar fi vorbit unui copil greu de cap. Am vorbit cu niște gagii din gașca lui Olamon și toți au zis că Mullen și Gutierrez n-au pomenit niciodată că s-ar duce cu un copil la cariere. Și nimeni din gașca lui Cheese n-a văzut pe la ei vreo copilă. Așa că, dacă Mullen și Gutierrez au avut-o, era numai afacerea lor. Și dacă mergeau în Quincy în noaptea aia să se debaraseze de ea, iarăși era numai afacerea lor.

El s-a uitat la Angie, m-a arătat cu degetul.

— Ăsta parcă era mai deștept.

Ea a zâmbit.

— Și-a atins maximul în liceu, cred.

— Încă o chestie, a zis Bubba. Nu pot pricepe de ce nu m-au ucis totuși în noaptea aia.

— Nici eu, am zis.

— Toți cei din gașca lui Cheese cu care-am vorbit se jură cu cerul și pământul că n-au avut nimic de-a face cu caftirea mea. Și-i cred. Îs un gagiu înspăimântător. Mai devreme sau mai târziu careva ar fi ciripit ceva despre chestia asta.

— Deci persoana care te-a caftit...

— Poate că nu-i genul care să-și fi făcut un obicei din asasinat.

A ridicat din umeri.

— E doar o părere.

Din bucătărie s-a auzit țârâitul telefonului.

---

[1] În text, *China White*: heroină foarte pură (*n.t.*).

— Cine dracu' sun-aici la șapte dimineața? am zis.

— Nimeni din cei care ne cunosc programul de somn, a zis Angie.

Am mers în bucătărie, am ridicat receptorul.

— Hei, frate.

Era Broussard.

— Hei, am zis. Știi cât e ora?

— Mda. Scuze. Uite, fă-mi un serviciu. Unul mare.

— Despre ce-i vorba?

— Unul din gagiii ăștia ai mei și-a rupt brațul urmărind un infractor noaptea trecută și acum ne lipsește un om din echipă. Avem meci.

— Meci? am zis.

— Fotbal, a zis. Furturi-Crime cu Narcotice-Moravuri-CIC. Oi fi eu la parcul auto, da' când e vorba de fotbal sunt tot la Narcotice-Moravuri-CIC.

— Și-n ce fel mă privește pe mine treaba asta?

— Am nevoie de un jucător.

Am râs așa de tare că Bubba și Angie au întors capetele și m-au privit peste umăr, din camera de zi.

— I-amuzant? a zis Broussard.

— Remy, am zis, sunt alb și trecut de treizeci. Am un nerv distrus pe vecie la o mână și n-am mai ridicat o minge de fotbal de când aveam cinșpe ani.

— Oscar Lee mi-a zis că-n facultate ai făcut atletism și c-ai jucat baseball.

— Ca să-mi plătesc școlarizarea, am zis. Eram în echipa a doua și-ntr-o parte, și-n cealaltă.

Am clătinat din cap, chicotind.

— Găsește alt gagiu. Iartă-mă.

— N-am timp. Meciul e la trei. Hai, omule. Te rog. Te implor. Îmi trebuie un gagiu care să-și vâre mingea la subrat și să fugă vreo câțiva yarzi. Să joace puțin și pe defensivă. Nu-mi face mizerii. Oscar zice că ești unul din cei mai iuți albi pe care-i cunoaște.

— Să-nțeleg că Oscar o să fie și el acolo?

— Cum dracu' nu? Normal, joacă împotriva noastră.

— Devin?

— Amroncklin? a zis Broussard. E antrenorul lor. Te rog, Patrick. De nu m-ajuți, suntem futuți.

M-am uitat înapoia mea, în camera de zi. Bubba și Angie se holbau la mine cu expresii perplexe.

— Unde?

— Stadionul Harvard. La trei.

O secundă n-am zis nimic.

— Uite, omule, dacă te-ajută, eu joc fundaș. O să sap găuri pentru tine, o să mă asigur că nu te-alegi cu nici măcar o zgârietură.

— La trei, am zis.

— Stadionul Harvard. Ne vedem acolo.

A închis.

Imediat am format numărul lui Oscar.

A trecut un minut întreg până s-a oprit din râs.

— A mușcat-o? a bolborosit în cele din urmă.

— Ce să muște?

— Porcăriile de i le-am înșirat despre viteza ta?

Altă repriză de râs zgomotos, urmată de-un acces de tuse.

— De ce-i așa de amuzantă treaba asta?

— Pfuuu! a zis Oscar. Pfuuu! Te-a pus să joci aripă?

— Ăsta pare să fie planul.

Oscar a început iar să râdă.

— Care-i poanta? am zis.

— Poanta, a zis Oscar, e că mai bine te ții departe de aripa stângă.

— De ce?

— Pentru că eu încep la placaj pe stânga.

Am închis ochii, mi-am rezemat capul de frigider. Dintre toate aparatele din bucătărie, în situația dată, frigiderul era exact lucrul de care să-mi ating mădularele. Avea aproximativ dimensiunile, forma și greutatea lui Oscar.

— Ne vedem pe teren.

Oscar huidui la bășcălie de câteva ori, apoi a închis.

Am trecut prin camera de zi în drum spre dormitor.

— Unde mergi? a zis Angie.

— În pat.
— De ce?
— Am un meci important după-amiază.
— Ce fel de meci? a zis Bubba.
— Fotbal.
— Ce? a zis Angie tare.
— M-ai auzit bine, am zis.
Am intrat în dormitor, am închis ușa în urma mea.
Când am adormit, ei încă mai râdeau.

29

Ai fi zis că pe fiecare al doilea gagiu din echipa Narcotice-Moravuri-CIC îl chema John. Erau în echipă John Ives, John Vreeman și John Pasquale. *Quarterback* era John Lawn și una din aripile extreme, era John Coltrane, căruia toată lumea-i zicea Jazzu'. Un polițist de la Narcotice, înalt, subțire, cu față de bebeluș, pe nume Johnny Davis juca în poziția de *tight end* în atac și *free safety* în apărare. John Corkery, comandantul schimbului de noapte al secției 16 și singurul gagiu din echipă în afară de mine care nu ținea de Narcotice, Moravuri sau CIC, era antrenor. O treime dintre Johni aveau frați în aceeași echipă, astfel că John Pasquale juca *tight end*, iar frate-său, Vic, era la primire, pe aripă. John Vreeman era fundaș pe stânga, în vreme ce fratele său, Mel, se lăsa pe vine în apărare, pe dreapta. Despre John Lawn se zicea că era sfert la închidere bunicel, dar era adesea luat peste picior pentru că-i dădea mai tot timpul pase fratelui său, Mike.

Una peste alta, după zece minute, am renunțat la încercarea de a lega nume de fețe și-am decis să le spun la toți John până când aveam să fiu corectat.

Ceilalți jucători din echipa Bine-Făcătorilor[1], cum își spuneau, aveau alte prenume, dar toți, indiferent de mărime sau culoare, împărtășeau aceeași alură – alura polițistului: felul cum se purtau, în același timp relaxat și prudent, prevenirea grea din ochi, chiar și când râdeau, senzația pe care ți-o dădeau că într-o

[1] DoRights, în original (*n.t.*).

fracțiune de secundă ai putea trece drept prietenul lor, iar în următoarea le-ai putea fi dușman. Pentru ei nu era important în ce parte te așezai, era decizia ta, dar odată luată, acționau instantaneu în funcție de ea.

Am cunoscut o mulțime de polițiști, am ieșit împreună, am băut împreună, pe câțiva, puțini, îi consideram prietenii mei. Dar chiar și când unul dintre ei ți-e prieten, îți arată un alt fel de prietenie decât cea pe care o poți avea cu civilii. Nu m-am simțit niciodată pe de-a-ntregul în largul meu în compania unui polițist, n-am fost niciodată pe de-a-ntregul sigur că știu ce gândește un polițist. Un polițist ține mereu câte ceva doar pentru sine, cu excepția cazurilor, presupun, când are în preajmă alți polițiști.

Broussard și-a încleștat palma pe umărul meu și m-a prezentat celorlalți membri ai echipei. M-am ales cu mai multe strângeri de mână, câteva zâmbete și saluturi seci, din cap. Unul din ei chiar mi-a zis: „Bună treabă ai făcut cu căcănarul ăla de Corwin Earle, domnule Kenzie." După asta ne-am înghesuit toți în jurul lui John Corkery care ne-a prezentat strategia de joc.

Nu era cine știe ce strategie. Elementele de bază erau, în esență, că gagiii de la Furturi și Omoruri erau o șleahtă de pizde clasa-ntâi și că trebuia să jucăm meciul ăla pentru Poole, a cărui singură șansă de a ieși viu din reanimare, s-ar fi putut crede, atârna de faptul că noi trebuia să snopim echipa adversă. Dacă pierdeam, am fi avut moartea lui Poole pe conștiință.

Pe când Corkery vorbea, m-am uitat în cealaltă parte a terenului, la echipa adversă. Oscar a observat că-i priveam și mi-a făcut vesel cu mâna, pe fața lui era un zâmbet de mâncător de rahat de dimensiunile văii Merrimack[1]. Devin m-a văzut și mi-a zâmbit și el, i-a dat un ghiont unui monstru cu o înfățișare turbată și cu o față crispată ca de pechinez și m-a arătat cu degetul. Monstrul a dat din cap. Ceilalți gagii din echipa Furturi-Omoruri nu erau chiar atât de mari ca cei din echipa noastră, dar păreau mai deștepți și mai iuți și aveau în ei o anume suplețe care vorbea mai mult despre tendoanele lor, decât despre delicatețea lor.

---

[1] Valea râului Merrimack, din nord-estul Statelor Unite (*n.t.*).

— O sută de dolari pentru primul gagiu care-l scoate pe un pulărău de la ei din joc, a zis Corkery și și-a plesnit palmele una de alta. Dați-le omor!

Aia a fost toată inspirația à la Rockne[1], și-ndată ce-a fost gata, membrii echipei s-au ridicat din genunchi și-au început să-și lovească pumnii între ei și să bată din palme.

— Unde-s căștile? i-am zis lui Broussard.

Unul din Johni trecea pe lângă noi când am zis chestia asta și l-a bătut pe Broussard pe spate, zicându-i:

— Nasolu' ăsta-i amuzant, Broussard. Unde l-ai găsit?

— Fără căști, am zis.

Broussard a dat din cap.

— E-un joc de finețe, a zis. Fără contacte dure.

— Aham, am zis. Sigur.

Cei de la Furturi-Omoruri, altfel zis Vătămătorii[2], au câștigat când am dat cu banul și-au ales să fie la primire. Kickerul nostru i-a făcut să dea înapoi în propriul unsprezece, iar când ne-am aliniat iarăși, Broussard mi-a arătat un negru uscățiv de-al Vătămătorilor și-a zis:

— Jimmy Paxton. Ăla-i gagiu tău. Te lipești de el ca o tumoare.

Centrul Vătămătorilor a plesnit mingea, quaterbackul s-a dat înapoi trei pași și-a bubuit mingea peste capul meu și l-a lovit pe Jimmy Paxton în 25. Habar n-aveam cum trecuse Jimmy Paxton pe lângă mine, nu mai zic cum ajunsese în 25, însă am făcut un salt nefiresc înainte și l-am lovit ușor în genunchi când ajunsese la linia de 29 de yarzi, și ambele echipe au urcat terenul la linia de angajament.

— Am zis ca o tumoare, a zis Broussard. Ai prins și partea asta?

M-am uitat la el și-am văzut o furie grea în ochii lui. Apoi a zâmbit și mi-am dat seama cât de mult câștigase probabil cu

---

[1] Knute Rockne (1888–1931), jucător și antrenor de fotbal american, considerat drept cel mai important antrenor din istoria fotbalului american practicat la nivel de colegiu (*n.t.*).

[2] HurtYous, în text (*n.t.*).

zâmbetul acela de-a lungul vieții lui. Atât era de bun, de copilăresc, de american, de pur.

— Să văd dacă mă pot adapta, am zis.

Vătămătorii s-au despărțit din adunare și l-am văzut pe Devin de pe aripă schimbând semne din cap cu Jimmy Paxton.

— Au de gând să vină iarăși peste mine, i-am zis lui Broussard.

John Pasquale, care juca *cornerback*, a zis:

— Păi, poate-ar trebui să joci mai bine-atunci, nu?

Vătămătorii au pus mingea în joc și Jimmy Paxton a tăiat-o pe aripă; am tulit-o și eu după el. Ochii lui licăreau; și-a îndreptat spatele și-a zis:

— Rămas-bun, băiețaș alb!

M-am ținut după el, mi-am răsucit corpul în cealaltă direcție, am întins brațul drept într-o smucire care m-a făcut să ating mingea și s-o scot dincolo de linia de tușă.

Jimmy Paxton și cu mine am căzut grămadă împreună, ne-am izbit de pământ și-am știut că ăla-i doar primul dintr-o serie de contacte care aveau să mă țină probabil toată ziua următoare în pat.

M-am ridicat primul și i-am întins mâna lui Paxton.

— Credeam că pleci undeva.

A zâmbit și m-a apucat de mână.

— Băiețaș alb, vorbește tu cât vrei! Deja ești depășit!

Ne-am întors de-a lungul tușei spre linia de angajament și-am zis:

— Ca să nu trebuiască să-mi tot zici băiețaș alb și să trebuiască să-ți zic băiețaș negru, să punem de-un conflict interrasial în Harvard, eu sunt Patrick.

M-a plesnit peste palmă și-a zis:

— Jimmy Paxton.

— Încântat de cunoștință, Jimmy.

La următoarea fază, Devin a jucat tot pe partea mea și iarăși am ciupit mingea, cât s-o scot din mâinile doritoare ale lui Jimmy.

— Da' cu ce nașpeți te-ai înhăitat, Patrick, a zis Jimmy Paxton, când am început lungul drum înapoi spre linia de angajament.

Am dat din cap.

— Ei zic despre voi că sunteți niște pizde.

Jimmy a dat din cap.

— N-om fi noi pizde, da' nici cowboy nu suntem ca futuții ăștia nebuni. Narcotice, Moravuri și CIC.

A fluierat.

— Ăștia intră primii pe ușă pentru că le place mehlemu'.

— Mehlem?

— Acțiunea, orgasmul. Cu băieții ăștia poți să uiți de preludiu. Ăștia încep direct cu futaiu'. Știi ce zic?

La următoarea acțiune, Oscar s-a pus pe linia de fund și-a poziționat trei tipi să mascheze lovitura de începere, iar running backul a tulit-o printr-o gaură cât curtea din spatele casei. Dar unul din Johni – Pasquale sau Vreeman, pierdusem socoteala – l-a apucat pe purtătorul balonului de braț la linia de 36 și Vătămătorii au hotărât să degajeze.

Ploaia a început cinci minute după aceea și restul primei reprize a fost tot mai greu de jucat pe terenul noroios, jocul semănând cu un meci între Marty Schottenheimer și Bill Parcells[1]. Alunecând, înaintând cu greutate, poticnindu-se, niciuna dintre echipe n-a făcut cine știe ce progrese. Din poziția de *running back*, am câștigat doisprezece yarzi din patru încercări, iar ca *safety*, m-am fript de două ori cu Jimmy Paxton, dar am și dezamorsat o potențială bombă și, cum-necum, m-am lipit de el așa de strâns că, în cele de urmă, quaterbackul lor a ales alți prinzători.

Către sfârșitul primei reprize, scorul era egal la zero, dar noi presam. Intrați în zona roșie a Vătămătorilor, cu douăzeci de secunde rămase din timpul de joc, Bine-Făcătorii aveau de ales să dea pasă sau să înainteze și John Lawn mi-a azvârlit mingea, iar eu am văzut o breșă căscându-se înaintea mea și, dincolo de ea, nimic altceva decât verdele, am făcut o mică răsucire pe după *linebacker*, am intrat în breșa aceea, am îndesat mingea la subraț, am băgat capul în pământ și-apoi Oscar a

[1] Martin Schottenheimer și Bill Parcells sunt foști jucători de fotbal american și actuali antrenori (*n.t.*).

apărut de nicăieri, scoțând aburi pe gură în ploaia rece, și m-a izbit atât de zdravăn de-am crezut că nimerisem în calea unui Boeing 747.

Când am reușit să mă ridic în fund, timpul primei reprize se consumase și ploaia deasă îmi împroșca obrazul cu noroiul terenului de joc. Oscar a întins una din lopețile alea cărora el le zice mâini și m-a ridicat în picioare, râzând pe sub mustață.

— O să vomiți?

— Mi-a dat prin cap, am zis.

M-a bătut pe spate, ca dovadă de camaraderie, cred, deși era gata-gata să mă înfigă cu fața-n noroi.

— Bună priză, a zis și s-a îndepărtat spre banca echipei sale.

— Cum e chestia aia cu fotbalul ca sport de finețe? i-am zis lui Remy, odată ajuns la tușă, tocmai când Bine-Făcătorii au deschis un răcitor plin cu bere și sifon.

— Imediat ce vreunul face ce-a făcut sergentul Lee, nu ne mai purtăm cu mănuși.

— Deci ne luăm căști pentru repriza a doua?

A clătinat din cap; a scos o bere din răcitor.

— Nu luăm căști. Ne facem mai răi.

— A murit cineva pân-acum la meciurile astea?

A zâmbit.

— Nu încă. Da' se poate-ntâmpla. Vrei o bere?

Am clătinat din cap sperând să mi se oprească zbârnâitul dinăuntrul lui.

— Iau o apă.

Mi-a pasat o sticlă de Poland Spring; a pus o mână pe umărul meu și m-a condus de-a lungul tușei vreo câțiva yarzi, departe de ceilalți. În tribune, se adunase un mic grup de privitori – alergători, majoritatea, care se opriseră să vadă meciul, deși veniseră să facă scări, și un gagiu înalt, retras, cu picioare lungi, pe care și le cocoțase pe balustradă, și cu o șapcă de baseball trasă pe ochi.

— Noaptea trecută, a zis Broussard și-a lăsat cele două cuvinte să atârne în ploaie.

Am luat o înghițitură de apă.

— Am zis una sau două chestii pe care n-ar fi trebuit să le spun. Un pic prea mult rom și mintea mi-o ia razna.

Mi-am întors privirea spre linia de masive coloane grecești care se ridicau în spatele tribunelor.

— Cum ar fi?

El s-a proțăpit în fața mea, cu ochi neliniștiți, scăpărători.

— Nu te juca cu mine pe chestia asta, Kenzie.

— Patrick, am zis și-am făcut un pas spre dreapta mea.

El mi-a urmat mișcarea, nasul lui era la un inci de-al meu; strălucirea aceea ciudată, agitată îi umplu ochii.

— Noi, amândoi, știm că mi-a scăpat ceva ce n-ar fi trebuit să-mi scape. Hai s-o lăsăm așa și să uităm de treaba asta.

I-am zâmbit prietenos, ambiguu.

— Nu știu cum să înțeleg chestia asta, Remy.

El a clătinat încetișor din cap.

— Nu vrei să te joci cu chestia asta, Kenzie. Pricepi?

— Nu, eu...

Nici nu observasem că și-a mișcat mâna, dar am simțit o durere ascuțită în monturile degetelor și, deodată, sticla mea de apă era la picioarele mele, gâlgâindu-și conținutul în noroi.

— Uită noaptea trecută și vom fi prieteni.

Licăririle din ochii lui își încetaseră neastâmpărul, totuși ardeau încă de parcă ar fi avut tăciuni aprinși în loc de pupile.

M-am uitat în jos la sticla de apă, la noroiul ce înconjura plasticul transparent.

— Și dacă n-o fac?

— Nu-i o alternativă pe care să vrei s-o introduci în viața ta.

Și-a înălțat capul, m-a privit scrutător în ochi de parcă ar fi văzut în ei ceva asupra căruia cumpănea încă dacă trebuia sau nu să mi-l extragă; nu era sigur încă.

— Suntem înțeleși?

— Mda, Remy, am zis. Suntem înțeleși. Sigur.

Și-a ținut privirea ațintită în ochii mei încă un lung minut, respirând regulat, pe nări. În cele din urmă, a ridicat berea la buze, a băut o dușcă zdravănă din cutie; a lăsat-o jos.

— Ai vrut să zici ofițer Broussard, a zis și s-a întors la bancă.

A doua repriză a fost război.

Ploaia și noroiul și mirosul sângelui a scos la iveală ceva cumplit din ambele echipe, și-n măcelul care-a urmat trei dintre Vătămători și doi dintre Bine-Făcători au ieșit detot din joc. Unul din ei – Mike Lawn – a trebuit să fie scos pe brațe din teren, după ce Oscar și-un ratat de la Furturi pe nume Zeke Monfriez l-au prins la mijloc și al dracului de puțin a lipsit să-l rupă în două.

Eu m-am ales cu două coaste învinețite zdravăn și-am încasat o lovitură-n șale care mă gândeam că o să mă facă să piș sânge dimineața următoare, dar prin comparație cu fețele alea însângerate, cu nasurile zborșite și cu gagiul care și-a scuipat doi dinți pe teren în spatele liniei punctate, mă consideram un norocos.

Broussard a schimbat partea și a jucat *tailback*; s-a ținut la distanță de mine tot restul jocului. S-a ales cu buza de jos spartă într-una din faze; două acțiuni mai târziu, i-a făcut așa o cravată celui care-i spărsese buza că gagiul a zăcut un minut întreg pe teren, tușind și vomitând, până să se poată ridica în picioare, care-i erau așa de nesigure c-ai fi zis că era pe puntea unei goelete pe mare agitată. După ce l-a crăvătuit pe amărâtul ăla, Broussard l-a și lovit cu piciorul cât încă mai era la pământ, ca să i-o plătească cu vârf și-ndesat pentru buză, iar Vătămătorii au înnebunit de furie. Broussard s-a dat îndărătul zidului făcut de oamenii din echipa lui, în vreme ce Oscar și Zeke încercau să pună mâna pe el, numindu-l pulărău cu șmecherii ieftine; m-a văzut că-l privesc și mi-a zâmbit ca un țânc voios de trei ani.

A ridicat un deget pătat de sânge uscat și l-a clătinat în semn de avertizare.

Noi am câștigat la diferență de un eseu.

Ca unul care de mic eram disperat să ajung un atlet, ca orice tip din America, și ca unul care, toamna, își anulează majoritatea întâlnirilor de duminică după-amiaza ca să urmărească meciurile de fotbal, ar fi trebuit probabil să fiu în extaz

din pricina a ceea ce va fi, poate, ultima mea încercare în sporturile de echipă, ultima oară când voi fi simțit fiorii victoriei și intensitatea voluptuoasă a bătăliei. Ar fi trebuit să-mi vină să chiuiesc de fericire, să-mi dea lacrimile de emoție, stând la mijlocul primului teren de fotbal construit în țara asta, uitându-mă la coloanele grecești și la clăbucii apei de ploaie ce se scurgea de pe leațurile băncilor din tribune, simțind în nări, muribundă, ultima adiere a iernii în ploaia acelui aprilie și mireasma metalică a ploii înseși și înaintarea solitară a serii pe recele cer purpuriu.

Nu simțeam nimic din toate astea.

Simțeam că suntem o adunătură de bărbați țicniți, jalnici, incapabili să acceptăm că îmbătrânim, însă capabili să rupem oase și să sfâșiem carnea altor bărbați doar ca să împingem o minge maro câțiva yarzi, câteva picioare, câțiva inci în terenul advers.

În plus, privind spre tușă, la Remy Broussard, care-și turna bere pe degetul însângerat și-și înmuia buza zdrențuită cu ea, bătând cinciul cu tovarășii lui, mi s-a făcut frică.

— Povestiți-mi despre el, le-am zis lui Devin și Oscar, după ce ne-am sprijinit toți trei de bar.

— De Broussard?

— Îhî.

Ambele echipe hotărâseră să țină petrecerea de după meci într-un bar de pe bulevardul Vestic, în Allston, la vreo jumătate de milă de stadion. Barul se numea Boyne, ca râul din Irlanda ce șerpuiește prin satul în care a crescut mama mea, și unde și-a pierdut tatăl, pescar, și doi frați, din cauza preafluidei și letalei combinații de whisky și mare.

Era incredibil de bine luminat pentru o crâșmă irlandeză, iar strălucirea luminii era sporită de mesele de lemn blond și de separeurile bej deschis, și de barul lucios din lemn blond. Cele mai multe baruri irlandeze sunt întunecoase, lambrisate în mahon și stejar și cu podele negre; întotdeauna m-am gândit că întunericul are în el ceva din intimitatea pe care cei din rasa mea o consideră necesară ca să poată bea la greu, cum și bem adeseori.

În lumina strălucitoare din Boyne se vedea limpede că bătălia pe care abia o încheiaserăm pe teren depășise marginile

acestuia și se insinuase până în bar. Cei de la Furturi și Omoruri se înfipseseră la bar și la mesele înalte din fața lui. Polițiștii de la Narcotice, Moravuri și CIC au ocupat partea din spate a localului, tolănindu-se pe banchetele separeurilor, sau stăteau grupuri-grupuri în apropierea scenei mici de lângă ieșirea de urgență, vorbind așa de tare că formația irlandeză de trei instrumentiști a renunțat să mai cânte după numai trei cântece.

N-am idee ce-o fi crezut patronul despre cei aproximativ cincizeci de bărbați însângerați care s-au strâns în barul lui populat cu zgârcenie; nu știu dacă avea o echipă de matahale care aștepta în bucătărie și buton sub tejghea care să dea alarma la Poliția din Brighton, dar în mod cert scotea profit umplând întruna halbe și pahărele de tărie, încercând să facă față comenzilor pentru și mai multă băutură ce veneau din fundul locantei și trimițând debarasatorii să treacă printre mese și să adune sticlele sparte și scrumierele ce dădeau pe dinafară de chiștoace.

Broussard și John Corkery prezidau ședința din spate, vocile lor ridicându-se zgomotoase în toasturi dedicate actelor de bravură ale Bine-Făcătorilor; Broussard ducea alternativ ba un șervețel, ba sticla de bere rece la buza rănită.

— Credeam că voi doi sunteți pretenari, a zis Oscar. Ce-i, mamele voastre nu vă mai lasă să vă jucați împreună? Ori ați avut o ciondăneală?

— Mamele-s de vină, am zis.

— Un polițist grozav, a zis Devin. Cam face panaramă, dar toți de la Moravuri și Narcotice fac.

— Dar Broussard e la Crime împotriva Copiilor, ba, drăcie, nici acolo nu mai este. E la parcul auto.

— Chestia cu CIC e recentă, a zis Devin. Ultimii vreo doi ani. Înainte de asta câștiga bănuțul când la Narcotice, când la Moravuri.

— Ba mai mult, a râgâit Oscar. Am plecat deodată de la poliția de proximitate, am făcut fiecare câte un an în uniformă, dup-aia el a mers la Moravuri, eu la Crime cu violență. Asta se-ntâmpla în '83.

Capul lui Remy Broussard s-a întors dinspre doi dintre colegii lui, care amândoi îi trăncăneau în urechi, și s-a uitat în

partea de bar unde eram noi, la Oscar, la Devin și la mine. A ridicat sticla de bere și-a făcut un semn cu bărbia înspre noi.

Am făcut și noi la fel.

A zâmbit, și-a ținut privirea ațintită asupra noastră preț de-un minut, apoi s-a întors iarăși spre tovarășii lui.

— Cine-a fost o dată la Moravuri, rămâne unul de-al lor, a zis Devin. Pulărăii!

— Le-o coacem noi la anu', a zis Oscar.

— N-or mai fi aceiași gagii, a zis cu amărăciune Devin. Broussard își face bagajele, la fel și Vreeman. Corkery face treizeci de ani în ianuarie. Am auzit că și-a cumpărat deja teren în Arizona.

L-am înghiontit în cot.

— Dar tu? Tu ești de vreo treizeci de ani la datorie.

A pufnit.

— Eu să mă pensionez? Pe ce bani?

A clătinat din cap și-a dat pe gât o dușcă de whiskey Wild Turkey.

— Când o fi să ieșim noi din poliție, au să ne scoată pe targă, a zis Oscar și Devin și-a ciocnit paharul de-o pintă de-al lui.

— Dar ce-i interesul ăsta pentru cariera lui Broussard? a zis Devin. Aș fi zis că sunteți frați de cruce de-acuma, după afacerea Trett.

Și-a întors capul spre mine, m-a plesnit cu dosul palmei peste umăr.

— Care, că veni vorba, a fost o operațiune frumușică. Și dreaptă.

Am ignorat complimentul.

— Mă interesează Broussard, pur și simplu.

Oscar a zis:

— De-aia te-a plesnit de ți-a sărit sticla de apă din mână?

M-am uitat la Oscar. Fusesem destul de sigur că Broussard blocase cu corpul lui vederea a ceea ce se întâmplase între noi.

— Ai văzut tu asta?

— Am văzut și ce privire ți-a aruncat după ce i-a pus cravata lui Rog Doleman.

Devin a zis:

— Iar eu văd cum se tot uită încoace, la noi, cum stăm de vorbă așa de prietenește și de relaxat.

Unul din Johni și-a făcut loc cu coatele între noi, a comandat două halbe și trei pahărele de Beam. S-a uitat la mine, cu cotul sprijinit de-a binelea de umărul meu, apoi s-a uitat la Devin și la Oscar.

— Cum merge treaba, băieți?

— Să te fut, Pasquale, a zis Devin.

Pasquale a râs.

— Știu c-o spui la modul cel mai drăgăstos.

— Da' bine-nțeles, a zis Devin.

Pasquale râdea în barbă când barmanul i-a adus halbele. M-am lăsat într-o parte să nu-l încurc, când Pasquale i le-a dat lui John Lawn care era în spatele lui. Pasquale s-a întors iar spre bar, așteptând paharele de tărie; bătea darabana pe tejghea.

— Voi, gagiilor, ați auzit ce-a făcut amicul Kenzie în casa Trett?

Mi-a tras cu ochiul.

— Ceva-ceva, a zis Oscar.

Pasquale a zis:

— Roberta Trett, după cum am auzit, îl avea ca și mort în bucătărie. Dar Kenzie s-a aplecat și Roberta și-a împușcat soțul în față în loc să-l împuște pe Kenzie.

— Mișto aplecare, a zis Devin.

Pasquale și-a primit pahărelele, a aruncat niște bancnote pe tejghea.

— E bun la aplecări, a zis Pasquale și cotul lui mi-a julit urechea când a luat pahărelele de pe bar.

M-a privit drept în ochi când se întorcea să plece de la bar.

— Dar totuși ține mai mult de noroc decât de talent. Adică să te apleci. Nu crezi?

S-a sucit în așa fel încât să fie cu spatele la Oscar și la Devin și cu ochii înfipți într-ai mei când a dat de dușcă un pahărel.

— Șmecheria cu norocul, frate, e că, odată și-odată, se termină.

Devin și Oscar s-au învârtit în scaunele lor și l-au urmărit trecând printre mușterii, întorcându-se în fundul barului.

Oscar a scos un trabuc pe jumătate fumat din buzunarul cămășii și l-a aprins, însă privirea lui inexpresivă, lungă era încă ațintită asupra lui Pasquale. A supt din trabuc, iar tutunul negru, ars a trosnit.

— Subtil, a zis el și-a aruncat chibritul în scrumieră.

— Ce se-ntâmplă, Patrick? vocea lui Devin era egală, ochii și-i fixase la păhărelul gol pe care Pasquale îl lăsase pe tejghea.

— Nu-s sigur, am zis.

— Te-ai făcut dușmanul cowboy-lor, a zis Oscar. Asta nu-i nicidecum o mișcare isteață.

— N-a fost intenția mea, am zis.

— Știi ceva despre Broussard? a zis Devin.

— Poate, am zis. Mda...

Devin a dat din cap și mâna lui dreaptă a alunecat de pe bar, m-a apucat strâns de cot.

— Orice-ar fi, a zis și-a zâmbit larg în direcția lui Broussard, las-o moartă.

— Și dacă nu pot?

Capul lui Oscar s-a ițit de după umărul lui Devin și el s-a uitat la mine cu căutătura aceea moartă a lui.

— Vezi-ți de-a tale, Patrick.

— Și dacă nu pot? am zis iarăși.

Devin a oftat.

— Atunci curând s-ar putea să nu mai vezi deloc.

30

Cu speranța deșartă că astfel ar putea apărea o schimbare, ne-am hotărât să mergem să-l vedem pe Poole.

Centrul Medical New England e lăbărțat pe suprafața a două cvartale, diferitele sale corpuri de clădire și pasarelele sale ocupând un loc ca o osie între Orașul Chinezesc, districtul teatrelor și ceea ce a supraviețuit, cum-necum, din vechea Zonă de Luptă[1].

Într-o duminică dimineața, devreme, e greu să găsești un parcometru liber undeva în împrejurimile spitalului New England, dar într-o joi seara e imposibil. La Schubert era a enșpea repunere în scenă cu *Miss Saigon*[2], iar la teatrul Wang se putea vedea ultima superproducție bombastică a lui Andrew Lloyd Webber, sau ceva asemănător, o porcărie exagerată, extenuantă, extravagantă care se juca cu casa închisă, astfel că partea de jos a străzii Tremont colcăia de taxiuri, limuzine, cravate negre și blănuri blonde, de polițiști furioși suflând în fluiere și dirijând traficul într-un arc larg pe după puzderia de mașini parcate pe trei coloane.

Nu ne-am obosit nici măcar să dăm ocol întregului cvartal, am cotit pur și simplu în garajul spitalului New England, am luat tichet și-am urcat cu mașina șase niveluri până să găsim un loc liber. După ce-am ieșit din mașină, i-am ținut lui Angie ușa

---

[1] Combat Zone, în text. Numele unui fost cartier cu felinar roșu din Boston (*n.t.*).

[2] Muzical bazat pe opera lui Puccini, *Madamme Butterfly* (*n.t.*).

până a reușit să se aburce pe cârje și am închis-o în urma ei, în timp ce ea se căznea să se strecoare printre automobile.

— Pe unde-o iau spre lift? a strigat ea spre mine.

Un bărbat tânăr cu alura deșirată a unui baschetbalist a zis: „Pe-acolo!" și-a arătat în stânga lui.

Tipul s-a rezemat de portbagajul unui Chevy Suburban negru și și-a aprins o țigară de foi care încă mai avea înfășurată eticheta Cohiba la un capăt al ei.

— Merci, a zis Angie.

Eu i-am zâmbit afabil când am trecut pe lângă el. Ne-a zâmbit și el, fluturând lejer din țigară.

— E mort.

Ne-am oprit în loc; eu m-am întors și m-am uitat la gagiu. Purta o jachetă de lână bleumarin cu guler din piele maro peste o bluză cu guler în V și pantaloni negri. Cizmele negre de cowboy îi erau așa de prăpădite de parc-ar fi fost ale unui practicant de rodeo. A scuturat scrumul, a pus iar țigara în gură și s-a uitat la mine.

— Aici vine partea în care tu zici: „Cine-a murit?".

S-a uitat în jos la cizmele sale.

— Cine-i mort? am zis.

— Nick Raftopoulos, a zis.

Angie, pe cârjele ei, s-a răsucit complet spre el.

— Poftim?

— Pe el ați venit să-l vedeți, nu?

Și-a depărtat mâinile, a ridicat din umeri.

— Ei bine, nu puteți pentru că a murit acum o oră. Stop cardiac datorat unui traumatism sever, rezultat al rănilor prin împușcare suferite pe veranda din față a casei lui Leon Trett. Absolut firesc, de altfel, date fiind condițiile.

Angie și-a întors cârjele, iar eu am făcut câțiva pași pân-am ajuns amândoi în fața tipului.

A zâmbit.

— Următoarea replică e: „Cum se face că știi pe cine-am venit să vedem?", a zis. Spuneți-o, oricare din voi.

— Cine ești? am zis.

A întins mâna energic în direcția mea, în jos.

— Neal Ryerson. Ziceți-mi Neal. Aș vrea să am o poreclă mișto, dar unii dintre noi nu suntem așa de norocoși. Dumneata ești Patrick Kenzie, iar dumneata ești Angela Gennaro. Și trebuie să spun, domnișoară, chiar și cu ghipsul și astea, fotografia nu vă face dreptate. Sunteți ceea ce taică-meu ar numi o arătoasă.

— Poole a murit? a zis Angie.

— Da, doamnă. Mă tem că da. Ia zi, Patrick, ai putea da mâna cu mine? E nițel obositor s-o țin întins-așa!

I-am strâns ușor mâna, iar el a întins-o spre Angie. Ea s-a lăsat în spate pe cârje și, ignorându-i gestul, s-a uitat în sus la fața lui Neal Ryerson. A clătinat din cap.

El s-a uitat cu coada ochiului la mine.

— I-e teamă să nu ia chiriași?

Și-a retras mâna, și-a îndesat-o în buzunarul din interiorul hainei.

Am dus mâna la spate.

— Nicio teamă, domnule Kenzie. Nicio teamă.

A extras un portvizit subțire și l-a deschis, ne-a arătat insigna de argint și legitimația.

— Agent special Neal Ryerson, a zis cu voce ca de bariton. Departamentul de Justiție. Ta-naaa!

A închis portofelul, l-a vârât înapoi în haină.

— Divizia Crimă organizată, dacă trebuie să știți. Cristoase, ce pereche de vorbăreți!

— De ce ne deranjezi? am zis.

— Pentru că, judecând după ce-am văzut la meciul de fotbal din după-amiaza asta, îți cam lipsesc prietenii, domnule Kenzie. Iar eu livrez prieteni la domiciliu.

— N-am nevoie.

— S-ar putea să n-ai de ales. S-ar putea să trebuiască să vă fiu prieten fie că vă place, fie că nu. Și-n plus sunt destul de bun la treaba asta. O să-ți ascult poveștile de război, o să mă uit la meciuri de baseball cu tine; în genere o să-ți fiu tovarăș pe la toate adăpătoarele mișto din zonă.

M-am uitat la Angie și ne-am întors; am luat-o spre mașina noastră. M-am dus întâi pe partea ei, am descuiat portiera și-am început s-o deschid.

— Broussard o să vă omoare, a zis Ryerson.

Ne-am uitat iarăși la el. A mai pufăit o dată din Cohiba lui și s-a coborât de pe capota din spate a Suburbanului. A venit alene spre noi cu pași lungi, lejeri, de parcă abia ar fi ieșit de la pârnaie după ispășirea pedepsei.

— E foarte bun la chestia asta, să omoare oameni. De obicei n-o face el însuși, dar le plănuiește bine. E clasa-ntâi la planuri.

Am luat cârjele lui Angie și, când am deschis în spate să le pun pe banchetă, i-am răzuit dosul lui Ryerson cu portiera.

— Noi o să fim bine, agent special Ryerson.

— Sunt sigur că așa au gândit și Chris Mullen și Pharaoh Gutierrez.

Angie s-a sprijinit de ușa deschisă din partea ei.

— Gutierrez a fost membru DEA?

Ea și-a băgat mâna în buzunar, și-a scos țigările.

Ryerson a clătinat din cap.

— Nu. Informator pentru divizia de luptă împotriva crimei organizate.

A făcut un pas pe lângă mine și i-a aprins țigara lui Angie cu o brichetă Zippo neagră.

— Informatorul meu. Eu l-am racolat pentru noi. Am lucrat cu el vreme de șase ani și jumătate. Trebuia să mă ajute să-l înfund pe Cheese, iar apoi toată organizația lui. După care trebuia să-i iau urma furnizorului lui Cheese, un gagiu pe nume Ngyun Tang.

A arătat spre zidul de est al garajului.

— Mare șmecher în Chinatown.

— Dar?

— Dar, a ridicat Ryerson din umeri, Pharaoh și-a luat un glonț în cap.

— Și crezi că Broussard a făcut-o?

— Cred c-a fost planul lui Broussard. Nu i-a ucis cu mâna lui, pentru că era prea ocupat să joace în rolul celui asupra căruia se trag focuri de armă, sus, la cariere.

— Atunci cine i-a ucis pe Mullen și pe Gutierrez?

Ryerson s-a uitat în sus, la tavan.

— Cine-a șters-o cu banii de pe deal? Care-a fost prima persoană găsită în imediata apropiere a victimelor?

— Stai o clipită, a zis Angie. Poole? Crezi că Poole a fost cel care-a apăsat pe trăgaci?

Ryerson s-a rezemat de Audiul parcat lângă mașina noastră, a tras lung din țigară și-a scos cercuri de fum, suflându-le spre neoanele fluorescente.

— Nicholas Raftopoulos. Născut în Swampscott, Massachusetts, în 1948. A intrat în Departamentul de Poliție din Boston în 1968, la puțină vreme după ce s-a întors din Vietnam, unde i s-a decernat Steaua de argint și a fost, ce surpriză!, lunetist, clasa expert. Locotenentul său de pe front zicea despre caporalul Raftopoulos că putea, citez, „să împuște o muscă țețe în găoază de la cinzeci de yarzi".

A clătinat din cap.

— Soldații ăștia... sunt așa de *plastici*.

— Și tu crezi...

— Eu cred, domnule Kenzie, că noi trei trebuie să discutăm.

M-am dat un pas înapoi, depărtându-mă de el. Avea pe puțin șase picioare și trei inci, iar părul nisipiu perfect aranjat, atitudinea lui relaxată și ținuta hainelor vorbeau toate despre un tip care provenea dintr-o familie avută. Abia atunci l-am recunoscut: spectatorul care stătea singur în capătul cel mai îndepărtat al tribunei stadionului Harvard în după-amiaza aceea, cu picioarele-i lungi cocoțate pe balustradă, înfundat în scaun și cu șapca trasă pe ochi. Parcă-l și vedeam la Yale încercând să se hotărască dacă să urmeze dreptul sau să-și ia o slujbă în administrația de stat. Oricare din cele două cariere i-ar fi adus promisiunea unei funcții politice odată ce griurile i s-ar fi amestecat exact cât trebuie în părul de pe tâmple, dar dacă intra în administrație, avea să poarte și armă. Excelent! Da, domnule, asta-i!

— Mi-a părut bine de cunoștință, Neal.

Am ocolit mașina spre portiera de pe partea șoferului.

— N-am glumit când am zis c-o să vă ucidă.

Angie a chicotit.

— Și tu o să ne salvezi, presupun.

— Eu sunt de la Departamentul de Justiție, și-a pus o palmă pe piept. Sunt blindat.

M-am uitat la el peste capota Fordului Crown Victoria.

— Asta pentru că voi sunteți mereu în spatele celor pe care trebuie să-i protejați, Neal.

— Au! și-a scuturat mâna în dreptul pieptului. Bine țintit, Pat.

Angie a urcat în mașină, iar eu am făcut la fel. Când am pornit motorul, Neal Ryerson a răpăit cu monturile degetelor în geamul lui Angie. Ea s-a încruntat și s-a uitat la mine. Am ridicat din umeri. Angie a coborât geamul încet, iar Neal Ryerson s-a aplecat din șale, rezemând un cot de marginea geamului.

— Trebuie să vă spun, a zis el, că, în opinia mea, faceți o mare greșeală că nu vreți să mă ascultați.

— Am mai făcut și-nainte, a zis Angie.

El s-a dat înapoi de la geam și a pufăit din Cohiba; a expirat fumul înainte să se aplece iarăși spre geam.

— Când eram puști taică-meu mă lua la vânătoare în munți, nu departe de locul unde-am crescut, căruia-i zice Boone, în Carolina de Nord. Și tata-mi zicea mereu – la fiecare expediție pe care-am făcut împreună de la opt la optsprezece ani ai mei – că trebuia să fiu atent, chiar foarte atent, nu la elani și căprioare, ci la ceilalți vânători.

— Adânc, a zis Angie.

Neal a zâmbit.

— Vedeți voi, Angie, Pat...

— Nu-i zice Pat, a zis Angie. Urăște chestia asta.

El a ridicat mâna în semn de scuză, cu țigara încleștată între degete.

— Scuzele mele, Patrick. Cum să zic eu chestia asta? Inamicii suntem noi. Pricepeți? Iar „noi" vor veni să vă caute curând.

A îndreptat țigara subțire spre mine.

— „Noi" deja au avut o vorbă cu tine, azi, Patrick. Cât crezi că va mai trece până va ridica ștrocul? El știe și că dacă o lași acum baltă, mai devreme sau mai târziu o să te-ntorci să pui întrebările care nu trebuie puse. Drace, de-aia ați venit să-l vedeți în seara asta pe Nick Raftopoulos, am dreptate? Sperând

că va fi destul de coerent încât să vă răspundă la întrebările ce nu trebuie puse. Acum puteți s-o ștergeți de-aici. Nu pot să vă opresc, oricum. Dar va veni să vă caute. Și situația se va înrăutăți.

M-am uitat la Angie. Ea s-a uitat la mine. Fumul țigării de foi a lui Ryerson s-a strecurat în mașină și apoi în jos, spre plămânii mei, s-a înțepenit acolo ca părul în sifonul chiuvetei.

Angie s-a întors iar spre el, i-a făcut semn dintr-o fluturare a mâinii să se ridice de pe marginea parbrizului.

— Bufetul Albastru, a zis ea. Îl știi?

— La nici șase cvartale de-aici.

— Ne vedem acolo, a zis ea și-am ieșit de pe locul de parcare și ne-am îndreptat spre rampa de ieșire.

Pe dinafară, Bufetul Albastru arată foarte fain noaptea. Singura strălucire de neon din strada Kneeland, la baza districtului Pielăriilor, o ceașcă mare de cafea se rotește deasupra unei zone preponderent comerciale, astfel că localul pare, cel puțin văzut din autostrada interstatală, ca ceva ieșit direct din reveriile spălate de-ntuneric ale lui Edward Hopper[1].

Nu-s sigur că Hopper ar fi plătit șase mii de dolari pentru un hamburger, totuși. Nu că Bufetul Albastru are scoruri chiar atât de mari, dar nici departe nu-i. Am cumpărat mașini cu mai puțin decât am plătit pentru o ceașcă de cafea la ei.

Neal Ryerson ne-a asigurat că plata o făcea Departamentul de Justiție, așa că ne-am tratarisit cu cafea și vreo două sticle de Coca Cola. Aș fi comandat un hamburger, dar mi-am amintit că bugetul Departamentului de Justiție era probabil alimentat cu dolari din taxele pe care le plăteam și eu, așa că generozitatea lui Ryerson era vax albina.

— Hai să-ncepem cu începutul, a zis el.

— Negreșit, a zis Angie.

El și-a pus frișcă în cafea, apoi mi-a pasat-o mie.

— Cum a început toată povestea asta?

— Cu dispariția Amandei McCready, am zis.

El a clătinat din cap.

---

[1] Edward Hopper (1882-1967), pictor american (*n.t.*).

— Nu. Ăsta-i doar momentul în care ați apărut voi doi în ea.

A amestecat în cafea, a scos linguriţa, a îndreptat-o spre noi.

— În urmă cu trei ani, ofițerul secției Narcotice, Remy Broussard, le face figura lui Cheese Olamon, Chris Mullen și lui Pharaoh Gutierrez, care tocmai făceau un control de calitate la manufactura unde procesau marfa, în Bostonul de Sud.

— Credeam că toate etapele procesării cocainei se fac în țările de proveniență, a zis Angie.

— Procesare e un eufemism. În esență, ăștia dregeau marfa – de data aceea, cocaină –, înmulțind-o cu lapte praf. Broussard și partenerul lui, Poole, și încă doi cowboy de la Narcotice îi prind pe Olamon, pe omul meu Gutierrez și pe încă vreo câțiva gagii în fapt. Problema-i că nu-i arestează.

— De ce nu?

Ryerson a scos altă țigară de foi din buzunar, apoi s-a încruntat când a văzut un afiș care spunea VĂ RUGĂM NU FUMAȚI TRABUCURI SAU PIPĂ. MULȚUMIM. A mormăit ceva, a pus țigara pe masă, pipăindu-i învelișul de celofan.

— Nu i-au arestat pentru că după ce-au ars dovezile nu mai aveau pentru ce să-i aresteze.

— Au ars cocaina, am zis.

Ryerson a dat din cap.

— După cum îmi spunea Pharaoh, așa au făcut. Circulaseră niște zvonuri de câțiva ani că exista o echipă de briganzi a secției Narcotice căreia i se dăduse permisiunea să lovească traficanții unde-i durea mai tare. Nu cu arestări care le-ar fi crescut faima în stradă, le-ar fi asigurat spațiu și timp de emisie în presă și o medie dubioasă a anilor de detenție. Nu. Echipa asta de briganzi se presupunea că trebuie să distrugă marfa cu care-i prindeau și să-i silească să privească operațiunea. Era, amintiți-vă, un război împotriva drogurilor pe atunci. Așa se zicea. Iar câțiva polițiști cu inițiativă din Boston au decis să lupte ca-ntr-un război de gherilă. Gagiii ăștia, zicea zvonul, erau adevărații incoruptibili. Nu puteau fi cumpărați. Nu se putea negocia cu ei. Erau zeloți. Ăștia au scos o grămadă de mici traficanți din afaceri, i-au scos pe nou-veniți din oraș, literalmente. Traficanții mai mari – cei ca Cheese Olamon sau ca gașca din Winter Hills, sau

ca italienii și chinezii – au început curând să socotească raidurile astea în prețul mărfii și, în cele din urmă, pentru că întregul comerț cu droguri a intrat pe-o pantă descendentă și pentru că raidurile nu s-au dovedit nicicând mai eficiente decât alte metode, echipa, s-a zvonit, a fost desființată.

— Iar Broussard și Poole s-au transferat la CIC.

A dat din cap.

— Și alții au făcut la fel, sau au rămas la Narcotice, ori s-au transferat la Moravuri ori la Eliberarea Mandatelor, sau ce-o mai fi fost. Dar Cheese Olamon n-a uitat. Și n-a iertat. S-a jurat că-ntr-o zi o să i-o facă lui Broussard.

— De ce lui Broussard și nu celorlalți?

— După zicea Pharaoh, Cheese s-a simțit direct insultat de Broussard. Chestia a fost că nu doar i-a ars marfa, dar Broussard și-a bătut joc de el în timpul acesta, l-a făcut de râs în fața oamenilor lui. Cheese a pus chestia asta la inimă.

Angie și-a aprins o țigară, a întins pachetul spre Ryerson.

El s-a uitat la trabuc, s-a uitat iarăși la semnul care-i spunea că nu-l poate fuma, și-a zis:

— Sigur. De ce nu?

A fumat țigara ca pe una de foi, fără să tragă în piept, pufăind doar, lăsând fumul să i se învârtă un moment împrejurul limbii înainte să-l expire.

— Toamna trecută, a zis, Pharaoh m-a contactat. Ne întâlnim și zice că Cheese știe ceva despre polițistul care i-a făcut-o cu ani în urmă. Cheese, mă asigură el, pune de-o răzbunare nasoală. Mai zice că Mullen îi destăinuise că toți cei ce fuseseră în noaptea aia în manufactură și-au fost siliți să privească și au fost umiliți de Broussard și de oamenii lui, care le ardeau cocaina și le râdeau în nas, aveau să guste chestia asta. Acum, pe lângă toate celelalte, sunt ușor nelămurit cum de Mullen și Pharaoh erau dintr-odată așa de buni tovarăși încât Mullen să-i destăinuiască celuilalt indiferent ce. Pharaoh îmi bagă rahaturile alea cu ce-a fost a fost, dar n-am mușcat-o. Mă gândesc că o singură chestie i-ar fi putut lega pe Mullen și pe Pharaoh, și asta-i lăcomia.

— Deci era în desfășurare o lovitură de palat, am zis.

A dat din cap.

— Din păcate pentru Pharaoh, Cheese a prins de veste.

— Și ce știa Cheese despre Broussard? a zis Angie.

— Pharaoh nu mi-a spus. Zicea că Mullen nu voia să-i spună. Zicea c-ar strica surpriza. Ultima veste pe care-o am de la el am primit-o în după-amiaza dinaintea nopții în care a murit. Mi-a zis că-n ultimele zile, el și cu Mullen târâiseră polițiști după coada lor prin tot orașul și că-n noaptea aceea ei doi aveau să ridice două sute de bătrâne, să-l umilească pe polițai și-apoi să se întoarcă acasă. Imediat ce-ar fi făcut chestia asta, Pharaoh și-ar fi dat seama ce anume făcuse polițistul și avea să mi-l toarne și pe el, și pe Mullen, și să-mi prilejuiască obținerea celei mai importante distincții din cariera mea, iar după aceea aveam să-l las de-a binelea în pace. Adică așa spera el.

Ryerson a împlântat țigara în scrumieră și-a stins-o.

— Urmarea o știm.

Angie l-a privit încruntată, confuză.

— Nu știm nimic. Căcat. Agent Ryerson, ai vreo teorie despre modul în care dispariția Amandei McCready cadrează cu toată povestea asta?

El a ridicat din umeri.

— Poate c-a răpit-o chiar Broussard.

— De ce? am zis. Pur și simplu se trezește într-o dimineață și hotărăște să răpească un copil?

— Am auzit lucruri și mai ciudate.

S-a aplecat peste masă.

— Uite, Cheese știa ceva despre el. Deci ce era? Ne tot întoarcem la felul cum s-a evaporat fetița asta. Păi hai să vedem despre ce-i vorba. Broussard o răpește, poate ca modalitate de a forța mâna maică-sii ca să scoată cele două sute de miare de care Pharaoh mi-a zis că ea și le-ar fi însușit din banii lui Cheese.

— Stai puțin, am zis. Chestia asta m-a sâcâit tot timpul: de ce nu l-a trimis Cheese pe Mullen să-i bată pe Helene și pe Ray Likanski până-ar fi scos de la ei locul unde-s ascunși banii furați, cu luni înainte să dispară Amanda?

— Pentru că Cheese n-a aflat de șiretlic până-n ziua în care a dispărut Amanda.

— Poftim?

Ryerson a dat din cap.

— Frumusețea șiretlicului lui Likanski – deși admit că n-a fost cu bătaie lungă – este că el a bănuit că toată lumea va presupune că banii au fost puși sub lacăt odată cu motoriștii și drogurile. I-au trebuit trei luni lui Cheese să afle adevărul. Ziua în care-a aflat el e aceeași cu ziua-n care Amanda a dispărut.

— Păi, a zis Angie, asta-l indică pe Mullen ca răpitor.

El a clătinat din cap.

— Nu cred asta. Cred că Mullen sau altcineva care lucra pentru Cheese s-a dus la Helene în noaptea aia ca să i-o tragă urât de tot și să afle unde erau banii. Însă l-a văzut pe Broussard luând copila. Astfel că acuma, Cheese îl are pe Broussard la mână. Îl șantajează. Dar Broussard joacă la două capete. Informează autoritățile că Cheese a răpit copila și că cere răscumpărarea. Le spune celor din gașca lui Cheese că va aduce banii la cariere în noaptea respectivă și că-i va da lui Mullen, știind că va scăpa de ei, se va descotorosi de fetiță și va spăla putina cu banii. El...

— Asta-i o idiotenie, am zis.

— De ce?

— De ce să fi îngăduit Cheese să fie luat drept răpitor al Amandei McCready?

— Dar n-a permis chestia asta. Broussard i-a întins o cursă fără știrea lui.

Am clătinat din cap.

— Ba da, Broussard chiar i-a spus. Am fost acolo. Am mers la închisoarea din Concord în octombrie și l-am chestionat pe Cheese despre dispariția Amandei. Dacă ar fi fost complice cu Broussard, atunci amândoi ar fi trebuit să fie de acord ca vina să cadă pe oamenii lui Cheese. Ei, de ce-ar fi făcut Cheese una ca asta, dacă, așa cum ai zis, îl prinsese pe Broussard de boașe? De ce să-și asume răpirea și moartea unui copil de patru ani, când n-avea nevoie de așa ceva?

Ryerson și-a îndreptat trabucul neaprins spre mine.

— Așadar, dumneata, domnule Kenzie, înclini să crezi povestea asta. Voi doi, nu v-ați întrebat deloc de ce vi s-a permis să intrați atât de adânc într-o anchetă a poliției? De ce s-a cerut în

mod expres să fiți în cariere în noaptea aceea? Ați fost martori. Acesta a fost rolul vostru. Broussard și Cheese au jucat teatru pentru dumneata la închisoarea din Concord. Poole și Broussard au pus în scenă altă piesă la carieră. Rostul vostru acolo a fost să vedeți ceea ce voiau ei să vedeți și să-l luați drept adevăr.

— Apropo, a zis Angie. Cum ar fi putut Poole să simuleze un atac de cord?

— Cocaină, a zis Ryerson. Am mai văzut o dată chestia asta. I-al naibii de riscant, pentru că poate foarte ușor să declanșeze un atac adevărat. Dar dacă reziști la cocaină, la un tip de vârsta și cu ocupația lui Poole, nu mulți doctori s-ar fi gândit să-i facă analize de cocaină. Ar fi presupus pur și simplu că are un atac.

Am numărat douăsprezece mașini care-au trecut pe strada Kneeland până când unul din noi a vorbit iarăși.

— Agent Ryerson, hai să ne întoarcem iar mai în urmă.

Țigara lui Angie arsese în scrumieră, formând o curbă lungă de scrum alb, iar ea a împins filtrul din lăcașul scrumierei în care stătuse până atunci.

— Suntem de acord că Cheese i-a văzut pe Mullen și pe Gutierrez ca amenințări la adresa sa. Și dacă s-a gândit că trebuie să-i elimine? Și dacă ceea ce știa despre Broussard era atât de grav, încât l-a informat despre ce era vorba?

— Să-i spună lui Broussard despre ce-i vorba!

Ea a dat din cap.

Ryerson s-a lăsat pe speteaza banchetei, s-a uitat pe fereastră la întunecatele clădiri cu structuri metalice din colțul cu strada Sudului. Peste umărul lui, pe strada Kneeland, am zărit o familiară imagine urbană, duba pătrățoasă, de culoarea alunei a UPS, staționând cu avariile aprinse, blocând o bandă de circulație. Șoferul deschise spatele și scoase un cărucior, apoi mai multe cutii pe care le stivui pe platforma cărucior ului.

— Deci, i-a zis Ryerson lui Angie, ipoteza voastră de lucru e că, pe câtă vreme Cheese credea că le face safteaua lui Mullen și lui Gutierrez, Broussard le-o făcea la toți trei.

— Poate, a zis ea. Poate. Avem informații că Mullen și Gutierrez credeau că în noaptea aceea la cariere aveau să primească droguri.

Tipul de la UPS tropăi mărunt, ieșind din cadrul ferestrei, împingând căruciorul înaintea sa. M-am întrebat cine primește colete la o oră așa de înaintată. Firme de avocatură care-ardeau gazul pentru vreun caz important, oare? Editori panicați să nu depășească termenul de apariție, poate? O firmă de tehnologie informatică, făcând ce-or fi făcând firmele de genul ăsta când noi, restul, ne pregătim de culcare?

— Dar iarăși, a zis Ryerson, ne tot întoarcem la motiv. Și totuși, dacă ceea ce știa Cheese despre Broussard era că răpise fata? Bun. Dar de ce? Ce-o fi fost în capul lui Broussard când s-a dus acasă la Helene în noaptea aia să înșface un copil pe care nu l-a văzut niciodată și să-l ia de la mama ei? Nu se leagă.

Tipul de la UPS s-a întors cât ai clipi, cu clipboardul vârât sub braț și mergând mai repede, acum că era cu căruțul gol.

— Și încă o chestie, a zis Ryerson. Dacă acceptăm că un polițist decorat care lucrează într-o echipă care caută și găsește copii ar face ceva atât de nebunesc și de aparent fără motiv, cum este să răpească un copil din căminul său, cum ar face-o? Supraveghează casa în timpul lui liber până pleacă femeia, știind cine știe cum că ea va lăsa ușa descuiată? E stupid.

— Și totuși, tu crezi că exact asta s-a întâmplat, a zis Angie.

— O simt în mațe, da. Știu că Broussard a luat fata. Doar că, pe viața mea, nu reușesc să-mi dau seama de ce.

Tipul de la UPS a sărit în dubă și, dincolo de fereastră, mașina a alunecat pe banda stângă, a trecut prin fața geamului bufetului și-apoi a dispărut din câmpul meu vizual.

— Patrick.

— Hă?

— Mai ești aici, cu noi?

— Dacă ai cazier, n-ai cum.

Angie m-a atins pe braț.

— Ce-ai spus?

Nu realizasem că vorbisem cu glas tare.

— Nu poți fi șofer la poștă dacă ai cazier.

Ryerson clipi din ochi. M-a privit de parcă trebuia să scoată un termometru, să-mi ia temperatura.

— Despre ce dracu' vorbești?

Am aruncat iar o privire pe strada Kneeland, apoi m-am uitat la Ryerson, la Angie.

— În acea primă zi când a fost în biroul nostru, Lionel a spus că a fost arestat odată – pentru o chestie gravă –, înainte să-și pună viața în ordine.

— Ei și? a zis Angie.

— Păi dacă a fost arestat, trebuia să fie în cazierul lui. Iar dacă are cazier, cum a ajuns să lucreze la poștă?

Ryerson a zis:

— Nu înțeleg.

— Ssst! Angie a ridicat o mână și m-a privit în ochi. Tu crezi că Lionel...

M-am așezat mai bine pe scaun, am împins la o parte cafeaua răcită.

— Cine-avea acces la apartamentul Helenei? Cine putea deschide ușa cu cheia? Cu cine-ar fi plecat Amanda imediat, fără să protesteze, fără scandal?

— Dar a venit să ne ceară sprijinul.

— Nu, am zis. Nevastă-sa a venit. El tot zicea: Mulțam că ne-ați ascultat, bla-bla! Se pregătea să ne dea la o parte. Beatrice a fost cea care ne-a pistonat. Ce-a zis ea când a venit în biroul nostru? „Nimeni n-a vrut ca eu să vin aici. Nici Helene, nici soțul meu." Beatrice e cea care-a pornit treaba asta. Cât despre Lionel, OK, își iubește sora. Dar e și orb? Prost nu e. Și-atunci cum se face că nu știe despre asocierea soră-sii cu Cheese? Cum se face că nu știe că ea ar avea o problemă cu drogurile? S-a prefăcut surprins când a auzit că ea ar priza niscai cocaină, pentru numele lui Dumnezeu. Eu vorbesc cu soră-mea o dată pe săptămână, o văd o dată pe an, dar aș ști dacă *ea* ar avea o problemă cu drogurile. E sora mea.

— Și ce-ai spus despre cazier, a zis Ryerson, ce rol are în chestia asta?

— Hai să zicem că Broussard l-a arestat, îl avea-n cârlig. Lionel îi era dator. Sau cine știe?

— Dar de ce ar răpi-o Lionel pe propria sa nepoată?

Am cumpănit răspunsul la întrebarea asta, am închis ochii și i-am ținut așa până când l-am putut vedea pe Lionel înaintea

mea. Fața aia de dulău și ochii triști, umerii ăia care păreau apăsați de greutatea unei întregi metropole, onestitatea rănită din vocea lui – vocea unui om care realmente nu înțelegea de ce oamenii comiteau toate neglijențele nasoale pe care le comiteau. I-am reauzit mânia vulcanică din voce, explodând în fața sorăsii, în bucătărie, în acea dimineață în care i-am spus Helenei că știm despre legătura ei cu Cheese – în intensitatea vocii lui se simțea un strop de ură. El ne spusese că soră-sa își iubea copilul, că era bine pentru ea că-l are. Dar dacă mințea? Dacă era convins tocmai de contrariu? Dacă avea despre priceperea de părinte a surorii lui o părere mai proastă chiar decât cea a soției lui? Dar el, el însuși copilul unor părinți răi și alcoolici, învățase cum să ascundă chestii, să-și mascheze furia, sau ar fi trebuit să învețe tocmai ca să se poată transforma în acel tip de cetățean și de tată care-avea să devină.

— Și dacă, am zis cu glas tare, Amanda McCready n-a fost răpită de cineva care ar vrea s-o exploateze ori s-o abuzeze ori să ceară răscumpărare pentru ea?

Ochii mei au găsit privirea ușor sceptică a lui Ryerson, apoi pe cea curioasă, incitată a lui Angie.

— Dacă Amanda McCready a fost răpită spre binele ei?

Ryerson a spus încet, prudent:

— Crezi că unchiul a furat copilul...

Am dat din cap.

— Ca să-l salveze.

31

— Lionel e plecat, a zis Beatrice.

— Plecat, am zis. Unde?

— În Carolina de Nord, a zis ea.

S-a dat înapoi din ușă.

— Vă rog, intrați.

Am urmat-o în camera de zi. Fiul ei, Matt, a ridicat privirea când am intrat. Stătea pe burtă în mijlocul camerei, pe podea, desenând într-un bloc de desen cu o mulțime de pixuri, creioane și pasteluri. Era un puști frumușel, cu o foarte mică tușă din lăsarea de dulău a bărbiei tatălui său, dar nimic din apăsarea în jos a umerilor. Moștenise de la mama lui ochii, safirele lor luceau de sub sprâncenele lui negre ca tușul, și părul ondulat din creștetul capului.

— Salut, Patrick. Salut, Angie.

L-a privit cu o curiozitate senină pe Ryerson.

— Hei, Ryerson s-a lăsat pe vine lângă el. Eu sunt Neal. Pe tine cum te cheamă?

Matt i-a scuturat mâna lui Ryerson fără nicio ezitare, s-a uitat în ochii lui cu deschiderea unui copil care-a fost învățat să respecte adulții, nu să se teamă de ei.

— Matt, a zis el. Matt McCready.

— Încântat să te cunosc, Matt. Da' ce desenezi tu aici?

Matt a întors blocul de desen să putem vedea toți. Niște siluete ca bețele, de culori diferite, păreau să se cațere din toate părțile pe o mașină de trei ori cât ele și de lungimea unui avion de cursă lungă.

— Bunicel, Ryerson a ridicat din sprâncene. Dar ce reprezintă?

— Niște tipi care vor să facă o tură cu mașina, a zis Matt.

— Dar de ce nu pot să intre în ea? am întrebat.

— E-ncuiată, a zis Matt ca și cum asta spunea tot.

— Da' ei vor mașina asta, a zis Ryerson, nu?

Matt a dat din cap.

— Fin'că...

— Fiindcă, Matthew, a zis Beatrice.

El a ridicat ochii spre ea, mai întâi ușor confuz, apoi a zâmbit.

— Așa este. Fiindcă are televizor înăuntru și Game Boy și hamburgeri Whopper Jr. Și, ăă..., Coca Cola.

Ryerson și-a mascat un zâmbet, punându-și mâna în dreptul buzelor.

— Toate chestiile bune.

Matt a zâmbit, privindu-l.

— Da.

— Ei, dă-i bătaie și desenează în continuare, că-ți iese bine, a zis Ryerson.

Matt a dat din cap și a întors iarăși blocul de desen spre el.

— Acuma o să pun niște clădiri. Lipsesc clădirile.

Și, ca și cum noi am fi fost parte dintr-un vis, a luat un creion și s-a aplecat peste blocul de desen cu o concentrare așa de completă, încât sunt convins că noi și tot ce mai era în cameră am dispărut dintr-odată.

— Domnule Ryerson, a zis Beatrice. Mă tem că n-am făcut cunoștință.

Mâna ei mică a dispărut în palma lui lungă.

— Neal Ryerson, doamnă. Sunt de la Departamentul de Justiție.

Beatrice l-a privit pe Matt cu coada ochiului, și-a coborât glasul.

— Deci e vorba de Amanda?

Ryerson a ridicat din umeri.

— Trebuie să verificăm câteva lucruri și soțul dumneavoastră ne-ar fi de ajutor.

— Ce lucruri?

Îi pusesem în vedere lui Ryerson, înainte să plecăm din bufet, că ultimul lucru pe care voiam să-l facem era să-i speriem pe Lionel ori pe Beatrice. Dacă Beatrice și-ar fi informat soțul că era bănuit în cazul dispariției nepoatei sale, ar fi putut dispărea de-a binelea, luând cu sine și informațiile despre locul unde se afla Amanda.

— O să fiu cinstit cu dumneavoastră, doamnă. Departamentul de Justiție are în componență un Birou pentru Infracțiuni Juvenile și Prevenție a Delincvenței. Facem acțiuni de actualizare a bazelor de date împreună cu Centrul Național pentru Copii Dispăruți și Exploatați și cu Organizația Copii Dispăruți ai Națiunii. Chestiuni generale.

— Deci nu e vorba de vreo breșă în cazul Amandei? Beatrice își frământa poala cămășii între degete și podul palmei și se uita în sus la fața lui Neal.

— Nu, doamnă. Mi-aș fi dorit să fie. Cum ziceam, sunt doar câteva întrebări elementare, de actualizare, pentru baza noastră de date. Și pentru că soțul dumneavoastră a fost primul la locul faptei în noaptea în care a dispărut nepoata dumneavoastră, voiam să reiau cu dumnealui toată povestea, să vedem dacă n-a fost ceva ce-ar fi putut observa – vreun lucru mărunt, orice – și care ar da o perspectivă nouă asupra lucrurilor.

Ea a dat din cap, iar eu aproape am tresărit văzând cât de ușor înghițise minciunile lui Ryerson.

— Lionel își ajută un prieten care vinde antichități, pe Ted Kenneally. El și Lionel sunt prieteni încă din școala generală. Ted e proprietarul anticariatului Kenneally din Southie. Cam o dată pe lună, merg în Carolina de Nord și livrează obiecte într-un orășel numit Wilson.

Ryerson a dat din cap.

— Centrul antichităților din Carolina de Nord, da, doamnă.

A zâmbit.

— Sunt de prin părțile acelea.

— Ah, vă pot eu ajuta cu ceva? Lionel se întoarce mâine după-amiază.

— Păi, sigur, ne-ați putea ajuta. Vă deranjează dacă vă pun o seamă de întrebări plicticoase, care, sunt sigur, v-au mai fost puse de-o mie de ori deja?

Ea a clătinat iute din cap.

— Nu, nicidecum. Dacă ajută, răspund la întrebări toată noaptea. Ce-ar fi să fac un pic de ceai?

— Ar fi grozav, doamnă McCready.

În vreme ce Matt continua să coloreze, noi am băut ceai și Ryerson i-a pus lui Beatrice un șir de întrebări la care se știa răspunsul de multă vreme: despre noaptea în care a dispărut Amanda, despre felul cum își îndeplinea Helene îndatoririle de mamă, despre acele prime zile de nebunie de după dispariția Amandei, când Beatrice organizase căutarea micuței și luase asupră-și sarcina de a fi persoana de contact cu presa și pavoazase străzile cu fotografia nepoată-sii.

Din când în când, Matt ne arăta progresele pe care le făcea desenul lui, zgârie-norii cu ferestre pătrate și nu prea bine aliniate, norii și câinii pe care-i adăugase pe hârtie.

Începusem să regret că am mers acolo. Eram un spion în căminul acela, un trădător sperând să adun dovezi care l-ar fi trimis pe soțul lui Beatrice și pe tatăl lui Matt la închisoare. Chiar înainte să plecăm, Matt a întrebat-o pe Angie dacă putea să-i scrie ceva pe ghips. Când ea a zis că da, bineînțeles, ochii lui s-au luminat și i-au trebuit vreo treizeci de secunde până să găsească instrumentul potrivit, o carioca. Când s-a lăsat în genunchi lângă ghips și și-a scris cu multă grijă numele complet, am simțit o durere furișându-mi-se îndărătul ochilor, o lespede de melancolie apăsându-mi pieptul la gândul a ceea ce avea să devină viața puștiului dacă aveam dreptate în privința tatălui său, iar legea avea să intervină și să destrame familia aceea.

Și totuși, preocuparea copleșitoare rămânea suficient de puternică încât să-mi pună rușinea în surdină.

Unde era *ea*?

Fir-ar să fie. Unde era *ea*?

După ce-am plecat, ne-am oprit lângă Suburbanul lui Ryerson, care cojea celofanul de pe alt trabuc și cu un briceag de argint îi ciupi capătul. S-a uitat spre casă, înapoi, când l-a aprins.

— E o doamnă simpatică.

— Da, este.

— Și copilu-i grozav.

— Da, e un copil grozav, am fost eu de acord.

— Nasoală treabă, a zis el și-a pufăit din țigară cât a ținut flacăra sub ea.

— Da, așa-i.

— Mă duc să filez magazinul lui Ted Kenneally. Că doar nu-i decât o milă pân-acolo, nu?

Angie a zis:

— Ba mai degrabă vreo trei.

— N-am întrebat-o de adresă. Rahat.

— Nu sunt decât câteva magazine de antichități în Southie, am zis. Al lui Kenneally e pe strada Mare, chiar peste drum de un restaurant căruia-i zice Amrheins.

El a dat din cap.

— V-ar deranja să mă însoțiți? Ar putea fi cel mai sigur loc pentru voi doi, acum că Broussard e-acolo undeva, ca dulăul scăpat din lesă.

Angie a zis:

— Sigur.

Ryerson s-a uitat la mine.

— Domnule Kenzie?

M-am uitat iar spre casa lui Beatrice, la pătratele galbene de lumină ale ferestrelor camerei de zi, m-am gândit la cei aflați de cealaltă parte a acelor pătrate, la tornada de care n-aveau habar că dă târcoale vieților lor, care-și aduna puterile, apropiindu-se mai mult și mai mult.

— Eu vin mai târziu.

Angie mi-a aruncat o privire.

— Care-i treaba?

— Vin și eu mai târziu, am zis. Trebuie să fac o chestie.

— Ce?

— Nimic important.

Mi-am pus mâinile pe umerii ei.

— O să vin să vă-ntâlnesc, OK? Te rog. Lasă-mi puțină libertate.

M-a privit lung în ochi, a dat din cap. Nu-i plăcea, dar îmi înțelege încăpățânările cum și le înțelege și pe-ale ei. Și știe cât de inutil este să discute cu mine în anumite momente, cum știu și eu momentele ei de același fel.

— Să nu faci vreo prostie, a zis Ryerson.

— O, nu, am zis. Nu-s eu ăla.

A fost o mișcare cu puțini sorți de izbândă, dar a dat roade.

La două dimineața, Broussard, Pasquale și vreo alți câțiva din echipa Bine-Făcătorilor au părăsit barul Boyne. Apropo, s-au îmbrățișat în parcare; mi-am dat seama că primiseră vestea morții lui Poole și că durerea lor era autentică. Polițiștii, asta-i regulă, nu se îmbrățișează decât dacă vreunul de-al lor a căzut la datorie.

Pasquale și Broussard au discutat o vreme în parcare, după ce toți ceilalți plecaseră cu mașinile lor, apoi Pasquale l-a mai îmbrățișat o dată, zdravăn, pe Broussard, l-a bătut cu pumnii în spate pe amicul său și s-au despărțit.

Pasquale a plecat într-un Ford Bronco, Broussard și-a croit drum cu pași meticuloși și calculați de om beat spre caravana sa Volvo, a ieșit cu spatele din parcare în bulevardul Vestic și s-a îndreptat spre est. Am rămas mult în urma lui pe bulevardul aproape pustiu și mai că l-am pierdut când pozițiile mașinii lui mi-au dispărut dinaintea ochilor pe lângă râul Charles.

Am accelerat pentru că ar fi putut s-o cotească pe calea Storrow și s-o taie spre North Beacon sau s-o ia fie spre est, fie spre vest pe Mass Pike, la punctul de legătură cu autostrada.

Din bulevard, cu gâtul întins, am zărit Volvoul tocmai când luneca pe sub o ploaie de lumină, îndreptându-se spre ghereta de la intrarea pe autostrada ce ducea spre vest.

M-am silit să o las mai încet și am trecut pe la aceeași barieră cu un minut în urma lui. După vreo două mile, am văzut iar Volvoul. Rula pe banda stângă, cu vreo șaizeci de mile pe oră, iar eu m-am ținut cu vreo sută de yarzi înapoia lui, ajustând viteza la cea a mașinii lui.

Polițiștii bostonieni sunt obligați să locuiască în zona metropolitană extinsă, dar știu câțiva care se sustrag de la această

prevedere a regulamentelor și își închiriază locuințele din Boston prietenilor sau rudelor, iar ei locuiesc mai departe de oraș.

Broussard, am descoperit, locuia mult mai departe de oraș. După mai mult de-o oră și după ce ne îndepărtaserăm de barieră pe o succesiune de străzi întunecoase de țară, am ajuns în orașul Sutton, oraș cuibărit în umbrele de la poalele rezervației Purgatory Chasm, aflat mai aproape de granița cu Rhode Island și de cea cu Conneticut, decât de Boston.

Când Broussard a cotit pe o alee în pantă abruptă, ce suia spre o căsuță mică și maro, cu ferestrele ascunse de tufișuri și de arbuști, am ținut-o tot înainte, până la o intersecție unde drumul se înfunda într-o pădure de pini uriași. Am întors, lumina farurilor rotindu-se prin întunericul dens, mult mai dens decât întunericul orașelor, și fiecare fascicul de lumină părea să promită că va scoate subit din beznă creaturi ce-și caută prada în noapte, oprindu-mi inima-n piept cu ochii lor înflăcărați și verzi.

M-am întors pe același drum și-am găsit iarăși casa, am mai rulat încă optzeci de yarzi, până când în lumina farurilor am văzut o casă cu obloanele închise. Am cotit pe-o alee acoperită de frunzele protectoare ale toamnei trecute. Am îngropat Crownul după un pâlc de copaci și-am rămas o clipă să ascult greierii și vântul foșnind prin copaci. Erau singurele zgomote ce se auzeau în ceea ce părea a fi miezul miezului liniștii.

M-am trezit dimineața următoare cu doi splendizi ochi bruni ce se holbau la mine. Erau blânzi și triști și adânci ca puțurile unei mine de cupru. Și nu clipeau.

Am cam sărit în sus pe scaun când botul lung și alb cu maro s-a întins spre parbriz. Mișcarea mea a speriat curiosul animal. Înainte să-mi dau seama că într-adevăr o văzusem, căprioara a sărit peste peluză și s-a pierdut printre copaci. Coada ei albă a mai licărit o dată între două trunchiuri înainte să dispară.

— Doamne, am zis cu glas tare.

Altă străfulgerare de culoare mi-a atras atenția, de data asta una ce se vedea de cealaltă parte a copacilor, drept în fața parbrizului meu. Era un iureș de ocru, iar când m-am uitat printre copacii din dreapta mea, am văzut Volvoul lui Broussard trecând în viteză pe șosea. Habar n-aveam dacă cobora doar să

cumpere lapte sau se întorcea în Boston, dar oricum ar fi fost, n-aveam de gând să ratez ocazia aceea.

Am luat un set de șperacle din torpedou, mi-am aruncat camera foto pe umăr, mi-am scuturat pânzele de păianjen din cap și-am ieșit din mașină. Am mers de-a lungul șoselei, ținându-mă aproape de margine. Prima zi caldă a anului cădea din cer peste mine, radioasă, albastră de oxigen și așa de lipsită de smog că-mi venea greu să cred că încă mai sunt în Massachusetts.

Mă apropiam de aleea ce ducea spre casa lui Broussard, când o femeie înaltă, suplă, cu păr lung și brun, cu un copil de mână, a apărut în capătul de jos al aleii de după un pâlc des de pini. S-a aplecat odată cu copilul, când el a ridicat ziarul de pe asfalt și i l-a dat ei.

Eram prea aproape de ei să mă opresc și ea s-a uitat la mine cu mâna deasupra ochilor, apărându-se de soare, și mi-a zâmbit nesigură. Copilul pe care-l ținea de mână avea vreo trei ani și părul lui blond strălucitor și pielea palidă nu se potriveau nici cu ale ei și nici cu ale lui Broussard.

— Bună.

Femeia s-a ridicat și a luat copilul în brațe, și l-a sprijinit pe șold. Băiețelul își sugea degetul mare.

— Bună.

Era o femeie de o frumusețe izbitoare. Gura largă îi tăia asimetric obrazul, ușor ridicată în partea stângă, și era ceva senzual în tăietura aceea piezișă ca un început de zâmbet epurat de orice iluzie. La o privire rapidă la gura și la pomeții ei, la luciul ca de răsărit de soare al pielii ei, aș fi putut-o lua drept un fotomodel, soția-trofeu a vreunui finanțist. Apoi însă m-am uitat la ochii ei. Inteligența dură, nefardată din ei m-a neliniștit. Femeia aceea nu și-ar fi permis să fie dusă la brațul unui bărbat doar ca să fie văzută. De fapt, eram sigur că femeia aceea nu și-ar îngădui să fie dusă deloc.

Mi-a observat camera foto.

— Păsări?

M-am uitat la cameră. Am clătinat din cap.

— Natura. Cu totul. Nu prea am parte de ea acolo de unde vin.

— Boston?

Am clătinat din cap.

— Providence.

A dat din cap, s-a uitat cu coada ochiului la ziar, l-a scuturat de rouă.

— Cândva, le împachetau în pungi de plastic să nu se umezească, a zis. Acum trebuie să le agăț în baie vreo oră ca să pot citi măcar prima pagină.

Băiatul pe care-l ținea pe șold și-a lăsat somnoros fețișoara pe pieptul ei și s-a uitat drept la mine cu ochi la fel de senini și de albaștri ca cerul.

— Puiule, ce te supără? l-a sărutat pe cap. Ești obosit?

I-a mângâiat obrazul parcă puțin rotofei, iar dragostea din ochii ei era pur și simplu un lucru palpabil, descurajator.

Când s-a uitat iarăși la mine, dragostea din privirea ei dispăruse și preț de-o clipă am simțit în ei ori frică, ori suspiciune.

A arătat în josul șoselei.

— E o pădure. Chiar acolo jos. O bucată din rezervația Purgatory Chasm. Pariez că o să faci niște fotografii frumoase acolo.

Am dat din cap.

— Sună excelent. Mulțumesc de sfat.

Poate că o fi simțit ceva copilul. Poate că pur și simplu era obosit. Poate că pur și simplu era abia un copilaș mic și asta fac ei: dintr-odată și-a deschis gura și-a urlat.

— O-oo!

Ea a zâmbit, l-a sărutat iar pe căpșor, l-a legănat pe șold unde-l ținea.

— Nicky, e-n regulă. Liniștește-te, haide. Mami o să-ți dea ceva bun-bun de băut.

S-a întors spre aleea în pantă, legănând copilul pe șold, mângâindu-i obrazul. Trupul ei subțire în blugi și în cămașă în carouri negre și roșii se mișca asemenea celui al unei dansatoare.

— Mult noroc. Cu natura.

— Merci.

A dispărut într-o curbă a aleii și ea și copilul s-au pierdut după desișul ce ascundea cea mai mare parte a casei privirilor din drum.

Dar o mai puteam auzi.

— Nu mai plânge, Nicky. Mama te iubește. Mama o să facă să fie totul bine.

— Deci are un fiu, a zis Ryerson. Ei și ce?

— E prima oară că aflu chestia asta, am zis.

— Și eu la fel, a zis Angie, și-am petrecut destul timp împreună în octombrie trecut.

— Eu am un câine, a zis Ryerson. E prima oară că auziți treaba asta, așa-i?

— Te știm de mai puțin de-o zi, a zis Angie. Și un câine nu-i un copil. Dacă ai un fiu și petreci o grămadă de vreme la filaj cu niște oameni, ajungi să pomenești de el, dacă-l ai. A pomenit-o destul pe nevastă-sa. Nu chestii importante. Ci din-astea: „Trebuie s-o sun pe soția mea" sau „Nevastă-mea mă omoară dacă mai lipsesc o dată de la cină!". Și altele asemenea. Dar niciodată, nici măcar o dată, n-a pomenit de copil.

Ryerson m-a privit în oglinda retrovizoare a mașinii sale.

— Și tu ce crezi?

— Cred că-i ciudat. Pot să dau un telefon de-aici?

Mi l-a întins peste umăr. Am format numărul. Mă uitam afară la magazinul de antichități al lui Ted Kenneally, la plăcuța din vitrină ce anunța ÎNCHIS.

— Detectiv-sergent Lee.

— Oscar, am zis.

— Aa, ia te uită, Walter Payton[1]! Cum îți simți mădularele?

— Zob, am zis. Ca naiba!

Vocea lui s-a schimbat.

— Și cealaltă chestie?

— Ei bine, am o întrebare pentru tine.

---

[1] Numele unui jucător renumit de fotbal american, un foarte prolific *running back* (*n.t.*).

— Și dacă răspund, îmi torn colegii?

— Nu neapărat.

— Dă-i drumul. Văd eu apoi de-mi place sau nu.

— Broussard e căsătorit, corect?

— Da, cu Rachel.

— O brunetă înaltă, am zis. Foarte drăguță.

— Ea este.

— Și au un copil?

— Poftim?

— Broussard are sau nu are un fiu?

— Nu.

Ceva sprințar se rotea în țeasta mea și durerile pulsante de la meciul din ziua dinainte au dispărut dintr-odată.

— Ești sigur?

— Sigur că-s sigur. N-are cum.

Dintr-odată, vocea lui Oscar se auzea ceva mai înăbușită și mi-am dat seama că-și acoperise microfonul cu căușul palmei. Vocea lui era o șoaptă.

— Rachel nu putea concepe. A fost o mare problemă pentru ei. Amândoi voiau copii.

— De ce n-au adoptat?

— Cine-ar permite ca o fostă prostituată să adopte un copil?

— A fost... la viața ei?

— Mda, așa a cunoscut-o. El era la Omoruri până atunci, omule, ca mine. I-a distrus cariera. L-au îngropat la Narcotice, până când Doyle și-a pus obrazul pentru el și l-a scos de-acolo. Dar o iubește. Și-i o femeie bună. E o femeie extraordinară.

— Dar n-au niciun copil.

Mâna lui Oscar descoperi receptorul.

— De câte ori mai trebuie să-ți spun, Kenzie? N-au copil, fir-ar a naibii de treabă.

I-am mulțumit și mi-am luat rămas-bun, am închis, i-am dat receptorul înapoi lui Ryerson.

— Nu are un fiu, a zis el. Sau are?

— Are un fiu, am zis. În mod cert are un fiu.

— Și-atunci de unde l-a luat?

Și dintr-odată, stând în Suburbanul lui Ryerson, uitându-mă la anticariatul lui Kenneally, toate piesele au căzut la locul lor.

— Pe cât vrei să pariem, am zis, că indiferent cine-ar fi părinții naturali ai lui Nicholas Broussard, probabil că nu erau demni de numele ăsta?

— Căcat, a zis Angie.

Ryerson s-a lăsat pe volan, holbându-se înainte prin parbriz cu o privire goală, uluită pe fața lui frumoasă.

— Căcat.

Am văzut înaintea ochilor băiețelul blond purtat pe șoldul lui Rachel Broussard, adorația pe care o revărsa asupra obrăjorilor lui, mângâindu-i.

— Mda, am zis. Căcat.

32

La sfârșitul unei zile de aprilie, după ce soarele coboară dincolo de orizont, însă înainte să cadă noaptea, orașul se face gri, un gri potolit, vag. O altă zi moare, mai repede decât te-ai aștepta. Lumini înmuiate, galbene și portocalii, apar în pătratele ferestrelor ori sfredelesc noaptea din boturi de mașini, iar întunericul ce vine promite o răcorire accentuată. Copiii au dispărut de pe străzi să se spele pentru cină, să pornească teveurile. Supermarketurile și magazinele de băuturi sunt pe jumătate pustii, apatice. Florării și bănci deopotrivă sunt închise, claxoane răsună sporadic și se-aude zăngănitul grilajului magazinelor căzând. Și dacă te uiți atent la fețele pietonilor și-ale șoferilor opriți la stop poți vedea greutatea neîmplinitelor promisiuni ale dimineții în blegeala chipurilor lor. Apoi trec pe lângă tine, târându-se spre căminele lor, oriunde-ar fi acelea.

Lionel și Ted Kenneally s-au întors târziu, aproape de cinci, și ceva s-a frânt pe fața lui Lionel când ne-a văzut apropiindu-ne. Când Ryerson și-a scos legitimația și-a zis: „Am vrea să vă punem vreo câteva întrebări, domnule McCready", acel ceva de pe figura lui s-a frânt și mai mult.

A dat din cap câtăva vreme, mai mult pentru sine decât pentru noi, apoi a zis:

— E un bar mai sus, pe stradă. Ce-ar fi să mergem acolo? Nu vreau să discutăm la mine acasă.

Un pic mai mic de-ar fi fost, barul Edmund Fitzgerald n-ar fi fost decât o chichineață de lustragiu. Cum intrai, în stânga se deschidea o mică sală mărginită de o consolă aflată sub singura

ei fereastră și unde ar fi încăput cam patru mese. Din păcate proprietarii băgaseră acolo și un tonomat, astfel că nu erau decât două mese, ambele libere când am intrat noi. La bar puteau sta șapte, cel mult opt persoane și alte șase mese se înșiruiau chiar în fața acestuia. Abia în spate se mai degaja încăperea cât de cât, unde doi tipi jucau darts, aruncând săgețile peste o masă de biliard împinsă atât de aproape de pereți că, de pe trei laturi din patru, jucătorul la masă n-ar fi putut juca decât cu un tac scurt. Sau cu un creion.

Când ne-am așezat la masa din mijlocul încăperii, Lionel a zis:

— V-ați rănit la picior, domnișoară Gennaro?

Angie și-a pescuit țigările din geantă zicând: „O să-mi treacă."

Lionel s-a uitat la mine, iar când mi-am întors ochii de la el, apăsarea aceea a umerilor lui s-a accentuat. Bolovanilor pe care-i purta de obicei li se adăugase o sarcină de bolțari. Dintr-o smucitură, Ryerson și-a deschis un carnețel pe masă, apoi a scos capacul stiloului.

— Sunt agentul special Neal Ryerson, domnule McCready. De la Departamentul de Justiție.

Lionel a zis:

— Domnule?

— Așa este, domnule McCready. Administrația federală. Aveți niște explicații de dat, nu credeți?

— În ce privință? Lionel s-a uitat peste umăr, apoi roată prin bar.

— A nepoatei tale, am zis eu. Uite care-i treaba, Lionel, gata cu porcăriile!

El s-a uitat pe furiș spre dreapta sa, de parcă se aștepta să-i sară cineva în ajutor de-acolo.

— Domnule McCready, a zis Ryerson, putem sta aici o jumătate de oră, jucându-ne de-a „ba ai făcut, ba n-am făcut", însă ar fi o pierdere de vreme pentru toată lumea. Știm că ești implicat în dispariția nepoatei dumitale și că ai acționat împreună cu Remy Broussard. Apropo, el o să și-o ia-n barbă urât de tot. Însă dumitale... îți ofer șansa de-a limpezi apele și poate în cele ce vor urma vei fi tratat cu indulgență.

Ryerson bătea în masă în ritmul ticăitului de ceas.

— Dar dacă simt că mă prostești, plec și încheiem povestea la modul dur și-o să intri la închisoare pentru atâta timp că până și nepoții dumitale vor avea permis de conducere când vei ieși.

Chelnerița s-a apropiat și ne-a luat comanda: două Coca Cola, o apă minerală pentru Ryerson și un scotch dublu pentru Lionel.

Cât am așteptat să se întoarcă chelnerița, niciunul n-am zis nimic. Ryerson continuă să-și folosească stiloul pe post de metronom, bătând ritmic cu el în marginea mesei, iar privirea sa neutră, lipsită de orice sentiment era fixată asupra lui Lionel.

Lionel părea absent, se uita la suportul de pahar din fața lui, dar nu cred că-l vedea. Privea undeva mult mai în adânc, mult mai departe de masa aceea sau de barul acela. Buzele și bărbia lui se acoperiră de luciul peliculei de sudoare. Aveam sentimentul că la capătul acelei lungi scrutări, a acelei priviri întoarse spre înăuntru, vedea deznodământul ieftin al poveștii sale, irosirea vieții sale. Vedea închisoarea. Vedea actele de divorț venindu-i în celulă și scrisorile către fiul său întorcându-i-se nedesfăcute. Vedea deceniile adunându-se altor decenii în care avea să fie singur cu rușinea sa sau cu vina sa, sau cel puțin cu prostia unui bărbat care făcuse o tâmpenie pe care societatea o disecase sub lupă și-o livrase consumului public. Fotografia lui avea să fie în ziare, numele său, legat de răpire, viața lui, nutreț pentru talk-show-uri, pentru tabloide, ținta bancurilor ce-aveau să fie ținute minte mult timp după ce comicii care le-ar fi spus aveau să fie uitați.

Chelnerița ne-a adus băuturile, iar Lionel a spus:

— Acum unsprezece ani, eram în oraș, într-un bar cu niște prieteni. Au venit și niște absolvenți petrecăreți. Toți erau beți turtă. Unul din ei și-o căuta cu lumânarea. S-a legat de mine. L-am lovit. O dată. Și-a crăpat capul de pardoseală. Chestia-i că nu l-am lovit cu pumnul. Aveam un tac în mână.

— Atac cu armă letală, a zis Angie.

Lionel a dat din cap.

— De fapt, a fost chiar mai rău. Gagiul mă tot îmbrâncea, iar eu am zis – nu-mi amintesc s-o fi zis, dar cred c-am zis – „Lasă-mă-n pace sau te omor!".

— Tentativă de omor, am zis.

Lionel a dat iarăși din cap.

— Am ajuns la proces. Și era cuvântul prietenilor mei împotriva cuvântului prietenilor gagiului. Și știam c-o să ajung la pârnaie, pentru că gagiul pe care l-am lovit era student și pretindea că după ce l-am lovit nu mai putea învăța, nu se mai putea concentra. Avea doctori care susțineau că avea leziuni cerebrale, și-mi dădeam seama după felul cum mă privea judecătorul că m-am dus pe copcă. Dar alt gagiu care fusese în bar în noaptea aia, străin de ambele părți, depune mărturie că tocmai gagiul pe care-l lovisem a fost cel care-a zis c-o să mă omoare *pe mine* și că el a dat primul și-așa mai departe. Am scăpat pentru că necunoscutul acela era polițist.

— Broussard.

Lionel mi-a zâmbit amar și-a sorbit din scotch.

— Mda, Broussard. Da' știți care-i pontul? A mințit acolo, la bară. Poate că nu-mi pot aminti chiar tot ce-a zis gagiul pe care l-am lovit, dar știu sigur că eu am dat primul. Nu știu prea bine de ce. Mă futea la creieri și mi-am ieșit din minți.

A ridicat din umeri.

— Eram altfel atunci.

— Deci Broussard a mințit și tu ai scăpat basma curată și-ai simțit că-i erai dator.

A ridicat paharul de scotch, s-a răzgândit și l-a pus înapoi pe suport.

— Așa ceva. El n-a pomenit nimic despre chestia aia și, cu anii, am devenit prieteni. Ba ne întâlneam din întâmplare, ba-mi dădea el un telefon din când în când. Acuma, uitându-mă înapoi, îmi dau seama că-mi urmărea toate mișcările. Așa-i el. Nu mă-nțelegeți greșit, e-un tip de treabă, dar întotdeauna urmărește oamenii, îi studiază, cântărește dacă-ntr-o zi i-ar putea fi de folos.

— Mulți polițiști sunt așa, a zis Ryerson și-a băut din apa minerală.

— Și dumneata?

Ryerson s-a gândit puțin înainte să răspundă.

— Mda. Cred că și eu.

Lionel a mai luat o înghițitură din scotch, și-a șters buzele cu un șervețel de cocteiluri.

— În iulie trecut, soră-mea și cu Dottie au luat-o pe Amanda la plajă. Era o zi fierbinte, fără niciun nor, iar Helene și Dottie s-au întâlnit cu niște gagii care, nu-ș', aveau o pungă de iarbă sau ce-o fi fost.

Și-a luat ochii de la noi, a tras o dușcă zdravănă de scotch, iar când a vorbit iar, fața și vocea-i erau chinuite.

— Amanda a adormit pe plajă și ele... ele-au lăsat-o acolo, singură, nesupravegheată, ore-ntregi. S-a prăjit, domnule Kenzie, domnișoară Gennaro. Avea arsuri profunde pe spate, pe picioare, puțin a lipsit să fie de gradul trei. O parte a feței îi era așa de umflată de-ai fi zis că au atacat-o albinele. Și curva aia proastă și drogată și mizerabila aia de căcat și ratata aia de soră-mea a lăsat-o pe fiica ei să se prăjească, să-i ardă cărnița. Au adus-o acasă și Helene mă sună să-mi spună că, și citez, „Amanda-i o proastă nesuferită". Că nu se mai oprea din plâns. Că n-o lasă să doarmă. Mă duc la ea și o găsesc pe nepoată-mea, copilașul acela mititel de patru ani, arsă. Suferea. Urla de durere, așa de rău era! Și știți ce-a făcut soră-mea ca s-o liniștească?

Am așteptat tăcuți să continue. El a încleștat paharul în pumn, a lăsat capul în jos respirând scurt, superficial.

— I-a turnat bere pe arsuri. Bere. S-o răcorească. Nu tu aloe, nu tu lidocaină, nici măcar nu s-a gândit s-o ducă la spital. Nu! A turnat bere pe ea și-a trimis-o la culcare și-a dat teveul la maxim să n-o audă.

Și-a ridicat pumnul mare în dreptul urechii, parcă gata să lovească în masă, s-o crape-n două.

— Eram în stare s-o omor pe soră-mea în noaptea aia. Însă, în schimb, am dus-o pe Amanda la Urgențe. Am mințit pentru Helene. Am zis că era moartă de oboseală și că amândouă, și ea, și Amanda adormiseră pe plajă. M-am milogit de doctoriță și-am convins-o până la urmă să nu sune la Protecția Copilului și să anunțe cazul ca pe unul de neglijență parentală. Nu știu de ce-am făcut asta. Știam c-ar fi putut-o lua pe Amanda. Doar am...

A înghițit în sec.

— ...am mințit pentru Helene. Așa cum am mințit toată viața mea. În noaptea aceea, am luat-o pe Amanda la mine acasă și-a dormit cu mine și cu Beatrice. Doctorița îi dăduse ceva s-o ajute să doarmă. Eu însă n-am putut dormi. Mai puneam din când în când mâna pe spatele ei și simțeam fierbințeala ieșind din ea. Era ca și cum, și numai așa pot să spun cum era, ca și cum ai ține mâna pe-o bucată de carne abia scoasă de la cuptor. O vedeam dormind și mă gândeam: chestia asta nu mai poate continua așa. Chestia asta trebuie să se termine.

— Dar, Lionel, a zis Angie, ce-ar fi fost dacă sesizai Protecția Copilului în privința lui Helene? Dacă ai fi făcut-o de destule ori, sunt convinsă că ai fi putut cere în tribunal să-ți permită ție și lui Beatrice s-o adoptați pe Amanda.

Lionel a râs și Ryerson a clătinat încet din cap, privind-o pe Angie.

— Ce? a zis ea.

Ryerson a tăiat vârful unui trabuc.

— Domnișoară Gennaro, cu excepția cazurilor în care mama naturală este lesbiană, în state ca Utah sau Alabama, e aproape imposibil să i se retragă drepturile de părinte.

A aprins trabucul și-a clătinat iar din cap.

— Dă-mi voie să rectific: e pur și simplu imposibil.

— Cum se poate așa ceva, a zis Angie, dacă părintele se dovedește în repetate rânduri neglijent?

Altă clătinare tristă a capului din partea lui Ryerson.

— Anul acesta în Washington, D.C., unei mame naturale i s-a dat definitiv custodia unui copil pe care abia dacă-l văzuse. Copilul era în grija părinților adoptivi de când s-a născut. Mama lui naturală e o criminală condamnată și a născut copilul în timpul eliberării condiționate. Își ucisese un alt copil care ajunsese la vârsta venerabilă de șase săptămâni și care plângea de foame când mama lui a decis că s-a săturat și l-a sufocat, l-a aruncat într-un tomberon și-a mers la un picnic. Ei, femeia asta mai are doi copii, din care unul e crescut de părinții tatălui său, iar celălalt e la casa de copii. Fiecare din cei patru copii are alt tată. Și această mamă, care a executat doar vreo doi ani din pedeapsa

pentru uciderea fiicei ei, își crește acum – în mod responsabil, sunt convins – copilul pe care l-a luat înapoi de la iubitorii săi părinți adoptivi care au solicitat în tribunal custodia lui. Asta, a zis Ryerson, e o poveste adevărată. Și e de urmărit.

— Rahat, a zis Angie.

— Nu, e adevărat, a zis Ryerson.

— Dar cum se poate...?

Angie a lăsat să-i alunece mâinile de pe masă cu o privire fixă, îndreptată spre nicăieri.

— Asta-i America, a zis Ryerson, locul unde fiecărui adult i se va da dreptul absolut și inalienabil de a-și mânca propriile progenituri.

Angie avea expresia cuiva care primise un pumn în stomac după care, când se chircise de durere, fusese plesnit și peste față.

Lionel clăti cuburile de gheață din pahar.

— Agentul Ryerson are dreptate, domnișoară Gennaro. Nu se poate face nimic dacă un părinte groaznic vrea să-și păstreze copilul.

— Asta nu te scoate din belea, domnule McCready. Ryerson și-a ațintit trabucul spre el. Unde-i nepoata dumitale?

Lionel privi fix scrumul țigării de foi a lui Ryerson, apoi, în cele din urmă, a clătinat din cap.

Ryerson a dat din cap, a mâzgălit ceva în carnețel. A dus apoi mâna la spate și-a dat la iveală o pereche de cătușe, le-a zvârlit pe masă.

Lionel și-a împins scaunul înapoi.

— Stai jos, domnule McCready, altfel, următorul lucru pe care-l pun pe masă va fi pistolul.

Lionel s-a apucat de brațele scaunului, dar nu s-a clintit.

Am zis:

— Așadar erai furios pe Helene din pricina arsurilor suferite de Amanda. Ce s-a întâmplat după aceea?

Ochii mei au întâlnit privirea lui Ryerson, el a clipit lent, înclinând ușor capul, a încuviințare. Să întrebăm de-a dreptul unde era Amanda nu mergea. Lionel ar fi putut să-i pună capăt și să-și asume toată vina, iar Amanda ar fi rămas dispărută. Dar dacă-l puteam face să vorbească iarăși...

— Traseul pe care-l am la poștă, a zis după o vreme, acoperă și sectorul lui Broussard. Așa am putut rămâne cu atâta ușurință în contact cu el de-a lungul anilor. Oricum...

În săptămâna după ce Amanda fusese arsă de soare, Lionel și Broussard au ieșit împreună la un pahar. Broussard l-a ascultat pe Lionel vărsându-și oful: preocuparea pentru nepoată-sa, ura față de soră-sa, convingerea sa că șansele Amandei de-a deveni altceva decât o copie a mamei sale se diminuau zi după zi.

Broussard a plătit toată consumația. Și nici nu se zgârcise cu paharele. Mai spre sfârșitul serii, când Lionel era beat, l-a luat pe după umeri și-a zis:

— Ce-ai zice dac-ar exista o soluție?

— Nu există, a zis Lionel. Tribunalul...

— Să-ți fuți tribunalele, a zis Broussard. Toate soluțiile la care te-ai gândit – poți să le fuți, pe toate. Ce-ai zice dac-ar fi o cale care să-i garanteze Amandei un cămin primitor și părinți iubitori?

— Care-i clenciul?

— Clenciu-i ăsta: că nu trebuie să știe nimeni ce s-a întâmplat cu ea. Nici maică-sa, nici nevastă-ta, nici fiul tău. Nimeni. Fetița dispare.

Broussard a pușcat din degete.

— Puf! Ca și cum nici n-ar fi existat.

I-au trebuit câteva luni lui Lionel să se hotărască să meargă pe mâna lui Broussard. În perioada aceea, vizitându-și sora, găsise ușa casei descuiată de două ori, Helene era la Dottie, iar fiica ei dormea singură în apartament. În august, Helene a trecut pe la Lionel și Beatrice, care dădeau un picnic în curtea din spate a casei lor. Helene se fâțâise de colo-colo în mașina unui amic, cu tot cu Amanda. Era cherchelită de câte șprițuri trăsese, era așa de cherchelită că dându-i în leagăne pe Amanda și pe Matt, cumva a împins-o pe fiica ei din leagăn și s-a prăbușit ea însăși în el. A rămas prăbușită, râzând, iar fiica ei s-a ridicat de jos, și-a curățat genunchii de pământ și s-a căutat de julituri.

În vara aceea, pielea Amandei s-a tot umplut de bășici și de răni, pentru că Helene uita să o dea cu crema prescrisă de doctorița de la Urgențe.

Și după asta, în septembrie, Helene a aruncat o vorbă că vrea să plece din stat.

— Ce? am zis. N-am mai auzit chestia asta pân-acuma.

Lionel a ridicat din umeri.

— Dacă mă gândesc la perioada aceea, poate că n-a fost decât o altă idee prostească de-a ei. Are o prietenă care s-a mutat în Myrth Beach, în Carolina de Sud, și-a găsit o slujbă la un magazin, vinde tricouri, și i-a spus lui Helene că acolo-i tot timpul soare, că băutura curge gârlă – gata cu zăpada, gata cu frigul. Până atunci nici n-o luam în seamă când auzeam de-astea. Tot timpul zicea cum o să plece ea undeva, ca și cum era sigură că-ntr-o zi o să dea lovitura la loterie. Dar de data aceea, nu-ș', m-am panicat. Nu mă puteam gândi decât c-o va lua pe Amanda cu ea. Că o va lăsa singură pe plaje, prin apartamente neîncuiate și Amanda n-o să mă aibă pe mine sau pe Beatrice prin preajmă ca să suplinim indolența maică-sii. Și eu... m-am pierdut cu firea. L-am sunat pe Broussard. M-am întâlnit cu cei care voiau să aibă grijă de Amanda.

— Și care este numele lor?

Stiloul lui Ryerson flutura deasupra carnetului.

Lionel nu l-a luat în seamă.

— Erau fantastici. Perfecți. Casă frumoasă. Iubeau copiii. Crescuseră deja unul în cel mai bun mod și acum, după ce fiica lor se mutase, se simțeau pustiiți. Sunt minunați cu ea, a zis Lionel liniștit.

— Ai văzut-o, deci, am zis.

A dat din cap.

— E fericită. Acuma chiar zâmbește.

Ceva i s-a înțepenit în gâtlej și-a încercat să-l înghită.

— Ea nu știe că o văd. Prima regulă a lui Broussard era că toată viața ei trecută trebuia ștearsă. Are patru ani. O să uite cu timpul. De fapt, a zis tărăgănat, are cinci ani acuma. Nu?

— Ce s-a întâmplat în noaptea în care a dispărut? a zis Ryerson.

— Am intrat în casă prin spate. Am scos-o afară. I-am zis că-i un joc. Îi plăceau jocurile astea. Poate pentru că ideea lui Helene despre joacă era să o ia la bar și să-i spună „Joacă-te Pac-man[1], iubire!".

A supt un cub de gheață din pahar și l-a zdrobit între dinți.

— Broussard parcase în stradă. Am stat în pragul verandei, i-am zis Amandei să fie foarte, foarte tăcută. Singura vecină care ne-ar fi putut vedea era doamna Driscoll, de vizavi. Stătea pe verandă și casa Helenei era chiar în fața ochilor ei. A plecat o clipă de pe verandă, s-a întors înăuntru după încă o ceașcă de cafea sau așa ceva, iar Broussard mi-a făcut semn că totul e-n regulă. Am purtat-o pe Amanda în brațe până la mașina lui Broussard și-am plecat de-acolo.

— Și nimeni n-a văzut nimic, am zis.

— Nimeni dintre vecini. Am aflat mai târziu, totuși, că ne văzuse Chris Mullen. Parcase și el pe stradă și ținea casa soră-mii sub observație. Aștepta să se-ntoarcă Helene ca să afle unde ascunsese banii pe care-i furase. L-a recunoscut pe Broussard. Cheese Olamon s-a folosit de informația asta ca să-l șantajeze pe Broussard să-i recupereze banii pierduți. Ba mai trebuia să sustragă și niște droguri din depozitul de probe, să i le dea lui Mullen în noaptea aceea, la cariere.

— Înapoi la noaptea când a dispărut Amanda, am zis.

Lionel a luat încă un cub de gheață din pahar cu degetele lui groase și l-a mestecat.

— I-am spus Amandei că prietenul meu avea s-o ducă să vadă niște oameni drăguți. I-am spus că peste câteva ore vin și eu s-o văd. Ea doar dădea din cap. Se obișnuise să fie lăsată pe la străini. Am coborât din mașină câteva cvartale mai încolo și m-am dus acasă pe jos. Era zece jumate. Soră-mii i-au trebuit aproape doișpe ore ca să bage de seamă că fiica ei dispăruse. Vă spune ceva chestia asta?

---

[1] Numele unui aparat de jocuri cu fise instalat în spații publice. Pac-man a fost lansat în anii '80 și a cunoscut un succes enorm (*n.t.*).

O clipă am rămas așa de tăcuți că puteam auzi bufnetul săgeților de darts lovind pluta țintei undeva aproape de fundul barului.

— Când avea să vină vremea, a zis Lionel, mă gândeam că o să-i spun lui Beatrice și că va înțelege. Da' nu chiar pe dată. După ce-ar mai fi trecut vreo câțiva ani, poate. Nu știu. Nu m-am gândit prea bine la asta. Beatrice o urăște pe Helene și-o iubește pe Amanda, dar o chestie de genul ăsta... vedeți, ea crede în lege, în reguli și-n chestiile astea. N-ar fi acceptat niciodată așa ceva. Însă speram că, dac-ar fi trecut destul timp, probabil...

S-a uitat în sus la tavan, a clătinat din cap, scurt.

— Când a hotărât să vă sune pe voi, am vorbit cu Broussard și el mi-a zis să-ncerc s-o conving pe Beatrice să n-o facă, dar nu prea insistent. S-o las, dacă ea așa credea că trebuie. A doua zi mi-a zis că dacă trebuiau făcute presiuni, știa câteva chestii despre voi doi. Ceva despre un pește asasinat.

Ryerson s-a uitat la mine cu o sprânceană ridicată și cu un zâmbet curios și rece.

Am ridicat din umeri și mi-am luat privirea de la el. Atunci l-am văzut pe tipul cu mască de Popeye. Intrase în bar pe ușa de urgență, cu brațul drept întins și cu un pistol-automat calibru 45 ațintit la nivelul pieptului.

Tovarășul său rotea o pușcă și purta și el o mască de plastic ca cele de Halloween. Fața albă ca luna a lui Casper, fantoma prietenoasă, ne țintui cu privirea intrând pe ușa din față și urlând:

— Mâinile pe masă! Toată lumea! Acuma!

— Tu! mi-a strigat Popeye. Ești surd? Pune,-n pula mea, mâinile pe masă!

Mi-am pus mâinile pe masă.

Barmanul a zis:

— Of, rahat! Măi, oameni...

Casper a tras de șnurul de la fereastră și draperiile grele, negre au căzut, acoperind-o.

Lângă mine, respirația lui Lionel se auzea foarte scurtă. Mâinile lui, lipite de masă, erau complet nemișcate. Una din mâinile lui Ryerson a căzut sub masă și una a lui Angie a făcut aceeași mișcare.

Popeye l-a lovit pe unul din jucătorii de darts cu pumnul în coloană.

— Jos! La podea! Mâinile la ceafă! Hai! Hai! Hai azi!

Ambii bărbați au căzut în genunchi și începuseră să-și ducă mâinile la ceafă. Popeye se uita la ei cu capul ridicat. A fost un moment groaznic, încărcat de cele mai rele posibilități. Orice-ar fi decis Popeye să facă, ar fi putut face. Să-i împuște, să ne împuște pe toți, să le taie gâtlejurile. Orice.

L-a lovit cu piciorul în șale pe cel mai în vârstă dintre ei.

— Nu-n genunchi! Pe burtă! Acuma!

Cei doi bărbați s-au lăsat pe burtă lângă picioarele mele.

Popeye a întors capul foarte încet, privirea i s-a oprit pe masa noastră.

— Mâinile pe fututa de masă, a șoptit. Sau muriți, în pula mea!

Ryerson și-a retras mâna de sub masă, a ridicat ambele palme goale în aer, apoi le-a lipit de lemnul mesei. Angie a făcut la fel.

Casper s-a apropiat de tejgheaua barului, aflat chiar în fața noastră. A ridicat pușca spre barman.

Două femei de vârstă mijlocie, funcționare sau secretare după cum erau îmbrăcate, erau așezate cam la jumatea barului, chiar în fața lui Casper. Când a întins pușca, i-a atins ușor părul uneia din ele. Umerii femeii s-au încordat și capul i-a zvâcnit spre stânga. Însoțitoarea ei a gemut.

Prima femeie a zis:

— Dumnezeule, nu.

Casper a zis:

— Fiți calme, doamnelor. Toate astea se vor termina într-un minut, două.

A scos o pungă verde de gunoi din buzunarul jachetei de aviator din piele și-a zvârlit-o pe tejghea în fața barmanului.

— Umple-o. Și nu uita banii din seif.

— Nu-s mulți în el, a zis barmanul.

— Adu-i doar pe cei care sunt, a zis Casper.

Popeye, care supraveghea clienții, stătea răscrăcănat și cu genunchii ușor îndoiți, 45-ul lui mișcându-se în arc de cerc de la stânga la dreapta și de la dreapta la stânga și iarăși înapoi. Era

la vreo două picioare de mine și-l puteam auzi răsuflând îndărătul măștii, calm, regulat.

Casper stătea într-o poziție identică cu arma ațintită asupra barmanului încă, dar ochii lui scanau încăperea în oglinda din spatele tejghelei.

Gagiii erau profesioniști. Nicio îndoială.

Pe lângă Popeye și Casper, mai eram doisprezece oameni în bar: barmanul și chelnerița, amândoi în spatele tejghelei, cei doi bărbați de pe podea, Lionel, Angie, Ryerson și cu mine, cele două secretare și încă doi gagii la capătul dinspre intrare al barului, tiriști amândoi, după cum arătau.

Unul purta o jachetă verde cu Celtics, celălalt o chestie din pânză de dril, veche și cu dungi groase. Ambii păreau la vreo patruzeci și cinci de ani și ambii vânjoși. O sticlă de Old Thompson între două pahărețe era pe bar, în fața lor.

— Nu te grăbi, i-a zis Casper barmanului care îngenunchease în spatele tejghelei și moșmondea la ceea ce era de presupus că era seiful. Fă-o-ncet ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și n-o să greșești cifrele.

— Vă rugăm nu ne faceți rău, a zis unul din bărbații întinși pe pardoseală. Avem familii.

— Gura! a zis Popeye.

— Nimeni n-o să fie rănit, a zis Casper. Atâta timp cât tăceți. Tăceți, atât. E foarte simplu.

— Știi,-n pula mea, a' cui e baru' ăsta? a zis tiristul cu jachetă de la Celtics.

— Ce? a zis Popeye.

— M-ai auzit, ce căcat! Știi a' cui e baru' ăsta?

— Vă rog, vă rog, a zis una dintre secretare, tăceți.

Casper a întors capul.

— Un erou.

— Un erou, a zis Popeye și s-a uitat și el spre idiotul care vorbise.

Parcă fără să-și miște gura, Ryerson a zis:

— Unde ți-i arma?

— La spate, am zis. A ta?

— În poală.

Mâna lui s-a mutat trei inci spre marginea mesei.

— Nu, am șoptit când Popeye își întorcea și capul, și pistolul în direcția noastră.

— Voi, gagiilor, sunteți morți, în pula mea, a zis tiristul.

— De ce vorbești? a zis secretara cu ochii în tăblia tejghelei.

— Bună-ntrebare, a zis Casper.

— Morți. Ați priceput? Pula mea de golani. Pula mea de cocoșați. Pula mea...

Casper a făcut patru pași și l-a lovit pe tirist cu pumnul drept în mijlocul feței.

Tiristul a căzut de pe scaun pe spate și s-a izbit cu ceafa de pardoseală așa de tare c-am auzit pârâitul țestei care se crăpa.

— Alte comentarii? l-a întrebat Casper pe amicul gagiului.

— Nu, a zis tipul și a plecat ochii spre tejghea.

— Altcineva? a zis Casper.

Barmanul s-a ridicat din spatele tejghelei și-a pus punga de gunoi pe bar. În bar era liniște ca-ntr-o biserică înainte de botez.

— Ce? a zis Popeye și-a făcut trei pași spre masa noastră.

Mi-a trebuit o clipită să-mi dau seama că vorbea cu noi și încă una ca să știu cu certitudinea cea mai deplină că treaba asta era gata să ia o întorsătură extrem de nasoală într-un timp extrem de scurt.

Niciunul din noi n-a mișcat.

— Ce-ai spus? Popeye a îndreptat arma spre capul lui Lionel, iar dindărătul măștii ochii lui cercetau cu nervozitate fața calmă a lui Ryerson, după care se ațintiră iar asupra lui Lionel.

— Alt erou? Casper luase punga de pe bar și a venit spre masa noastră cu pușca îndreptată spre gâtul meu.

— Ăsta-i vorbăreț, a zis Popeye. Vorbește porcării!

— Ai ceva de spus? a zis Casper și a întors pușca spre Lionel. Ha? Vorbește!

S-a întors spre Popeye.

— Vezi de ceilalți trei.

45-ul lui Popeye s-a întors spre mine și ochiul lui negru s-a fixat într-ai mei.

Casper s-a apropiat încă un pas de Lionel.

— Doar să flecărești ești bun. Ha?

— De ce-i tot stârniți? Nu vedeți că au arme? a zis una din secretare.

— Nu trebuie decât să tăceți, a șuierat însoțitoarea ei.

Lionel a ridicat ochii de la masă, cu buzele strânse, cu buricele degetelor înfipte-n tăblia mesei.

Casper a zis:

— Dă-i drumu', barosane, dă-i drumu'! Mai vorbește!

— Nu-s obligat s-ascult porcăriile-astea, a zis Popeye.

Casper a rezemat vârful țevii de șaua nasului lui Lionel.

— *Taci!*

Degetele lui Lionel tremurau și el clipea des încercând să împiedice sudoarea să-i curgă-n ochi.

— Ăsta nu vrea să-nțeleagă. Tot vrea să vorbească tâmpenii.

— Asta vrei? a zis Casper.

— Toată lumea să fie calmă, a zis barmanul, ținând mâinile ridicate drept în sus.

Lionel n-a zis nimic.

Dar fiecare martor din bar, scufundat în panică, sigur c-avea să moară, și-ar fi amintit evenimentele așa cum voiau atacatorii să și le amintească – și-ar fi amintit că Lionel vorbise. Că noi toți la masa aceea vorbiserăm. Că i-am provocat pe acei oameni periculoși, motiv pentru care fuseserăm uciși.

Casper a ridicat piedica puștii și zgomotul acela a fost aidoma unei bubuituri de tun.

— Treb'e el să fie barosan. Despre asta-i vorba?

Lionel a deschis gura. A zis: „Te rog".

Am zis:

— Stați.

Pușca s-a învârtit spre mine, ochii ei ai naibii de-ntunecați aveau să fie ultimul lucru pe care-l voi mai fi văzut în viața mea – eram sigur de asta.

— Detectiv Remy Broussard!

Am urlat să mă audă tot barul.

— A auzit toată lumea numele? Remy Broussard.

Prin găurile măștii m-am uitat la ochii de un albastru adânc. Am văzut frica în ei, tulburarea.

— N-o face, Broussard, a zis Angie.

— Taci,-n pula mea!

Vorbise Popeye de data aceea și siguranța lui se dusese naibii. Tendoanele antebrațului său erau încordate și îndrepta arma când spre unul, când spre altul.

— S-a terminat, Broussard. S-a terminat. Știm că tu ai răpit-o pe Amanda McCready.

Am lungit gâtul în direcția barului.

— S-a auzit numele? Amanda McCready.

Apoi am întors capul spre Broussard, găurile reci, metalice ale puștii s-au înfipt în fruntea mea și ochii mei au văzut încârligarea degetului înroșit dincolo de garda trăgaciului. Văzut de-atât de aproape, degetul acela părea o insectă sau un vierme roșu și alb. Arăta de parcă avea o minte a lui.

— Închide ochii, a zis Casper. Închide-i bine.

— Domnule Broussard, a zis Lionel. Vă rog nu faceți asta. Vă rog.

— Trage,-n pula mea! Popeye se întorsese spre tovarășul lui. Fă-o!

Angie a zis:

— Broussard...

— Nu mai pronunța numele ăsta,-n pula mea!

Popeye a izbit un scaun cu piciorul, proiectându-l în perete.

Am ținut ochii deschiși, am simțit canturile rotunjite și metalice înfipte-n carnea mea, simțeam mirosul uleiului de curățat și al prafului vechi de pușcă. Am urmărit degetul zvâcnind pe trăgaci.

— S-a terminat, am zis iar, croncănit, cuvintele ieșind uscate din gura și din gâtlejul meu. S-a terminat.

Un lung, foarte lung moment, nimeni n-a mai zis nimic și în tăcerea aceea grea, neclintită, am putut auzi lumea întreagă scârțâind pe axa ei.

Fața lui Casper a tremurat când Broussard a ridicat bărbia și am văzut în ochii lui privirea pe care o văzusem cu o zi în urmă la meci, privirea aceea dură ce dănțuia arzătoare.

Apoi a înlocuit-o evidența înfrângerii, resemnarea ce i-a înfiorat tot corpul înmuindu-l; când a lăsat arma de pe fruntea mea, degetul i-a alunecat de pe trăgaci.

— Mda, a zis blând. S-a terminat.

— Mă iei la mișto? a zis partenerul lui. Trebuie s-o facem! Trebuie să facem treaba asta, omule! Avem ordine! Fă-o! Acuma!

Broussard a clătinat din cap, fața ca de lună și zâmbetul de copil al lui Casper legănându-se în același timp cu capul lui.

— E gata treaba! Hai să plecăm.

— E gata o pulă! Nu poți să-i găurești pe pulărăii ăștia? Să te fut, căcatule! Io pot!

Popeye ridicase brațul și ațintise arma spre mijlocul feței lui Lionel, când mâna lui Ryerson a alunecat iute în poală și primul foc a fost înăbușit de tăblia mesei, dar a sfârtecat carnea coapsei stângi a lui Popeye.

Arma lui Popeye a zvâcnit într-o parte când el s-a smucit înapoi, iar Lionel a țipat, și-a pus mâinile pe-o parte a capului și s-a prăvălit de pe scaun. Ryerson și-a scos arma de sub tăblia mesei. L-a împușcat pe Popeye în piept de două ori.

Când Broussard a apăsat pe trăgaciul puștii, am auzit limpede pauza – o microsecundă de liniște – dintre momentul în care trăgaciul a băgat cartușul pe țeavă și cel în care explozia a bubuit infernal în urechea mea.

Umărul stâng al lui Neal Ryerson a dispărut într-o străfulgerare de foc, sânge și așchii de os, pur și simplu s-a topit și-a explodat și s-a disipat. Toate în același timp. Într-o singură detunătură asurzitoare. O împroșcare din el a lovit peretele și-apoi corpul lui s-a răsturnat din scaun când pușca s-a ridicat prin fum în mâna lui Remy Broussard, iar masa s-a prăvălit spre stânga odată cu Ryerson. Revolverul lui de 9 mm i-a căzut din mână și s-a izbit de un scaun în căderea lui spre pardoseală.

Angie a reușit să-și scoată arma, însă a plonjat spre stânga ei, când Broussard s-a răsucit spre ea.

M-am aruncat cu capul în stomacul lui, l-am cuprins cu brațele și l-am împins rapid înapoi. L-am izbit cu șira spinării de bar, l-am auzit horcăind, apoi m-a trăsnit cu patul armei în ceafă.

Genunchii mi s-au lovit de dușumea, brațele mi s-au desprins de pe corpul lui, iar Angie a strigat:

— Broussard!

Și a tras cu 38-ul.

El a aruncat pușca spre ea când eu am dus mâna la 45-ul meu. A lovit-o în piept și-a trântit-o la pământ.

A sărit peste cei doi bărbați care jucaseră darts și-a sprintat spre ușa din față ca un atlet înnăscut.

Mi-am închis ochiul stâng, am ochit și-am tras de două ori tocmai când Broussard ajunsese în partea din față a barului. I-am văzut piciorul drept smucindu-se și sărind într-o parte înainte să apuce să ocolească barul, să tragă zăvorul și să țâșnească afară în noapte.

— Angie!

M-am întors spre ea tocmai când se ridica în fund, între scaunele răsturnate.

— Sunt bine.

Ryerson a urlat.

— Cheamă salvarea! Cheamă salvarea!

M-am uitat în jos, la Lionel. Se zvârcolea pe pardoseală, gemând. Își ținea capul între mâini și printre degete îi curgea sânge.

M-am uitat la barman.

— Salvarea!

A ridicat receptorul și-a format numărul.

Ryerson s-a rezemat de perete. Cea mai mare parte a umărului său nu mai era. Urla la tavan și corpul lui era zguduit de convulsii incontrolabile.

— O să intre în șoc, i-am zis lui Angie.

— Mă ocup eu de el.

S-a târât spre Ryerson.

— Îmi trebuie toate prosoapele din bar. Acuma!

Una din secretare a sărit peste tejghea.

— Beatrice, gemea Lionel. Beatrice.

Banda de cauciuc a măștii lui Popeye plesnise când el s-a prăbușit pe bar. Gloanțele lui Ryerson îi ciuruiseră sternul. Mă uitam în jos la John Pasquale, era mort. Avusese dreptate cu o seară în urmă, după meciul de fotbal. E regulă, norocul te părăsește în cele din urmă.

Am întâlnit ochii lui Angie tocmai când ea prindea din zbor unul din prosoapele pe care i-l azvârlise secretara ce trecuse dincolo de tejghea.

— Prinde-l pe Broussard, Patrick. Prinde-l.

Când secretara trecu în grabă pe lângă mine și se lăsă jos lângă Lionel și puse un prosop pe-o parte a capului său, am încuviințat.

M-am căutat în buzunare după al doilea încărcător. L-am găsit. Am ieșit din bar.

33

Am luat urma lui Broussard peste Broadway și în sus pe strada C, de unde-o apucase spre districtul antrepozitelor și firmelor de transport, de-a lungul străzii East Second. Nu era greu de urmărit. Imediat ce ieșise din bar abandonase masca de Casper, care zăcea pe asfalt și când am pășit afară mă privea cu găuri în loc de ochi și cu un zâmbet fără dinți. Picături de sânge, așa de proaspete că sclipeau în lumina felinarelor, indicau traseul celui cărora le aparțineau într-o linie zigzagată. Erau tot mai groase și mai largi în diametru pe măsură ce intrau mai adânc între slab luminatele depozite construite din piatră de pavaj, acum crăpată, între rampele de descărcare pustii și barurile de camionagii pitite în unghere tihnite, cu draperii trase și mici firme luminoase din care lipseau jumătate din becuri. Camioane îndreptându-se spre Buffalo sau Trenton rulau hurducând și zdrumicând pe străzile denivelate, iar farurile lor străfulgerau peste traseul urmelor de sânge, peste locul unde Broussard se oprise destul timp cât să șperăcluiască o ușă. Sângele ce picurase dintr-o gaură în corpul lui făcuse o baltă pe pavaj și împroșcase ușa cu dâre subțiri. Nu mă gândisem că dintr-un picior rănit poate curge atâta sânge, însă probabil că glonțul meu îi hăcuise femurul ori îi spărsese o arteră importantă.

M-am uitat în sus la clădire. Avea șapte nivele și era construită din cărămidă de culoarea ciocolatei cum se folosea la începutul secolului. Din pervazul de la primul etaj se iteau buruieni și scândurile cu care fuseseră astupate ferestrele erau crăpate și desfigurate de graffiti. Clădirea era destul de spațioasă,

fiind folosită probabil pentru depozitarea unor mărfuri de mari dimensiuni, ori pentru asamblarea și fabricarea unor mașinării.

Asamblare, am hotărât imediat ce-am pășit în clădire. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o bandă de asamblare, scripeți și lanțuri atârnând din grinda aflată la douăzeci de picioare deasupra ei. Banda însăși și rolele care fuseseră odată sub ea dispăruseră, rămăsese doar carcasa, prinsă în nituri de dușumea, și cârligele se-ncovoiau la capătul lanțurilor ca niște degete ce te pofteau să te-apropii. În rest, dușumeaua era goală, tot ce fusese de valoare fusese fie furat de vagabonzi și de puști, fie dezmembrat de ultimii proprietari și vândut.

În partea dreaptă, o scară scheletică de metal ducea la nivelul superior. Am urcat-o încet, nemaivăzând urma de sânge în beznă, scrutând întunericul de la picioare să nu dau într-o gaură din trepte, apucându-mă binișor de balustradă înaintea fiecărui pas, sperând să pun piciorul pe metal și nu pe corpul vreunui șobolan înfometat și înfuriat.

Ochii mi s-au obișnuit întrucâtva cu întunericul când am ajuns la al doilea etaj, dar n-am văzut altceva decât un spațiu generos, pustiu, siluetele unor crapodine răsturnate, în lucirea slabă a felinarelor ce răzbea din stradă prin ferestrele mari, găurite de pietre. Scările se continuau una deasupra celeilalte, așezate exact în același loc la fiecare etaj, astfel că ajungând la următorul, a trebuit să cotesc la stânga pe lângă zid și să-l urmez înapoi vreo cincisprezece picioare până să găsesc următoarea scară. M-am uitat în sus la montanții groși de fier și-am văzut gaura rectangulară din capătul lor.

Stând și privind în sus, am auzit un geamăt greu, metalic venind de la mai multe etaje deasupra, bufnetul greu al unei uși masive de oțel rotindu-se în balamale, lovindu-se în peretele de ciment.

Am urcat câte două trepte odată, împiedicându-mă de câteva ori, am cotit la etajul al treilea și-am luat-o repejor spre următoarea serie de trepte. Am urcat ceva mai repede, picioarele mele începând să se deprindă cu ritmul, să simtă unde se înalță fiecare montant în întuneric.

Etajele următoare erau toate goale și, la fiecare nivel, portul și linia de clădiri a orașului aruncau mai multă lumină pe sub arcadele ferestrelor înalte din podea până-n tavan. Casele scărilor erau tot întunecoase, mai puțin trapele rectangulare din capătul lor și, când am ajuns la ultima, scăldată de lumina lunii, deschisă spre cerul liber, Broussard mi-a strigat de pe acoperiș:

— Hei, Patrick, de-aș fi-n locul tău, aș rămâne acolo.

I-am strigat și eu:

— De ce?

A tușit.

— Pentru că am un pistol îndreptat spre trapă. Dacă scoți capul prin ea, o să-ți ciuntesc un dărab din el.

— Aha.

M-am rezemat de balustradă, am simțit în nări mirosul canalului portului și-al nopții răcoroase, adiind prin trapa de deasupra.

— Ce-ai de gând să faci acolo? Suni să te evacueze cu elicopterul?

A râs pe-nfundate.

— O dată în viață e de-ajuns și asta. Nu, mă gândeam să stau aici nițel, să mă uit la stele. Futu-i, omule, ești un țintaș de căcat, a șuierat.

M-am uitat prin pătratul albit de lumina lunii. După cum îi auzeam vocea, eram destul de sigur că era în stânga trapei.

— Suficient de bun cât să nimeresc, am zis.

— Un futai de ricoșeu, a zis. Îmi scot cioburi de pardoseală din genunchi.

— Vrei să zici c-am tras în pardoseală și de-acolo te-a nimerit glonțul?

— Exact asta spun. Cine era gagiul ăla?

— Care?

— Gagiul care era cu voi în bar.

— Ăla pe care l-ai împușcat?

— Ăla, da.

— De la Departamentul de Justiție.

— Hai zău? Credeam că-i vreun ciudat. Era mult prea calm, futu-i! A băgat trei gloanțe în Pasquale de parc-ar fi fost

o țintă-n poligon. Ca și cum ar fi fost nimica toată. De cum l-am văzut la masa aia, am știut că treaba o să iasă nasol.

A tușit iar și eu l-am ascultat. Mi-am închis ochii câtă vreme el a tușit scurt și des, incontrolabil, preț de vreo douăzeci de secunde, și când s-a oprit eram sigur că era în stânga trapei din tavan, la vreo zece yarzi poate.

— Remy.

— Ha?

— Vin sus.

— Îți bag un glonț în cap.

— Nu, n-ai s-o faci.

— Crezi?

— Da.

Pistolul lui a păcănit în aerul nopții și glonțul a lovit în suportul de oțel al scării ce era prins în perete. Din metal au sărit scântei de parcă cineva ar fi aprins un chibrit, frecându-l de el. M-am aruncat în jos pe scări, auzind glonțul zăngănind deasupra capului meu, a ricoșat din altă bucată de metal și s-a îngropat cu un șuierat surd în peretele din stânga mea.

Am rămas pe loc o vreme, cu inima-n esofag, nu prea fericit cu noua mea poziție, după ce mă izbisem de pereți și mă târâsem de-a bușilea înapoi.

— Patrick?

— Da?

— Ești rănit?

M-am desprins de trepte, m-am ridicat în genunchi.

— Nu.

— Ți-am zis că trag.

— Merci de avertisment. Ești mișto.

Încă o repriză de tuse chinuitoare, apoi l-am auzit trăgându-și zgomotos mucii din gâtlej și scuipând.

— Asta nu sună prea sănătos, am zis.

A izbucnit într-un râs răgușit.

— Nici n-arată prea sănătos. Partenera ta, ea e țintașul în familie, omule.

— Te-a plumbuit?

— O, da. M-a vindecat de fumat pe loc, asta a făcut.

M-am rezemat cu spatele de balustradă, am îndreptat arma spre acoperiș și-am înaintat inci cu inci pe scară în sus.

— Eu personal nu cred c-aș fi putut-o împușca. Pe tine, poate. Dar pe ea? Nu știu. Să împuști femei, știi?, nu-i o chestie s-o vrei în necrolog. „Ofițer al Departamentului de Poliție din Boston, decorat în două rânduri, soț și tată iubitor, punctaveraj mediu la popice două sute cinzeci și două de puncte și împușca a' dracu' de bine la femei..." Sună chiar nasol, știi?

M-am lăsat pe vine când mai rămăseseră doar cinci trepte până sus, mi-am ținut capul mai jos de deschiderea trapei, am respirat adânc de câteva ori.

— Știu la ce te gândești: Da', Remy, ai împușcat-o pe Roberta Trett din spate. Așa-i. Dar Roberta nu era femeie, știi? Era...

A oftat, a tușit apoi.

— Ei bine, nu știu ce-a fost. Însă „femeie" cred că-i un termen prea strâmt pentru ea.

Mi-am ridicat corpul prin trapă, cu mâna în care țineam pistolul întinsă, avându-l pe Broussard în cătare.

Nici măcar nu se uita spre mine. Ședea cu spatele rezemat de o gură de aerisire de dimensiuni gigantice, cu capul lăsat pe spate, și în fața noastră clădirile orașului se profilau pe cerul de cobalt, într-o mare de lumini galbene, albastre, albe.

— Remy.

Și-a întors capul, și-a întins brațul, și-a ațintit Glockul spre mine.

Am rămas așa o bună bucată de timp, nesiguri amândoi de felul cum aveau să decurgă lucrurile și neștiind dacă o privire greșită, o tresărire sau un tremur involuntar stârnit de adrenalină sau de frică nu va face un deget să zvâcnească, să declanșeze un glonț, într-o explozie de foc, prin capătul țevii. Broussard a clipit de câteva ori, inspirând zgomotos, dureros, iar ceea ce părea bobocul supradimensionat al unui sclipitor trandafir roșu i se întindea pe cămașă, înflorea, s-ar fi zis, desfăcând petalele cu o irevocabilă grație.

Cu mâna ce ținea pistolul neclintită și cu degetul încârligat pe trăgaci, a zis:

— Te simți dintr-odată ca-ntr-un film de John Woo?

— Detest filmele lui John Woo.

— Și eu, a zis. Credeam că-s singurul.

Am clătinat ușurel din cap.

— Peckinpah[1] reîncălzit, dar n-are nimic din substratul emoțional.

— Da' ce? Ești și critic de film?

A zâmbit larg.

— Mie-mi plac filmele de gagici, a zis.

— Ce?

— Zău.

Dincolo de pistolul său, ochii i-au alunecat într-o parte.

— Da, știu, sună prostesc. Și poate că-i din cauză că-s polițist că-mi tot zic, când văd filmele alea de acțiune: „Oh, ce căcat!" Știi? Dar dacă vâri *Departe de Africa* sau *Totul despre Eva* în video, apoi mă lipesc de ecran, omule.

— Ești doldora de surprize, Broussard.

— Ăsta-s io, da.

Obosisem să tot țin brațul întins și arma ațintită spre el atâta timp. Dacă ar fi fost să-ncepem să tragem, am fi făcut-o deja, probabil. Dar, sigur, s-ar putea ca exact așa să gândească mulți gagii chiar înainte să fie împușcați. Am băgat de seamă că un gri de iarnă se întindea pe pielea lui Broussard, sudoarea mascând cu umezeala ei argintiul părului de pe tâmple. Nu mai putea să reziste mult. Cât de obositor o fi fost pentru mine, măcar eu nu aveam un glonț în piept și nici cioburi de gresie în genunchi.

— O să las arma în jos, am zis.

— Decizia ta.

I-am scrutat ochii și poate pentru că știa că-l cercetam, n-am văzut în ei decât o privire neutră, impenetrabilă.

Am îndoit brațul cu pistolul în sus și-am luat degetul de pe trăgaci, l-am ținut în palmă, la vedere și-am urcat ultimele trepte. Am rămas în picioare pe zgura ce pudra tot acoperișul și m-am uitat în jos la Broussard cu o sprânceană ridicată.

---

[1] David Samuel Peckinpah (1925-1984), regizor și scenarist american cunoscut pentru filmele *Straw Dogs* (*Amenințarea*, 1971), *The Getaway* (*Lovitura*, 1972) ș.a. (*n.t.*).

A zâmbit.

A lăsat arma în jos, în poală și și-a rezemat capul de peretele gurii de ventilație.

— L-ai plătit pe Ray Likanski s-o scoată pe Helene din casă, am zis. Corect?

A ridicat din umeri.

— N-a trebuit să-l plătesc. I-am promis să-l fac scăpat, dacă, cândva, îl saltă. N-a fost nevoie de mai mult.

Am înaintat pe acoperiș până am ajuns în fața lui, de unde puteam vedea cercul întunecat din partea de sus a pieptului, locul din care creșteau petalele trandafirului. Era doar puțin în dreapta mijlocului pieptului și încă pulsa, sclipitor, dar încet.

— Plămânul? am zis.

— Crestat, cred.

A dat din cap.

— Să-l fut pe Mullen. Dacă nu era acolo în noaptea aia, ar fi mers ca pe roate. Tâmpitu' de Likanski nu mi-a zis că l-a țepuit pe Olamon. Asta schimba socoteala, știam asta. Crede-mă.

Și-a schimbat puțin poziția și efortul i-a smuls un geamăt.

— M-a silit pe mine – pe mine, pentru numele lui Dumnezeu – să mă bag în aceeași oală cu bou' de Cheese. Chiar dacă-i înscenam chestia aia tot mi-a rănit orgoliul, ți-o jur.

— Unde-i Likanski? am zis.

Și-a ridicat capul spre mine.

— Uită-te peste umăr și puțin spre dreapta, în jos.

Mi-am întors capul. Canalul Fort Point se desprindea de o limbă albă și prăfoasă de pământ, curgea pe sub poduri și pe sub străzile Sumner și Congress și se lărgea spre conturul și danele și eliberarea pe care i-o aducea albastrul și întunecatul port Boston.

— Ray doarme cu peștii? am zis.

Broussard mi-a zâmbit leneș.

— Mă tem că da.

— De când?

— L-am vizitat în noaptea aia de octombrie, chiar după ce v-ați implicat și voi în caz. Își făcea bagajele. L-am interogat despre escrocarea lui Cheese. Ce-i al lui i-al lui, trebuie să recunosc, n-a suflat o vorbă despre locul unde erau banii. Nu mă

gândisem c-o să aibă boașe, dar cred că la unii li se umflă de la două sute de miare. Oricum, se pregătea să plece. Eu nu voiam să-l las. S-a ajuns la chestii mai fizice.

A tușit violent, încovoindu-se înainte și și-a apăsat palma pe gaura din piept, iar cu cealaltă a încleștat strâns pistolul din poală.

— Trebuie să te luăm de pe acoperișul ăsta.

Și-a ridicat privirea spre mine, și-a șters buzele cu dosul mâinii în care ținea pistolul.

— Nu cred că eu mă mai duc undeva de-aici.

— Haide. N-are rost să mori.

Mi-a rânjit în felul acela al lui, minunat, copilăresc.

— Amuzantă treabă, dar aș susține opinia contrară acum. Ai un mobil să suni după ambulanță?

— Nu.

Și-a pus arma în poală și s-a căutat în haina de piele, a scos un Nokia subțire.

— Eu am, a zis și s-a întors și l-a zvârlit dincolo de marginea acoperișului.

L-am auzit spărgându-se când a lovit asfaltul, un zgomot îndepărtat, șapte nivele mai jos.

— Nu-ți fă griji, chicotea el. Futaiurile astea se dau cu o garanție dată dracului.

Am oftat și m-am așezat pe marginea îngustă acoperită cu smoală a acoperișului, cu fața spre el.

— Ești hotărât să mori pe acoperișul ăsta, am zis.

— Sunt hotărât să n-ajung la pușcărie. La proces, te-ai gândit? a clătinat din cap. Nu-i de mine, amice.

— Atunci spune-mi la cine e, Remy. Fă ce trebuie.

Ochii i s-au lărgit.

— Ca să mergi tu s-o iei de-acolo? S-o duci înapoi la individa aia de rahat căreia societatea îi recunoaște calitatea de mamă? Să mă pupi în fund, omule! Amanda rămâne dispărută. Pricepi? Rămâne fericită. Rămâne bine hrănită și curată și îngrijită. O să poată să și râdă puțin, naibii, în viața ei și o să crească având șanse să facă ceva în viață. Ai nevoie de-o operație pe creier, dacă crezi c-o să-ți spun unde e, Kenzie.

— Și oamenii la care este acum sunt complici la răpire.

— A, nu. Răspuns greșit. Eu sunt răpitorul. Ei sunt oamenii care-au luat un copil în casă.

A clipit de câteva ori căci, în ciuda răcorii nopții, sudoarea-i inunda fața. A supt cu greutate aerul într-o inspirație prelungă ce-i zornăi în piept.

— Ai fost la mine acasă, azi-dimineață. M-a sunat nevastă-mea.

Am dat din cap.

— Ea a sunat la Lionel acasă să ceară răscumpărarea, corect?

A ridicat din umeri, și-a întors privirea spre luminile orașului.

— Tu, la mine-acasă. Doamne, ce m-a enervat chestia asta.

Și-a închis o clipă ochii, i-a deschis iar.

— Mi-ai văzut fiul?

— Nu-i al tău.

A clipit.

— Mi-ai văzut fiul?

M-am uitat pentru o clipă în sus, la stele, o priveliște rară în părțile astea; se văd cu claritate doar în nopțile reci.

— Ți-am văzut fiul, am zis.

— I-un puști grozav. Știi unde l-am găsit?

Am clătinat din cap.

— Vorbeam cu un informator în blocurile sociale din Somerville. Eram singur și auzeam un bebeluș urlând. Adică urla de parcă-l mușcau câinii. Și informatorul și gagiii care treceau pe coridor nu-l auzeau. Pur și simplu nu-l auzeau. Pentru că-l auziseră zilnic. Așa că i-am zis informatorului s-o șteargă și m-am luat după zgomot, am spart cu piciorul ușa unui apartament unde mirosea a căcat și l-am găsit în camera din fund. Apartamentul, pustiu. Fiul meu – căci e fiul meu, Kenzie, și dacă nu ești de aceeași părere, te fut! – murea de foame. Zăcea în pătuț, n-avea mai mult de șase luni, și murea de foame. I se vedeau coastele. Și era legat cu cătușe de pătuț, Kenzie, și scutecul îi era așa de plin că dădea pe dinafară pe la cusături și se lipise – se lipise scutecul de pătuț, în pula mea, Kenzie.

Ochii lui Broussard s-au bulbucat și tot corpul lui părea să se ia la trântă cu el însuși. A tușit sânge care i s-a prelins pe cămașă, s-a șters cu mâna la gură și și-a mânjit bărbia.

— Un bebeluș, a zis în cele din urmă, vocea-i era o șoaptă de-acum, înțepenit de saltea de mizerie și de propriile dejecții. Lăsat singur în cameră trei zile, plângând să-i crape capul. Și nu-i păsa nimănui.

A întins mâna stângă, pătată de sânge, a lăsat-o să-i cadă pe zgura acoperișului.

— Nu-i păsa nimănui, a zis molcom.

Mi-am lăsat pistolul în poală și m-am uitat cu coada ochiului la siluetele clădirilor orașului. Poate că Broussard avea dreptate. Un oraș întreg de nepăsare. Un stat întreg. Poate o țară-ntreagă.

— Așa că l-am luat acasă. Știam destui gagii care fabricaseră acte false la vremea lor. L-am plătit pe unul din ei. Fiul meu are certificat de naștere pe numele meu de familie. Fișa medicală a operației de ligatură a trompelor uterine a soției mele a fost distrusă și s-a făcut alta, care dovedește că a consimțit la efectuarea operației după nașterea fiului nostru, Nicholas. Tot ce mai aveam de făcut era s-o scot la capăt în astea câteva ultime luni și să mă pensionez și ne-am fi mutat în alt stat și mi-aș fi luat vreo slujbă jalnică de consilier de securitate și mi-aș fi crescut copilul. Și-aș fi fost foarte, foarte fericit.

Mi-am lăsat capul în palmă o clipă, m-am uitat la pantofii mei înfipți în pietriș.

— Nici măcar n-a completat un formular de persoane dispărute. Niciodată, a zis Broussard.

— Cine?

— Cretina care l-a născut pe fiul meu. Nu l-a căutat niciodată. Știu cine e și multă vreme m-am gândit să-i crăp capul pur și simplu, numai așa, de-al dracu'. Dar n-am făcut-o. Și ea nu și-a căutat copilul niciodată.

Am ridicat capul, m-am uitat drept în fața lui. Era mândră și furioasă și profund întristată de hăurile acestei lumi în care privise.

— N-o vreau decât pe Amanda, am zis.

— De ce?

— Pentru că-i treaba mea, Remy. Asta am fost plătit să fac.

— Păi, tâmpitule, io am fost plătit să servesc și să apăr. Știi ce-nseamnă asta? I-un jurământ. Să servesc și să apăr. Asta am făcut. Am apărat câțiva copii. I-am servit. Le-am dat cămine și familii bune.

— Câți? am întrebat. Câți sunt?

Mi-a făcut semn cu un deget însângerat.

— Nu, nu, nu.

Dintr-odată capul i-a zvâcnit înapoi și tot corpul i-a înțepenit, lipit de gura de aerisire. Călcâiul lui drept scurma în zgură, gura i s-a căscat larg într-un urlet mut.

M-am lăsat în genunchi lângă el, dar n-am putut face nimic altceva decât să-l veghez.

După câteva clipe, corpul i s-a relaxat, ochii i s-au lăsat în jos, stinși. Auzeam oxigenul intrând și ieșind din corpul lui.

— Remy.

A deschis cu trudă un ochi.

— Sunt aici, încă, a bolborosit.

A ridicat iar degetul acela spre mine.

— Da' știi că ești norocos, Kenzie? Un pui de lele norocos!

— De ce spui asta?

A zâmbit.

— N-ai auzit?

— Ce?

— Eugene Torrel a murit săptămâna trecută.

— Cine-i...?

M-am dat înapoi de deasupra lui și zâmbetul lui s-a lățit când eu îmi dădeam seama că Eugene era puștiul care ne văzuse ucigându-l pe Marion Socia.

— A făcut ce-a făcut și-a fost înjunghiat din pricina unei femei. În Brochton.

Broussard și-a închis ochii și rânjetul i s-a mai înmuiat, i-a rămas agățat doar într-un colț al gurii.

— Ești tare norocos. Nu mai am niciun atu împotriva voastră, doar declarația fără valoare a unui ratat mort.

— Remy.

Ochii i s-au deschis cu o zbatere, pistolul i-a căzut din mână în zgură. A întins gâtul să-l vadă, însă mâna i-a rămas în poală.

— Hai, omule. Fă un bine înainte să mori. Ai destul sânge pe mâini.

— Știu, a murmurat. Kimmie și David. Nici măcar nu ți-a dat prin cap că eu am făcut chestia aia.

— Îmi rodea creierii de douăspatru de ore. Tu și Poole?

A clătinat pe jumătate din capul rezemat de gura de ventilație.

— Nu Poole. Pasquale. Poole n-a fost niciodată un călău. Asta-i era limita. Nu-i murdări memoria.

— Dar Pasquale n-a fost la cariere în noaptea aia.

— Era în zonă. Cine crezi că l-a îndoit pe Rogowski în parcul Cunningham?

— Chiar și așa, Pasquale n-ar fi avut timp să ajungă în cealaltă parte a carierei să-i ucidă pe Mullen și pe Gutierrez.

Broussard a ridicat din umeri.

— Apropo, de ce nu l-a ucis Pasquale pe Bubba?

Broussard s-a încruntat.

— Omule, niciodată n-am ucis pe nimeni care nu era o amenințare directă la adresa noastră. Rogowski nu știa niciun căcat, așa că l-am lăsat să trăiască. Și pe voi la fel. Crezi că nu te puteam împușca de pe cealaltă parte a carierei în noaptea aia? Nu. Mullen și Gutierrez erau amenințările directe. Și la fel erau Piticu David, Likanski și, din nefericire, Kimmie.

— Să nu-l uităm pe Lionel.

Încruntarea i s-a accentuat.

— N-am vrut niciodată să-l împușc pe Lionel. Mă gândesc c-a fost o piesă proastă. Cineva s-a speriat.

— Cine?

Mi-a răspuns cu un scurt hohot de râs răgușit, care i-a întins pe buze o peliculă fină de sânge. A strâns tare din ochi, încercând să se împotrivească durerii.

— Amintește-ți atâta: Poole n-a fost călău. Lasă-l să-și păstreze demnitatea în moarte.

Probabil că mă vrăjea, însă chiar nu vedeam care ar mai fi fost rostul. Dacă nu fusese Poole cel care-i ucisese pe Mullen și pe Gutierrez, atunci trebuia să reexaminez niște lucruri.

— Păpușa.

L-am bătut ușurel pe mână și el a deschis un ochi.

— Și bucata din cămașa Amandei agățată de peretele carierei?

— Eu.

A plescăit din buze, a închis ochiul.

— Eu, eu, eu. Numai eu.

— Nu ești tu așa de bun. Drace, nu ești nici măcar așa de deștept.

A clătinat din cap.

— Zău?

— Zău, am zis.

Brusc, a deschis amândoi ochii și-n ei era o conștiență concentrată, luminoasă.

— Dă-te-n stânga ta, Kenzie. Lasă-mă să văd orașul.

Am făcut cum a zis și el s-a uitat atent la umbrele clădirilor, a zâmbit văzând tremurul luminilor din piețe, pulsația roșie a balizelor meteo și-a antenelor stațiilor radio.

— Fain, a zis. Știi ceva?

— Ce?

A spus atât de simplu, de blând:

— Iubesc copiii.

Mâna lui dreaptă s-a strecurat în mâna mea, mi-a strâns-o. Și ne-am uitat în depărtare, dincolo de apă, la inima orașului și la pâlpâirile ei, la promisiunea de catifea neagră ce trăia în luminile acelea, indicii de vieți spectaculoase, de existențe dichisite, bine hrănite, bine întreținute, culcușite îndărătul pereților de sticlă și al privilegiilor, îndărătul cărămizilor roșii, al fierului și-al scărilor spiralate din oțel, și protejate de apa scăldată de lumina lunii, de apa asta ce curge alene împrejurul insulelor și-al peninsulelor cărora metropola noastră le datorează renumele, insule și peninsule ce-o izolează de urâțenie și durere.

— Uau, a șoptit Broussard și-apoi mâna i-a căzut dintr-a mea.

34

— ...moment în care bărbatul identificat mai târziu ca fiind detectivul Pasquale a răspuns: „Trebuie s-o facem. Avem ordine. Fă-o. Acuma!".

Procuroarea districtuală adjunctă, Lyn Campbell și-a scos ochelarii, și-a ciupit șaua nasului cu degetele.

— E corect, domnule Kenzie?

— Da, doamnă.

— Domnișoară Campbell ar fi de-ajuns.

— Da, domnișoară Campbell.

Și-a pus ochelarii înapoi pe nas, s-a uitat prin ovalurile lor subțiri la mine.

— Și, mai precis, ce înțeles ați dat acestor cuvinte?

— Înțelesul că altcineva decât detectivul Pasquale și ofițerul Broussard a dat ordinul ca Lionel McCready să fie asasinat, împreună, probabil, cu noi ceilalți, în barul Edmund Fitzgerald.

A frunzărit prin notele ei, care – în cele șase ore de când mă aflam în sala de interogatoriu 6A a secției districtului 6 a Departamentului de Poliție din Boston – ajunseseră să ocupe jumătate din carnetul ei. Sunetul produs de răsfoirea paginilor îndoite spre interior și străpunse ici, colo de scrisul ei furibund, pentru care folosea un pix cu vârful foarte subțire, mi-a amintit de foșnetul frunzelor moarte pe lângă borduri, toamna târziu.

În afara mea și-a procurorului adjunct, în încăpere mai erau doi detectivi de la Omoruri, Janet Harris și Joseph Centauro și niciunul din ei nu părea să ne placă câtuși de puțin nici pe mine, nici pe avocatul meu, Cheswick Hartman.

Cheswick a urmărit-o un timp pe procuroarea adjunctă Campbell întorcând paginile sale de însemnări, apoi a spus:

— Domnișoară Campbell.

Ea și-a ridicat privirea.

— Hm?

— Înțeleg că acest caz e unul care pune multă presiune pe dumneata, având în vedere interesul enorm al presei pentru el. Tocmai luând în considerare această situație, clientul meu și cu mine am fost cooperanți. Dar n-ați zice că a fost o noapte suficient de lungă?

Ea a întors încă o pagină foșnitoare.

— Comunitatea nu e interesată de lipsa de somn a clientului dumitale, domnule Hartman.

— Păi, e problema comunității că nu-i pasă, pentru că mie-mi pasă.

Ea a lăsat să-i cadă o mână pe însemnările sale, s-a uitat la Cheswick.

— Și ce-ați vrea să fac eu, domnule Hartman?

— Aș vrea să ieșiți pe ușa aceea și să vorbiți cu procurorul general Prescott. Aș vrea să-i spuneți că e absolut evident ce s-a întâmplat la Edmund Fitzgerald și că clientul meu a acționat așa cum ar fi acționat orice altă persoană rațională, că nu e suspect nici în cazul morții detectivului Pasquale și nici a ofițerului Broussard și că e vremea ca el să fie eliberat. Luați act, domnișoară Campbell, că până în acest moment cooperarea noastră a fost deplină și că va continua să fie astfel atâta vreme cât vă purtați cu politețea necesară.

— Căcănaru' ăsta a împușcat un polițist, a zis detectivul Centauro. Îl lăsăm să scape, domnișoară procuror? N-ai să vezi!

Cheswick și-a încrucișat mâinile pe masă, ignorându-l pe Centauro, și i-a zâmbind procuroarei adjuncte Campbell.

— Așteptăm decizia dumitale, domnișoară Campbell.

Ea a mai răsfoit câteva pagini sperând să găsească ceva, orice, cu care să mă prindă.

Cheswick a mai rămas înăuntru încă cinci minute să vadă ce face Angie, iar eu l-am așteptat pe treptele din față, timp în

care polițiștii care intrau sau ieșeau din clădire mi-au aruncat atâtea priviri crunte încât am știut că ar fi bine să nu mă oprească pentru depășirea limitei de viteză măcar pentru o vreme. Poate chiar pentru tot restul vieții.

Când Cheswick mi s-a alăturat, am zis:

— Care-i înțelegerea?

A ridicat din umeri.

— Angie nu pleacă nicăieri, deocamdată.

— De ce nu?

S-a uitat la mine de parcă aș fi avut nevoie de-o injecție cu Ritalin[1].

— A ucis un polițist, Patrick. Că a fost sau nu autoapărare, a ucis un polițist.

— Păi și tu n-ar trebui să...

Mi-a tăiat vorba cu o fluturare a mâinii.

— Știi cine-i cel mai bun avocat penal din orașul ăsta?

— Tu.

A clătinat din cap.

— Mai tânăra mea parteneră, Floris Mansfield. Și tocmai ea e acum înăuntru cu Angie. Bun? Așa că stai flexat. Floris e-o profesionistă, Patrick. Pricepi? Angie o să fie în regulă. Doar că mai are multe ore de stat acolo. Iar dacă facem presiuni prea mari, procurorul general o să zică „Mai dă-o-n măsa" și va duce cazul în fața juraților doar ca să le arate polițiștilor că e de partea lor. Dacă ne jucăm șansa cum trebuie și ne purtăm frumos, toată lumea o să-nceapă să se potolească și să obosească și să-și dea seama că, cu cât se termină chestia asta mai curând, cu atât e mai bine.

O luasem la picior pe West Broadway, la patru dimineața, și degetele înghețate ale vânturilor negre de aprilie ni s-au strecurat pe sub gulere.

— Unde ți-i mașina? a zis Cheswick.

— Strada G.

A dat din cap.

---

[1] Medicament folosit pentru tratarea deficitului de atenție, prescris și pentru letargie sau depresii (*n.t.*).

— Nu merge acasă. Jumate din personalul de presă e acolo. Și nu vreau să vorbești cu presa.

— De ce nu-s aici?

M-am uitat îndărăt spre clădirea secției de poliție.

— Dezinformare. Sergentul de serviciu a lăsat să-i scape pontul fals că sunteți cu toții reținuți la domiciliu. Șmecheria asta o să țină până la răsărit; dup-aia au să se-ntoarcă aici.

— Și eu unde merg?

— Asta-i o întrebare foarte bună. Tu și cu Angie, voit sau nu, tocmai ați învinețit ochiul Departamentului de Poliție din Boston cum nu i l-a mai învinețit nimeni de la Charles Stuart[1] și Willie Bennett. Eu unul, m-aș muta în alt stat.

— Cheswick, mă gândeam la prezent.

A ridicat din umeri și a apăsat butonul telecomenzii subțiri prinse de cheile mașinii sale, iar Lexusul a piuit o dată și încuietorile ușilor s-au deblocat.

— La dracu' cu toată povestea asta, am zis. Mă duc la Devin acasă.

Capul lui Cheswick s-a răsucit instantaneu spre mine.

— Amronklin? Ești nebun? Vrei să mergi acasă la un polițist?

— În pântecul bestiei, am zis dând din cap.

La patru dimineața majoritatea oamenilor dorm, dar nu Devin. Rareori doarme mai mult de trei, patru ore pe zi și asta se întâmplă de obicei la orele târzii ale dimineții. În restul timpului, fie muncește, fie bea.

A deschis ușa apartamentului său din Lower Mills și damful de bourbon care m-a întâmpinat primul îmi spunea că nu lucra.

— Domnul Celebritate, a zis și mi-a întors spatele.

L-am urmat în camera de zi, unde, pe măsuța de cafea, între sticla de Jack Daniels, un pahar mare pe jumătate plin și o scrumieră, avea deschisă o broșură de cuvinte încrucișate.

---

[1] Charles Stuart și-a asasinat soția însărcinată în octombrie 1989, pretinzând că ucigașul fusese o persoană de culoare. Unul din suspecții poliției din Boston a fost tocmai Willie Bennett (*n.t.*).

Televizorul era pornit, dar cu sonorul tăiat, iar Bobby Darin cânta „The Good Life" la boxe, al căror volum nu era mai mare decât un suspin.

Devin purta un halat de flanelă peste pantalonii de bumbac și tricoul de la Academia de Poliție. Când s-a așezat pe canapea, și-a tras poalele halatului pe abdomen; și-a ridicat paharul, a băut o înghițitură și s-a uitat fix la mine cu niște ochi care, deși erau cam tulburi, erau tot atât de duri cum era el cu totul.

— Ia-ți un pahar din bucătărie.

— Nu prea am chef de băut, am zis.

— Patrick, nu beau singur decât atunci când sunt singur. Pricepi?

Am luat paharul din bucătărie, m-am întors și Devin mi-a turnat o porție mai mult decât generoasă. Și l-a ridicat pe-al lui.

— Moarte polițiștilor! a zis și-a băut.

— N-am omorât niciun polițist.

— Dar partenera ta, da.

— Devin, am zis, dacă ai de gând să-mi faci mizerii, plec.

Mi-a făcut semn cu paharul spre coridor.

— Ușa-i deschisă.

Am trântit paharul pe masa de cafea. Câțiva stropi de bourbon au sărit pe masă când m-am ridicat din scaun și-am luat-o spre ușă.

— Patrick.

Cu mâna pe clanță, m-am întors spre el.

Niciunul din noi n-a zis nimic și vocea mătăsoasă a lui Bobby Darin traversă camera până la mine, alunecând parcă. Am rămas în pragul ușii și tot ce rămăsese nespus și tot ce nu reușisem să înfrunt în prietenia mea cu Devin atârna între noi, iar Darin cânta cu o mâhnire lejeră despre ceea ce era de neatins, despre distanța dintre ceea ce ne dorim și ceea ce primim.

— Vino înapoi înăuntru, a zis Devin.

— Pentru ce?

S-a uitat în jos la masa de cafea. A scos stiloul din broșura de cuvinte încrucișate, a închis-o. Și-a pus paharul pe ea. S-a uitat pe fereastră, la prima geană, slabă, a zorilor.

A ridicat din umeri.

— În afară de polițiști și de surorile mele, tu și cu Ange sunteți singurii prieteni pe care-i am.

M-am așezat iarăși pe scaun; am șters stropii de bourbon cu mâneca.

— Încă nu s-a terminat, Devin.

A dat din cap.

— Cineva le-a ordonat lui Pasquale și lui Broussard să execute acțiunea aia.

El și-a mai turnat din sticla de Jack.

— Și crezi că știi cine, nu?

M-am lăsat în spătarul scaunului și am luat o foarte mică înghițitură din pahar – tăriile n-au fost niciodată pe gustul meu.

— Broussard a zis că Poole n-a fost niciodată lunetist. Niciodată. Ori eu tot timpul îl etichetasem pe Poole drept cel care-a coborât cu banii de la cariere, i-a căsăpit pe Mullen și pe Pharaoh, apoi a dat banii altcuiva. Dar n-am putut nicicum să-mi dau seama cine era acela.

— Ce bani? Despre ce dracu' vorbești?

Următoarea jumătate de oră am petrecut-o depănându-i toată afacerea.

Când am terminat, și-a aprins o țigară și-a zis:

— Broussard a răpit copilul; Mullen l-a văzut. Olamon l-a șantajat pe Broussard ca să-i găsească și să-i recupereze cele două sute de miare. Broussard pune la cale o înșelătorie, pune pe cineva să-i scoată din joc pe Mullen și pe Gutierrez și aranjează ca Cheese să fie eliminat la-nchisoare. Da?

— Asasinarea lui Mullen și-a lui Gutierrez era parte din afacerea cu Cheese, am zis. Dar în rest, așa e.

— Și tu credeai că Poole a fost lunetistul.

— Pân-am ajuns pe acoperiș cu Broussard.

— Și-atunci cine-a fost?

— Păi nu e numai chestia cu lunetistul. Cineva trebuia să ia banii de la Poole și să-i facă să dispară de sub nasul a o sută cinzeci de polițiști. Niciun caraliu oarecare nu putea face asta. Trebuia să fie cineva cu grad mare. Cineva deasupra oricărei bănuieli.

A ridicat o mână.

— Ho, stai o clipă. Dacă te gândești...

— Cine le-a permis lui Poole și lui Broussard să încalce protocolul și să-i dea bătaie cu plata răscumpărării fără amestecul federalilor? Cine și-a dedicat toată viața ajutorării copiilor, găsirii copiilor, salvării copiilor? Cine-a fost pe dealuri, în noaptea aceea, am zis, preumblându-se în locuri doar de el știute?

— O, futu-i, a zis.

A luat o dușcă zdravănă din pahar, s-a strâmbat când a înghițit-o.

— Jack Doyle? Crezi că Jack Doyle e amestecat în asta?

— Mda, Devin. Cred că Jack Doyle e omul.

Devin a zis iar „O, futu-i!". De mai multe ori. Și apoi, multă vreme, nu s-a mai auzit nimic, doar tăcerea și sunetul gheții topindu-se în paharele noastre.

35

— Înainte să formeze CIC, a zis Oscar, Doyle a fost la Narcotice. Le-a fost sergent lui Pasquale și lui Broussard. El le-a aprobat transferul la Narcotice, iar câțiva ani mai târziu i-a numit la conducerea CIC când a fost înaintat la gradul de locotenent. Doyle a fost cel care l-a scăpat pe Broussard de perspectiva de-a ajunge instructor la Academie după ce s-a căsătorit cu Rachel scoțându-i din pepeni pe medaliați. Voiau să-l vadă pe Broussard făcut una cu pământul. Voiau să-l vadă plecat. Să te căsătorești cu o prostituată sau să spui că ești homosexual e totuna în departamentul ăsta.

Am șutit una din țigările lui Devin și-am aprins-o și imediat am simțit un vârtej în creier care mi-a supt tot sângele din picioare.

Oscar a pufăit din trabucul lui zdrențuit, l-a lăsat înapoi în scrumieră și-a mai întors o pagină din stenogramele lui.

— Toate transferurile, recomandările și decorările de care a avut parte Broussard sunt semnate de Doyle. Era rabinul lui Broussard. Și-al lui Pasquale.

Era deja lumină afară, dar din camera de zi a lui Devin n-ai fi zis. Jaluzelele erau trase până jos și în cameră încă mai domnea acea atmosferă vag metalică de noapte târzie.

Devin s-a ridicat de pe canapea, a scos CD-ul cu Sinatra din aparat și l-a înlocuit cu unul de Greatest Hits al lui Dean Martin.

— Dar cea mai nasoală chestie, a zis Oscar, nu-i că aș putea da o mână de ajutor ca să scoatem din scenă un polițist.

Ci că s-ar putea să dau o mână de ajutor să scoatem un polițist din scenă ascultând porcăria asta.

S-a uitat peste umăr la Devin tocmai când acesta punea CD-ul cu Sinatra înapoi în suportul de CD-uri.

— Om bun, pune niște Luther Allison, sau Taj Mahalul pe care ți l-am dat Crăciunul trecut, orice, da' nu asta. Căcat, mai bine-ascult porcăriile pe care le-ascultă Kenzie, toți puștanii ăia supți, albi și sinucigași. Măcar ăia au ceva suflet.

— Unde locuiește Doyle?

Devin s-a întors lângă măsuța de cafea și și-a luat cana de ceai, renunțase la Jack Daniels imediat după ce-l sunase pe Oscar.

Oscar s-a încruntat când Dino ciripi: „Ești un nimeni până nu te iubește cineva".

— Doyle? a zis Oscar. Are-o casă-n Neponset. La vreo juma' de milă de-aci. Deși o dată am fost la o petrecere-surpriză pentru a șaizecea aniversare a sa într-o altă casă de-a lui într-un târg de-i zice West Beckett.

S-a uitat la mine.

— Kenzie, chiar crezi că fetița-i la el?

Am clătinat din cap.

— Nu-s sigur. Dar dacă e amestecat în chestia asta, pun pariu că puștiul cuiva e acolo, la el.

Angie a fost eliberată la două după-amiaza și ne-am întâlnit la ușa din spate a secției de poliție. Am ocolit mulțimea de reporteri ce se-adunaseră în față, am mers cu mașina până pe Broadway și ne-am lipit în spatele lui Devin și-a lui Oscar în vreme ce ei au oprit sirenele și-au luat-o peste pod, pe Mass Pike[1].

— Ryerson o s-o scoată la capăt, am zis. Dar doctorii nu-s încă siguri c-au să-i salveze brațul.

Ea și-a aprins o țigară, dând din cap.

— Și Lionel?

[1] Numele unui porțiuni din autostrada interstatală 90 (*n.t.*).

— Și-a pierdut ochiul drept, am zis. E încă sub anestezice. Și tiristul ăla pe care l-a pocnit Broussard, a suferit o contuzie, dar o să-și revină.

Angie a crăpat puțin geamul.

— Îmi plăcea de el, a zis cu blândețe.

— De cine?

— Broussard, a zis. Chiar îmi plăcea de el. Știu c-a venit în bar să-l ucidă pe Lionel, poate și pe noi, și că întorsese pușca aia înspre mine când l-am împușcat...

A ridicat ambele mâini, apoi le-a lăsat să-i cadă iar în poală.

— Ai făcut ce trebuia.

A dat din cap.

— Știu. Știu asta.

S-a uitat în jos la țigara ce-i tremura între degete.

— Dar aș vrea... Aș vrea să nu se fi întâmplat așa toată chestia. Îmi plăcea de el. Asta-i tot.

M-am întors spre Mass Pike.

— Și mie-mi plăcea.

West Beckett era un peisaj de Rockwell[1] în inima munților Berkshire. Turle albe se înălțau ici-colo, iar strada Principală era mărginită de podețe de pin roșu, de anticariate și de magazine de cuverturi. Orașul se întindea într-o vâlcea asemeni unei piese de porțelan ținută-n căușul palmei, de jur împrejurul lui ridicându-se dealuri de-un verde întunecat, pătate de petice de zăpadă ce păreau că plutesc precum norii în toată verdeața aceea.

Casa lui Jack Doyle era, ca și cea a lui Broussard, retrasă de la stradă și ascunsă de copaci la capătul unei pante. A lui totuși era mult mai adânc pitită în pădure, la capătul unei alei lungă de-un sfert de milă, cea mai apropiată casă fiind cu vreo cinci acri mai la vest, cu jaluzelele bine trase și cu hornul rece.

Am lăsat mașinile departe de ochii lumii, la vreo douăzeci de yarzi de șosea, cam la jumătatea lungimii aleii și-am mers pe jos restul drumului, prin pădure, încet, prudent, nu doar pentru

[1] Norman Rockwell (1894-1978), pictor american, renumit pentru scenele sale din viața de zi cu zi a americanilor de rând (*n.t.*).

că eram neiniţiaţi în tainele naturii, ci şi din pricina cârjelor lui Angie, care nu găseau atât de uşor puncte de sprijin ca pe drum drept. Ne-am oprit la vreo zece yarzi de luminişul în mijlocul căruia era casa cu un singur nivel a lui Doyle care aducea a cabană, şi-am tras cu ochiul la veranda ce-o împrejmuia, la butucii stivuiţi sub fereastra bucătăriei.

Aleea era pustie şi casa părea şi ea pustie. Am supravegheat-o vreo cincisprezece minute şi nimic n-a mişcat prin dreptul ferestrelor. Niciun fir de fum nu ieşea pe horn.

— Mă duc, am zis în cele din urmă.

— Dacă-i acolo, a zis Oscar, are dreptul legal să te-mpuşte imediat ce pui piciorul pe veranda lui.

Am vrut să-mi verific arma şi exact în momentul când degetele mele au pipăit hamul gol mi-am amintit că era-n custodia poliţiei.

M-am întors spre Oscar şi Devin.

— Să nici nu te gândeşti, a zis Devin. Nimeni nu mai împuşcă alţi poliţişti. Nici măcar în autoapărare.

— Şi dacă trage în mine?

— Atunci crede în puterea rugăciunii, a zis Oscar.

Am clătinat din cap, am dat la o parte nişte puieţi mici şi, când am ridicat piciorul să păşesc peste ei, Angie a zis:

— Stai.

M-am oprit şi-am ciulit urechea, am auzit bârâitul unui motor de maşină, venind spre noi. Ne-am uitat spre dreapta noastră tocmai la timp să vedem un antic jeep Mercedes-Benz, cu o mică lamă de zăpadă prinsă de bara de protecţie din faţă, hâţânându-se pe drum şi intrând în luminiş. A tras lângă trepte cu partea şoferului spre noi. Portiera s-a deschis şi o femeie plinuţă, cu o faţă blândă şi deschisă a coborât din maşină. A inspirat adânc aerul pădurii şi s-a uitat lung la copaci, de parcă s-ar fi uitat drept la noi. Avea nişte ochi de-a dreptul minunaţi – de cel mai limpede albastru ce mi-a fost dat să-l văd – şi o faţă dârză şi strălucind de viaţa la munte.

— Soţia, a şoptit Oscar. Tricia.

Femeia s-a întors cu spatele la copaci şi s-a aplecat iarăşi în maşină. Întâi am crezut c-o să iasă iarăşi cu o pungă de

cumpărături, dar apoi, în aceeași mișcare, ceva a zvâcnit și-a murit în pieptul meu.

Bărbia Amandei McCready a căzut pe umărul femeii; privirea îi era îndreptată printre copaci spre mine, dar ochii îi erau adormiți, ținea un deget în gură și avea o căciulă roșu cu negru și cu urechi trasă pe cap.

— Cineva a adormit pe drumul spre casă, a zis Tricia Doyle. Așa-i?

Amanda a întors capul și s-a cuibărit la gâtul doamnei Doyle. Femeia i-a scos căciula și i-a netezit părul, așa de strălucitor, aproape ca aurul, sub verdele intens și sub cerul albastru.

— Vrei să m-ajuți să facem masa?

Am văzut buzele Amandei mișcându-se, dar n-am auzit ce-a spus. Și-a ridicat iarăși bărbia și zâmbetul timid de pe buzele ei era atât de mulțumit, așa de adorabil încât mi-a despicat pieptul ca o secure.

Le-am urmărit vreme de încă două ore.

Și-au prăjit sendvișuri cu brânză în bucătărie, doamna Doyle era aplecată peste tigaie, iar Amanda, stând așezată pe tejghea, îi dădea pâinea și brânza. Au mâncat la masă. M-am urcat într-un copac, cu piciorul pe-o cracă și cu mâinile pe alta și le-am urmărit.

Vorbeau mâncând sendvișuri și supă, aplecându-se una spre cealaltă, și gesticulau sau râdeau cu gurile pline de mâncare.

După prânz, au spălat vasele împreună, apoi Tricia Doyle a ridicat-o pe Amanda pe tejgheaua din bucătărie și a îmbrăcat-o din nou cu haina și șapca, și-a privit-o încurajator când Amanda și-a pus adidașii pe marginea tejghelei și le-a legat șireturile.

Tricia a dispărut în partea din spate a casei să-și ia haina și pantofii, am presupus, iar Amanda a rămas pe tejghea. S-a uitat afară pe fereastră și o expresie de abandon cu care lupta îi ocupă treptat trăsăturile feței, i le contractă. Se zgâi pe fereastră la ceva aflat dincolo de pădure și dincolo de munți, și nu eram sigur dacă ceea ce îi încrâncenase trăsăturile era neglijarea ce-i vlăguise energia în trecut sau strivitoarea nesiguranță a viitorului – unul de care, sunt sigur, încă mai trebuia să se convingă că i se

deschidea realmente înainte. În momentul acela, am recunoscut-o ca fiind fiica mamei ei – fiica lui Helene – și mi-am dat seama unde mai văzusem privirea aceea. Pe fața lui Helene, în noaptea-n care m-a văzut în bar și mi-a promis că dacă va avea vreodată o a doua șansă, n-ar mai scăpa-o pe Amanda din ochi.

Tricia Doyle s-a întors în bucătărie și un nor de confuzie – de dureri vechi și noi – a plutit peste fețișoara Amandei înainte să fie alungat de un zâmbet ezitant și prudent față de speranțele sale.

Când am coborât din copac, ele au ieșit pe verandă însoțite de un buldog englez îndesat, cu blana cârpită din pete albe și cenușii dungate care se potriveau cu șirul de dealuri dinapoia lor unde, cu excepția unui morman de zăpadă înghețată înfipt între două stânci, terenul era neted și golaș.

Amanda se hârjoni cu câinele, chirăi când el se sui pe ea și un boț de salivă căzu spre fața ei. A scăpat de sub el și câinele a urmărit-o și a sărit s-o apuce de picioare.

Tricia Doyle l-a țintuit la pământ și i-a arătat Amandei cum să-i perieze blana și ea a făcut cum i s-a arătat, stând în genunchi, cu delicatețe, de parcă și-ar fi periat ei părul.

— Nu-i place, am auzit-o spunând.

Și era prima oară că i-am auzit vocea. Vădea curiozitate, inteligență, era clară.

— Îi place mai mult când îl perii tu decât când îl perii eu, a zis Tricia Doyle. Tu ești mai delicată cu el.

— Sunt mai delicată? Amanda a ridicat ochii spre fața Triciei Doyle, continuând să perie blana câinelui cu mișcări încete, egale.

— Sigur. Mult mai delicată. Păi, cu mâinile mele bătrâne, Amanda, trebuie să apuc peria așa de strâns, că uneori îl cam smotocesc pe bătrânul Larry.

— Dar de ce îi spuneți Larry?

Când a pronunțat numele câinelui, vocea Amandei a devenit un cântec, urcând cu o octavă pe-a doua silabă.

— Ți-am spus povestea asta, a zis Tricia.

— Mai vreau o dată, a zis Amanda. Te rog.

Tricia Doyle a râs încetișor.

— Pe vremea când ne-am căsătorit, domnul Doyle avea un unchi care semăna cu un buldog. Avea niște fălci mari și fleșcăite.

Tricia Doyle și-a folosit mâna liberă să se apuce de obraji și să-și tragă pielea de pe ei în jos, spre bărbie.

Amanda a râs.

— Arăta ca un câine?

— Chiar așa, domnișoară. Ba și lătra câteodată.

Amanda a râs iarăși.

— Nu se poate.

— O, ba da. Ham!

— Ham!

Când Amanda a lăsat peria deoparte și doamna Doyle i-a dat drumul lui Larry, câinele s-a băgat și el în joc și toți trei, față-n față, stăteau în fund și lătrau unul la celălalt.

Între copacii unde eram, niciunul din noi n-a mișcat sau vorbit tot restul după-amiezii. Le-am urmărit jucându-se cu câinele și una cu cealaltă, le-am văzut construind din cărămizi vechi o versiune mititică a casei. Le-am urmărit stând pe banca montată lângă balustrada verandei, înfofolite într-o pătură de cămilă să se apere de frigul ce se întețea și cu câinele la picioarele lor, iar doamna Doyle vorbea cu bărbia rezemată pe crestetul Amandei, iar fetița, cuibărită la pieptul ei, îi răspundea.

Cred că noi, toți, ne simțeam murdari în pădurea aceea, mărunți și neputincioși. Simțeam lipsa copiilor. Eram dovediți, deocamdată, inepți și incapabili și nedoritori să ne ridicăm la sacrificiile vieții de părinte. Funcționari în sălbăticie. Asta eram.

Se întorseseră în casă, mână în mână, câinele învârtindu-li-se printre picioare, când Jack Doyle a tras mașina în luminiș. A ieșit din Fordul Explorer cu o cutie sub braț și, orice-o fi fost în ea, le-a făcut și pe Amanda, și pe Tricia Doyle să chirăie când a deschis-o în casă, câteva minute mai târziu.

Cei trei s-au întors în bucătărie și Amanda s-a cocoțat iarăși pe tejghea și vorbea întruna, mimând cu mâinile felul cum îl periase pe Larry, apucându-se cu degetele de obraji, maimuțărind descrierea fălcilor neștiutului unchi Larry. Jack Doyle și-a dat capul pe spate și-a râs, strângând-o pe micuță la piept. Când

el s-a ridicat de deasupra tejghelei, fetița era agățată de el și-și freca obrajii de bărbia lui nerasă de-o zi.

Devin s-a căutat în buzunar și și-a scos celularul; a format 411. Când operatoarea a răspuns, Devin a zis:

— Numărul șerifului din West Beckett, vă rog.

A repetat cu glas scăzut numărul dictat de operatoare, apoi a format numărul pe tastatura telefonului.

Înainte să apese butonul de apel, Angie și-a pus mâna pe încheietura mâinii lui.

— Ce faci, Devin?

— Ce faci, Ange?

El s-a uitat la mâna ei.

— Ai de gând să-i arestezi?

El s-a uitat spre casă, apoi iarăși la ea și s-a încruntat.

— Da, Angie, am de gând să-i arestez.

— Nu se poate.

El și-a smucit mâna dintr-a ei.

— O, ba da, se poate.

— Nu. Ea-i..., Angie arăta printre copaci. Tu n-ai văzut? Sunt buni cu ea. Sunt... Dumnezeule, Devin, oamenii aceia *o iubesc.*

— Au răpit-o, a zis el. Erai trează la episodu' ăsta?

— Devin, nu. Ea-i..., Angie și-a plecat fruntea preț de-o clipă. Dacă-i arestăm, Amanda o să fie dată înapoi Helenei. O va stoarce și de ultima picătură de viață.

El s-a uitat în jos la ea, i-a scrutat fața cu ochi împietriți de neîncredere.

— Angie, ascultă-mă. Acolo înăuntru e un polițist. Nu-mi place să arestez polițiști. Dar în caz c-ai uitat, acel polițist a pus la cale asasinarea lui Chris Mullen, a lui Pharaoh Gutierrez și a lui Cheese Olamon, dacă nu direct, cel puțin prin interpuși. A ordonat uciderea lui Lionel McCready și probabil a voastră. Pe mâinile lui e sângele lui Broussard. Pe mâinile lui e sângele lui Pasquale. E-un ucigaș.

— Dar...

Angie s-a uitat cu disperare spre casă.

— Dar ce?

Trăsăturile feței lui Devin erau contorsionate într-o mască a furiei și confuziei.

— O iubesc pe fetiță, a zis Angie.

Devin s-a uitat și el spre casă, la Jack și la Tricia Doyle, fiecare din ei ținând-o pe Amanda de câte o mână și legănând-o împreună înainte și-napoi în bucătărie.

Fața lui Devin s-a mai îmblânzit privind într-acolo și i-am putut simți durerea ce-l invada, când pe fața lui a trecut o întunecare și ochii i s-au lărgit ca și cum i-ar fi adiat briza în față.

— Helene McCready, a zis Angie, o să distrugă viața asta. Asta va face. Și o știi și tu. O știi și tu, Patrick.

Mi-am întors privirea de la ea.

Devin a inspirat adânc, capul i-a zvâcnit într-o parte de parcă ar fi fost lovit cu pumnul. Apoi a clătinat din cap și ochii i s-au îngustat și i-a întors de la casă și a apăsat butonul de apel al telefonului său.

— Nu, a zis Angie, nu.

L-am urmărit pe Devin ducând telefonul la ureche, la capătul liniei telefonul a sunat și-a tot sunat. Într-un final, și-a luat telefonul de la ureche și-a închis.

— Nu-i nimeni acolo. Probabil că-ntr-un oraș așa de mic, șeriful e și poștaș.

Angie și-a închis ochii, a inspirat zgomotos.

Un șoim a trecut pe deasupra vârfurilor de copaci, a sfâșiat aerul rece cu țipătul său ascuțit, pătrunzător ce mă face mereu să mă gândesc la reacția la o rană căpătată de curând, la o revoltare subită.

Devin și-a îndesat telefonul în buzunar și și-a scos insigna.

— Băga-mi-aș. Hai s-o facem.

M-am întors spre casă și Angie m-a apucat de braț, m-a întors înapoi cu fața spre ea. Expresia ei era funebră, descompusă, părul îi cădea în ochi.

— Patrick, Patrick, nu, nu, nu. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu. Nu. Vorbește cu el. Nu putem face așa ceva. Nu putem.

— Așa-i legea, Ange.

— Rahat! E... e greșit ce facem. Ei iubesc copilul acela. Doyle nu mai e un pericol pentru nimeni.

— Rahat, a zis Oscar.

— Pentru cine? a zis Angie. Pentru cine-i un pericol? Broussard e mort, nimeni nu mai știe că e și el implicat. Nu mai are nimic de apărat. Nimeni nu-i o amenințare pentru el.

— Noi suntem amenințarea! a zis Devin. Ce dracu', ai băgat ceva droguri?

— Numai dacă facem ceva în privința asta, a zis Angie. Dacă plecăm acum de-aici și nu spunem nimănui ce știm, totul se termină aici.

— Acolo înăuntru e copilul altcuiva, a zis Devin cu nasul la doar un inci de-al lui Angie.

Ea s-a răsucit spre mine.

— Patrick, ascultă. Ascultă-mă puțin. El...

M-a împuns în piept.

— Nu fă asta. Te rog. Te rog.

Pe fața ei nu era nimic să aducă a logică, nimic rațional. Doar frică și disperare și dorință sălbatică. Și durere. Râuri de durere.

— Angie, am zis încet, copilul acela nu le aparține. E fetița Helenei.

— Helene e arsenic, Patrick. Ți-am spus asta de mult. Va suge tot ce e luminos în fetița asta. O să-i facă viața pușcărie. O să...

Lacrimile îi șiroiau pe față și spumegau în colțurile gurii ei, dar ea nu băgă de seamă.

— Helene e moartea. Dacă scoateți fetița asta din căminul ăsta, asta-i sentința la care-o condamnați. O lungă moarte.

Devin s-a uitat la Oscar, apoi la mine.

— Nu mai pot s-ascult așa ceva.

— *Te rog!*

Cuvintele i-au ieșit din gură cu stridența șuieratului de ceainic și toată fața i s-a descompus.

Mi-am pus mâinile pe brațele ei.

— Angie, am zis blajin, poate că te-nșeli în privința lui Helene. A învățat din asta. Știe c-a fost un părinte nasol. De-ai fi văzut-o în noaptea aia când eu...

— Să te fut! a zis cu un calm oțelit în glas.

Și-a smucit brațele din mâinile mele și și-a șters cu furie lacrimile de pe obraji.

— Nu-mi veni mie cu rahaturi de-astea, c-ai văzut-o tu și că era tristă. Unde-ai văzut-o, Patrick? Într-un bar, nu? Să te fut pe tine și rahaturile astea, că oamenii învață. Oamenii nu învață. Oamenii nu se schimbă.

S-a întors să-și pescuiască țigările din geantă.

— Nu-i dreptul nostru să judecăm, am zis. Nu-i...

— Atunci al cui este? a zis Angie.

— Nu-i al lor, am arătat cu degetul spre casa ce se vedea printre copaci. Oamenii aceia au ales să judece anumiți oameni pe baza putinței de a-și crește copiii. Cine-i dă lui Doyle dreptul să ia astfel de decizii? Și dacă dă peste un copil și nu-i place religia în care este crescut? Și dacă nu-i plac părinții negri sau homosexuali sau cei care au tatuaje? Ha?

O vijelie de furie înghețată i-a înnegrit obrazul.

— Nu despre asta vorbim, și știi chestia asta. Vorbim despre acest caz anume, și despre acest copil. Nu-mi veni mie cu filosofarea asta de grupa mică pe care ți-au băgat-o iezuiții în cap. N-ai boașe să faci dreptate, Patrick. Niciunul din voi n-are. Așa-i de simplu: n-aveți boașe.

Oscar și-a ridicat capul privind în coroanele copacilor.

— Probabil că n-avem.

— Hai, a zis ea, hai, mergeți și-i arestați. Dar eu nu stau să vă văd.

Și-a aprins țigara cu spatele țeapăn între cârje. Cu țigara între degete, și-a îndoit brațele și s-a apucat de mânerele cârjelor.

— Pentru asta o să vă urăsc pe toți trei.

Și-a întors cârjele înapoi, iar noi am rămas să-i privim spatele în timp ce se căznea să răzbată prin pădure până la mașină.

De când sunt detectiv privat, niciodată, nimic n-a fost nici pe departe atât de urât, ori de obositor ca timpul ce-a trecut urmărindu-i pe Oscar și pe Devin arestându-i pe Jack și Tricia Doyle în bucătăria casei lor.

Jack nici măcar nu s-a opus. Ședea pe scaunul de lângă masa din bucătărie și tremura. Plângea, iar Tricia trăgea de Oscar când i-a luat-o pe Amanda din brațe și Amanda țipa și dădea în Oscar cu pumnișorii ei și plângea.

— Nu, bunica! Nu! Nu-l lăsa să mă ia! Nu-l lăsa!

Șeriful a răspuns la al doilea apel al lui Devin și-a intrat cu mașina pe alee câteva minute mai târziu. A intrat în bucătărie cu o expresie confuză pe figură, pe când Amanda obosise deja și stătea vlăguită în brațele lui Oscar, iar Tricia îi ținea lui Jack capul lipit de abdomenul ei, legănându-l, și el plângea.

— O, Doamne, a șoptit Tricia, contemplând cu ochi largi sfârșitul vieții lor cu Amanda, sfârșitul libertății lor, sfârșitul a tot.

— O, Doamne, a șoptit iar Tricia și eu m-am pomenit întrebându-mă dacă El a auzit-o, dacă El a auzit-o pe Amanda scâncind la pieptul lui Oscar, și pe Devin citindu-i drepturile lui Jack; dacă El a auzit cât de cât ceva.

EPILOG

Reunirea mamei cu fiica

Reunirea mamei cu fiica, cum a intitulat *News* povestea a doua zi dimineața, a fost transmisă în direct la 8:05, seara, ora Coastei de est, pe toate canalele de știri în seara de 7 aprilie.

Scăldată în lumina albă și fierbinte, Helene sălta de pe veranda din față a casei, trecu printr-o mulțime de reporteri și o luă pe Amanda din brațele unui asistent social. Se pierdu într-un șir de cuvinte fără noimă, cu lacrimi curgându-i pe față, și o săruta pe Amanda pe obraji, pe frunte, pe ochi, pe nas.

Amanda și-a împreunat mâinile împrejurul gâtului mamei sale și și-a îngropat fața în umărul ei. Câțiva vecini au izbucnit în urale răgușite și-n aplauze. Helene a ridicat confuză capul la zgomotele astea. Apoi a zâmbit cu modestie afectată, clipind în luminile reflectoarelor, și-a mângâiat apăsat fiica pe spate și zâmbetul i s-a lărgit și mai mult.

În camera de zi, Bubba stătea în picioare în fața televizorului și se uita la mine.

— Păi, atunci totu-i în regulă, a zis. Corect?

Am dat din cap, privind la televizor.

— În mod cert, așa pare.

Bubba a întors capul când Angie a țopăit de-a lungul coridorului cu o altă cutie în brațe, pe care a pus-o pe grămada de dincolo de ușa de la intrare, și-a țopăit înapoi în dormitor.

— Și deci, de ce pleacă?

Am strâns umerii.

— Întreab-o.

— Am întrebat-o. Nu vrea să-mi spună.

Am strâns iar din umeri. Nu mă puteam hotărî să vorbesc.

— Măi, omule, a zis el, nu mă simt bine că o ajut pe femeie să plece. Știi? Dar m-a rugat.

— E-n regulă, Bubba. E-n regulă.

La teve, Helene i-a zis unui reporter că se consideră cea mai norocoasă femeie din lume.

Bubba a clătinat din cap și-a ieșit din cameră, a înșfăcat grămada de cutii din dreptul ușii și, cu ele-n brațe, a luat-o greoi pe scări în jos.

M-am rezemat de ușa dormitorului, am privit-o pe Angie scoțând cămăși din dulap, aruncându-le pe pat.

— O să fii OK? am zis.

A întins mâna și-a apucat de cârlige un mănunchi de umerașe.

— O să fiu bine.

— Cred c-ar trebui să discutăm despre asta.

A netezit încrețiturile de pe cămașa de deasupra teancului.

— Am vorbit despre asta. În pădure. Am spus ce-am avut de spus.

— Eu nu.

A desfăcut fermoarul unei genți pentru haine, a ridicat un maldăr de cămăși și le-a strecurat înăuntru, a închis fermoarul genții.

— Eu nu, am zis iar.

Ea a zis:

— Câteva umerașe de-astea sunt ale tale. O să ți le-aduc înapoi.

Și-a luat cârjele și s-a întors spre mine.

Am rămas unde eram, blocând ușa.

Și-a lăsat capul în jos, s-a uitat la parchet.

— Ai de gând să stai aici pentru totdeauna?

— Nu știu. Tu să-mi spui.

— Nu mă gândesc decât dacă să pun cârjele jos sau nu. După o vreme, îmi amorțesc mâinile dacă nu mă mișc.

Am păşit într-o parte şi ea a trecut de pragul uşii, s-a întâlnit cu Bubba care se întorcea de pe scări.

— Mai e o geantă pe pat, a zis ea. E ultima.

S-a răsucit spre scări şi-am auzit păcănitul cârjelor când le-a prins cu o singură mână, în timp ce cu cealaltă s-a apucat de balustradă şi-a început să ţopăie în jos pe trepte.

Bubba a ridicat geanta de haine de pe pat.

— Da' ce i-ai făcut, omule? a zis el.

Mi-am amintit de Amanda stând pe banca de lângă verandă în braţele Triciei Doyle, cu pătura de cămilă strânsă pe lângă ele să le apere de răcoare, vorbindu-şi liniştite despre lucrurile lor.

— I-am frânt inima, am zis.

În cursul săptămânilor care-au urmat, Jack Doyle, soţia sa, Tricia, şi Lionel McCready au fost puşi sub acuzare de către un mare juriu federal pentru infracţiunile de răpire şi sechestrare a unui minor, de punere în pericol şi neglijare vădită a unui copil. Jack Doyle a fost de-asemeni pus sub acuzare în cazurile asasinării lui Christopher Mullen şi a lui Pharaoh Gutierrez şi al tentativei de omor asupra lui Lionel McCready şi a agentului federal Neal Ryerson.

Ryerson a ieşit din spital. Doctorii îi salvaseră braţul, însă era sfrijit şi nefolositor, cel puţin temporar, dar probabil pentru totdeauna. S-a întors la Washington, unde făcea muncă de birou în programul de protecţie a martorilor.

Am fost citat în faţa marelui juriu şi mi s-a cerut să dau o declaraţie care să cuprindă toate informaţiile mele despre ceea ce presa numise Scandalul Răpirii poliţiştilor. Nimeni nu părea să se prindă că expresia asta sugera că poliţiştii înşişi fuseseră răpiţi şi nu că ei o executaseră, iar eticheta asta a fost foarte curând sinonimă cu cazul aşa cum Watergate este sinonim cu mulţimea de trădări şi cu corupţia jalnică a administraţiei Nixon.

În faţa marelui juriu, comentariile mele referitoare la ultimele câteva minute din viaţa lui Remy Broussard au fost respinse întrucât nu puteau fi coroborate. Am fost silit să-mi rezum

mărturia strict la ceea ce observasem în timpul anchetei și la ceea ce-mi notasem în dosarul cazului.

Nimeni n-a fost niciodată acuzat de moartea lui Piticu David Martin, a lui Kimmie Niehaus, Sven Cheese Olamon sau a lui Ray Likanski, al cărui cadavru n-a fost găsit niciodată.

Procurorul federal mi-a spus că se îndoia că Jack Doyle va fi pedepsit pentru moartea lui Mullen și Gutierrez, însă pentru că era absolut evident că fusese implicat, avea să primească pedepsele cele mai dure în baza acuzației de răpire și n-avea să mai vadă închisoarea pe dinafară vreodată.

Rachel și Nicholas Broussard au dispărut în noaptea în care Remy a murit, îndreptându-se spre o destinație necunoscută cu, după cum presupunea majoritatea celor din procuratură, două sute de mii de dolari din banii lui Cheese.

S-a dovedit că scheletele descoperite în subsolul casei lui Leon și a Robertei Trett erau al unui băiat de cinci ani dispărut din vestul Vermontului cu doi ani înainte și a unei fetițe de șapte ani care n-a fost încă identificată și nici nu s-a reclamat dispariția ei.

În iunie, am trecut pe la Helene acasă.

M-a îmbrățișat așa de strâns cu antebrațele ei osoase de mi-a învinețit mușchii gâtului. Mirosea a parfum și își dăduse cu un ruj roșu strălucitor pe buze.

Amanda stătea pe canapea în camera de zi și urmărea un serial despre tatăl singur a doi gemeni drăgălași de șase ani. Tatăl era guvernator sau senator sau așa ceva și tot timpul părea să fie la birou, deși, din câte mi-am dat seama atunci, nu angajase vreo bonă. Un hispanic bun la toate trecea tot timpul pe la el pe-acasă și se tot plângea de nevastă-sa, Rosa, care tot timpul avea migrene. Glumele lui erau un șir nesfârșit de aluzii sexuale și gemenii râdeau și păreau să știe de ce, în vreme ce guvernatorul încerca să pară serios și, în același timp, să-și ascundă un zâmbet. Audienței îi plăcea la nebunie spectacolul. Mureau de râs la fiecare glumă.

Amanda stătea pur și simplu și se uita. Purta o cămașă de noapte roz căreia i-ar fi prins bine să fie spălată ori măcar niște detergent lichid. Nu m-a recunoscut.

— Dulceață, el e Patrick, un prieten de-al meu.

Amanda s-a uitat la mine, și-a ridicat o mână.

I-am răspuns cu o fluturare a mâinii, dar deja ea se uita iarăși la ecranul televizorului.

— Îi place serialul ăsta. Așa-i, iubita mea?

Amanda n-a zis nimic.

Helene a traversat camera de zi, cu capul ridicat, prinzându-și un cercel în lobul urechii.

— Frate, ce te mai urăște Bea pentru ce i-ai făcut lui Lionel, Patrick.

— Probabil de-aia nu mi-a plătit factura.

— Ai putea s-o dai în judecată, a zis Helene. Corect? Ai putea, nu-i așa?

N-am luat-o în seamă.

— Dar tu? Mă urăști și tu?

A clătinat din cap, și-a netezit părul de-o parte și de alta a feței.

— Glumești? Lionel mi-a luat copilul. Frate sau nu, să-l fut. Ar fi putut să fie rănită. Știi?

Ceva mititel a tresărit pe fața Amandei când mama ei a rostit cuvântul „fut".

Helene și-a trecut palma prin trei brățări de plastic în culori pastel, strălucitoare, și-a scuturat mâna să-i cadă pe încheietură.

— Ieși în oraș? am zis.

A zâmbit.

— Parcă nu ți-ai fi dat seama. Cu un tip. M-a văzut la teve, crede că-s, ce știu io, ceva mare vedetă.

A râs.

— Nu-i de tot râsul? Oricum, mi-a făcut o invitație. E drăguț.

M-am uitat la copila de pe canapea.

— Și Amanda?

Helene mi-a zâmbit larg.

— Dottie o să aibă grijă de ea.

— Dottie știe chestia asta? am întrebat.

Helene chicoti.

— O să știe în cinci minute.

M-am uitat la Amanda tocmai când imaginea unui desfăcător de conserve electric se reflecta din televizor și dansa pe fața ei. Puteam vedea conserva deschizându-se ca o gură pe fruntea ei, bărbia pătrată a fetiței scăldată de albastru și alb, ochii ei deschiși ce urmăreau fără însuflețire reclama ce-și depăna muzica idioată. Un setter irlandez a înlocuit desfăcătorul, a sărit peste fruntea Amandei, tăvălindu-se într-un câmp verde.

— Caviarul câinilor, zicea prezentatorul. Căci, nu-i așa?, câinele tău merită să fie tratat ca un membru al familiei.

Depinde de câine, mi-am zis. Depinde de familie.

Un junghi sălbatic de lehamite m-a împuns chiar sub torace și mi-a supt tot aerul din piept. M-a părăsit la fel de iute cum venise, lăsându-mă cu o durere pulsantă ce mi s-a localizat în articulații.

Mi-am adunat toate puterile câte le mai aveam să traversez camera de zi.

— Adio, Helene.

— Oh, pleci? Pa!

M-am oprit la ușă.

— Pa, Amanda.

Ochii Amandei au rămas lipiți de televizor, fața ei scăldată de lucirea de cositor a ecranului.

— Pa, a zis și, din câte-am văzut, ar fi putut la fel de bine să vorbească cu hispanicul bun la toate care mergea acasă la Rosa lui.

Odată ieșit afară, m-am plimbat o vreme și-n cele din urmă am ajuns la terenul de joacă Ryan și m-am așezat într-un leagăn acolo unde stătusem cu Broussard. M-am uitat la bazinul pentru broaște neterminat, unde eu și cu Oscar salvaserăm viața unui copil de nebunia lui Gerry Glynn.

Și-acuma? Acuma ce făcuserăm? Ce crimă comiseserăm acolo, în pădurile din West Beckett, în bucătăria de unde am luat un copil de la părinții ce nu aveau drepturi legale asupra ei?

O aduseserăm pe Amanda McCready înapoi acasă. Atâta făcuserăm, mi-am zis. Nicio crimă. O aduseserăm înapoi la cea care era în drept s-o aibă. Nimic mai mult. Nimic mai puțin.

Atâta făcuserăm.

O aduseserăm acasă.

Port Mesa, Texas,
octombrie 1998

Într-o seară, la Crockett's Last Stand, Rachel Smith se bagă într-o conversație de bețivani despre lucrurile pentru care merită să mori.

Pentru țară, zice un tip abia ieșit din armată. Și ceilalți ridică paharele și toastează.

Pentru dragoste, zice alt tip, și-l iau toți în zeflemea.

Pentru Dallas Mavericks, strigă unul. Ne omoară la fiecare meci de când sunt în NBA.

Lumea râde.

Multe sunt lucrurile pentru care merită să mori, zice Rachel Smith când se-apropie de masă cu un pahar de scotch în mână – a ieșit din tură. Oameni mor în fiecare zi, zice ea. Pentru cinci dolari. Pentru că privirile lor se ațintesc asupra cui nu trebuie când nu trebuie. Pentru crevete.

Nu pentru ce ar muri este măsura unui om, zice Rachel.

Da' atunci ce? zice tare cineva.

Pentru ce ar ucide, zice Rachel.

O vreme se face tăcere și bărbații din bar o cântăresc pe Rachel din priviri și tonul acela dur și calm din voce se potrivește cu lucirea ce-i în ochii ei câteodată, o chestie ce te neliniștește dacă te uiți prea de-aproape.

Elgin Bern, căpitanul Paradisului Albastru, *cel mai bun pescar de crevete din Port Mesa, zice în cele din urmă: Și tu pentru ce-ai ucide, Rachel?*

Rachel zâmbește. Își ridică paharul de scotch în așa fel încât lumina fluorescentă de la masa de biliard să scânteieze și să rămână captivă în cuburile de gheață.

Pentru familia mea, zice Rachel. Doar pentru familia mea.

Vreo câțiva tipi au râs cam nervos.

Fără nici o ezitare, zice Rachel. Fără să mă uit în urmă.

Fără nici o fărâmă de milă.

SELLER BESTSELLER BESTSELLER BESTSELLER BESTSELLER BESTSELLER BESTSE

Cartierul bostonian Dorchester nu-i un loc nici pentru inocenți, nici pentru cei slabi de înger. Teritoriu populat de indivizi fără scrupule și mai ales fără noroc, pe străzile cartierului sunt risipite cioburi de familii, de inimi și de vise. Amanda McCready, o fetiță de numai patru ani, dispare din apartamentul mamei sale din Dorchester, dar cuplul de detectivi particulari, Angela Gennaro și Patrick Kenzie, specializați în cazuri de dispariții de persoane, ar prefera să nu investigheze cazul, nu numai pentru că ancheta poliției face uz de forțe impresionante, ci și pentru că dispariția unui copil și posibilitatea de a nu-l găsi implică prea multe riscuri. Însă la rugămințile și insistențele mătușii copilei, deschid propria lor anchetă, punând în pericol absolut totul – relația lor și viețile lor –, numai pentru a o găsi pe Amanda.

Dennis Lehane e cunoscut publicului din România datorită romanului *Shutter Island,* apărut la Editura Paralela 45 în 2010, și a ecranizărilor după două dintre cele mai de succes cărți ale sale, *Mystic River* (2003, în regia lui Clint Eastwood, câștigător a două premii Oscar) și *Shutter Island* (2010, în regia lui Francis Ford Coppola).
În 2007, actorul Ben Affleck a debutat în cariera regizorală cu o ecranizare a romanului de față, film primit foarte bine atât de critica de specialitate, cât și de public.

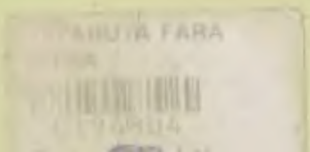

ISBN 978-973-47-1246-5